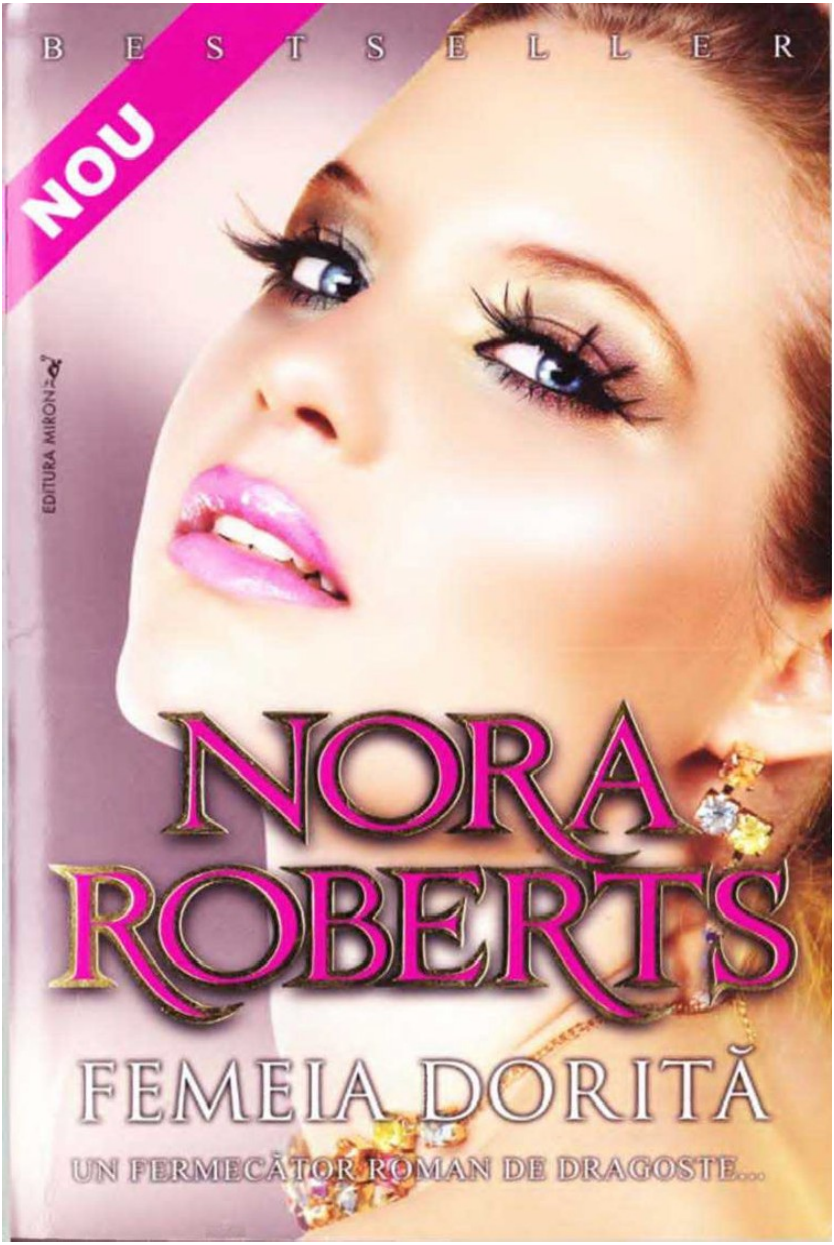

Nora Roberts considerată scriitoarea de bestselleruri

numărul 1 a cotidianului New York Time este autoarea a mai mult de 170 de romane publicate în peste 300 de milioane de exemplare.

www.miron.ro

NORA ROBERTS
FEMEIA DORITĂ
Traducere: DAGMAR POPESCU
PRIMA PARTE
INIMA
Unde se află comoara ta, acolo îţi este şi inima.
— MATTHEW 6:21

1

DAKOTA DE SUD
Iunie 1989

Viaţa lui Cooper Sullivan se terminase, îşi spunea acesta. Judecătorul şi juraţii – adică părinţii săi – nu fuseseră clintiţi nici de pledoarii, nici de raţionamente, de furie sau de ameninţări, dimpotrivă, îl condamnaseră şi îl expediaseră de acasă, departe de tot ce ştia şi iubea el, într-o lume fără cluburi video sau Big Mac-uri.

Singurul lucru care-l mai ţinea să nu moară efectiv de plictiseală sau să nu o. Ia razna era nepreţuitul său Game Boy.

După cum stăteau lucrurile, nu vor fi decât el şi Tetrix pe toată durata detenţiei sale – două luni cumplite, stupide – în înspăimântătorul Vest Sălbatic. Ştia al naibii de bine faptul că jocul pe care tatăl lui îl obţinuse chiar de pe linia de asamblare de la Tokio era un fel de mită.

Coop avea unsprezece ani şi nu era fraierul nimănui.

Practic, nimeni din toată SUA nu avea jocul ăsta, ceea ce era, categoric, formidabil. Dar care era rostul să ai ceva ce îşi dorea toată lumea dacă nu-l puteai arăta prietenilor?

Aşa, nu erai decât Clark Kent sau Bruce Wayne, jalnice alter egouri ale unor tipi grozavi.

Toţi prietenii lui se aflau acolo, la miliarde de mile depărtare, în New York. Ei se vor distra în timpul verii făcând excursii la plajele din Long Island sau mai departe, la Jersey Shore. Lui i se promiseseră două săptămâni în tabăra de baseball, în luna iulie.

Dar asta fusese înainte.

Acum părinţii lui plecaseră în Italia şi Franţa şi în alte locuri stupide, într-un al doilea voiaj de nuntă. Expresia codată pentru ultima încercare de a-şi salva căsnicia.

Nu, Coop nu era prostul nimănui.

Cum prezenţa fiului lor de unsprezece ani nu era nici romantică şi nici altcumva, îl trimiseseră la bunici, la capătul lumii, în sălbăticia Dakotei, fir-ar el să fie de Sud.

Dezolanta Dakota de Sud. Doar o auzise de atâtea ori pe mama lui vorbind aşa – exceptând doar când i-a zâmbit, spunându-i că îl va aştepta o mare aventură, că îşi va cunoaşte rădăcinile. Dintr-odată, „dezolanta” a devenit „ceva de odinioară”, ceva pur şi incitant. Ca şi cum el nu ştia că mama lui fugise de acasă, de la părinţii ei şi din mica şi amărâta lor fermă de îndată ce împlinise optsprezece ani?

Şi iată-l acum fixat în locul de care fugise ea, deşi nu făcuse nimic ca să merite soarta asta. Nu era vina lui că tatăl lui nu-şi putea ţine scula în pantaloni, sau că maică-sa se răzbuna făcându-şi cumpărăturile pe Madison Avenue. Informaţii pe care Coop le aflase din frecventele şi expertele lui ascultări pe la uşi. Ei stricaseră totul iar el era pedepsit să-şi petreacă vara la o fermă plină cu balegă de cal, alături de nişte bunici pe care abia dacă-i ştia.

Şi care erau într-adevăr bătrâni.

Care aşteptau de la el să-i ajute la caii care miroseau şi păreau gata să te muşte. La găini, care puţeau şi chiar te

ciupeau.

Bunicii nu aveau o menajeră care să facă omlete din albuş de ou şi care să-i ridice de pe jos piesele jocurilor. Şi în loc de maşini, conduceau camionete. Chiar şi antica lui bunică.

De zile întregi nu mai văzuse o limuzină.

Avea munci de făcut şi trebuia să mănânce mâncăruri pregătite în casă, pe care în viaţa lui nu le mai văzuse. Poate că mâncarea era chiar bună, dar nu asta era ideea.

Singurul televizor din toată casa abia dacă prindea ceva şi nici McDonald’s nu exista aici. Nu existau localuri chinezeşti sau pizzerii care să livreze la domiciliu. Nu existau prieteni. Nu existau parcuri, cinematografe, săli cu jocuri video.

Ar fi putut foarte bine fi în Rusia sau oriunde altundeva.

Îşi ridică privirea de la Game Boy ca să se uite afară, prin geamul maşinii, la ce considera a fi un nimic enorm. Acelaşi peisaj, îşi spuse el, care se perindase prin faţa aceluiaşi geam de când părăsiseră ferma. Barem bunicii încetaseră să-l mai întrerupă de la jocul lui ca să îi vorbească despre ce se afla dincolo de geam.

Ca şi cum i-ar fi păsat de coloniştii cretini şi de indienii şi de soldaţii care se învârtiseră pe acolo cu mult chiar înainte de naşterea lui.

Cine dădea doi bani pe Crazy Horse? Pe el îl fascinau X-Men şi scorurile la baseball. Un meci n-o să vadă toată vara, la Yankee Stadium.

Era ca şi cum ar fi murit.

Văzu un grup de ceea ce păreau a fi mutanţi de căprioare, croindu-şi cu greu drum prin iarba înaltă şi o mulţime de copaci şi de dealuri stupide, care erau chiar verzi. De ce le spuneau negre, când ele erau verzi? Pentru că se aflau în Dakota asta idioată de Sud, unde nici de jocul de squat nu auzise nimeni.

Ceea ce nu vedea el, erau clădirile, oamenii, vânzătorii de pe trotuar. Ceea ce nu vedea el, era acasă.

Bunica lui se răsuci pe banchetă să se uite în spate, la el.

— Ai văzut elanul, Cooper?

— Presupun.

— Ajungem în curând la familia Chance. A fost drăguţ din partea lor că ne-au invitat pe toţi la cină. O să-ţi placă Lil. Este aproape de vârsta ta.

Cunoştea regulile.

— Da, doamnă.

Ca şi cum o să se împrietenească el cu o fată. Cu o fată proastă de la ţară, care puţea probabil a cal. Şi care arăta la fel.

Se aplecă la loc, revenind la Tetrix, ca bunica să-l lase în pace. Semăna destul de bine cu mama lui. Dacă mama lui ar fi bătrână şi şi-ar vopsi părul blond şi nu şi l-ar face bucle şi nu s-ar farda. Dar o putea vedea pe mama lui în străina asta cu riduri în jurul ochilor albaştri.

Parcă te treceau fiorii pe şira spinării.

O chema Lucy iar el trebuia să-i spună bunică.

Gătea şi făcea prăjituri. Multe. Şi atârna cearşafuri şi alte lucruri, pe o sârmă, în spatele casei. Cosea şi freca şi cânta când făcea toate astea. Avea o voce plăcută, dacă-ţi plăceau chestiile astea.

Ajuta la cai şi Coop recunoştea că fusese surprins şi impresionat când a văzut-o sărind pe unul, fără şa, fără nimic.

Era bătrână – să tot fi avut cincizeci de ani, Dumnezeule.

Dar nu scârţâia.

Cea mai mare parte a timpului se îmbrăca în jeanşi şi cizme şi cămăşi cadrilate. Astăzi însă îşi pusese o rochie şi îşi lăsase liber părul castaniu, pe care îl purta de obicei într-o coadă.

Nu a observat când au ieşit din drumul care nu se mai termina decât în clipa în care acesta a devenit mai hurducănit. Când s-a uitat afară, a văzut copaci mai mulţi, un pământ mai puţin plat şi munţii care se ridicau, crestaţi, în spate. Semănau mai curând cu nişte dealuri verzi, deasupra cărora se înălţau stânci golaşe.

Ştia că bunicii lui ţineau cai pe care îi închiriau turiştilor care vroiau să-i călărească. Nu putea pricepe. Efectiv nu pricepea cum putea cineva să vrea să stea călare pe un cal şi să colinde printre stânci şi copaci.

Bunicul lui înainta mai departe pe drumul mai curând de praf decât de pietriş şi Coop văzu vaci păscând de o parte şi de alta. Spera ca asta să însemne că se apropiau de capătul drumului. Nu că ar fi fost înnebunit să cineze la ferma familiei Chance sau s-o cunoască pe insipida aia de Lil.

Dar trebuia să facă pipi.

Bunicul a trebuit să oprească, pentru ca bunica să coboare şi să deschidă o poartă pentru vite şi să o închidă la loc, odată trecuţi de ea. În timp ce înaintau hurducănit, băşica lui începu să protesteze.

Vedea şoproane şi pătule şi staule, mă rog, indiferent ce erau ele, nu contau. Dar erau cel puţin un semn de civilizaţie.

Ceva, printre nişte pajişti, devenea tot mai mare şi cai alergau în jur, ca şi cum nu aveau ceva mai bun de făcut.

Casa, când apăru, nu arăta altfel decât cea în care locuiau bunicii lui. Două nivele, ferestre, o verandă mare. Doar că aceasta era albastră iar cea a bunicilor, albă.

Erau multe flori în jurul casei, pe care cineva care nu a trebuit să înveţe să le plivească pe cele din jurul casei bunicilor săi, aşa ca el, ar fi zis că erau frumos de privit.

Pe verandă apăru o femeie care îi salută cu mâna. Şi ea era îmbrăcată în rochie. O rochie lungă, care îl duse cu

gândul la fotografiile cu hipi, pe care le văzuse el. Avea părul negru şi strâns la spate într-o coadă de cal. În faţa casei se aflau două camionete şi o maşină veche.

Bunicul lui, care abia dacă scosese un cuvânt, coborî din maşină.

— Bună, Jenna.

— Îmi pare bine că te văd, Sam.

Femeia îl sărută pe bunicul lui pe obraz şi se întoarse să o îmbrăţişeze cu foc pe bunica lui.

— Lucy! Nu ţi-am spus să nu aduci nimic, în afară de voi? spuse ea când Lucy se întoarse să ia un coş din maşină.

— Nu m-am putut abţine. Este o plăcintă cu vişine.

— Precis că nu o vom putea dovedi. Iar el este Cooper.

Jenna întinse mâna ca şi cum s-ar fi adresat unui adult.

— Bine ai venit.

— Mulţumesc.

Jenna îi puse o mână pe umăr.

— Haideţi să intrăm. Lil abia aşteaptă să te cunoască. Mai are puţină treabă, cu tatăl ei, dar nu durează mult. Ce-ai zice de o limonadă? Pariez că ţi-e sete, după drumul ăsta.

— Hmm. Aşa cred. Pot să merg la baie?

— Cum să nu. Baia e chiar în casă. Râse spunând asta, cu o privire glumeaţă în ochii ei negri, întunecaţi, care-i înfierbântă ceafa.

Ca şi cum Jenna i-ar fi citit gândul, despre cât de vechi şi de vetust părea totul.

Îl conduse printr-un living mare, apoi printr-o cameră mai mică, într-o bucătărie care mirosea la fel ca a bunicii lui.

A mâncare gătită în casă.

— Baia este acolo. Îl împinse din spate, făcându-l să-i

ardă şi mai tare ceafa.

— Ce-ar fi să bem limonada pe verandă? le spuse ea bunicilor săi.

Mama lui i-ar fi spus camera de pudrat. Se uşură fericit, apoi se spălă pe mâini la chiuveta minusculă din colţ. Alături, pe un suport, atârnau prosoape albastre, cu puţin roz.

Acasă, se gândea el, camera de pudrat era de două ori mai mare şi săpunele fanteziste erau etalate pe o farfurioară de la Tiffany. Şi prosoapele erau mult mai catifelate şi monogramate.

Trăgând de timp, trecu cu degetul peste petalele câtorva margarete dintr-o vază subţire din lemn, de pe chiuvetă. Acasă probabil că ar fi fost trandafiri. Până acum nu observase cu adevărat genul ăsta de lucruri.

Îi era sete. Îşi dorea să poată să bea un galon de limonadă, poate să mănânce o pungă cu Cheetos şi să se întindă pe bancheta din spate a maşinii, cu Game Boy. Orice altceva ar fi fost mai bun decât să stea pe veranda unei ferme vechi, ore, probabil, cu nişte oameni străini.

Îi auzea vorbind şi învârtindu-se prin bucătărie şi se întreba cât mai putea amâna momentul ieşirii din baie.

Se uită afară, pe fereastra mică şi decise că ce vedea era acelaşi rahat. Padocuri şi ţarcuri, şuri şi silozuri, animale stupide de fermă, scule ciudate.

Nu că ar fi fost mort să plece în Italia şi să se zgâiască la toate antichităţile acelea, dar dacă părinţii lui l-ar fi luat cu ei, acolo barem ar fi existat pizza.

Fata ieşi din şură. Avea părul negru, la fel ca femeia hipi, aşa că îşi închipui că era Lil. Avea jeanşi rulaţi în sus pe pulpe şi bascheţi înalţi şi o caschetă roşie de baseball, peste părul strâns în două cozi lungi.

Arăta jegoasă şi stupidă şi o displăcu pe loc.

O clipă mai târziu apăru un bărbat în spatele ei. Avea părul galben şi pieptănat într-o coadă lungă, întărindu-i

ideea de hipi. Şi el purta o caschetă de baseball. Îi spuse ceva fetiţei, făcând-o să râdă, să-şi scuture capul şi să o ia la fugă, dar bărbatul o prinse din urmă.

Coop o auzi chiţăind de râs când bărbatul o ridică în aer.

Îl fugărise oare tatăl lui, vreodată? se întrebă Coop. Îl ridicase vreodată în aer ca apoi să-l învârtă de jur-împrejur?

Nu, după cât îşi amintea. El şi tatăl lui discutau – când era timp. Iar timpul era întotdeauna cu ţârâita, îşi spuse Cooper.

În timp ce ţărănoii ăştia nu aveau decât timpul, medită Cooper. Ei nu trebuiau să facă faţă solicitărilor serviciului, cum era cazul unui avocat asociat, de renumele tatălui său. Ei nu erau a treia generaţie Sullivan, ca tatăl său, cu responsabilităţile care veneau odată cu numele.

Aşa că îşi puteau învârti copiii în aer, toată ziua.

Pentru că ceva în stomacul lui îl durea privind scena, se întoarse de la fereastră. Neavând alegere, ieşi ca să se lase torturat pentru restul zilei.

Lil chicotea, în timp ce tatăl ei o mai rotea o dată. Când putu respira din nou, încercă să-i arunce o privire serioasă.

— Nu o să fie prietenul meu.

— Asta spui acum. Dar eu unul o să fiu cu ochii tot timpul pe filfizonul ăsta de oraş. Josiah Chance o gâdilă repede pe Lil, de-a lungul coastelor.

— Nu vreau niciun prieten. Prietenii înseamnă prea multe probleme, spuse Lil făcând un semn larg cu mâna, din experienţa ei de fetiţă de aproape zece ani.

Joe o trase mai aproape de el, mângâind-o pe obraji.

— O să-ţi amintesc asta, peste câţiva ani. Dar se pare că au sosit. Să mergem să-i salutăm, după care să ne spălăm puţin.

Lil îşi spuse că nu avea nimic împotriva băieţilor. Şi

ştia cum să se poarte în societate. Dar totuşi…

— Dacă nu-mi place de el, trebuie să mă joc cu el?

— Este oaspete. Şi este un străin, aici. Ţie nu ţi-ar plăcea, dacă ai merge la New York, să ai pe cineva de vârsta ta care să fie drăguţ cu tine şi să-ţi arate locurile?

Lil îşi încreţi năsucul.

— Eu nu vreau să mă duc la New York.

— Pun pariu că nici el nu a vrut să vină aici.

Ea nu înţelegea de ce. Totul era aici. Caii, câinii, pisicile, munţii, copacii. Dar părinţii ei îi spuseseră că oamenii, pe cât de asemănători erau, pe atât erau de diferiţi.

— O să fiu drăguţă cu el. La început, cel puţin.

— Dar nu o să te repezi să te măriţi cu el?

— Tată!

Lil îşi dădu ochii peste cap, exact în clipa în care băiatul apăru pe verandă. Lil îl studie, aşa cum ar fi făcut cu un specimen nou.

Era mai înalt decât se aşteptase ea şi avea părul de culoarea scoarţei de pin. Arăta… Furios sau trist, nu îşi dădea exact seama. Dar niciuna dintre variante nu era promiţătoare. Hainele lui îi spuneau oraş, jeanşi negri care nu fuseseră purtaţi sau spălaţi suficient şi cămaşă albă, scorţoasă. Băiatul luă paharul de limonada pe care i-l oferise mama ei şi începu să o studieze pe Lil la fel de îngrijorat cum îl studia ea.

Tresări la ţipătul unui erete şi Lil se abţinu să nu surâdă batjocoritor. Mamei ei nu i-ar fi plăcut aşa ceva.

— Sam! zâmbind larg, Joe întinse mâna. Cum mai merg treburile?

— Nu mă pot plânge.

— Lucy, dar ce bine arăţi!

— Facem şi noi ce putem, cu ce avem. El este nepotul nostru, Cooper.

— Mă bucur să te cunosc, Cooper. Bine ai venit la

Black Hills. Ea este Lil a mea.

— Bună. Lil îşi înălţă capul, mândră. Cooper avea ochi albaştri – gheaţă-pe-albastrul-muntelui. Şi nu zâmbi, nici el şi nici ochii lui.

— Joe, voi doi mergeţi să vă spălaţi. O să mâncăm afară, adăugă Jenna. E o zi tocmai bună pentru aşa ceva. Cooper, aşează-te aici, lângă mine şi povesteşte-mi ce îţi place să faci la New York. Nu am fost niciodată acolo.

Din experienţa lui Lil, mama ei putea face pe oricine să vorbească, putea face pe oricine să zâmbească. Dar Cooper Sullivan din New York City părea să fie excepţia. Vorbea când trebuia s-o facă, îşi controla manierele, dar atât. S-au aşezat la masa de picnic, una din marile plăceri ale lui Lil şi sărbătoriră cu pui prăjit şi pesmeţi, cu salată de cartofi şi fasole verde, proaspătă.

S-a discutat despre cai şi vite şi recoltă, despre vreme şi cărţi şi despre ceilalţi vecini. Toate lucrurile care contau, în lumea lui Lil.

Deşi Cooper i se păru lui Lil la fel de scorţos ca şi cămaşa lui, reuşi să mănânce câte două porţii din fiecare fel, cu toate că altfel abia dacă deschisese gura.

Până când tatăl lui a început să vorbească despre baseball.

— Anul ăsta cei din Boston vor rupe blestemul. Cooper fornăi, apoi îşi strânse imediat umerii.

În modul lui degajat, Joe luă coşul cu pesmeţi, oferindu-i-l băiatului.

— Ah, ba da. Cu cine ţii, cu Yankees sau cu Mets?

— Cu Yankees.

— Nicio şansă. Joe scutură din cap, în semn de compasiune. Nu anul acesta, băiete.

— Avem o apărare bună, jucători la bătaie, buni. Domnule, adăugă el, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit asta.

— Baltimore vă ucide deja.

— A fost o întâmplare. Anul trecut au murit, iar anul

acesta vor dispărea în ceafă.

— Când se va întâmpla asta, se vor năpusti Red Sox.

— Se vor târî, poate.

— Ah, fund-isteţ.

Cooper păli uşor, dar Joe continuă ca şi cum nu i-ar fi observat reacţia.

— Ia să vedem, Wade Boggs şi Nick Esasky. Apoi…

— Don Mattingly, Steve Sax.

— George Steimbrenner.

Pentru prima oară, Cooper zâmbi.

— Mă rog, nu poţi avea totul.

— Dă-mi voie să-mi consult expertul. Sox sau Yankees, Lil?

— Niciunul. Baltimore. Ei au tinereţea, avântul. Îl au pe Frank Robinson. Boston a luat un meci, dar nu va rezista. Yankees? Nicio şansă, anul ăsta.

— Singurul meu copil şi uite cum mă răneşte. Joe îşi duse mâna la inimă. Cooper, tu joci baseball, acasă?

— Da, domnule. Baza a doua.

— Lil, ia-l pe Cooper şi mergeţi în spatele hambarului.

Puţin exerciţiu la bătaie nu strică, mai scăpaţi de calorii.

— Bine.

Coop se prelinse de pe banchetă.

— Mulţumesc pentru cină, doamnă Chance. A fost foarte bună.

— Cu plăcere.

În timp ce copiii se îndepărtau, Jenna se uită la Lucy.

— Bietul băiat, şopti ea.

Câinii o luară la goană înainte, peste câmp.

— Eu joc în a treia bază, îi spuse Lil lui Coop.

— Unde? Nu există nimic pe aici.

— Este, imediat cum ieşi din Deadwood. Avem un teren şi o ligă. Eu o să fiu prima femeie care o să joace în

liga mare.

Coop fornăi din nou.

— Femeile nu pot juca în liga mare. Aşa este.

— Aşa cum este, nu este cum trebuie să fie. Aşa spune mama mea. Şi când nu o să mai joc, o să fiu manager.

Coop zâmbi ironic şi cu toate că asta o scoase din sărite, îl plăcea mai mult aşa. Barem nu mai părea la fel de scrobit, precum cămaşa pe care o purta.

— Ce ştii tu…

Coop râse şi deşi ştia că râdea de ea, decise să-i mai acorde o ultimă şansă înainte de a-l face praf.

Era musafirul ei. Un străin într-o lume străină.

— Unde jucaţi la New York? Credeam că acolo sunt clădiri peste tot.

— Jucăm în Central Park şi uneori in Queens.

— Ce e Queens?

— O bucăţică din New York

— O… Bucăţică?

— Nu. Iisuse. Este un oraş, un loc. Nu o… Bucăţică.

Lil se opri, îşi puse pumnii în şolduri şi îl sfredeli cu ochii ei negri, negri.

— Când încerci să-l faci pe cineva care te întreabă ceva, să se simtă prost, tu eşti cel prost.

Coop ridică din umeri şi ocoli hambarul mare, roşu, împreună cu ea.

Mirosea a animale, a praf şi a bălegar. Coop nu putea pricepe cum de îşi putea dori cineva să trăiască cu mirosul ăsta, sau cu zgomotul de copite, cu fornăitul şi cu mugetele astea, toată ziua. Dădu să facă o remarcă sarcastică despre asta – dar ea nu era decât un copil, şi fată, pe deasupra – când văzu cuşca de bătaie.

Nu era ce ştia el, dar arăta destul de bine. Cineva, probabil tatăl lui Lil, construise, din plasă de gard, cuşca cu trei laturi. Spatele ei se afla la marginea unu hăţiş de

tufe şi rugi de mure, dincolo de care se afla un câmp plin de vite care stăteau acolo, fără să facă nimic. Lângă hambar, la adăpostul unei streşini, se afla o ladă încercată de vreme. Lil o deschise şi scoase din ea mănuşi, bătacuri, mingi.

— Tata şi cu mine exersăm aproape în fiecare seară, după cină. Uneori mi-aruncă mama, dar nu are forţă în mână. Poţi fi tu primul la bătaie, pentru că eşti musafir, dar trebuie să-ţi pui casca. Asta e regula.

Coop îşi puse casca pe care i-o dădu ea, apoi verifică greutatea câtorva bătace. Să ţină un bătac în mână era aproape la fel de plăcut ca Game Boy.

— Tatăl tău exersează cu tine?

— Fireşte. A jucat în liga mică două sezoane, în est, aşa că este foarte bun.

— Serios? A jucat baseball profesionist? Lui Coop îi dispăru orice urmă de dispreţ.

— Două sezoane. A păţit ceva la tendoanele de la umăr şi asta a fost. A decis să vadă ţara şi a terminat aici. A lucrat pentru bunicii mei – aceasta a fost ferma lor – şi a cunoscut-o pe mama. Şi din nou, asta a fost. Vrei să lansezi?

— Da. Coop se duse înapoi în cuşcă şi făcu câteva mişcări de încălzire. Lil îi aruncă o minge, drept, încet, aşa încât Coop o prinse din plin şi o lansă direct în câmp.

— Frumos. Avem şase mingi. Aşa că o să trebuiască să le căutăm, după ce loveşti.

Lil luă următoarea minge, luă poziţie şi o aruncă.

Coop simţi îndârjirea în el când mingea se duse în câmp. O prinse pe a treia, apoi îşi pregăti poziţia şi aşteptă să i se arunce mingea.

Lil lansă şi mingea zbură pe lângă el.

— Frumooasă fază. Doar atât spuse ea, când Coop o privi cu ochii micşoraţi.

Coop strânse mai tare bătacul, se târşâi pe călcâie,

să-şi găsească poziţia. Lil îl păcăli cu o minge joasă. Atinse puţin următoarea minge, faultând, trimiţând-o direct în cutia care răsună puternic.

— Dacă vrei, poţi să mi le arunci înapoi pe astea trei. O să-ţi mai lansez nişte mingi.

— Este în regulă. Acum e rândul tău. Şi o să-i arate el.

Schimbară locurile. În loc să lanseze cu blândeţe la început, i-o aruncă cu sete. Lil o prinse, dar faultă. O prinse pe a doua, aruncând-o în sus. Dar pe a treia o prinse cu inima bătacului, aruncând-o departe. Dacă ar fi fost un teren adevărat, ar fi aruncat-o dincolo de el, trebui Coop să recunoască.

— Eşti foarte bună.

— Îmi plac mingile înalte, interioare.

După ce sprijini bătacul de ladă, Lil porni spre câmp.

— Sâmbăta viitoare avem meci. Poţi veni şi tu.

Un meci prăpădit, între ţărănoi. Dar oricum, mai bine decât nimic.

— Poate.

— Tu te duci la meciurile adevărate? Cum ar fi la Yankee Stadium?

— Desigur. Tata are abonament, locuri în loje, chiar în spatele bazei a treia.

— Ei, nu!

Îi făcea plăcere – puţin – să o impresioneze. Şi nu era chiar aşa de rău să ai pe cineva, fie şi o fată de la fermă, cu care să discuţi despre sport. În plus, fata asta ştia să mânuiască mingea şi bătacul, ceea ce era un plus serios.

Totuşi, Coop ridică doar din umeri şi o privi pe Lil strecurându-se printre şirurile de sârmă ghimpată, fără să rateze. Nu protestă când aceasta se întoarse şi-i ţinu sârmele depărtate, ca să poată trece şi el.

— Noi ne uităm la televizor sau ascultăm la radio. Iar o dată, am fost tocmai la Omaha, la un meci. Dar niciodată

nu am fost la un meci din liga mare.

Şi asta îi aminti lui Cooper unde se afla.

— Aici eşti la milioane de mile depărtare de vreunul. De orice.

— Tata zice că odată ne vom lua o vacanţă şi vom pleca în est. Vom merge poate la un meci la Stadionul Fenway, pentru că tata este un fan al echipei Red Sox.

Lil găsi o minge şi o vârî în buzunarul de la spate.

— Îi place să ţină cu cel mai slab.

— Tatăl meu zice că este mai înţelept să ţii cu câştigătorul.

— Aproape toată lumea face asta, deci cineva trebuie să ţină cu cel învins. Îi zâmbi cu toată faţa, îşi zbătu genele lungi peste ochii ei negri.

— Anul ăsta o să fie New York. Coop zâmbi, înainte să priceapă.

— Asta spui tu.

Coop ridică o minge, aruncând-o dintr-o mână în cealaltă, în timp ce se îndreptau spre copaci.

— Ce faceţi cu toate vacile astea?

— Sunt vaci pentru carne. Le creştem şi apoi le vindem. Oamenii le mănâncă. Pun pariu că până şi celor din New York le plac fripturile.

Coop se gândi că era scabroasă ideea că vaca aia, care se uita chiar acum la el, într-o zi va ajunge în farfuria cuiva – poate chiar a lui.

— Tu ai animale de companie?

— Nu.

Lil nu-şi putea imagina cum este să nu ai animale în jurul tău, oriunde, tot timpul. Şi ideea de a nu avea niciunul, îi ridică în gât un nod de compasiune.

— Presupun că viaţa la oraş este mai grea. Câinii noştri…

Se opri să se uite în jur, apoi îi văzu.

— … au alergat în câmp, iar acum se întorc la masă,

sperând să capete resturi. Sunt câini buni. Dacă vrei, poţi să vii să te joci cu ei şi să exersezi la bătac.

— Poate. Coop îi mai aruncă o privire furişată. Mulţumesc.

— Nu multe fete pe care le ştiu, sunt atât de înnebunite după baseball, cum sunt eu. Sau după drumeţii sau pescuit. Tata m-a învăţat să iau urma. Bunicul meu, tatăl mamei mele, l-a învăţat. Tata e foarte bun la asta.

— Să iei urma?

— La animale şi la oameni. E distractiv. Sunt multe urme şi multe de făcut.

— Dacă zici tu.

Lil îşi ridică ţanţoş capul, la tonul lui dezinteresat.

— Ai făcut vreodată camping?

— De ce mi-aş dori asta? Lil zâmbi doar.

— O să se întunece în curând. Haide să căutăm ultima minge şi să ne întoarcem. Dacă mai vii, poate că o să joace şi tata sau poate că o să călărim. Îţi place să călăreşti?

— Cai, adică? Nu ştiu să călăresc. Pare o prostie.

Lil se încinse, aşa cum se încinsese când i-a aruncat mingea aceea lungă, înaltă.

— Nu este o prostie şi este o prostie să spui că este, doar pentru că nu ştii să călăreşti. Şi este chiar foarte amuzant. Când am…

Se opri brusc din mers. Inspiră adânc şi-l apucă pe Coop de braţ.

— Nu te mişca.

— Ce e? Pentru că mâna de pe braţul lui tremura, inima i se ridică în gât.

— Un şarpe?

Panicat, începu să cerceteze iarba.

— O pumă. Abia reuşise să pronunţe cuvântul. Stătea ca o statuie, cu mâna tremurând pe braţul lui, scrutând tufele încâlcite.

— Ce? Unde? Bănuitor, convins că ea încerca doar să-l sperie, încercă să se scuture de mâna ei. La început nu a văzut nimic, decât desişul, copacii, stânca şi dealul.

Apoi văzu umbra.

— Fir-ar! Fir-ar să fie!

— Nu fugi. Îl privi ca în transă. Dacă fugi, o să te vâneze şi este mai iute ca tine. Nu! îl apucă de braţ când Coop ţinti, strângând mai tare mingea în mână.

— Nu arunca cu nimic, nu încă. Mama zice…

Nu îşi putu aminti tot ce-i spusese mama. Nu mai văzuse niciodată o pumă, nu în viaţa reală, nu aproape de fermă.

— Trebuie să faci zgomot şi să pari mai mare decât eşti. Tremurând, Lil se înălţă pe vârfuri şi începu să strige.

— Pleacă! Pleacă de aici!

— Strigă! înalţă-te şi fă-te rău! îi strigă ea lui Cooper.

Ochii ei, tăioşi şi întunecaţi, măsurau puma de la cap la coadă. Deşi inima îi bubuia de groază, se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat.

Teamă plină de veneraţie.

Îi vedea ochii scânteind în amurgul care se lăsa, ochi ce păreau că se uită drept într-ai ei. Deşi i se uscase gâtul, se gândi: E frumos. Este atât de frumos.

Puma păşi cu o graţie plină de putere, urmărindu-i, ca şi cum ar fi trebuit să se decidă dacă să-i atace sau să se retragă.

Lângă ea, Cooper striga, cu vocea hârâită de groază. Lil privi pisica uriaşă furişându-se spre umbra mai deasă. Apoi aceasta făcu un salt şi dispăru, o pată de aur întunecat, care o orbi.

— A fugit. A fugit.

— Nu a fugit, şopti Lil. A zburat.

Prin uruitul din urechi, Lil îl auzi pe tatăl ei strigând-o şi se întoarse. Alerga peste câmp, împrăştiind vitele surprinse. La metri în spatele lui alerga bunicul lui Coop,

cu o puşcă pe care o luase din casă. Împreună cu ei alergau câinii şi mama ei, cu o puşcă de vânătoare şi bunica lui Cooper.

— Pumă. Atât reuşi să scoată din gât, exact în clipa în care tatăl ei o smulse de jos şi o luă în braţe.

— Acolo. Acolo. Acum s-a dus.

— Intră în casă. Coop. Cu braţul liber, Joe îl trase pe Coop lângă el. Amândoi intraţi în casă. Acum.

— A plecat, tată. Am speriat-o noi şi a fugit.

— Plecaţi acum! O pumă, spuse ei când Jenna îl depăşi pe Sam şi ajunse la ei.

— Ah, Dumnezeule. Eşti teafără.

Jenna o luă pe Lil, dându-i lui Joe puşca de vânătoare.

— Eşti teafără. O sărută pe Lil pe faţă, pe păr, apoi se aplecă şi-i făcu acelaşi lucru lui Coop.

— Du-i în casă, Jenna. Ia-i pe copii şi pe Lucy şi intraţi în casă.

— Haideţi. Haideţi. Jenna îşi petrecu braţele în jurul celor doi copii şi se uită în sus, la faţa încrâncenată a lui Sam, când acesta se apropie de ei.

— Aveţi grijă.

— Tată, să n-o ucizi! strigă Lil, în timp ce mama ei îi împingea de-acolo. Era aşa de frumoasă! Scrută hăţişul, copacii, sperând s-o mai întrezărească o dată.

— Să n-o ucizi!

2

Coop visă urât. Într-unul din vise, puma, cu ochii galbeni, strălucitori, sări prin fereastra dormitorului şi îl devoră cu înghiţituri lacome, până să apuce el să strige. În celălalt, se rătăcise pe dealuri, într-o întindere nesfârşită de verde şi de stâncă, Nimeni nu a venit după el. Nimeni, îşi spuse el, nici măcar nu-i observase lipsa.

Tatăl lui Lil nu a omorât puma. Cel puţin Coop nu a auzit împuşcăturile. Când bunicul lui şi domnul Chance s-au întors, au mâncat plăcintă cu vişine şi îngheţată de casă

şi au discutat despre alte lucruri.

În mod deliberat. Coop ştia totul despre această conspiraţie a adulţilor. Nimeni nu avea să discute despre cele întâmplate decât când el şi Lil vor fi în paturile lor şi nu îi vor putea auzi.

Resemnat şi furios pentru detenţia lui, îşi îndeplinea obligaţiile, îşi mânca mâncarea, juca Game Boy. Spera că dacă va face ce i se va spune, va obţine o zi de eliberare condiţionată şi se va putea duce la ferma Chance, să exerseze în cuşca de baseball.

Poate că va juca şi domnul Chance şi atunci îl va putea întreba cum era când juca baseball profesionist. Coop ştia că tatăl lui dorea ca el să urmeze dreptul, să lucreze în firma familiei. Şi să ajungă un mare avocat. Dar poate, poate, o să ajungă jucător de baseball, în loc de asta.

Dacă va fi destul de bun.

Cu gândurile la baseball, la evadare, la nenorocirea pedepsei din vara asta, pisica aceea uriaşă, cu ochii galbeni, fusese poate doar un alt vis.

Îşi mânca în tăcere micul dejun cu clătite zburătoare, cum le spunea bunica lui, la masa veche din bucătărie, în timp ce aceasta se învârtea în jurul sobei. Cooper mânca încet, deşi

Game Boy era interzis la masă, pentru că, după ce termina, trebuia să se ducă afară, la muncile lui.

Lucy îşi turnă cafea într-o ceaşcă albă, groasă, apoi veni şi se aşeză în făta lui.

— Ei bine, Cooper, eşti la noi de două săptămâni.

— Aşa cred.

— Mă gândeam la perioada asta neplăcută prin care treci. Eşti un băiat bun, inteligent. Faci ce ţi se spune şi nu comentezi. Cel puţin nu cu voce tare.

Vedea în ochii ei o privire – o privire deşteaptă, nu una rea

— Care îi spunea că bunica lui ştia că în mintea lui comenta. Mult.

— Astea sunt calităţi bune. Dar ai şi tendinţa de a te bosumfla, de a nu spune nimic şi te târăşti aici ca într-o puşcărie. Astea nu sunt calităţi prea bune.

Coop tăcu, dar îşi dori să fi mâncat mai repede şi să fi scăpat. Îşi coborî umerii, imaginându-şi că urmau să aibă o discuţie. Adică, din experienţa lui, ea avea să-i spună toate lucrurile pe care le făcuse el rău şi cum se aştepta ea la mai mult şi cum era el o dezamăgire.

— Ştiu că eşti furios şi ai tot dreptul să fii. Aşa ai fost în aceste două săptămâni.

Coop clipi în farfurie şi între sprâncene i se formă o cută de nedumerire.

— Adevărul este, Cooper, că şi eu sunt furioasă pentru tine. Părinţii tăi s-au purtat egoist şi nu au ţinut cont de tine, când au făcut asta.

Coop îşi înălţă capul cu un centimetru, dar ochii i se ridicară de tot şi îi întâlniră pe ai ei. Poate că era un şiretlic, îşi spuse el şi ea spunea asta doar ca să-l prindă zicând ceva rău. Ca să poată fi anihilat şi pedepsit.

— Ei pot face cum vor.

— Da, pot face. Bunica dădu scurt din cap, sorbind din cafea. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să facă asta. Eu te vreau aici şi la fel şi bunicul tău. Ştiu că nu spune el prea multe, dar eu îţi zic adevărul. Noi te vrem aici, vrem să ne cunoaştem singurul nostru nepot, să stăm cu el, aşa cum nu am prea putut, înainte. Dar tu nu vrei să te afli aici şi îmi pare rău pentru asta.

Se uita drept la el, drept la faţa lui. Şi nu părea o şmecherie.

— Eu ştiu că vrei să fii acasă la tine, cu prietenii tăi. Ştiu că vroiai să mergi în tabăra de baseball, aşa cum ţi-au promis. Da, ştiu asta.

Dădu din nou din cap şi se uită îndârjită pe fereastră,

sorbind din cafea. Părea că era furioasă, aşa *cum* spusese. Dar nu pe el. Ea era, cu adevărat, furioasă pentru el.

Ori asta era ceva ce el nu înţelegea. Era ceva ce-i făcea pieptul să i se strângă şi să-l doară.

Bunica lui repetă:

— Te înţeleg. Un băiat de vârsta ta nu are prea multe de spus, prea multe alegeri. Va veni şi asta, dar acum iu pur şi simplu nu le ai. Poţi scoate tot ce este mai bun din ceea ce ai sau poţi fi nefericit.

— Nu vreau decât să plec acasă. Nu intenţionase să spună asta, doar să gândească asta. Dar cuvintele ieşiseră pur şi simplu, făcându-şi drum din pieptul acela încordat, dureros.

Bunica îşi întoarse privirea spre el.

— Scumpule, ştiu, ştiu că vrei asta. Aş vrea să fac asta pentru tine. Poate că nu mă crezi, nu mă cunoşti atât de bine, aşa că poţi să nu mă crezi, dar eu vreau sincer să îţi pot oferi ce-ţi doreşti tu.

Nu era vorba despre a crede, era faptul că ea vorbea cu el. Vorbea cu el, efectiv ca şi cum el ar fi avut importanţă. Aşa încât cuvintele, împreună cu toată nefericirea din el, se năpustiră pur şi simplu afară.

— M-au expediat, deşi eu nu am greşit cu nimic. Nu au dorit să merg cu ei. Nu m-au dorit. Vocea lui era înecată de lacrimi.

— Noi te dorim. Ştiu că nu este cine ştie ce consolare pentru tine, acum. Dar tu ştii asta, tu crezi asta. Poate că odată, în viaţă, vei avea nevoie de un loc. Să ştii că întotdeauna o să ai unul, aici.

Şi atunci spuse ce era cel mai rău. Acel rău pe care-l ascunsese în el.

— Vor să divorţeze.

— Da, cred că ai dreptate.

Coop clipi şi se zgâi la ea, pentru că se aşteptase să o audă spunând că nu era adevărat, se aşteptase să pretindă

că totul o să fie bine.

— Şi atunci ce-o să se întâmple cu mine?

— O să depăşeşti momentul.

— Ei nu mă iubesc.

— Noi te iubim. Te iubim, spus ea ferm, când el îşi coborî din nou capul, scuturându-l. În primul rând, pentru că eşti sângele nostru. Eşti ruda noastră. Şi în al doilea rând, pur şi simplu te iubim.

Când două lacrimi căzură în farfuria lui, bunica continuă să vorbească.

— Eu nu pot spune ce simt ei, ce gândesc ei. Dar pot spune ceva despre ce fac ei. Sunt atât de furioasă pe ei. Sunt atât de furioasă pe ei, pentru că te rănesc pe tine. Oamenii vor spune că este doar o vară, că nu este sfârşitul lumii. Dar cei care spun asta, nu-şi amintesc cum este să ai unsprezece ani. Eu nu te pot face fericit aici, Cooper, dar o să vreau să te rog ceva. Doar un singur lucru, dar care poate fi greu pentru tine.

Vreau să te rog să încerci, măcar.

— Aici totul este altfel.

— Absolut. Dar ai putea găsi, în acest altceva, ceva care să-ţi placă. Şi atunci, luna august nu ţi se va mai părea atât de departe. Cooper, dacă faci tu asta, dacă o să încerci cu adevărat, atunci eu o să vorbesc cu bunicul şi o să-l conving să cumpărăm un televizor nou. Unul pentru care nu o să mai fie nevoie de urechi de iepure.

Coop îşi trase nasul.

— Dar dacă o să încerc şi totuşi nu o să-mi placă nimic?

— Este suficient faptul că încerci, dacă asta vrei să spui.

— Cât trebuie să încerc până la noul televizor?

Bunica râse din toată inima şi fără să-şi dea seama, sunetul râsului ei îl făcu să-şi curbeze buzele şi simţi o uşurare în piept.

— Aşa te vreau. Bravo. Să zicem, două săptămâni. Două săptămâni de nefericire şi acum, două săptămâni de încercare. Străduieşte-te cu adevărat şi o să ai un televizor nou în salon, pun pariu. S-a făcut?

— Da, doamnă.

— În regulă. Şi acum ce-ar fi să te duci la bunicul tău? S-a gândit să facă nu ştiu ce lucrare şi poate că are nevoie de ajutor.

— Bine.

Coop se ridică în picioare.

— Ei ţipă mereu şi nici măcar nu ştiu că sunt acolo, când fac asta. El se culcă cu altcineva. Cred că face asta foarte mult.

Niciodată nu va pricepe ce l-a apucat să spună asta. Lucy expiră prelung.

— Ei, băiete, nu cumva asculţi pe la uşi?

— Uneori. Dar uneori ţipă despre asta, aşa că nu trebuie să mă forţez să aud. Nici nu mă ascultă, când vorbesc. Nu le pasă dacă vreau ceva, câtă vreme sunt liniştit şi mă feresc din calea lor.

— Aici este altfel.

— Presupun. Poate.

Nu ştia ce să creadă, când ieşi pe uşă. Niciun adult nu mai vorbise vreodată cu el aşa, sau nu-l mai ascultase aşa. Nu auzise niciodată pe nimeni criticându-i părinţii – mă rog, doar pe ei, între ei.

Bunica i-a spus că îl doreau. Nimeni nu-i mai spusese asta, vreodată. A spus-o, chiar dacă ştia că el nu-i vroia pe ei şi nu-i crease sentimentul că o spusese doar ca să-l facă să se simtă prost. Simţea că spusese asta pentru că era adevărat.

Se opri, uitându-se în jur. Sigur, putea încerca, dar ce ar fi putut găsi aici, ca să-i placă? O grămadă de cai şi de porci şi de pui. O grămadă de câmpuri şi de dealuri şi de nimic.

E drept, îi plăceau clătitele ei, dar nu credea că asta era ce vroia ea.

Îşi vârî mâinile în buzunare şi ocoli celălalt colţ al casei, în direcţia din care se auzea ciocănitul. Iar acum o să trebuiască să stea în preajma bunicului lui, tăcut mai tot timpul, un străin pentru el. Cum naiba să-i placă asta?

Ocoli şi îl văzu pe Sam lângă hambarul mare, unde se afla silozul alb. Iar ceea ce bătea Sam în pământ, nişte ţăruşi din metal, îl lăsă pe Coop fără grai.

O cuşcă de bătaie, pentru baseball.

Vroia să alerge, să zboare efectiv peste terenul noroios. Dar se chinui să meargă în pas normal. Poate că arăta doar ca o cuşcă de bătaie. Putea fi ceva pentru animale.

Sam îşi ridică privirile şi mai bătu o dată cu ciocanul.

— Cam târziu, la treabă.

— Da, domnule.

— Am hrănit eu animalele, dar o să trebuiască să strângi repede ouăle.

— Bunica mi-a spus că ai nevoie de ajutor, la o lucrare.

— Nu. Sunt aproape gata. Cu barosul mic în mână, Sam se îndreptă din şale şi se dădu înapoi. Studie în tăcere cuşca din plasă de gard.

Ouăle n-or să sară singure în căldare, spuse el într-un târziu.

Nu, domnule.

— Cine ştie, spuse Sam rar, în timp ce Coop se întorcea să plece, poate că după ce-ţi termini treburile, o să-ţi arunc câteva mingi.

Sam se duse mai încolo, luă un bătac pe care-l sprijinise de peretele hambarului.

Te poţi folosi de ăsta. Azi-noapte l-am terminat.

Uluit, Cooper luă bătacul şi îşi plimbă mâinile pe lemnul neted.

— Tu l-ai făcut?

— Nu văd de ce să fi cumpărat unul.

— Are… Are numele meu pe el. Plin de respect, Coop îşi plimbă degetele peste numele lui, sculptat în lemn.

— Aşa o să ştii că e al tău. Şi ai de gând să aduci sau nu, astăzi, ouăle alea?

— Da, domnule. Îi dădu bătacul înapoi lui Sam.

Mulţumesc, domnule.

— Tu chiar nu oboseşti să fii atât de politicos, băiete?

— Da, domnule.

Buzele lui Sam se curbară.

— Haide, du-te.

Coop o rupse la goană spre coteţ, dar se opri şi se întoarse.

— Bunicule? Vrei să mă înveţi să călăresc?

— Termină-ţi treburile şi mai vedem.

Erau câteva lucruri care îi plăceau, cât de cât. Îi plăcea să bată mingea după cină şi îi plăcea cum îl surprindea bunicul lui, la fiecare câteva aruncări, cu volute exagerate. Îi plăcea să o călărească pe Dottie, iapa cea micuţă, în jurul ţarcului – cel puţin după ce a încetat să-i mai fie teamă să nu fie muşcat sau lovit cu copitele.

După ce începeai să-i iubeşti puţin, sau să-i călăreşti fără să mai faci pe tine de spaimă, caii nici nu mai miroseau.

I-a plăcut să privească furtuna cu fulgere care s-a abătut peste ei, într-o seară, ca într-o ambuscadă, tunând şi arzând cerul. Îi plăcea chiar, uneori, cât de cât, să stea la fereastra dormitorului său şi să se uite afară. Încă îi mai lipseau New York-ul şi prietenii lui, viaţa lui, dar era interesant să vezi atâtea stele şi să asculţi zumzetul casei, în tăcerea aceea.

Nu-i plăceau păsările, cum miroseau şi cum cotcodăceau, sau privirea duşmănoasă din ochii lor când venea să strângă ouăle. Dar ouăle îi plăceau chiar foarte

mult, fie că erau fierte, pentru micul dejun, sau bătute, cu aluat, pentru prăjituri şi fursecuri.

În borcanul mare, de sticlă, al bunicii, erau întotdeauna fursecuri.

Nu-i plăcea când aveau vizite sau când mergea la oraş cu bunicii şi lumea îl măsura şi spunea lucruri cum ar fi, Deci, el este băiatul lui Missy! (mama lui, botezată Michelle, era cunoscută la New York ca Cheile). Şi spuneau cum semăna ca două picături de apă cu bunicul lui. Care era bătrân.

Îi plăcea când vedea camioneta lui Chance huruind spre fermă, chiar dacă Lil era fată.

Dar ea juca baseball şi nu-şi petrecea timpul chicotind, ca majoritatea fetelor pe care le ştia el. Ea nu-i asculta toată ziua pe New Kids on the Block şi nu se dădea moartă după ei. Asta era un plus.

Călărea mai bine ca el, dar nu se dădea mare pentru asta. După o vreme, nu mai era ca şi cum şi-ar fi petrecut vremea cu o fată. Pur şi simplu îşi petrecea vremea cu Lil.

Şi la o săptămână – nu două – după discuţia de la masa din bucătărie, a apărut în salon un televizor nou-nouţ.

— Nu avea rost să mai aşteptăm, îi spuse bunica lui. Te-ai descurcat foarte bine. Sunt mândră de tine.

În viaţa lui nu-şi amintea ca cineva să fi fost mândru de el, sau să spună asta, doar pentru că el încercase.

Odată ce a fost apreciat ca suficient de *bun*, *el şi* Lil au avut voie să călărească împreună, cu condiţia să rămână pe câmp, de unde puteau fi văzuţi din casă.

— Ei? întrebă Lil în timp ce călăreau prin iarbă.

— Ei, ce?

— E o prostie?

— Poate că nu e. Iapa asta este grozavă. Îi plac merele, spuse Cook mângâind-o pe Dottie pe greabăn.

— Păcat că nu ne lasă să călărim pe dealuri, acolo să

vezi. Nu pot merge acolo decât cu unul dintre părinţi. Dar… Lil se uită în jur, să se asigure că nu îi auzea nimeni.

— M-am furişat acolo într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Am încercat să dau de pumă.

Cook făcu efectiv ochii mari.

— Eşti nebună?

— Am citit totul despre ele. Mi-am luat cărţi de la bibliotecă.

Lil purta azi o pălărie de cowboy, una maro şi îşi dădu o coadă groasă peste umăr.

— Pumele nu atacă oamenii decât foarte, foarte rar. Şi nu se apropie foarte mult de ferme, decât atunci când migrează.

Părea din ce în ce mai aprinsă, când se întoarse complet spre un Coop rămas fără grai.

— A fost formidabil! Efectiv formidabil! Am găsit rahat şi urme şi totul. Dar apoi i-am pierdut urma. Nu am vrut să stau atât de mult, iar ai mei se sculaseră deja, când m-am întors. A trebuit să îi mint, spunându-le că tocmai atunci ieşisem din casă.

Lil îşi strânse buzele, uitându-se la el, fix.

— Să nu cumva să le spui.

— Nu sunt un pârâcios. Ce insultă.

— Dar nu poţi pleca aşa, singură. La naiba, Lil.

— Mă pricep să iau. Urma. Nu la fel de bine ca tata, dar sunt destul de bună. Şi ştiu potecile. Facem destul de multă drumeţie, campăm în natură şi tot restul. Am avut la mine compasul şi trusa.

— Şi dacă puma ar fi fost acolo?

— Aş fi văzut-o din nou. În ziua aceea s-a uitat drept la mine, drept la mine. Ca şi cum m-ar fi cunoscut şi am simţit… cred că am simţit la fel ca ea.

— Prostii.

— Vorbesc serios. Bunicul mamei mele a fost un sioux.

— Adică un indian?

— Da. Un american nativ, făcu ea corecţia. Un sioux Lacota. Îl chema John Apă-Tumultoasă, iar cei din neamul lui au trăit aici generaţii de-a rândul. Purtau în ei spiritele animalelor. Poate că puma asta a fost spiritul meu.

— Nu a fost spiritul nimănui.

Lil tăcu, plimbându-şi doar privirile peste dealuri.

— Am auzit-o în noaptea aceea. Târziu, în noaptea în care am văzut-o. Am auzit-o strigând.

— Strigând?

— Ăsta e sunetul pe care-l scot ele, pentru că nu pot rage. Numai felinele mari – cum ar fi leii – pot rage. Este vorba de ceva în gâtul lor. Am uitat. Trebuie să mai citesc o dată. Oricum, nu am vrut decât să încerc să dau de ea.

Chiar dacă era o nebunie, nu se putea împiedica să nu o admire. Niciuna din fetele pe care le ştia el nu s-ar fi furişat de acasă doar ca să urmărească o pumă. Numai Lil.

— Dacă te-ar fi găsit ea pe tine, ai fi fost micul ei dejun.

— Prostii.

— Eu nu o să spun nimic, dar să nu o mai ştergi vreodată, ca să pleci în căutarea ei.

— Cred că s-ar fi întors deja, dacă ar fi vrut asta. Mă întreb unde s-a dus.

Lil se uită din nou spre dealuri.

— Am putea merge să campăm. Tata e înnebunit după asta. Facem drumeţie în mijlocul naturii şi campăm peste noapte. Precis că bunicii tăi or să te lase.

— Într-un cort? În munţi?

Ideea era pe cât de terifiantă, pe atât de atrăgătoare.

— Da. Pescuim pentru cină şi vedem cascadele şi bizonii şi fel de fel de animale sălbatice. Poate chiar şi o pumă. Când ajungi până acolo, în vârf, poţi vedea Montana.

Lil se întoarse să se uite înapoi, când auzi clopotul

care-i chema la cină.

— E timpul să mâncăm. O să mergem să facem camping. O să-l rog pe tata. O să fie distractiv.

A făcut camping şi a învăţat să folosească undiţa. A descoperit toată emoţia care ţi se urca pe şira spinării, de a sta la un foc de tabără ascultând urletul lupilor şi şocul, când a privit peştele prins de el mai mult datorită baftei decât priceperii, strălucind ca argintul în soare, la capătul undiţei.

Trupul i s-a întărit; mâinile i s-au asprit. Deosebea acum un elan de o căprioară şi ştia să se orienteze.

Putea călări în galop şi asta era cea mai mare emoţie din viaţa lui.

A câştigat un loc de onoare, ca oaspete, în echipa lui Lil şi a reuşit o dublă puternică.

Peste mulţi ani, privind în urmă, a înţeles că viaţa lui se schimbase în vara aceea şi că niciodată nu avea să mai fie la fel ca înainte. Dar singurul lucru pe care-l ştia Coop la unsprezece ani, era că se simţea fericit.

Bunicul lui l-a învăţat să cioplească şi să cresteze şi spre marea lui bucurie, i-a făcut cadou un briceag numai al lui. Bunica i-a arătat cum să se îngrijească de un cal, de sus până jos, cum să-l verifice de răni sau boală.

Dar bunicul l-a învăţat cum să stea de vorbă cu caii.

— Totul e în ochi, i-a spus Sam. În trup, în urechi, în coadă, dar în primul rând, în ochi. Ce vede el într-ai tai, ce vezi tu, într-ai lui.

Ţinea un ham pe un mânz de un an, care dădea înapoi şi-şi ridica copitele în aer.

— Nu contează prea mult ce spui, pentru că ei văd în ochii tăi ce gândeşti. Ăsta vrea să ne arate că e un dur, dar de fapt nu este decât puţin speriat. Oare o să-i placă? Oare o să-l doară?

În timp ce vorbea, Sam se uita în ochii mânzului, păstrându-şi glasul blând, alinător.

— Ce o să facem noi acum este să scurtăm hamul asta, aici.

O mână fermă nu trebuie să fie una dură.

Sam se apropie, ţinând frâul ferm. Mânzul tremură şi dansă.

— Are nevoie de un nume. Dă-i tu un nume. Sam mângâie mânzul pe greabăn.

Coop îşi luă ochii de la mânz, ca să se uite la Sam.

— Eu?

— Vroiam să spun… Hmm… Jones? Poate fi Jones, ca Indiana Jones?

— Întreabă-l pe el.

— Cred că pe tine te cheamă Jones. Jones este inteligent şi curajos. Cu puţin ajutor din partea mâinii lui Sam pe hăţuri, mânzul dădu decisiv din cap.

— A spus da! Ai văzut, bunicule?

— Cum să nu. Acum ţine-i capul, ferm, dar nu dur. Mă duc să-i aduc pătura pentru şa. Este obişnuit cu ea. Aminteşte-i.

— Eu… E doar pătura. Ţie nu-ţi pasă de pătură, Jones. Nu te doare. Nu o să-ţi provocăm dureri. Ai mai avut şi înainte pătura pe tine. Bunicul zice că astăzi o să te obişnuim doar cu şaua. Nici ea nu doare.

Jones se uita în ochii lui Coop, cu urechile înainte şi abia dacă şi-a dat seama când i s-a pus pătura.

— Poate că după ce o să te obişnuieşti cu şaua, o să te pot călări puţin. Pentru că eu nu sunt atât de greu încât să-ţi fac rău. Am dreptate, bunicule?

— O să vedem. Ţine-l ferm, Cooper.

Sam ridică şaua de antrenament şi o puse pe cal. Jones îşi ridică brusc capul şi dădu repede din copite.

— Este în regulă. Este în regulă. Nu a fost furios, nu a fost rău, îşi spuse Cooper. Doar puţin speriat. Putea simţi asta, putea vedea asta în ochii lui Jones.

— Este doar o şa. Îmi închipui că ţi se pare ciudat, la

început. Sub soarele după-amiezii, cu sudoarea de care abia-şi dădea seama că îi uda tricoul, Coop vorbea şi vorbea, în timp ce bunicul lui prindea şaua.

— Plimbă-l puţin, aşa cum ţi-am arătat. Exact aşa cum ai făcut înainte de şa. O să dea puţin din copite.

Sam se dădu în lături ca să-i lase pe băiat şi pe mânz să înveţe. Din spate, Lucy îşi puse o mână pe umărul lui.

Asta da privelişte, nu?

— Are mână, recunoscu Sam. Are suflet dar şi minte.

Băiatul se poartă firesc cu caii.

Nu vreau să plece. Şi înainte ca Sam să poată să spună ceva, adăugă:

— Ştiu. Nu este al nostru, ca să-l ţinem aici. Dar o să-mi frângă puţin inima. Ştiu foarte bine că ei nu îl iubesc aşa cum îl iubim noi. Aşa că mi se rupe inima ştiind că o să trebuiască să-l trimitem înapoi.

Poate că o să vrea să se întoarcă aici, la vară.

Poate. Dar, ah, până atunci, o să fie atâta linişte. Dădu drumul unui oftat, apoi se întoarse când auzi uruitul unei camionete.

Vine potcovarul. Mă duc să pregătesc o limonadă.

Fiul potcovarului, Gull, un băiat deşirat, de paisprezece ani, cu o hălăciugă de păr, a fost cel care, în umbra după-amiezii târzii, la adăpostul hambarului, i-a dat lui Coop primul – şi ultimul lui – tutun de mestecat.

Chiar şi după ce a terminat de vomitat micul dejun, prânzul şi tot ce mai avea în stomac, Coop rămăsese, aşa cum spusese Gull, la fel de verde ca o lăcustă verde. Alertată de icnetele vomei, Lucy îşi părăsi munca în grădină şi alergă în spatele hambarului. Aici, Coop, în patru labe, continua să vomite, în timp ce Gull, în picioare, îl privea cu mâna sub pălărie.

— Iisuse, Coop, nu ai mai făcut asta înainte?

— Ce s-a întâmplat? Ce ai făcut? întrebă Lucy.

— A vrut doar să încerce să mestece tutun. Nu am

crezut că o să-i facă rău, domnişoară Lucy, doamnă.

— Ah… Altceva mai bun nu ai avut de făcut decât să-i dai tutun unui băiat de vârsta lui?

— L-a vomat şi a scăpat de el.

Cum părea să fi terminat, Lucy se aplecă asupra lui.

— Haide, băiete, să mergem în casă, să te speli.

Repede şi pragmatică, Lucy l-a tras în casă. Prea slăbit ca să protesteze, Coop a mormăit doar, când l-a dezbrăcat. L-a spălat pe faţă, i-a dat să bea apă rece. După ce a coborât jaluzele, s-a aşezat pe marginea patului, punându-i o mână pe frunte. Coop deschise nişte ochi înceţoşaţi.

— A fost groaznic.

— Este o lecţie învăţată. Se aplecă şi îl sărută uşor pe frunte, cu buzele.

— O să fii bine. O să treci şi peste asta. Nu doar peste asta, continuă ea în gând. Şi rămase o vreme cu el, până când Coop adormi, cu lecţia învăţată.

Coop stătea întins lângă Lil, pe bolovanul lat de pe malul apei.

— Nu a strigat la mine, nu a spus nimic.

— Ce gust are? Dacă e la fel cum miroase, înseamnă că e grozav. Şi arată grozav.

— Are gust… de rahat, decise el. Lucy chicoti.

— Ai mâncat vreodată rahat?

— L-am mirosit destul, vara asta. Rahat de cal, rahat de porc, rahat de vacă, rahat de găină.

Lucy râdea tot mai tare.

— Şi la New York e rahat.

— Mai ales de la oameni. Pe care însă nu trebuie să-l iau cu lopata.

Lil se întoarse pe o parte, punându-şi capul pe mâini şi îl studie cu ochii ei mari, cafenii.

— Aş vrea să nu trebuiască să pleci. Asta este cea mai frumoasă vară a mea, de când mă ştiu.

— Şi a mea. Se simţi ciudat spunând asta, ştiind că ora adevărat. Ştiind că cel mai bun prieten al lui, din cea mai frumoasă vară a lui era o fată.

— Nu ai putea să rămâi aici? Dacă i-ai ruga, poate ca părinţii tăi te vor lăsa să trăieşti aici.

— Nu mă vor lăsa. Îşi răsuci capul, urmărind un uliu care zbura în cercuri.

— Au sunat aseară şi au spus că se întorc săptămâna viitoare şi că mă aşteaptă la aeroport şi… În sfârşit, nu mă vor lăsa.

— Dacă te-ar lăsa, ai vrea să rămâi?

— Nu ştiu.

— Vrei să te întorci?

— Nu ştiu. Era cumplit că nu ştia.

— Mi-aş dori să pot merge în vizită acolo şi să trăiesc aici. Aş vrea să-l pot antrena pe Jones şi să o călăresc pe Dottie şi să joc baseball şi să mai pescuiesc. Dar vreau să-mi văd camera şi să merg la un meci cu Yankee.

Coop se întoarse din nou spre ea.

— Poate că o să vii tu în vizită la mine. Am putea merge la terenul de baseball.

— Nu cred că m-ar lăsa.

Ochii lui Lil se întristară şi buza de jos începu să-i tremure.

— Probabil că nu o să te mai întorci niciodată aici.

— Ba da, o să mă întorc.

— Juri?

— Jur. Îi întinse mâna, pentru un jurământ solemn.

— Dacă o să-ţi scriu, o să-mi răspunzi?

— S-a făcut.

— De fiecare dată?

Coop zâmbi.

— De fiecare dată.

— Atunci o să te întorci. Ca şi puma. Am văzut-o în prima noastră zi împreună, aşa că este ca spiritul nostru

călăuzitor. Este ca… Nu-mi pot aminti cuvântul, dar ne poartă noroc.

Coop s-a gândit la asta, la faptul că ea a vorbit toată vara despre pumă, i-a arătat fotografii din cărţile de la bibliotecă şi din cărţile pe care şi le cumpărase singură, din banii ei de buzunar. Făcuse chiar ea schiţe, pe care le-a agăţat pe pereţi, în camera ei, printre trofeele de la meciurile de baseball.

În ultima lui săptămână la fermă, Coop a folosit briceagul şi unealta de cioplit pe care i-a împrumutat-o bunicul lui. Şi-a luat la revedere de la Dottie şi de la Jones şi de la ceilalţi cai, a salutat, fără prea mare tragere de inimă, găinile. Şi-a împachetat lucrurile, împreună cu cizmele şi mănuşile de lucru pe care i le cumpărase bunicul lui. Şi cu nepreţuitul lui bătac.

Aşa cum făcuse acum o veşnicie, pe drumul de venire, a stat pe bancheta din spate şi s-a uitat pe geam, afară. Acum vedea altfel lucrurile, cerul mare, dealurile întunecate care se înălţau ca nişte ace de stâncă şi turnuri zimţate, tăinuind pădurea şi apele şi canioanele.

Poate că puma lui Lil se plimba acum pe acolo.

Au făcut un ocol pe drumul care ducea la ferma Chance, ca să-şi mai ia o dată la revedere.

Lil stătea pe treptele verandei şi Coop ştia că îi aştepta. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi roşii şi un maieu albastru, cu părul scos prin fanta de la spate a caschetei ei favorite. Când au intrat, mama ei a ieşit din casă şi câinii au început să alerge în urma lor, lătrând şi lovindu-se unul de celălalt.

Lil se ridică şi mama ei coborî, punându-şi o mână pe umărul ei. Joe veni de după casă vârându-şi mănuşile de lucru în buzunar şi o flancă pe Lil, de cealaltă parte.

În mintea lui Cooper rămase gravată pentru totdeauna o imagine – mama, tatăl, fiica – asemenea unei insule în faţa casei vechi, pe fundalul dealurilor şi a văilor

şi a cerului, cu doi câini prăfuiţi alergând în cercuri nebune.

Coop îşi drese glasul ieşind din maşină.

— Am venit să-mi iau la revedere.

Joe se mişcă primul, păşind înainte şi întinzându-i mâna. I-o scuturǎ pe a lui Coop şi continuând să i-o ţină, se aplecă să-l poată privi în ochi.

— O să te întorci să ne mai vezi.

— O să mă întorc. Şi o să vă trimit o fotografie de la Yankee Stadium, când o să înălţăm steagul.

Joe râse.

— Visează, băiete.

— Să fii bine. Jenna îşi întoarse cascheta şi se aplecă, sărutându-l pe frunte.

— Şi să fii fericit. Şi să nu ne uiţi.

— Nu o să vă uit. Coop se întoarse spre Lil, simţindu-se, brusc, uşor sfios.

— Am făcut ceva pentru tine.

— Pentru mine? Ce anume?

Coop ţinu în sus cutia, foindu-se pe picioare în timp ce Lil deschidea capacul.

— Este o prostie. Nu e foarte reuşită, spuse, în timp ce Lil se uita la mica pumă pe care o cioplise el în lemn de hicori.

— Nu prea mi-a reuşit faţa, iar…

Se întrerupse, uluit, jenat, când Lil îşi aruncă braţele pe după el.

— Este minunată! O s-o păstrez mereu. Stai puţin!

Întorcându-se, se repezi în casă.

— Este un cadou frumos, Cooper, spuse Jenna, studiindu-l. Puma este acum a ei, nu o să mai fie niciodată altfel. Iar tu ai pus o parte din tine în simbolul ei.

Lil ieşi ca o săgeată din casă, punând frână în faţa lui Coop.

— Ăsta este lucrul meu cel mai de preţ – înainte de

pumă. Ia-l. Este o monedă veche. Am găsit-o primăvara trecută, când săpam în grădină. Este veche, probabil că i-a căzut cuiva din buzunar, acum mult, mult timp. Este tocită, abia se citeşte.

Cooper luă discul de argint, atât de uzat încât abia dacă se întrezărea chipul de femeie ştanţat pe el.

— Este formidabilă.

— Aduce noroc. Este un… Care e cuvântul, mama?

— Un talisman, se oferi Jenna.

— Un talisman, repetă Lil. Să-ţi poarte noroc.

— Trebuie să plecăm. Sam îl bătu pe Cooper pe umăr.

— Este un drum lung până la Rapid City.

— Călătoreşte cu bine.

— O să-ţi scriu, strigă Lil. Dar trebuie să-mi răspunzi.

— O să-ţi răspund. Ţinând moneda strâns în mână, Coop intră înapoi în maşină. Se uită în spate cât putu de mult, privind insula din faţa bătrânei case, cum se micşorează şi dispare.

Nu a plâns. Doar avea aproape doisprezece ani. Ţinu însă în pumn străvechea monedă de argint, tot drumul până la Rapid City.

3

BLACK HILLS

Iunie 1997

Lil înainta cu calul prin ceaţa dimineţii, de-a lungul potecii. Trecură prin iarba înaltă, traversară apa scânteietoare a unui pârâu unde spionau rugii încâlciţi ai iederei otrăvitoare, înainte de a începe urcuşul. Aerul mirosea a pin şi a apă şi a iarbă, iar lumina tremura în delicateţea răsăritului.

Păsările se chemau şi sporovăiau. Auzi cântecul huruit al unui sturz de munte, ciripitul răguşit al unui scatiu de pin în zbor, atenţionarea iritantă a unei gaiţe.

Părea că pădurea se trezea la viaţă în jurul ei, mişcată de razele şi fasciculele oblice ale luminii difuze

care se strecura prin pologul copacilor.

Nu exista un alt loc pe lume unde ar fi vrut să se afle.

Văzu urme, de cele mai multe ori de cărioară şi de elan şi le consemnă pe reportofonul din buzunarul jachetei. Mai devreme descoperise urme de bizon şi fireşte, numeroase semne ale cirezii tatălui ei.

Dar până acum, în aceste trei zile de hoinăreală pe care şi le acordase, încă nu dăduse de urma pisicii.

Îi auzise chemarea, noaptea trecută. Strigătul ei sfâşiase întunericul, stelele şi lumina lunii.

Sunt aici.

Studia tufişurile, în timp ce iapa zdravănă se căţăra, asculta chemările păsărilor care dansau în umbrarul pinilor. O veveriţă roşie ţâşni dintr-un tufiş de mălin, traversă repede şi se căţără pe un trunchi de pin şi privind sus, sus, văzu un uliu făcându-şi rondul de dimineaţă.

Pentru toate astea, plus panorama magnifică din vârful stâncilor, plus cascadele înalte care se rostogoleau în canioane, Black Hills, Dealurile Negre, erau, credea ea, un pământ sacru.

După ea, dacă nu simţeai magie aici, atunci nu o vei găsi nicăieri în altă parte.

Era suficient să fii aici, să ai aceste momente, să cutreieri, să studiezi. În curând se va afla şi ea într-o sală de clasă, un boboc (Dumnezeule!) departe de tot ce ştia. Şi *cu* toate că era flămândă să înveţe, nimic nu va înlocui sunetele, priveliştile, mirosurile de acasă.

De-a lungul acestor ani mai văzuse, din când în când, puma. Nu aceeaşi, îşi spuse. Foarte puţin probabil să fi fost aceeaşi pumă pe care o văzuse împreună cu Coop, în vara aceea, în urmă cu opt ani. O văzuse camuflată, printre ramurile unui copac, sărind sus pe o stâncă şi odată, în timp ce mâna cireada, împreună cu tatăl ei, o văzuse, prin binoclu, în timp ce dobora un pui de elan.

Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse ceva atât de

puternic, ceva mai real.

Lil îşi făcea însemnări şi despre vegetaţie, înstelata nu-mă-uita, delicaţii irişi Rocky Mountain, trifoiul cu flori galbene, ca lumina soarelui. Toate făceau, în fond, parte din ambianţă, o verigă în lanţul hranei. Iepurele, căprioara, elanul, mâncau ierburi, frunze, fructe de pădure şi muguri – iar lupul cenuşiu şi pisicile ei mâncau iepuri, căprioare şi elani.

Veveriţa cea roşie poate că va sfârşi ca prânz pentru un uliu care se rotea în cerc.

Poteca deveni plană şi se deschise în păşunea deja luxuriantă şi verde şi presărată cu flori de câmp. O mică turmă de bizoni păştea acolo, aşa că adăugă bizonul, cele patru vaci şi cei doi viţeluşi, pe răbojul ei.

Unul dintre viţeluşi se afundă şi se împinse în pământ şi reapăru cu capul drapat cu flori şi iarbă. Zâmbind, se opri să-şi scoată camera, să facă câteva fotografii pe care să le ataşeze la dosarele ei.

I-ar putea spune viţeluşului Cochetul.

Poate că o să i le trimită lui Coop, împreună cu alte fotografii făcute pe drum. Zicea că s-ar putea să vină în vara asta, dar nu-i răspunsese la scrisoarea ei de acum trei săptămâni.

Dar, îşi spuse ea din nou, Coop nu era atât de prompt cu scrisorile şi cu e-mailurile, ca ea. Mai ales de când se întâlnea cu studenta aia pe care o cunoscuse la colegiu.

CeeCee, îşi spuse Lil, dându-şi ochii peste cap. Ce nume stupid. Ştia că Coop se culca cu ea. Nu-i spusese el asta, de fapt fusese al naibii de atent să nu o facă. Dar Lil nu era proastă. La fel cum era sigură – sau aproape sigură – că se culcase cu fata aia despre care-i povestise în timpul liceului.

— Zoe.

Iisuse, ce s-a întâmplat cu numele normale?

Avea impresia că băieţii se gândesc numai la sex. Dar

din nou, recunoscu Lil foindu-se în şa, şi ea se gândise destul de mult la sex, în ultima vreme.

Probabil pentru că nu făcuse niciodată aşa ceva.

Pe ea pur şi simplu nu o interesau băieţii – oricum, nu cei pe care-i ştia. Poate că la facultate, la toamnă…

Nu că ar fi ţinut să fie virgină, dar nu vedea de ce să transpire, dacă nu-i plăcea cu adevărat tipul – şi dacă el nu o încălzea într-atât ca ea să vrea asta, atunci nu ar fi fost decât un fel de exerciţiu, nu?

Doar ceva în plus, de bifat pe lista experienţelor de viaţă. Dar ea vroia, îşi spuse, ceva mai mult decât atât.

Ridică din umeri ca să-şi alunge gândul, puse camera la loc, îşi scoase plosca să bea. Probabil că la colegiu va fi prea ocupată să studieze, ca să mai aibă timp de sex. În afară de asta, prioritatea ei acum erau vara, documentarea drumeţiilor ei, habitatele, să lucreze la modelele ei, la hârtiile ei. Şi să-l convingă pe tatăl ei să cedeze câţiva acri pentru refugiul pentru animale sălbatice, pe care spera că-l va construi într-o bună zi.

Refugiul Chance Pentru Animale Sălbatice. Îi plăcea denumirea asta, nu numai pentru că era a ei, ci pentru că animalele vor avea o şansă acolo. Şi oamenii vor avea o şansă să le vadă, să le studieze, să aibă grijă de ele.

Într-o bună zi, îşi spuse ea. Dar mai întâi avea atâtea de învăţat – iar ca să înveţe, trebuia să părăsească ce iubea ea mai mult.

Spera să vină Coop, chiar şi numai pentru câteva săptămâni, înainte de plecarea ei la colegiu. Revenise şi el, ca şi puma. Nu în fiecare vară, dar destul de des. Două săptămâni, în anul imediat următor primei lui vizite, apoi o întreagă minunată vară, în anul următor, când părinţii lui au divorţat.

Două săptămâni acum, o lună altădată, dar de fiecare dată reluau legătura exact de unde o lăsaseră. Chiar dacă el vorbea despre fetele de acasă. Dar acum trecuseră doi

ani buni.

Trebuia să vină în vara asta.

Oftând uşor, deşurubă capacul ploştii. Totul s-a petrecut repede.

Lil simţi iapa înfiorându-se, începând să se agite.

Chiar în clipa în care strânse mai tare de frâu, pisica sări din iarba înaltă. Ca o umbră – viteză, muşchi, moarte tăcută – se repezi şi doborî la pământ viţelul cu flori pe cap. Mica cireadă se risipi, mama mugi. Lil se lupta să controleze iapa, în timp ce bizonul se repezea asupra pisicii.

Aceasta ţipă drept răspuns, ridicându-se ca să-şi apere prada. Lil îşi strânse picioarele, apucând căpăstrul cu o mână, în timp ce-şi scotea din nou camera.

Sclipiră gheare. Lil mirosi sângele, peste pajişte. Iapa îl simţi şi ea şi o luă la fugă, speriată.

— Opreşte-te, uşurel! Nu e interesată de noi. Are deja ce a vrut.

Din rănile de pe flancul bizonului picura sânge. Copitele tunară şi mugetele sunau parcă a jale. Apoi ecoul se stinse în depărtare şi nu mai rămase decât puma şi prada ucisă, în iarba înaltă.

Sunetul pe care-l scotea era ca un tors, ca un uruit tare, de triumf. Peste iarbă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Lil şi rămaseră aşa. Mâna îi tremura, dar nu putea risca să şi-o ia pe cealaltă de pe frâu, ca să fixeze camera. Făcu două poze tremurate cu puma, fotografie iarba călcată în picioare, plină de sânge, leşul.

Cu un sâsâit de atenţionare, felina târî carcasa în tufişuri, în umbra pinilor şi a mestecenilor.

— Are pui de hrănit, murmură Lil şi vocea ei sună slab şi răguşit în aerul dimineţii.

— La naiba.

Îşi scoase casetofonul, aproape scăpându-l din mână.

— Liniştește-te. Liniștește-te. În regulă, document, în

regulă. Văzut femelă-pumă, aproximativ doi metri lungime, de la cap la coadă, Iisuse, cântăreşte în jur de patruzeci de kilograme. Culoare maro-roşcat, tipică. Ucidere prin pândă-şi-ambuscadă. A doborât un pui de bizon dintr-o cireadă de şapte bizoni care păşteau în iarba înaltă. Şi-a apărat prada, în faţa bizonului. A târât prada în pădure, posibil din cauza prezenţei mele, deşi, dacă pisica are pui, aceştia trebuie să fie prea mici ca să-şi urmeze mama la locul de vânătoare. Le duce micul dejun puilor ei, care probabil că nu sunt încă complet înţărcaţi. Incidentul înregistrat… şapte şi douăzeci şi cinci a.m., 12 iunie. Ah!

Oricât ar fi dorit, ştia că nu trebuia să ia urma pisicii. Dacă avea pui, precis că ar fi atacat şi cal şi călăreţ, ca să îşi apere teritoriul.

— Nu o să plusăm, decise ea. Este timpul să ne întoarcem acasă.

Luă drumul cel mai drept, nerăbdătoare să se întoarcă şi să îşi scrie însemnările. Era deja în mijlocul după-amiezii când îşi văzu tatăl şi pe ajutorul lui ocazional, Jay, reparând gardul.

Vitele se îndepărtau în timp ce-şi conducea calul printre ele şi se opri în dreptul bătrânului şi hodorogitului Jeep.

— Iat-o pe fetiţa mea. Te-ai întors din sălbăticie? Joe veni să o ajute să descalece şi să mângâie iapa pe ceafă.

— Întreagă, aşa cum ţi-am promis. Bună, Jay.

Jay, care nu credea în nevoia neapărată a cuvintelor, îşi duse mâna la borul pălăriei, drept răspuns.

— Aveţi nevoie de ajutor? îşi întrebă Lil tatăl.

— Nu, am terminat. A trecut un elan prin el.

— Şi eu am văzut două turme şi nişte bizoni. Am văzut cum o pumă a omorât un viţel, în iarba înaltă.

— O pumă?

Lil se uită la Jay. Cunoştea expresia aia. Puma era un prădător, o pacoste.

— Cam la o jumătate de zi călare, de aici. Are destul vânat acolo, ca să se hrănească pe ea şi puii ei. Nu are nevoie să coboare aici, la cireadă.

— N-ai păţit nimic?

— Nu prezentam niciun interes pentru ea. Nu uita, pumele au în sânge recunoaşterea potenţialei prăzi. Oamenii nu reprezintă o pradă pentru ele, îşi linişti ea tatăl.

— Mâţele astea ar mânca orice, sunt mereu flămânde.

Nişte ticăloase care se furişează, bombăni Jay.

— Aş zice că taurul care conducea turma de bizoni este de acord cu tine. Dar nu am văzut nicio urmă de-a ei, pe drumul de întoarcere. Până acum, niciun semn că şi-ar fi extins teritoriul.

Când Jay dădu doar din umăr şi se întoarse la gard, Lil îi zâmbi tatălui ei.

— Dacă n-ai nevoie de mine, mă duc acasă. Abia aştept să fac un duş şi să beau ceva rece.

— Spune-i mamei că noi mai stăm aici vreo două ore.

După ce se ocupă de cal şi dădu pe gât două pahare de ceai pregătit la soare, Lil se duse la mama ei, în grădina de legume. Luă săpăliga din mâna Jennei şi se puse pe treabă.

— Ştiu că mă repet, dar a fost cel mai extraordinar lucru. Felul în care se mişca. Ştiu că sunt discrete, că se ascund, dar numai Dumnezeu ştie de când stătea ea acolo, pândind turma, alegându-şi prada, momentul, iar eu nu am văzut un semn, măcar. Mă uitam, dar nu vedeam nimic. Trebuie să fiu şi mai atentă.

— Nu ţi-a făcut rău să o vezi ucigând?

— A făcut-o atât de repede, atât de impetuos. Foarte curat. Îşi făcea treaba ei, înţelegi? Cred că dacă m-aş fi aşteptat la asta, dacă aş fi avut timp să mă gândesc la asta, poate că aş fi reacţionat altfel.

Oftă uşor, ridicându-şi borul pălăriei.

— Viţelul era atât de al naibii de drăgălaş, cu florile alea peste tot pe cap. Dar era vorba de viaţă şi de moarte, în câteva secunde. Avea… poate că o să sune ciudat, dar momentul a avut ceva religios în el.

Se opri să-şi şteargă fruntea transpirată.

— Fiind acolo, fiind martoră la acel moment, m-am convins şi mai mult de ce anume vreau să fac şi ce anume trebuie să învăţ ca să pot face asta. Am făcut poze. Înainte, în timpul, după.

— Scumpa mea, poate că sună ridicol, mai ales din partea cuiva care se ocupă de vite, dar eu cred că nu aş vrea să văd o pumă înfulecând un viţel de bizon.

Zâmbind, Lil se întoarse la prăşit.

— Tu ştiai, când erai de vârsta mea, ce vroiai, ce vroiai să faci, să fii?

— Habar n-aveam. Stând pe vine, Jenna începu să smulgă buruienile dintre frunzele verzi, ca feriga, ale morcovilor. Dar cam peste vreun an sau cam aşa ceva, a apărut aici tatăl tău. Mi-a aruncat o privire de cocoş şi atunci am ştiut că îl vroiam iar el nu prea a mai avut vreo şansă.

— Dar dacă ar fi vrut să plece înapoi în est?

— M-aş fi dus cu el în est. Atunci nu iubeam pământul ăsta, îl iubeam pe el. Îl iubeam pe el şi cred că ne-am îndrăgostit în acelaşi timp unul de celălalt dar şi de pământ. Jenna îşi dădu pălăria pe spate, se uită la rândurile de morcovi şi de fasole, la roşiile tinere şi, mai departe, la câmpurile de soia şi la păşuni.

— Eu cred că tu ai iubit pământul ăsta odată cu prima ta respiraţie. Eu nu ştiu pe unde o să umblu. Sunt atâtea lucruri de învăţat şi de văzut. Dar întotdeauna o să mă întorc înapoi.

Jenna se ridică în picioare.

— Contez pe asta. Iar acum dă-mi săpăliga şi du-te să

te speli. Vin şi eu într-o clipă şi o să mă ajuţi cu cina.

Lil traversă spre casă, scoţându-şi pălăria şi bătând-o de pantaloni ca s-o scuture de praful de pe drum, înainte de a intra. Un duş lung, fierbinte, suna mai mult decât bine. După ce o va ajuta pe mama ei la bucătărie, o să poată petrece puţin timp notându-şi observaţiile. Iar mâine va trebui să meargă în oraş să-şi developeze filmul.

Pe lista lucrurilor pentru care trebuia să strângă. Bani, se afla o cameră digitală. Şi un laptop, îşi spuse ea. Câştigase o bursă, ceea ce o va ajuta la cheltuielile pentru facultate, dar ştia că aceasta nu putea acoperi totul.

Colegiul, căminul, taxele de laborator, cărţile, transportul.

Totul se aduna.

Ajunsese aproape de casă când auzi zgomotul unui motor. Aproape, socoti ea, pe terenul lor. Ocoli casa să vadă cine venea cu viteza asta.

Îşi puse mâinile în şolduri când văzu motocicleta venind cu zgomot, pe drumul fermei. Motocicliştii treceau des pe aici, mai ales vara. Din când în când unii opreau să se intereseze de drum sau să întrebe dacă puteau căpăta de lucru, pentru câteva zile. Cei mai mulţi se apropiau cu prudenţă, îşi spuse ea. Acesta însă venea ţintă, ca şi cum…

Casca şi vizorul îi acopereau părul şi cea mai mare parte a feţei. Dar zâmbetul fulgeră şi ea ştiu. Râzând zgomotos, alergă înaintea lui. Motociclistul opri în spatele camionetei tatălui ei, coborând de pe motocicletă în timp ce-şi scotea casca. Puse casca pe şa şi se întoarse la timp ca să o prindă în zborul ei.

— Coop! Ai venit! Se ţinu strâns, în timp ce el o învârtea în cerc.

— Ţi-am spus că vin.

— Că poate vii.

În timp ce îl strângea în braţe, ceva în ea o curentă, ceva ca o fierbinţeală. Îl simţea altfel. Mai puternic, mai

dur, într-un fel care o făcu să se gândească la el ca la un bărbat, nu ca la un băiat.

— Poate s-a transformat în venire. Ai mai crescut, spuse el lăsând-o jos şi studiind-o, încă râzând.

— Puţin. Cred că m-am oprit. Ca şi tine.

Mai înalt, mai puternic – iar barba pe care nu şi-o răsese de o zi sau două, îşi spuse ea, îl făcea sexi. Părul, mai lung decât ultima oară când îl văzuse, se ondula şi se vălurea în jurul feţei lui, astfel încât ochii albaştri, reci, păreau şi mai clari, şi mai tăioşi.

Tremurul din ea se încălzi.

O luă de mână, întorcându-se să se uite la casă.

— Arată la fel. Obloanele proaspăt vopsite, dar arată la fel. El însă nu, îşi spuse ea. Nu chiar.

— De când te-ai întors? Nu ne-a spus nimeni că ai venit.

— M-am întors de zece secunde. Mi-am sunat bunicii când am ajuns la Sioux Falls, dar i-am rugat să nu vă spună nimic.

Îi dădu drumul la mână, doar ca să o cuprindă pe după umeri.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Mi-ai făcut. Chiar mi-ai făcut.

— Am oprit aici, mai întâi.

Iar acum, îşi spuse ea, tot ce-şi dorea şi aştepta mai mult pentru vara asta, se afla aici.

— Intră. Avem ceai făcut la soare. De când ai chestia asta? Coop se uită înapoi, la motocicletă.

— De aproape un an. M-am gândit că dacă reuşesc să vin aici în vara asta, o să fie amuzant să străbatem regiunea cu ea.

Se opri la baza scărilor şi îi studie chipul.

— Ce este?

— Arăţi… Bine.

— Nu-i adevărat. Lil îşi trecu mâna prin părul care i

se încâlcise sub pălăria joasă, cu bor. Chiar acum m-am întors din pădure. Miros. Dacă veneai o jumătate de oră mai târziu, aş fi fost gata spălată.

Coop continua să se zgâiască la ea.

— Arăţi bine. Mi-a fost dor de tine, Lil.

— Ştiam că o să vii. Capitulând, se lăsă din nou cuprinsă de braţele lui, închizând ochii.

— Ar fi trebuit, când am văzut puma, să ştiu că o să fie astăzi.

— Ce?

— O să-ţi povestesc totul. Intră, Coop. Bine ai venit acasă.

Când intrară părinţii ei, salutându-l şi aşezându-se cu el la vorbă, Lil se repezi sus pe scări. Duşul lung, fierbinte, din visele ei deveni cel mai rapid din viaţa ei. Mişcându-se cu viteza luminii, îşi scoase micuţa ei trusă de machiaj. Nimic prea ostentativ, îşi porunci ea, dându-se cu puţin roşu, cu puţin rimei şi doar cu o idee de luciu pentru buze. Cum i-ar fi luat o veşnicie să îşi usuce părul, îl împleti la spate, ud încă, într-o coadă.

Se gândi la cercei, dar îşi spuse că ar fi fost prea ostentativă. Jeanşi curaţi, decise ea şi altă bluză. Firească, de zi cu zi.

Inima îi bătea să-i sară din piept.

Era ciudat, straniu, era neaşteptat. Dar i se aprinseseră călcâiele după cel mai bun prieten al ei.

Arăta atât de diferit – acelaşi, dar diferit. Gropiţele din obrajii lui erau noi şi fascinante. Părul lui era sălbatic şi sexi, şatenul întunecat începând, abia, să se deschidă la soare. Începuse deja să se bronzeze puţin – îşi aminti cum devenea cafeniu, la soare. Şi ochii lui, ochii aceia albaştri ca gheaţa, tocmai străpunseseră o lume neexplorată, din ea.

Ce păcat că nu-l sărutase. Doar un sărut prietenesc, de bună, Coop. Dar apoi îşi dădu seama cum ar fi fost, ce

ar fi simţit să-i simtă buzele, cu buzele ei.

Liniştește-te, îşi porunci ea. Probabil că s-ar strica de râs dacă ar şti ce-i trece ei prin cap. Inspiră adânc de câteva ori, apoi coborî încet treptele.

Îi auzea în bucătărie: râsul mamei ei, tonul glumeţ al tatălui ei – şi glasul lui Coop. Mai adânc, nu era oare mai adânc decât ultima oară?

Trebui să se oprească, să inspire din nou, adânc. Apoi, arborând un zâmbet degajat, intră în bucătărie.

Coop se opri în mijlocul frazei şi se zgâi la ea. Clipi. Clipa aceea, surpriza care străluci în ochii lui o făcură să simtă fiori prin piele.

— Cum ai decis, rămâi la cină? îl întrebă Lil.

— Tocmai încercam să-l convingem. Dar Lucy şi Sam îl aşteaptă. Duminică însă, toată lumea este aici pentru un picnic, spuse Jenna făcând un semn cu degetul.

— Absolut. Eu o să fiu primul care nu o să uite. Putem exersa ceva aruncări.

— Pariez că încă te pot bate. Lil se sprijini de masă şi zâmbi într-un fel care-l făcu să clipească din nou.

— Asta mai vedem noi.

— Eu speram că o să facem o plimbare cu jucăria aia de afară.

— Este un Harley. Nu este jucăria nimănui, spuse el serios.

— De ce nu-mi arăţi ce ştie să facă?

— Cum să nu. Duminică, o să…

— Eu mă gândeam acum. E vreo problemă? Doar o jumătate de oră, adăugă, întorcându-se spre mama ei.

— Ah… Ai căşti, Cooper?

— Da, ah, am cumpărat una în plus, gândindu-mă că… Da.

— Câte amenzi ai luat cu asta? îl întrebă Lil.

— Niciuna în ultimele patru luni, spuse Coop zâmbind.

— Să-mi aduci fata înapoi aşa cum ai luat-o.

— Aşa o să fac. Mulţumesc pentru ceai. Ne vedem duminică, spuse el ridicându-se.

Jenna îi privi ieşind, apoi se uită la soţul ei.

— Ah, făcu ea.

Soţul ei îi zâmbi vag.

— Eu aş fi mers mai departe: ah, la naiba. Afară, Lil studie casca oferită.

— Deci ai de gând să mă înveţi să conduc chestia asta?

— Poate.

Lil îşi puse casca, privindu-l în timp ce şi-o prindea.

— Pot să mă descurc cu ea.

— Da, pun pariu. M-am gândit să iau o şa cu protecţie, dar…

— Eu n-am nevoie de protecţie, spuse ea şi sări în şa, la spatele lui. Îşi lipi trupul de el, petrecându-şi braţele pe după talia lui. Oare îi simţea bubuitul inimii? se întrebă ea.

— Dă-i drumul, Coop!

Când acesta porni, repezindu-se în zigzag pe drumul de ţară, Lil scoase un ţipăt de plăcere.

— Este aproape la fel de bine ca pe cal, strigă ea.

— Este mai bine, pe autostradă. Apleacă-te la curbe şi ţine-te strâns lipită de mine, îi spuse el.

În spatele lui, Lil zâmbi. Asta şi intenţionase să facă.

Coop scotea grăunţe. Soarele pătrundea în raze, prin ferestrele podului. O auzea pe bunica lui cântând în timp ce hrănea păsările şi auzea cotcodăcitul lor acompaniator. În grajduri, caii fornăiau şi mestecau.

Era nostim cum revenise totul – mirosurile, sunetele, calitatea luminii şi a umbrei. Trecuseră doi ani de când hrănise şi îngrijise un cal, de când stătuse la masa mare din bucătărie, dimineaţa, în faţă cu o farfurie cu clătite.

Dar putea foarte bine, fi fost chiar ieri.

Constanţa înseamnă consolare, îşi spuse, când atât

de multe din viaţa lui erau ca un flux. Îşi aminti cum stătea întins la râu, pe un bolovan plat, cu Lil, cu ani în urmă şi cum ea ştia încă de atunci ce vroia. Şi încă ştia.

Iar el, încă nu ştia.

Casa, câmpurile, colinele, erau la fel cum le lăsase. Şi bunicii lui. Chiar îi văzuse bătrâni, cu ani în urmă? Acum îi păreau atât de puternici şi de siguri, ca şi cum cei opt ani nu ar fi trecut peste ei.

Dar al naibii de sigur că trecuseră peste Lil.

Când devenise oare aşa de… Ei bine, de uluitoare?

Abia în urmă cu doi ani nu era decât Lil. Drăguţă, desigur – întotdeauna fusese drăguţă. Dar abia dacă se gândise la ea ca la o fată, şi cu atât mai puţin, ca la o fată.

O fată cu linii curbe şi cu buze şi cu ochi care-i puneau sângele în mişcare când se uita la el.

Nu era corect să se gândească astfel la ea. El nu trebuia să observe că avea sâni, cu atât mai puţin să fie obsedat de felul cum îi simţise apăsându-se de spatele lui, când s-au plimbat cu motocicleta.

Fermi şi moi şi fascinanţi.

Şi cât se poate de al naibii de sigur că el nu trebuia să aibe vise erotice cu ea, în care să-şi plimbe mâinile pe sânii aceia

— Şi peste tot.

Dar le-a avut. De două ori.

Puse frâul pe o mânză de un an, aşa cum îi ceruse bunicul lui şi o scoase în ţarc, să exerseze la funie.

Cu găinile hrănite şi băute, cu ouăle strânse, Lucy veni, se aşeză pe gard şi privi.

— Are ceva nerv în ea, spuse Lucy când mânza începu să dea din picioarele din spate.

— Are energie de consumat. Coop întoarse hăţurile, făcând-o să lucreze în cerc.

— I-ai dat deja un nume?

Coop zâmbi. De la Jones, devenise o tradiţie să dea

un nume câte unui mânz de un an, în fiecare vară când reuşea să vină aici.

— Are blana asta frumoasă, pestriţă. Mă gândeam să-i spunem Pistruiata.

— I se potriveşte. Ai talent, Cooper, la cai şi la nume. Întotdeauna ai avut.

— Îmi lipsesc când sunt acasă, în est.

— Şi când eşti aici, îţi lipseşte estul. E cât se poate de firesc. Eşti tânăr, încă nu te-ai stabilit, continuă ea văzând că el tace.

— Am aproape douăzeci de ani, bunico. Cred că ar trebui deja să ştiu ce vreau. La naiba, la vârsta mea tu erai deja măritată cu bunicul.

— Alte vremuri, alte locuri. Acum, la douăzeci de ani eşti mai tânăr decât odinioară, în anumite privinţe şi mai bătrân, în altele. Ai tot timpul să te decizi.

Se uită la ea – fermă, cu părul mai scurt, uşor ondulat, cu ridurile acelea mici în jurul ochilor – dar aceeaşi. Şi era la fel aceeaşi, căreia îi putea spune tot ce îl frământa, sau ce îi stătea pe suflet, ştiind că ea îl asculta.

— Ai fi vrut să ai mai mult? Mai mult timp?

— Eu? Nu, pentru că uite-mă acum aici, stând pe. Gard şi privindu-mi nepotul antrenând mânza asta frumoasă. Dar calea mea nu este a ta. Eu m-am măritat la optsprezece ani, am avut primul copil înainte să împlinesc douăzeci şi dacă am ajuns puţin mai la est de Mississippi, în toată viaţa mea. Ăsta nu eşti tu, Cooper.

— Habar n-am cine sunt. Primul? Ai spus primul copil, spuse, întorcându-se spre ea.

— Am pierdut doi, după mama ta. A fost greu. Şi încă mai este. Cred că pentru asta ne-am apropiat atât de repede una de alta, eu şi Jenna. După Lil, a pierdut o sarcină şi a născut un copil mort.

— Nu am ştiut.

— Se întâmplă, dar mergi mai departe. Asta este

totul. Dacă ai noroc, obţii ceva, din asta. Eu te am pe tine, nu-i aşa? Iar Jenna şi Josiah o au pe Lil.

— Lil ştie precis ce vrea.

— Fetele privesc întotdeauna înainte. Coop încercă să pară cât mai indiferent.

— Deci… se vede cu cineva? Cu un băiat, vreau să spun.

— Am înţeles perfect, spuse Lucy, sec. Cu nimeni în special, după câte ştiu eu. Băiatul Nodock i-a tras destul clopotele, dar Lil nu a părut prea interesată.

— Nodock? Gull? Dar, Dumnezeule, are douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Este prea bătrân ca să îi facă curte lui Lil.

— Nu Gull, Iisuse. Fratele lui. Cel mai mic. Are cam vârsta ta. Ai de gând să-i tragi clopotele, Cooper?

— Eu? Lui Lil? Suntem prieteni, atâta tot. Este ca şi sora mea. Prostii, îşi spuse el. Efectiv prostii.

Cu faţa impasibilă, Lucy începu să bată cu tocul cizmei în gard.

— Bunicul tău şi cu mine am fost şi noi doar prieteni. Dar nu-mi amintesc să se fi gândit la mine ca la o soră. Totuşi, fata asta, Lil, priveşte înainte, aşa cum ţi-am spus; Fata asta are planurile ei.

— Întotdeauna le-a avut.

Când îşi termină treburile din ziua aceea, Coop se gândi să pună şaua pe unul din cai şi să facă o plimbare lungă, grea.

Ar fi vrut să fie Jones, dar mânzul de un an, la antrenarea căruia ajutase odinioară, era acum una din vedetele afacerii bunicului său cu turiştii.

Se gândea la variante şi era gata să pună şaua pe murgul mare, spicat cu alb, Tick, când o văzu pe Lil venind spre tare.

Era înjositor să recunoască asta, dar efectiv i se uscase gura.

Avea jeanşi şi o bluză de un roşu strălucitor, cizme fără tocuri şi o pălărie veche, gri, cu un bor mare, drept şi cu părul lung, negru, care cădea liber de sub ea.

Când ajunse la gard, bătu cu palma în traista-de-şa, agăţată pe umărul ei.

— Am aici un picnic pe care vreau să-l împart. E cineva interesat?

— Poate că eu.

— Problema este că trebuie să împrumut un cal. Dau puiul ăsta rece, prăjit, pe o cursă.

— Alege-l pe care vrei.

Înclinându-şi capul, făcu un semn cu bărbia.

— Îmi place cum arată iapa asta bălţată.

— Îţi aduc o şa şi-mi anunţ bunicii.

— M-am oprit în casă, mai întâi. N-au nimic împotrivă. Mai avem o bună bucată de zi, în faţa noastră. De ce să nu profităm de ea.

Îşi puse sacul pe gard.

— Ştiu unde sunt agăţate şeile. Tu pune şaua pe calul tău.

Prieteni sau nu, nu văzu niciun rău să o privească îndepărtându-se, sau să observe cum i se mulau jeanşii, în timp ce mergea.

Se puseră pe treabă, într-un ritm pe care-l cunoşteau bine, amândoi. Când Coop îi luă traista-de-şa, tresări.

— Dar ştiu că ai ceva pui aici.

— Am camera şi casetofonul şi… diverse. Ştii că-mi place să înregistrez când caut urme. Ziceam că am putea merge la râu, apoi să luăm o urmă, în pădure. Facem un galop bun până acolo, dar să vezi ce privelişte.

Coop îi aruncă o privire cunoscătoare.

— Teritoriul pumei?

— Perechea pe care am urmărit-o anul ăsta acoperă zona aceea. Dar nu pentru asta mergem acolo.

Lil zâmbi, aruncându-se în şa.

— Este doar o plimbare plăcută călare şi acolo e un pârâu unde se deschide pădurea. Este un loc plăcut pentru picnic. Dar avem de mers o o oră bună până acolo, dacă îţi închipuiai cumva că este mai aproape.

— Într-o oră tocmai bine mi se face poftă de mâncare.

Coop se ridică pe cal şi îşi îndesă mai bine pălăria.

— În ce direcţie?

— Sud-vest.

— S-o pornim atunci.

Îşi împunse uşor calul. Traversară ferma în galop, îndreptându-se spre câmpie.

Fusese o vreme când ea era o călăreaţă mai bună şi încă de departe. Dar acum trebuia să admită că erau la acelaşi nivel. Iapa era în avantajul ei, fiind uşoară şi iute şi astfel, cu vântul în păr, Lil ajunse la liziera îngustă de copaci la mai puţin de o lungime de cal înaintea lui.

Râzând, cu ochii strălucind, se aplecă în faţă să-şi mângâie iapa pe grumaz, în semn de felicitare.

— Unde călăreşti, în New York?

— Nu călăresc.

Lil se îndreptă în şa.

— Vrei să zici că n-ai mai călărit de doi ani? Coop ridică din umeri.

— Este ca şi cum ai merge pe motocicletă.

— Nu, este ca şi cum ai călări un cal. Cum poţi să… Renunţă însă, scutură din cap şi o luă la pas, cu calul, printre pini.

— Cum pot ce?

— Fie, cum rezişti să nu faci ceva ce-ţi place?

— Fac altele.

— Cum ar fi?

— Merg cu motocicleta, ies, ascult muzică.

— Alergi după fete. Coop îi zâmbi,

— Doar că ele nu aleargă prea repede. Lil fluieră.

— Pariez că nu. Ce spune Ceecee că ai venit aici,

peste vară?

Coop dădu din nou din umeri, în timp ce traversau o porţiune de teren flancată de copaci şi bolovani.

— Nu e ceva serios. Ea îşi vede de treaba ei, eu, de a mea.

— Eu credeam că sunteţi foarte legaţi.

— Nu cine ştie ce. Am auzit că ai umblat cu Jesse Nodock.

— Dumnezeule, nu! Dându-şi capul pe. Spate, pufni în râs. Este destul de drăguţ, dar cam buimac. Şi singurul lucru care-i place cu adevărat, sunt trântele.

— Trântele? Cum… Văzu negru în faţa ochilor. Cu tine, vrei să zici? Ai făcut-o cu Nodock?

— Nu am făcut nimic. Am ieşit cu el de vreo două ori. Nu-mi place cum sărută. Puţin cam neimplicat, după gustul meu. Ar trebui să-şi mai îmbunătăţească tehnica.

— Te pricepi la tehnică?

Îi aruncă o privire piezişă, zâmbind uşor.

— Fac studiu informativ. Uite!

Călărind unul lângă altul, întinse mâna şi-l luă de braţ, apoi îi făcu cu degetul. În partea îndepărtată a lizierei, o ceată de căprioare se opri în loc, uitându-se spre ei. Lil vârî mâna în sac, după reportofon.

— Şase cu coada albă, patru ciute, doi căpriori pui. Nu sunt dulci? A trecut şi un cerb pe aici, nu de mult.

— De unde ştii asta?

— Uită-te la scoarţă. Sunt urme lăsate de un cerb care-şi scarpină coarnele. Unele sunt proaspete.

Şi asta era ceva familiar. Să călărească împreună cu ea, să o asculte semnalându-i urme, vorbind despre sălbăticiuni, despre indicii. Îi lipsise asta.

— Şi ce altceva mai vezi?

— Urme de marmotă şi de căprioară cu urechi de măgar.

Sus în copac e o veveriţă roşie. Doar ai şi tu ochi!

— Nu ca ai tăi.

— A trecut şi puma pe aici, dar nu recent.

O urmărea, doar pe ea. Nu părea să poată face altceva, nu, cu lumina soarelui scăldându-i chipul şi cu ochii aceia negri atât de vii, atât de intenşi.

— Bine, fie, cum le recunoşti?

— Urmele alea de zgârieturi? Sunt de pumă, dar sunt mai vechi, probabil de la un mascul care şi-a marcat teritoriul în sezonul de împerechere, trecut. A plecat de aici, cel puţin pentru o vreme. Ei nu stau cu femela şi cu puii. Le-o trag şi p-aci ţi-e calea. Ăsta e genul.

Lil râse, apoi dădu pinteni calului.

4

Era uşor să reintre în rutină, în zona confortabilă a acesteia. Zile fierbinţi, muncă multă şi furtuni iscate din senin. Lil îşi petrecea cu el aproape fiecare clipă liberă, călare sau plimbându-se pe jos, jucând baseball sau făcând curse iuţi, cu motocicleta lui. Se întindea pe iarbă, cu el, numărând stelele, stăteau pe malul apei şi mâncau împreună.

Iar el nu-i făcea niciodată vreun avans.

Ea nu putea înţelege asta. Abia dacă-i aruncase o privire piezişă lui Jesse şi acesta se şi îndrăgostise de ea. Ca şi Dirk Pleasant, când nu făcuse decât să se dea de două ori în roată, la carnaval, vara trecută.

Cunoştea acum privirea din ochii unui băiat, când se gândea astfel la o fată. Putea să jure că văzuse privirea asta şi în ochii lui Coop, când se uita la ea.

Atunci de ce nu tăbăra pe ea?

Era clar că venise timpul să ia taurul de coarne.

Conduse motocicleta cu grijă, aproape de sfârşitul drumului de ţară. Concentrată, mormăindu-şi instrucţiuni în curbă, întorcându-se apoi spre locul unde stătea Coop, cu ochii pe ea.

Respecta viteza impusă cu demnitate, pentru că de

vreo două ori când călcase acceleraţia, Coop luase foc de-a binelea.

— În regulă, am condus înainte şi înapoi de şase ori deja, pe ziua de azi. Deşi mâna îi trepida, rezistă tentaţiei de a accelera. Trebuie să mă laşi să o conduc pe şosea, Coop. Urcă-te, haide să dăm o raită.

— Aproape că ai răsturnat-o, în curbă.

— Aproape, nu contează.

— Contează, când e vorba de motocicleta mea. Încă mai plătesc la ea. Dacă vrei să facem o cursă, conduc eu.

— Haide…

Coborî şi îşi scoase casca. Îşi scutură deliberat părul pe spate, înainte de a lua sticla de cola din mâna lui, să bea. Încercă privirea provocatoare pe care o exersase la oglindă.

— O milă dus, o milă înapoi. Zâmbind, îşi petrecu un deget de-a lungul gâtului lui, apropiindu-se ceva mai mult de el.

— O să vezi că o să merite. Ochii lui se micşorară.

— Ce faci?

Lil îşi ridică ţanţoş capul.

— Dacă trebuie să pui întrebări, o să mă încurci.

Coop nu se dădu înapoi; ea nu-şi luă mâna, care se odihnea uşor pe pieptul lui. Îi simţi inima bătându-i puţin mai repede. Un semn bun, asta era clar.

— Trebuie să ai grijă când faci avansuri băieţilor, Lil. Nu sunt toţi ca mine.

— Tu eşti singurul căruia îi fac avansuri.

Iritarea – care în niciun caz nu era reacţia aşteptată de ea

— Îi aprinse ochii.

— Eu nu sunt fraierul tău de exerciţiu.

— Nu exersam. Dar presupun că nu te interesează.

Ridicând din umăr, puse sticla de cola pe motocicletă.

— Mulţumesc pentru lecţie.

Jignită, stânjenită, o luă spre prima intrare pentru vite.

Îşi spuse că nu-l interesau, probabil, decât fetele de la oraş, cu trucurile lor. Ei bine, era perfect, absolut perfect, nici ea nu avea nevoie de el…

Mâna lui i-o apucă pe a ei şi o întoarse atât de repede încât trupul i se izbi de al lui. Furia scânteia din el, la fel ca şi din ea.

— Ce naiba e cu tine? întrebă el.

— Ce naiba e cu tine? Nu ai încredere în mine să conduc motocicleta aia cretină câteva mile, nu vrei să mă săruţi. Te porţi ca şi cum aş mai fi încă de nouă ani. Dacă nu te interesez în felul ăsta, spune-mi, dar nu…

O ridică în sus, pe vârfuri şi gura lui era pe a ei. Atât de dură, atât de repede. Nu semăna deloc cu ceilalţi, îşi spuse ea ameţită. Nu semăna deloc cu ceilalţi băieţi.

Buzele lui erau fierbinţi, limba lui, grăbită. Ceva se desfăcu în ea, ca şi cum ar fi cedat un nod şi fiecare centimetru din ea

— Înăuntru şi afară – fu cuprins de lumină, de fierbinţeală.

Avea senzaţia că o să-i iasă inima din piept. Îl împinse, încercând să-şi tragă sufletul.

— Stai puţin, stai puţin.

Totul deveni luminos, intens. Ameţitor. Cine avea nevoie să-şi tragă sufletul, îşi spuse ea şi se lăsă înapoi în braţele lui, cu o forţă care îi trânti pe amândoi la pământ.

Lil îi făcuse inima să-i stea în loc. Putea să jure că i se oprise, când o luase razna şi o sărutase. Parcă murise, o clipă

— Apoi totul izbucni înapoi, la viaţă.

Şi iată-l, nu ştia cum, rostogolindu-se cu ea pe drumul prăfuit, peste iarba înţepătoare de la marginea acestuia. Îl simţea tare, brutal de tare şi când ea îşi presă coapsele de el, când se presă toată de el, Coop gemu de

plăcere şi de tortură.

— Te doare? Ce simţi? Cuvintele îi ieşeau printre răsuflări iuţi. Lasă-mă să pun mâna…

Iisuse. Nu! îi apucă mâna şi i-o trase înapoi din explorarea cutezătoare. Încă o clipă ca asta şi ştia că o să explodeze şi că o să fie jenant pentru amândoi.

Se trase înapoi şi se ridică să se aşeze pe drumul vechi, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Ce ne-a apucat?

— Ai vrut să mă săruţi. Şi vrei mai mult. Lil se ridică şi se aşeză lângă el, Ochii ei erau uriaşi, adânci şi întunecaţi.

— Ascultă. Lil…

— Şi eu vreau mai mult. Tu o să fii primul. O să fie în regulă, cu tine. Am aşteptat până când am fost sigură că o să fie în regulă.

Ceva ce ea îşi spuse că putea fi panică, îi străbătu chipul.

— Asta nu este ceva ce poţi lua înapoi, după ce ai făcut-o.

— Mă doreşti. Şi eu te doresc. Vedem noi cum facem. Se aplecă şi-şi puse buzele delicat, expert, pe ale lui.

— Mi-a plăcut cum m-ai sărutat, aşa că o să vedem noi cum facem.

Coop scutură din cap şi panica se transformă într-un fel de amuzament uluit.

— Eu ar trebui să fiu cel care să te convingă să facem asta.

— Nu m-ai putea convinge să fac nimic, dacă eu nu vreau.

— Asta este al naibii de sigur.

Lil zâmbi din nou şi începu să-şi lase capul pe umărul lui.

Dar într-o clipă, fu în picioare.

— Ah, Dumnezeule, uită-te la cer. La nord.

Cerul fierbea. Coop se ridică şi o apucă de mână.

— Să mergem acasă.

— Este la mile de aici. La mile. Până atunci se termină.

Este… Uite acolo!

Tornada ieşi în vârtejuri din masa înspumată, sfredelindu-şi drumul spre pământ, ca un deget negru, ucigaş.

— Bunicii mei!

— Nu, e la mile depărtare şi se îndreaptă spre vest, spre Wyoming. Aici abia dacă o să simţim puţin vântul.

— Îşi pot schimba cursul. În timp ce vorbea, o văzu pur şi simplu mâncând un şir de copaci.

— Da, dar nu şi-l schimbă. N-o să şi-l schimbe. Priveşte, priveşte, Coop, poţi vedea peretele de ploaie? Uite curcubeul.

Coop îşi spuse că ea vedea curcubeul, iar el vedea pâlnia neagră care-şi croia drumul furtunos deasupra câmpiilor.

Presupuse că asta spunea ceva despre amândoi.

În faţa dormitorului lui Lil, Jenna inspiră adânc, de câteva ori. Lumina de sub uşă îi spunea că Lil era încă trează. Aproape că spera că până să se decidă, lumina se va stinge.

Ciocăni şi deschise uşa, când o auzi pe Lil strigându-i să intre, Fiica ei stătea în capul oaselor în pat, cu părul revărsat pe umeri, cu faţa spălată pentru noapte şi cu o carte groasă în mâini.

— Gata, studiezi?

— Este despre ecologia şi managementul animalelor sălbatice. Vreau să fiu pregătită, când încep cursurile. Nu, vreau să am un avans, recunoscu Lil. Un boboc trebuie să fie cu adevărat bun ca să aibă o şansă în orice domeniu. Aşa că eu o să fiu cu adevărat bună. Mă simt deja competitivă.

— Aşa era şi bunicul tău. Că era vorba de potcoave sau de comerţul cu cai, de politică sau de un joc de cărţi, el vroia să fie întotdeauna primul. Jenna se aşează pe marginea patului. Cât de tânără este, îşi spuse ea privindu-şi fiica. Încă un copil, în atâtea privinţe. Şi totuşi…

— Te-ai distrat bine în seara asta?

— Cum să nu. Mulţi de vârsta mea cred că serile astea dansante sunt plictisitoare, dar de fapt sunt amuzante. Este plăcut să te vezi cu toată lumea. Iar mie îmi place să vă văd pe tine şi pe tata, dansând.

— Muzica a fost bună. Îţi punea picioarele în mişcare. Se uită la cartea deschisă şi văzu ceva ce semăna cu o algebră ciudată.

— Ce naiba mai e şi asta?

— Ah, asta explică ecuaţiile pentru aprecierea densităţii populaţiei speciilor. Uite, asta este formula pentru găsirea estimării globale, adică media patrimoniului, pe indivizi. Iar opusul ei este media…

Lil se opri, zâmbindu-i mamei sale.

— Dar chiar vrei să ştii?

— Mai ţii minte când te ajutam la matematică, la împărţirea printr-un împărţitor mai mare de 12?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam la alt răspuns. Oricum, nu ai dansat cine ştie ce în seara asta.

— Ne-a plăcut să ascultăm muzica şi era aşa de frumos afară.

Iar de câte ori te întorceai în salon, îşi spuse Jenna în gând, aveai privirea aceea înceţoşată şi ameţită a unei fete care s-a sărutat pe cinste,

Doamne, te rog, să fie doar atât.

— Tu şi Cooper nu mai sunteţi doar simpli prieteni. Lil se aşează ceva mai băţos.

— Nu chiar. Mamă…

— Ştii că îl iubim. Este un tânăr cumsecade şi ştiu că

ţineţi unul la altul. Ştiu şi că nu mai sunteţi copii, iar când simţiţi mai mult decât prietenie, se întâmplă anumite lucruri. Sex, corectă Jenna, poruncindu-şi să nu mai fie laşă.

— Nu s-a întâmplat. Nu, încă.

— Asta e bine. E bine, pentru că dacă se întâmplă, vreau să fiţi amândoi pregătiţi, să fiţi în siguranţă. Jenna băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie cu prezervative.

— Pentru protecţie.

— Ah. Lil se zgâi doar la ele, la fel de prosteşte cum se uitase mama ei la ecuaţii.

— Ah. Hmm.

— Unele fete consideră că asta este obligaţia băiatului. Fata mea este deşteaptă şi conştientă de sine şi va avea întotdeauna grijă de ea, va conta întotdeauna pe ea. Fireşte, nu mă pot împiedica să nu-mi doresc să mai aştepţi. Dar dacă nu, vreau să-mi promiţi că o să te protejezi.

— Aşa o să fac. Îţi promit. Vreau să fiu cu el, mamă. Când sunt – vreau să spun când sunt doar cu el, simt toată această… Această – începu ea, jalnic – în inimă şi în stomac şi în cap. Totul tremură în jur, aşa încât abia mai pot respira. Şi când mă sărută e ca şi cum, ah, probabil că aşa trebuie să fie. Vreau să fiu cu el, repetă ea. El dă înapoi pentru că nu este sigur că sunt cu adevărat pregătită. Dar eu sunt.

— Tocmai m-ai făcut să am mai multă încredere în el.

Pentru că ştiu acum că nu te presează.

— Eu zic că e… Oarecum invers. Jenna reuşi să râdă slab.

— Lil, noi am mai discutat despre sex, siguranţă, responsabilitate, despre toate acele sentimente. Iar tu ai crescut la o fermă. Dar dacă există ceva de care nu eşti sigură, sau despre care vrei să vorbeşti, ştii că poţi vorbi cu mine.

— În regulă. Mamă, tata ştie că îmi dai prezervative?

— Da. Am discutat despre asta. Ştii bine că poţi vorbi şi cu el, dar…

— Ah, da, marele dar. Chiar că m-aş simţi ciudat.

— Şi el. Jenna o bătu pe Lil pe picior, ridicându-se.

— Să nu stai prea târziu.

— Nu. Mamă? îţi mulţumesc că mă iubeşti.

— Asta nu e niciodată o problemă.

Bizuie-te pe tine, îşi spuse Lil. Mama ei avea dreptate, ca de obicei, decise ea în timp ce împacheta proviziile. O femeie trebuie să aibă un plan, asta este cheia. Ce anume să faci, când şi cum s-o faci. Ea făcuse aranjamentele. Coop poate că nu le ştia chiar pe toate, iar elementul surpriză era şi el o cheie.

Puse pachetele în camionetă, recunoscătoare că părinţii ei plecaseră la oraş, aşa că scăpase de acel stânjenitor ai-grijă-de-tine, chiar şi nespus.

Se întreba dacă bunicii lui Coop ştiau ce se petrecea. Ce se petrecea cu adevărat. Optase să nu o întreba pe mama ei despre asta. Era stânjenitor.

Nu contează, n-are a face, îşi spuse ea în timp ce conducea cu vântul bătând prin geamurile deschise. Avea trei zile libere. Probabil că ultimele, laolaltă, în vara asta. Peste câteva săptămâni va fi în drum spre nord, la colegiu. Şi va începe o altă etapă în viaţa ei.

Dar nu va pleca până nu va termina cu faza asta.

Crezuse că o să fie nervoasă, dar nu era. Excitată, fericită, dar nu nervoasă. Ştia ce făcea – şi era gata să pună în practică.

Porni radioul şi cântă şi ea, în timp ce conducea printre dealuri, depăşind ferme mici şi păşuni. Văzu oameni reparând garduri şi haine bătute de vânt, pe frânghii. Se opri

— Nu se putu împiedica – să facă poze şi să facă însemnări, când zări o cireadă destul de mare de bizoni.

Sosi la timp la fermă ca să-l vadă pe Coop înşeuând calul.

Îşi săltă sacul, îl înşfăcă pe celălalt şi fluieră.

— Ce înseamnă toate astea?

— Surprize, strigă ea în timp ce Coop se apropia să o ajute.

— Iisuse, Lil, pare suficient pentru o săptămână. Dar noi nu o să stăm decât câteva ore.

— Mai târziu o să-mi mulţumeşti. Unde e toată lumea?

— Bunicii mei au plecat la oraş. Probabil că acum sunt deja pe drum înapoi, dar mi-au spus să nu îi aşteptăm, dacă suntem gata mai devreme.

— Crede-mă, eu sunt gata. Lil păstră în ea acel surescitant secret. Ah, am vorbit azi cu colega mea de cameră, spuse Lil, verificând chingile de la şaua iepei. Am obţinut repartiţia în campus şi m-a sunat ea, doar ca să fim în contact. Este din Chicago şi vrea să studieze creşterea animalelor şi zoologia. Cred că o să ne înţelegem. Sper. Niciodată nu am mai stat cu cineva în cameră.

— Dar nu mai ai mult.

— Nu. Lil încălecă.

— Nu mai am mult. Ţie îţi place colegul tău de cameră?

— Primii doi ani a fost mai mult drogat, aşa că nu m-a deranjat.

— Sper să-mi fac prieteni. Unii îşi fac prieteni în facultate, pentru toată viaţa.

Înaintau în pas relaxat, aveau tot timpul din lume, sub farfuria largă, albastră, a cerului.

— Tu te-ai drogat vreodată?

— De vreo două ori, dar mi-a ajuns. Părea că era exact ce trebuia să fac şi iarba era acolo. Ei, gagiule, aprinde-ţi una. Coop spuse asta pe un ton exagerat, de drogat, care o făcu să râdă.

— Aşa că, de ce nu? Totul mi se părea cât se poate de nostim – şi de amorţit – o vreme. Apoi m-am trezit mort de foame şi cu migrenă. Nu părea să merite.

— Tot pe el o să-l ai coleg?

— Surpriză, a renunţat!

— O să trebuiască să te obişnuieşti cu un altul.

— Nu mă mai întorc la colegiu.

— Ce spui? Lil opri iapa ca să tragă aer în piept, dar Coop continuă să meargă. Înghionti iapa la galop, ca să-l prindă din urmă.

— Ce vrei să spui, că nu te mai întorci? Nu te mai întorci în est?

— Nu, nu mă mai întorc la colegiu. Am terminat cu el.

— Dar nu ai… Abia ai… Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Asta este, de fapt, ideea. Nu ajung nicăieri şi oricum, nu acolo vreau să ajung. Tot rahatul cu dreptul a fost numai târgul cu tatăl meu. Îmi plăteşte studiile numai dacă fac ce vrea el. Dar nu mai am de gând să fac ce vrea el.

Lil cunoştea semnele – maxilarul strâns, flacăra din ochii lui. Cunoştea tensiunea şi dispoziţia belicoasă.

— Nu vreau să mă fac avocat, nu genul de slujbaş într-o corporaţie, cu costum italienesc, aşa cum mă împinge el să devin. La naiba, Lil, mi-am petrecut prima jumătate din viaţă încercând să-i fac pe plac, încercând să-l fac să mă observe, să-l fac naibii să-i pese de mine. Şi cu ce m-am ales? Singurul motiv pentru care-mi plăteşte colegiul este pentru că trebuie s-o facă, numai că a trebuit să fie cum a vrut el. Şi a fost furios că nu am intrat la Harvard. Iisuse.

— Ai fi putut intra la Harvard, dacă ai fi vrut.

— Nu, Lil.

Exasperat, se răsti la ea.

— Tu ai fi putut. Tu eşti geniul, tu eşti studentul de

10 pe linie.

— Dar eşti inteligent.

— Nu aşa. Nu la şcoală, nu în felul ăsta. Da, mă descurc, mă descurc bine. Şi Lil, la naiba, urăsc chestia asta.

Trist şi furios, înţelese Lil. Tristeţea şi furia reveniseră în ochii lui.

— Nu ai spus niciodată…

— La ce bun? M-am simţit blocat. Tata te poate face să ai sentimentul că nu ai variantă, că el are dreptate şi tu greşeşti. Şi Iisuse, ştie cum să facă să faci ca el. De aceea şi este bun în ce face. Numai că eu nu vreau să fac ce face el. Să fiu ce este el. Am început să mă gândesc la toţi anii pe care i-am irosit încercând să devin ceea ce nu vroiam să devin. Dar acum am terminat.

— Îmi pare rău că nu mi-ai spus mai devreme. Aş fi vrut să-mi spui că erai atât de nefericit din cauza asta. Am fi putut vorbi despre asta.

— Poate. Nu ştiu. Dar acum ştiu că totul este din cauza lui, nu a mea. Din cauza lui şi a mamei şi a războiului lor permanent şi a permanentei lor preocupări de a salva aparenţele. Dar şi cu asta am terminat.

Lui Lil i se rupse puţin inima pentru el.

— Te-ai certat cu ai tăi înainte de a pleca?

— Eu nu i-aş zice ceartă. Am spus câteva lucruri pe care vroiam să le spun şi am primit un ultimatum. Pot să rămân să muncesc în firma familiei vara asta, sau altfel termină cu mine. Financiar, aşa cum a terminat cu mine din toate celelalte puncte de vedere, încă de pe când eram copil.

Trecură în tăcere printr-un pârâu. Nu se auzea decât clipocitul copitelor în apă. Lil nu şi-i putea imagina pe părinţii ei dându-se în vreun fel deoparte. În niciun caz.

— Şi atunci ai venit aici.

— Asta a fost ce plănuisem să fac, ce am vrut să fac.

Am destui bani să stau singur, undeva. Nu am nevoie de multe. Oricum, nu mă mai întorceam să stau cu mama. Niciodată nu mă mai întorc acolo.

O mică băşică de speranţă începu să se umfle în ea.

— Ai putea sta aici, cu bunicii tăi. Ştii asta. Să-i ajuţi la fermă. Poţi merge la colegiu aici şi… Coop îşi întoarse capul spre ea şi Lil simţi cum băşicuţa aceea pocneşte şi dispare.

— Nu mă mai întorc la niciun colegiu, Lil. Colegiul nu e de mine. Pentru tine este altceva. Din clipa în care ai văzut puma aceea, ai ştiut ce aveai să studiezi, ce aveai să faci. Şi ai decis să urmăreşti pume, în loc să vânezi muşte.

— Nu am ştiut că erai aşa de nefericit. Înţeleg că dreptul nu a fost alegerea ta şi nu a fost corect din partea tatălui tău să te forţeze să faci asta, dar…

— Nu e vorba de corectitudine. Coop dădu din umeri, gestul unui tânăr prea obişnuit cu incorectitudinea ca să mai fie deranjat de ea. Nu este vorba de asta şi de acum înainte nu mai este vorba nici despre el. Este vorba despre mine. Tot circul cu colegiul? Chestia asta nu este de mine.

— Şi nici rămânerea ta aici?

— Nu cred, nu încă şi oricum, nu acum. Mai exact, de fapt nu ştiu ce vreau. Ar fi uşor să rămân aici. Am un loc unde să stau, sunt bun la muncă, am o familie, te am pe tine.

— Dar.

— Asta înseamnă să rămân ţintuit într-un loc, până să-mi dau seama. Până să fac ceva. Aici, sunt nepotul lui Sam şi Lucy. Dar eu vreau să fiu eu. M-am înscris la Academia de Poliţie.

— La poliţie? Lil ar fi fost mai puţin uluită dacă el s-ar fi aplecat şi ar fi împins-o de pe cal.

— De unde ţi-a venit ideea asta? N-ai pomenit niciodată nimic despre dorinţa de a te face poliţist.

— Am urmat două cursuri privind instrumentele de

aplicare a legii şi unul de criminologie. Din tot muntele de prostii pe care le-am înghiţit în aceşti doi ani, astea au fost singurele lucruri care mi-au plăcut. Singurele lucruri la care am fost cât de cât bun. Am suficiente credite ca să fiu admis şi o să am douăzeci de ani când o să încep. Este vorba de şase luni de antrenament şi am sentimentul că sunt bun la asta.

Aşa că o să încerc. Am nevoie de ceva al meu. Nu ştiu cum să-ţi explic.

Lil îşi spuse că ea era a lui, dar îşi păstră gândul pentru ea.

— Le-ai spus bunicilor?

— Nu. Încă.

— O să lucrezi în New York.

— Şi la colegiu tot în est aş fi fost, îi aminti el. Şi dacă aş fi făcut cum ar fi vrut ei, aş fi lucrat la firma tatălui meu, tot acolo. La costum, în fiecare nenorocită de zi. Dar acum o să fac ceva pentru mine, sau cel puţin o să încerc. Am crezut că o să înţelegi asta.

— Înţeleg. Ar fi dorit să nu înţeleagă. Ea îl dorea acolo, cu ea.

— Doar că… Doar că este atât de departe.

— O să vin aici ori de câte ori o să pot. De îndată ce o să pot. Poate de Crăciun.

— Aş putea şi eu veni la New York, în vacanţa dintre semestre, sau… Vara viitoare.

Ceea ce îi îndepărtă puţin lui Coop tristeţea de pe faţă.

— Ţi-aş arăta oraşul. Sunt multe de făcut, de văzut. O să am locul meu. Nu o să fie cine ştie ce, dar…

— Nu contează.

O să se descurce ei, îşi spuse Lil. Nu se putea gândi la el, la ei, fără să creadă că se vor descurca.

— Şi în Dakota de Sud există poliţişti. Într-o zi poţi să ajungi şerif la Deadwood, adăugă ea încercând un zâmbet

larg.

Coop râse la ideea asta.

— Mai întâi trebuie să absolv academia. Mulţi se pierd pe drum.

— Nu tu. Tu o să fii grozav. O să ajuţi oamenii şi o să rezolvi crimele, iar eu o să studiez şi o să-mi obţin diploma pentru salvarea animalelor sălbatice.

Şi o să ne descurcăm noi, continuă ea în gând.

Lil o luă înainte, spre locul pe care-l alesese. Dorise ca totul să fie perfect – ziua, locul, momentul. Nu putea lăsa viitorul, incertitudinea să se interfereze.

Aveau soarele care se filtra printre copaci ca să scânteieze în apele şuvoiului iute, unde cruşăţele purpurii dansau în briza luminoasă. Alte flori înfloreau la lumină şi la umbră, iar chemările păsărilor înlocuiau perfect muzica.

Descălecară şi se ocupară de cai. Lil desfăcu sacul.

— Mai întâi trebuie să montăm cortul.

— Cortul?

— Am vrut să fie o surpriză. Avem două zile. Este în regulă şi cu bunicii tăi şi cu părinţii mei. Puse jos pachetul şi îşi aşeză mâinile pe pieptul lui. Cu tine este în regulă?

— A trecut ceva vreme de când nu am mai campat. Ultima oară am dormit în cort cu tatăl tău. Cercetându-i faţa, o mângâie pe braţe.

— Lucrurile s-au schimbat de atunci, Lil.

— Ştiu. Tocmai de aceea suntem aici, cu un singur cort şi un singur sac de dormit. Se lăsă pe el, rămânând cu ochii deschişi, în timp ce-i mângâia buzele cu buzele ei.

— Mă doreşti, Cooper?

— Ştii bine că da. O trase mai aproape şi îi luă gura într-un gest brusc şi hotărât de posedare, care îi trimise lui Lil săgeţi de căldură în pântece.

— Iisuse, Lil, ştii bine asta. Nu are rost să te întreb dacă eşti sigură, dacă eşti pregătită. Tu eşti întotdeauna sigură. Dar… Nu suntem pregătiţi. Un cort nu este

suficient pentru ce vorbim noi. Cel puţin genul de cort pe care-l ai tu aici.

Asta o făcu să râdă şi îl îmbrăţişă strâns.

— Am o cutie cu… Corturi.

— Poftim?

— Prezervative. Am o cutie cu prezervative. Niciodată nu campez nepregătită.

— O cutie. Asta înseamnă că cel pe care-l am eu în portofel este inutil – bine, mulţumesc, Dumnezeule – dar de unde naiba ai tu prezervative?

— Mi le-a dat mama.

— Ma… Coop închise ochii, apoi renunţă şi se aşeză pe un bolovan.

— Mama ta ţi-a dat o cutie cu prezervative şi apoi te-a lăsat să vii aici cu mine?

— De fapt mi le-a dat acum o săptămână şi m-a rugat să-i promit că o să mă protejez şi şi că o să fiu atentă, i-am promis, sunt. Voi fi.

Pălind uşor, Coop îşi frecă mâinile de genunchii jeanşilor.

— Tatăl tău ştie?

— Fireşte. Dar nu e acasă, încărcându-şi arma, Coop.

— Este ciudat. Este efectiv ciudat. Iar acum eu sunt nervos, fir-ar să fie.

— Eu, nu. Ajută-mă să montăm cortul.

Coop se ridică în picioare. Lucrară repede, eficient, fixând cortul mic, uşor.

— Tu ai mai făcut asta înainte, da? Coop o privi.

— Nu te referi la cort. Da. Dar nu am mai făcut asta cu cineva care nu – care nu a mai făcut-o înainte. Probabil că o să te doară şi habar n-am dacă unei fete îi place, prima oară.

— O să-ţi spun. Întinse mâna, punând-o pe inima lui Coop. Singurul lucru la care se putea gândi, era că aceasta bătea acum pentru ea. Aşa trebuia să fie.

— Am putea începe acum.

— Acum?

— Mă rog, sper să o să mă încălzeşti mai întâi. Am adus o pătură în plus, ca să o întindem. Lil scoase pătura din pachet.

— Şi cum tot ai prezervativul ăla în portofel, putem începe cu el. Altfel nu o să ne gândim tot timpul decât la asta. Sigură şi decisă, îl luă de mână.

— Poate că te întinzi aici, lângă mine şi mă săruţi puţin.

— Nu mai există pe lume cineva ca tine.

— Arată-mi, da? Tu eşti singurul care vreau să-mi arate.

Coop o sărută mai întâi, aşa cum stăteau în soare, lângă pătură, cu toată blândeţea şi delicateţea de care era în stare.

Ştia că ea avea dreptate. Aici trebuia să fie, în lumea care le aparţinea amândurora, lumea care îi adusese împreună şi care îi unise pentru totdeauna.

Se lăsară în genunchi, faţă în faţă şi ea oftă sub buzele lui.

O mângâie pe păr, pe spinare, pe faţă şi în final, pe sâni. Îi mai simţise şi înainte, îi simţise inima bătând în palma lui, când o atinsese. Dar acum era altfel. Acum era preludiul.

Îi scoase bluza şi îi văzu zâmbetul din ochi când i-o scoase şi ea pe a lui. Respiraţia ei se opri când îi desfăcu sutienul. Apoi ochii i se închiseră când se lipiră piele de piele.

— Ah. Da. Categoric, asta mă încălzeşte.

— Eşti ca… Luându-i sânii în căuşul palmelor şi mângâindu-i sfârcurile cu degetul mare, căută cele mai potrivite cuvinte.

— Eşti ca praful de aur, peste tot,

— Încă nu ai văzut peste tot. Lil deschise ochii şi se

uită într-ai lui. Lucruri despre care nici nu ştiam că se află în mine, se trezesc acum la viaţă. Totul tresaltă în mine şi se înfierbântă. Simţi şi tu la fel? întrebă ea întinzând mâinile şi frecându-şi palmele de pieptul lui.

— Doar că eu ştiam că ele se află acolo, Lil. Coop se aplecă şi îi luă sânul în gură. Îl inundă aroma ei, sunetul şocului şi încântării ei răscolindu-i sălbatic sângele.

Braţele ei se încolăciră în jurul lui, implorându-l şi rămaseră aşa, în timp ce căzură amândoi pe pătură.

Ea nu ştiuse că avea să fie atât de mult. Furtuni şi valuri şi fiori. Nimic din tot ce citise – informaţiile, romanele – nu o pregătiseră pentru ce se petrecea acum cu trupul ei.

Mintea părea să se ridice afară din ea, eliberând-o, astfel încât nu mai exista nimic decât simţire.

Îşi plimbă buzele peste umărul lui, peste gâtul lui, faţa lui, cedând nevoii imperioase de a se hrăni din el. Când mâinile lui coborâră mai jos, luptându-se să-i deschidă nasturii jeanşilor, Lil se înfioră. Şi îşi spuse: Da. Te rog, da.

Când încercă să facă acelaşi lucru pentru el, Coop se dădu înapoi.

— Trebuie să… Răsuflarea lui deveni gâfâită, în timp ce scormoni după portofel.

— Aproape să uit, efectiv nu m-am mai gândit.

— În regulă. Lil se lăsă pe spate, atingându-şi sânii.

— Totul pare deja diferit. Cred că… Ah. Ochii ei se făcură mari când Coop îşi descheie jeanşii.

— Oho!

La reacţia ei, mândria masculină îl făcu să-i arunce o privire în timp ce desfăcea prezervativul.

— O să se potrivească.

— Ştiu cum funcţionează, dar… Lasă-mă pe mine. Înainte ca el să-şi fi putut pune prezervativul, Lil se ridică să-l atingă.

— La naiba, Lil.

— Este catifelată, şopti ea, străbătută de un alt val de căldură. Este tare şi catifelată. Aşa o s-o simt în mine?

— Dacă o ţii aşa, o vreme nu o să mai apuci să ştii. Respiraţia lui era iute şi superficială. O prinse de încheietură şi îi împinse mâna.

Se luptă să se concentreze asupra protecţiei.

— Lasă-mă pe mine, spuse el aplecându-se deasupra ei.

Lasă-mă pe mine, prima dată.

O sărută, prelung, încet, profund, sperând ca instinctele lui să funcţioneze cum trebuie. Lil părea să se înmoaie sub el şi atunci îşi duse mâna jos, înfiorându-se.

Ea era deja udă, ceea ce aproape că îl făcu să se descătuşeze. Implorând stăpânire de sine, îşi strecură un deget în ea. Coapsele ei se arcuiră în sus, în timp ce degetele îi săpau în spinarea lui.

— Ah, Doamne, ah, Doamne.

— Este bine.

Era fierbinte, moale, umedă.

— Lil, eşti bine?

— Da. Da. E…

Simţi ceva înălţându-se, luându-şi zborul odată cu respiraţia ei. O săruta acum, o săruta, ancorând-o, permiţându-i să uite de sine. Se arcui din nou, ca să descopere mai mult. Apoi din nou, din nou.

Asta, îşi spuse ea, asta.

Înotând în fierbinţeală, îl simţi răsucindu-se, îl simţi apăsând în miezul ei. Deschise ochii, se luptă să se concentreze, îi privi chipul, intensitatea privirii din ochii aceia de un albastru de cristal.

O duru. O clipă. Durerea deveni atât de şocantă, străpungând plăcerea, încât deveni rigidă, apărându-se.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Nu ştia dacă el avea de gând să se oprească sau să

continue, dar ştia că se afla pe culmea a ceva de neimaginat. Îl apucă de coapse şi se înălţă ca să găsească acel ceva, ca să-l cunoască.

Durerea o izbi din nou, un alt şoc, o altă pală de foc şi el era în ea. Cu ea.

— S-a potrivit, reuşi ea să spună.

Coop îşi lăsă capul pe umărul ei, cu un râs sufocat, lipsit de aer.

— Ah, Dumnezeule, Lil. Ah, Dumnezeule. Nu cred că mă mai pot opri, acum.

— Cine ţi-a cerut asta? îşi vârî unghiile în carnea lui, îşi ridică din nou coapsele, apoi îl simţi mişcându-se în ea.

Tremura deasupra ei şi ea avea senzaţia că tremura pământul sub ea. În ea, totul se deschidea, totul se umplea şi ştiu.

Strigă de plăcere aşa cum nu făcuse de durere şi călători împreună cu el pe culmile acesteia.

5

S-au jucat în râu, spălându-se cu apă rece, tachinându-şi şi înnebunindu-şi unul altuia trupurile, până când rămaseră fără respiraţie.

Uzi şi pe jumătate goi, se năpustiră asupra mâncării aduse de Lil, ca doi lupi înfometaţi. Cu caii priponiţi şi dormitând, îşi luară nişte saci uşori şi o porniră într-o scurtă plimbare de-a lungul potecii.

Totul i se părea mai luminos, mai clar, mai puternic. Se opri la adăpostul pinilor, arătând urmele.

— Lupi. Pumele sunt în competiţie cu ei, pentru pradă. De obicei nu se deranjează unii pe alţii. Este mult vânat, aşa că…

Coop îi dădu un pumn uşor în stomac.

— Ar fi trebuit să ştiu că a existat un motiv pentru care ai luat-o pe aici.

— Mă întrebam dacă femela pe care am văzut-o acoperă zona asta. Probabil că se află mai la vest faţă de

aici, dar este un teritoriu bun, dacă ar fi să-i crezi pe lupi. O să construim un refugiu.

— Pentru ce?

— Pentru toate animalele. Pentru cele în pericol şi rănite şi abuzate. Pentru cele pe care oamenii le cumpără sau le capturează ca animale de companie exotice, apoi îşi dau seama că nu le pot păstra. Încă încerc să-mi conving tatăl, dar eu în mod sigur voi construi unul.

— Aici? Pe dealuri?

Lil confirmă cu o mişcare decisă din cap.

— Paha Saha – Lakota, pentru Dealurile Negre, un loc sacru. Mi se pare just. Just mai ales pentru ce vreau eu să fac.

— Este locul tău, consimţi el. Aşa că da, pare just. Dar mi se pare ceva uriaş.

— Ştiu. Am studiat cum se construiesc refugiile, cum se pun pe picioare, cum funcţionează, ce implică totul. Şi mai am încă mult de învăţat. Ne intersectăm oarecum cu Parcul Naţional, iar asta ar putea fi în avantajul nostru. Vom avea nevoie de fonduri, de un plan, de ajutor. De mult ajutor, recunoscu ea.

Se aflau pe o potecă a unei lumi pe care o cunoşteau amândoi, dar Coop avea senzaţia că se aflau, într-o fel, la o bifurcaţie.

— Deci şi tu te-ai gândit la ceva.

— Da. M-am gândit. O să lucrez la asta, în timpul colegiului. Sper să construiesc un model. Să învăţ suficient ca să îl pot face să devină realitate. Asta este ce vreau eu să fac.

Vreau să fiu o parte din eforturile de protejare a acestei lumi, să învăţ şi să educ. Tata ştie că nu o să fiu niciodată un fermier care să se ocupe de vaci. Cred că a ştiut dintotdeauna.

— Aici ai noroc.

— Ştiu asta. Îşi plimbă mâna în jos pe braţul lui, până

când degetele li se înlănţuiră.

— Dacă decizi că a fi poliţist în New York nu ţi se potriveşte, poţi veni aici, să ne ajuţi.

Coop scutură din cap.

— Sau să devin şeriful din Deadwood.

— Nu vreau să te pierd, Cooper. Se întoarse şi se lipi de el.

Deci şi ea simţea la fel, îşi dădu el seama, strângând-o mai tare lângă el.

— Nu ai putea.

— Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva decât cu tine. Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine.

Îşi întoarse capul, să-şi odihnească obrazul pe capul ei. Se uită la urmele pe care le lăsaseră în spate.

— O să mă întorc. Întotdeauna o să mă întorc.

Îl avea acum şi încerca să se ţină strâns de gândul ăsta, aşa cum se ţinea strâns de el. Dacă va fi nevoie, îi va porunci să se întoarcă. Înapoi la ea, înapoi, acolo unde era fericit.

Într-o zi se vor plimba din nou prin pădurea asta, peste mulţi ani. Împreună.

În timp ce se întorceau la tabăra lor, îşi scoase din minte totul dintre acum şi atunci.

În seara aceea, în timp ce stelele presărau cerul de deasupra lor, se întinse în braţele lui şi auzi strigătul pumei.

Talismanul ei, îşi spuse ea. Talismanul cel aducător de noroc.

Pentru că nu înţelegea de ce se simţea aşa de plângăcioasă, îşi întoarse faţa în umărul lui şi stătu liniştită, până când adormi.

Jenna se uită afară pe fereastră. Ziua încinsă, grea, ameninţa cu o furtună, după petele vineţii de pe cerul dinspre est. Vor mai fi şi alte furtuni şi alte pete vineţii, îşi spuse ea privindu-şi fiica şi băiatul pe care îl iubea

aceasta, întorcându-se călare de la inspectarea gardurilor, împreună cu Joe şi Sam.

Chiar şi de la distanţa asta putea spune ce erau ei. Iubiţi, de-acum, atât de tineri, atât de proaspeţi. Tot ce puteau ei vedea era cerul albastru al verii, nu şi furtunile care explodau în el.

— O să-i rupă inima.

— Aş vrea să pot spune altceva. În spatele ei, Lucy puse o mână pe umărul Jennei şi privi împreună cu ea.

— Ea îşi închipuie că totul se va aşeza cum trebuie, aşa cum vrea ea, aşa cum plănuieşte ea. Că întotdeauna va fi ceea ce este acum. Nu-i pot spune altceva. Nu m-ar crede.

— O iubeşte.

— Ah, ştiu. Ştiu. Dar o să plece, aşa cum o să plece şi ea. Trebuie să plece. Şi niciodată nu va mai fi aceeaşi. Nici asta nu poţi opri.

— Am sperat că el o să rămână aici. Când ne-a spus că nu se mai întoarce la colegiu, mi-am zis, bine, este foarte bine. O să stai aici şi într-o zi o să preiei ferma. Am avut timp doar cât să mă gândesc la asta – şi la cum ar fi putut să se ocupe mai serios de educaţia lui, dacă tatăl său nu l-ar fi forţat atât. Dar apoi ne-a spus ce intenţionează să facă. Să intre în poliţie. Se întoarse de la fereastră ca să-şi studieze prietena.

— Ce părere ai de asta, Lucy?

— Mă sperie puţin, ăsta este adevărul. Dar sper să-şi găsească drumul şi mândria de sine. Nu-i pot spune mai multe decât îi poţi tu spune lui Lil.

— Cea mai mare spaimă a mea este că îi va cere să meargă cu el şi că ea o să facă asta. Este tânără, îndrăgostită şi fireşte, nu are nicio teamă. Aşa cum eşti la vârsta asta.

Jenna se duse după carafa cu limonadă, ca să dea o activitate mâinilor ei.

— O să-şi lase efectiv inima să o tragă încotro vrea ea. Şi este atât de departe. Nu doar câteva mile.

— Ştiu. Ştiu cum a fost când a plecat Missy a mea, ca şi cum ar fi avut jăratic sub tălpi. Simţindu-se în bucătăria Jennei ca într-a ei, se duse la bufet după pahare.

— Nu seamănă cu mama lui. Nicio idee. Şi nici fata ta, Missy, nu s-a gândit niciodată la nimeni altcineva de cât la ea. Parcă s-a născut aşa. Nu e rea, nici măcar dură, doar indiferentă. Ar fi făcut orice, doar să plece de aici.

Se întoarse cu paharul înapoi la fereastră, sorbind în timp ce privea afară.

— Copiii ăştia poate că-şi doresc ei lucruri diferite, dar locul acesta este o parte din ce-şi doresc. Fata ta are planuri, Jenna. Băiatul ăsta al meu? El încearcă să îşi facă planuri.

— Nu ştiu dacă tu ai uitat vreodată prima iubire. Joe a fost al meu aşa că nu a trebuit niciodată să-l uit. Dar efectiv urăsc să ştiu că ea va suferi. Amândoi vor suferi.

— Niciodată nu o să se despartă unul de celălalt, nu de tot. Îi leagă prea multe. Dar ce să-ţi spun, în tot acest timp nu putem face nimic altceva decât să fim aici. Se apropie furtuna.

— Ştiu.

Vântul bătea puternic, devansând ploaia. Fulgerul tăie cerul de deasupra colinelor cu biciuri de un albastru lugubru şi un alb orbitor. Lovi un plop canadian din apropiere, despicându-l ca un topor. Ozonul arse aerul ca poţiunea unei vrăjitoare.

— Este o furtună rea. Lil stătea pe veranda din spate, adulmecând aerul. În bucătărie, câinii scheunau şi se ascunseseră, îşi imagină ea, sub masă.

Ştia că putea trece la fel de repede cum venise. Sau că putea bate şi trăsni şi să reverse distrugere. Cu grindină care să lovească vitele şi recoltele, cu vânturi învârtoşate, care să le distrugă. Pe dealuri, în canioane,

animalele se vor adăposti în bârloguri şi vizuini, în peşteri şi în desişuri şi în iarba înaltă. Aşa cum oamenii se adăpostesc în case, în maşini.

Lanţul hranei nu însemna nimic pentru natură.

Tunetul bubui ca din gură de tun, se rostogoli, răsună şi zgudui valea.

— Nu ai aşa ceva la New York.

— Şi noi avem furtuni cu tunete, în est.

Lil scutură doar din cap, urmărind spectacolul.

— Nu ca asta. Furtunile în oraş înseamnă neplăceri. Aici este drama, este aventura.

— Încearcă să faci semn unui taxi în timpul unei furtuni. Fetiţo, asta înseamnă aventură. Râse totuşi şi o luă de mână.

— Dar ai dreptate. Este într-adevăr ceva extraordinar.

— Începe să plouă.

Perdelele de nori erau măturate spre ei cu repeziciune. Lil urmări peretele care alerga cu viteză şi lumea parcă înnebuni puţin. Tunând, bubuind, izbind într-un uruit titanic.

Lil se întoarse spre el, se agăţă de el şi îi luă gura cu o furie şi o forţă asemănătoare furtunii. Ploaia îi izbi cu picături ca nişte pietricele, în timp ce vântul îi măturа sub acoperişul verandei. Tunetul bubui, explodând parcă în urechi. Tuburile de vânt şi clopotele de anunţat masa zăngăniră şi sunară nebuneşte.

Lil se trase înapoi, dar nu înainte de a adăuga o muşcătură iute, şicanatoare.

— De câte ori o să auzi tunetul, o să-ţi aminteşti asta.

— Simt nevoia să fiu singur cu tine. Oricum. Oriunde.

Lil se uită spre fereastra bucătăriei. Părinţii ei şi familia Wilks priveau furtuna de pe veranda din faţă, aşa cum ea şi Coop o priveau de pe cea din spate.

— Repede! Fugi! Râzând, îl trase jos de pe verandă,

în vântul şi ploaia sălbatice. Într-o clipă uzi leoarcă, alergară spre grajd.

Un fulger despică cerul, cu un trosnet încărcat de electricitate. Traseră împreună de uşă ca să o deschidă şi se năpustiră înăuntru, uzi şi fără respiraţie. În boxe, caii se foiau agitaţi, în timp ce ploaia bătea, tunetul se rostogolea.

În podul cu fân îşi scoaseră de pe ei hainele ude şi se posedară flămânzi.

Era ultima lor zi împreună. La sfârşitul ei, îşi va lua la revedere de la Joe şi de la Jenna şi apoi, într-un fel, de la Lil.

Îşi mai luase la revedere şi altă dată, dar de data aceasta ştia că va fi mai greu. De data aceasta, mai mult ca oricând înainte, fiecare din ei o va lua în altă direcţie.

Îşi plimbară caii, aşa cum făcuseră de atâtea ori înainte, la locul care devenise al lor. La apa iute de la marginea pinilor, unde dansau florile sălbatice.

Lil spuse:

— Să mai mergem. Ne întoarcem apoi aici. Dar când ne vom opri, va fi pentru ultima oară. Aşa că haide să mai mergem puţin.

Poate că o să reuşesc să vin de Ziua Recunoştinţei. Nu este aşa de departe.

— Nu, nu este aşa de departe.

— În mod sigur, de Crăciun.

— În mod sigur, de Crăciun. Peste opt zile plec şi eu. Încă nu începuse să-şi facă bagajele. Va aştepta mai întâi să plece Coop. Era un fel de simbol. Atâta vreme cât el era aici, totul rămânea aşa cum era. Totul era solid şi familiar.

— Ai emoţii? Pentru colegiu?

— Nu, nu am emoţii. Sunt doar curioasă, cred. O parte din mine vrea să plece, să înceapă, să descopere. Cealaltă parte vrea ca totul să se oprească. Dar nu vreau să mă gândesc la asta, astăzi. Să lăsăm totul aşa cum este.

Lil se întinse şi-i luă pentru o clipă mâna. Merseră

mai departe în tăcere, cu atâtea întrebări fără răspuns.

Trecură de o cascadă mică, umflată de furtunile verii, traversară o păşune a cărei iarbă era atât de verde. Decisă să nu cadă în melancolie, Lil scoase camera.

— Hei! Coop zâmbi când ea îndreptă camera spre el. Apoi, cu caii unul lângă altul, se aplecă şi ţinu camera ta distanţă

— Probabil că ne-ai scos fără capete.

— Pariez că nu. O să-ţi trimit o copie. Coop şi Lil în sălbăticie. Să vezi ce-o să spună noii tăi prieteni poliţişti despre asta.

— Vor arunca o privire şi vor zice că sunt un tip norocos.

Urmară o potecă întortocheată printre copacii înalţi şi bolovanii mari, cu privelişti care se schimbau mereu. Lil o luă înainte.

— Puma a trecut pe aici. Ploile au spălat majoritatea urmelor, dar se văd semne pe copaci.

— Femela ta?

— Posibil. Nu suntem departe de locul în care am văzut-o eu atunci. Acum două luni, continuă ea în gând. Puii probabil că au fost înţărcaţi între timp şi sunt destul de mari ca mama lor să-i ia la vânătoare cu ea.

— Vrei să încerci să îi iei urma.

— Doar puţin. Nu sunt sigură că o să reuşesc. A plouat mult în ultimele zile. Dar dacă este teritorială, s-ar putea afla în zona în care am văzut-o prima oară. Asta ar însemna noroc pentru noi – decise ea pe loc

— Să o vedem împreună în ultima ta zi aici, aşa cum s-a întâmplat în prima ta zi.

Avea puşca la el, dacă ar fi fost nevoie de ea, dar nu spuse nimic. Lil nu ar fi fost de acord.

— Haide.

Lil conducea, căutând urme, în timp ce caii mergeau încet, păscând iarbă.

— Păcat că nu sunt mai bună la luat urma.

— Acum eşti la fel de bună ca tatăl tău. Poate chiar mai bună.

— Nu-mi dau seama. În vara asta am practicat mai mult, spuse Lil zâmbindu-i. Dar nu prea reuşeam să mă concentrez. Tufele, bolovanii. Dacă vânează, pe acolo umblă. Şi nu sunt sigură…

Se opri şi îşi mână calul mai la dreapta.

— Excremente. Excremente de pumă.

— Părerea mea este că te pricepi la luat urma, dacă reuşeşti să deosebeşti un rahat de altul.

— Nu este foarte proaspăt. De ieri poate, sau chiar de alaltăieri. Dar e clar, suntem pe teritoriul ei. Iar dacă nu este al ei, atunci este al altei femele. Teritoriile lor se pot întrepătrunde.

— De ce nu poate fi un mascul?

De regulă stau departe de femele până la sezonul de împerechere. După care, gata. Ei, scumpo, ştii bine că vrei asta. Fireşte, te iubesc. Sigur, te respect, dimineaţa. Hai s-o facem şi la loc comanda.

Coop făcu ochii mici, în timp ce ea zâmbea.

— Nu ai respect pentru specii.

— Ah, nu ştiu, unii dintre voi sunteţi în regulă. În plus, ştiu că mă iubeşti.

În clipa în care rosti cuvintele, Lil se îndreptă în şa. Nu-şi putea lua cuvintele înapoi şi se întoarse să-l privească în ochi.

— Mă iubeşti?

— Niciodată nu am simţit pentru cineva ce simt pentru tine. Şi întotdeauna te respect dimineaţa, adăugă el zâmbind. Undeva în mintea ei un gând nu-i dădea pace, spunându-i că nu era destul. Ea vroia cuvintele, doar puterea acelor cuvinte. Dar să fie ea a naibii dacă o să-i ceară asta.

Continuă să înainteze, îndreptându-se spre iarba

înaltă unde văzuse puma doborând viţelul de bizon. Mai găsi urme, zgârieturi. De pumă şi de cerb. Tufe călcate de o cireadă de căprioare cu urechi de măgar.

Dar când ajunseră la iarbă, nu văzură pe nimeni păscând sau bântuind pe acolo.

Coop spuse:

— Frumos loc. Şi aici tot zona ta este?

— Da, oarecum, răspunse ea privind în depărtare.

O porni prin iarbă, spre copacii unde văzuse odinioară puma târându-şi victima.

— Mama zicea că odată erau urşi pe aici, dar au fost izgoniţi, îndepărtaţi. Puma şi lupul au rămas, dar trebuie să îi cauţi ca să îi găseşti. Dealurile sunt ca un bol de mixer, biologic vorbind. Avem aici specii care se regăsesc peste tot.

— Ca un bar pentru persoane singure. Lil râse.

— O să-ţi preiau expresia. Totuşi, am pierdut ursul. Dacă am putea… Uite sânge, acolo.

— Unde?

— Pe copac. Şi pe jos. Pare uscat. Lil se aruncă de pe cal.

— Stai. Dacă acesta este locul unei crime, ar putea fi pe aproape. Dacă are pui, nu o să fie fericită să te vadă.

— Ce caută pe copac? Atât de sus pe copac? Scoţându-şi camera, Lil se apropie şi mai mult. Poate că a doborât o căprioară sau un cerb care s-a luptat, sau s-a lovit de copac. Dar nu pare să fie asta.

— Ştii tu cum trebuie să arate?

— În capul meu, da. Nu vreau să o împuşti, spuse Lil uitându-se înapoi şi văzându-i puşca.

— Nici eu.

Până acum nu trăsese decât în ţinte şi nu vroia să tragă în fiinţe vii, mai ales în pumă.

Încruntându-se, Lil se întoarse înapoi, spre copac, îl studie, studie pământul.

— Pare să fi târât vânatul în direcţia asta. Vezi cum arată tufele? Şi uite, mai mult sânge. Lil îngenunche, scormonind pământul.

— Este sânge pe jos, în tufiş. Cred că pe aici a târât viţelul. Mai spre est. Poate că a trebuit să-şi schimbe bârlogul, sau poate mai este şi o altă pumă. Continuă să vorbeşti şi fii atent. Atâta vreme cât nu o luăm prin surprindere sau nu o ameninţăm pe ea sau puii ei, nu reprezentăm interes pentru ea.

Îşi continuă încet drumul, încercând să meargă după semne. Aşa cum presupuse, drumul era mai prost aici, mai în pantă, pietros. Nu o surprinse să vadă urme de excursionişti şi se întrebă dacă puma nu plecase de aici ca să-i evite.

— Este mai mult rahat. Mai proaspăt. Suntem pe urmele ei, spuse Lil privind în faţă, radioasă.

— Uraa!

— Dacă aş putea face o poză cu ea şi cu puii… Se opri, adulmecând.

— Simţi mirosul?

— Acum, da. De mortăciune. Când Lil porni din nou, Coop o apucă de braţ.

— O pot urmări eu, de aici. Tu stai în spatele meu.

— Dar…

— În spatele meu şi-al puştii, dacă nu, ne întoarcem. Eu sunt mai puternic decât tine, Lil, aşa încât crede-mă, când spun eu, ne întoarcem.

— Bine, dacă vrei să fii aşa de macho.

— Aşa şi sunt. Coop o luă înainte, mergând după duhoare.

— Spre vest, îl direcţionă ea, puţin mai la vest. Am ieşit de pe urmă. Înaintând, Lil scruta tufele, copacii, bolovanii.

— Dumnezeule, te întrebi cum poate mânca ceva care pute în halul ăsta. Sau poate că au abandonat vânatul.

Au mâncat puţin şi au plecat mai departe. Nimic proaspăt nu poate mirosi aşa. Pare să fie mult sânge peste tot aici şi în tufe.

Păşi într-o parte. Dar nu în faţa lui. Nu era vina ei că urmele se aflau în dreptul ei.

— Văd ceva acolo. Categoric, e ceva acolo. Lil se concentră să vadă. Dacă tot mai consideră că este vânatul ei şi dacă se află prin preajmă, atunci o să ne atenţioneze curând. Nu pot vedea ce este, tu vezi?

— O mortăciune, asta este.

— Da, dar ce fel de pradă? Aş vrea să ştiu ce… Ah, Dumnezeule. Cooper. Ah, Dumnezeule.

Coop văzu şi el. Prada fusese un om.

Lil nu era mândră de felul în care se comportase, de felul în care îi tremuraseră picioarele, de felul în care îşi pierduse minţile. Aproape că îşi pierduse cunoştinţa şi cu siguranţă că s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi ţinut-o Coop.

Reuşi să-l ajute să marcheze locul, dar numai pentru că el îi poruncise să stea în urmă. Se obligă să se uite, se forţă să vadă şi să-şi amintească ce făcuseră, înainte de a se întoarce să-şi ia plosca şi să bea în neştire.

Îşi revenise puţin şi fu în stare să gândească suficient de limpede ca să marcheze cărarea pentru cei care aveau să vină după cadavru. Coop ţinea puşca pregătită, în timp ce se întorceau înapoi, spre casă.

Nu avea să mai existe nicio ultimă întâlnire la râu.

— Poţi pune puşca la loc. Nu un jaguar l-a ucis.

— A ucis-o, aş zice eu. Mărimea şi felul cizmelor şi ce a mai rămas din păr. Eu cred că a fost o femeie. Te gândeşti la lupi?

— Nu, nu am văzut nicio urmă de lup. Este habitatul pumei şi lupii o lasă în pace. Nu un animal a ucis-o.

— Lil, ai văzut şi tu ce am văzut şi eu.

— Da. În mintea ei, ideea era clară.

— Asta a fost după. Animalele s-au hrănit după. Dar

sângele de pe copaci era la prea mare înălţime şi nu am văzut nicio urmă de pumă acolo. Nicio urmă, decât după mai bine de zece metri mai departe. Coop, eu cred că a ucis-o cineva. A ucis-o şi a lăsat-o acolo. Apoi animalele şi-au făcut treaba lor.

— Oricum, e moartă. Trebuie să ne întoarcem.

Când poteca se deschise suficient, o porniră în galop.

Tatăl ei le-a dat whisky, o înghiţitură, la fiecare. A ars-o drept în jos, acolo unde simţea rău de la stomac. Când a sosit poliţia, ideea de rău dispăruse.

— Am marcat drumul. Stăteau jos, ea şi Coop şi părinţii ei şi un adjunct de şerif pe nume Bates. Se foloseau de harta pe care o adusese acesta, arătând drumul.

— Pe aici aţi mers?

— Nu, am ales drumul frumos, i-l arătă.

— Nu eram grăbiţi. Ne-am întors pe aici. Am văzut sânge pe copacul de aici. Lil făcu un semn pe hartă. Urme de târâre, mai mult sânge. Probabil că foarte mult a fost spălat de ploaie, dar era destulă vegetaţie care să-l protejeze, aşa că se mai poate vedea sângele. Cine a ucis-o, a făcut-o aici, la copacul acesta, pentru că sângele se află la cinci picioare bune de sol – aproape cinci şi jumătate, aş zice eu. Apoi a târât-o afară din drum, cam pe aici. Aici a găsit-o puma. Poate că ea a târât-o de acolo, la un loc mai sigur.

Poliţistul lua notiţe, încuviinţând din cap. Avea un chip bătut de anotimpuri şi un aer calm, aproape liniştitor.

— Aveţi vreun motiv să credeţi că a fost ucisă, domnişoară Chance? Ceea ce descrieţi dumneavoastră pare mai curând a fi atacul unui leopard.

— Când a fost ultima oară când un leopard a atacat pe cineva, aici? întrebă Lil.

— Se mai întâmplă.

— Leoparzii atacă la beregată. Bates îşi mută privirea

spre Coop.

— Lil, nu am dreptate?

— Da, metoda lor tipică de a ucide este muşcătura de beregată. Asta doboară victima, adesea rupându-i gâtul. Repede şi curat.

— Dacă sfâşii beregata cuiva, curge sânge cu nemiluita. În torente, nu? Asta a fost mai curând ca o mâzgăleală. Nu a fost… Împroşcare.

Bates îşi înălţă sprâncenele.

— Avem deci un expert în leoparzi şi un specialist legist. Zâmbi spunând asta, păstrând un ton prietenos. Apreciez ideea. O să mergem acolo şi o să ne ocupăm de totul.

— O să trebuiască să faceţi autopsia, să stabiliţi cauza morţii.

Bates se uită la Coop.

— Întocmai. Dacă a fost vorba de atacul unei pume o să ne ocupăm de ea. Dacă nu, o să ne ocupăm de victimă. Fii fără grijă.

— Lil a spus că nu a fost ucisă de pumă. Deci nu a fost.

— A dispărut vreo femeie? în ultimele zile? întrebă Lil. Bates se ridică.

— Posibil. Acum o să mergem acolo. Dar o să vreau să mai stau de vorbă cu voi.

Lil rămase tăcută până când Bates ieşi ca să încalece şi să plece cu cei doi oameni ai lui.

— Crede că ne înşelăm. Că am văzut ce a mai rămas dintr-o căprioară cu urechi de măgar sau ceva asemănător şi că ne-am speriat.

— O să descopere singur, curând.

— Nu i-ai spus că pleci mâine dimineaţă.

— O să pot să mai stau o zi. Într-o zi, poate două, vor trebui să afle cine este femeia şi ce s-a întâmplat cu ea.

— Puteţi mânca ceva? întrebă Jenna.

Când Lil scutură din cap, Jenna îşi petrecu un braţ pe după ea, mângâind-o şi Lil îşi întoarse faţa spre sânul mamei ei.

— A fost cumplit. Atât de cumplit. Să fii lăsat aşa. Să nu mai fii nimic altceva decât carne de mâncat.

— Haide să urcăm puţin. O să-ţi pregătesc o baie fierbinte.

Vino cu mine.

Joe aşteptă, apoi se duse şi turnă două ceşti cu cafea. Se aşeză, privindu-l pe Coop în ochi.

— Astăzi ai avut grijă de fata mea. Ştiu că poate avea singură grijă de ea, de cele mai multe ori. Dar ştiu că astăzi ai avut tu grijă de ea. Ai adus-o înapoi, aici. Nu o să uit niciodată asta.

— Nu am vrut să vadă. Niciodată nu am văzut ceva asemănător şi sper că nici nu voi mai vedea. Dar nu am putut-o împiedica să se uite.

Joe confirmă din cap.

— Ai făcut tot ce ai putut şi asta este suficient. Acum o să te rog ceva, Cooper. Trebuie să te rog să nu-i faci promisiuni pe care nu o să fii în stare să ţi le ţii. Fata mea poate avea grijă de ea, dar nu vreau să se agaţe de o promisiune care nu va putea fi respectată.

Coop se uită în cafea.

— Nu ştiu ce i-aş putea promite. Am suficient ca să închiriez un apartament pentru câteva luni, cu condiţia să fie ieftin. Trebuie să încerc să absolv academia. Chiar şi dacă reuşesc, poliţiştii nu câştigă suficient. La douăzeci şi unu de ani o să intru în posesia unei sume de bani. Un fond fiduciar. O să primesc mai mulţi la douăzeci şi cinci, apoi la treizeci şi aşa mai departe. Tata mi-a spus că până la patruzeci de ani îmi poate tăia o parte din sumă şi m-a şi ameninţat în sensul ăsta.

— Ori asta este al naibii de departe.

— Mă rog, o vreme o să trăiesc destul de amărât, dar

nu-mi pasă. Coop se uită din nou în ochii lui Joe. Nu îi pot cere să vină la New York. M-am gândit la asta, mult. Nu-i pot oferi nimic acolo şi aş îndepărta-o de ceea ce-şi doreşte ea. Nu am ce promisiuni să-i fac. Şi nu pentru că nu merită.

— Nu, eu aş spune tocmai pentru că merită. Este suficient pentru mine. Ai avut o zi cumplită, nu?

— Am senzaţia că mă dezmembrez. Nu ştiu cum o să mă adun la loc. A vrut să vadă puma – să o vedem împreună. Să ne aducă noroc. Nu am senzaţia că în clipa asta avem prea mult. Iar oricine ar fi femeia de acolo, ea a avut al naibii de puţin noroc.

Numele ei era Melinda Barrett. Avea douăzeci de ani când a pornit în drumeţie pe Black Hills, darul ei pentru vara asta. Era din Oregon. O studentă, o fiică, o soră. Dorise să se facă ranger.

Părinţii i-au declarat dispariţia în aceeaşi zi în care a fost găsită, pentru că nu mai luase de două zile legătura cu ei.

Înainte de a fi fost atacată de pumă, cineva îi fracturase craniul, apoi o înjunghiase suficient de violent ca să-i străpungă coastele cu cuţitul. Nu i s-au mai găsit sacul, ceasul, busola pe care i-o dăduse tatăl ei, aceeaşi pe care acesta o primise la rândul său de la tatăl lui.

Pentru că aşa îl rugase Lil, Coop veni cu motocicleta la capătul drumului către ferma Chance, în zorii zilei. Uciderea Melindei Barrett îi întârziase plecarea cu două zile şi nu mai putea amâna.

O văzu stând în lumina dimineţii, cu câinii foind în jurul ei, cu dealurile în spate. O să-şi amintească asta, îşi spuse el. Aşa o să şi-o amintească pe Lil, până când o va revedea.

Când opri şi coborî de pe motocicletă, câinii veniră alergând şi săriră pe el. Lil veni, simplu, în braţele lui.

— Mă suni când ajungi la New York, da?

— Da. Eşti bine?

— Este prea mult. Am crezut că o să avem mai mult timp. Numai noi doi. Apoi am găsit-o pe ea. Nu au nicio idee cine i-a făcut asta sau dacă ştiu ceva, nu spun. Mergea pe potecă şi cineva a omorât-o. Pentru sac? Pentru ceas? Pentru nimic? Nu-mi pot scoate asta din minte iar noi nu am avut timpul nostru împreună.

Lil îşi înălţă capul şi îi întâlni buzele, cu ale ei.

— Doar pentru o vreme.

— Pentru o vreme.

— Ştiu că trebuie să pleci, dar… Ai mâncat? Ai nevoie de ceva? Lil încercă să zâmbească dar lacrimile îi înecau gâtul. Vezi cum m-am pierdut.

— Am mâncat clătite. Bunica îmi cunoaşte slăbiciunea.

Mi-au dat cinci mii de dolari, Lil. N-a fost chip să zic nu.

Îl sărută din nou.

— Asta e bine. E bine. Acum nu o să-mi mai fac griji că o să mori de foame, într-un şanţ. O să-mi fie dor de tine. Dumnezeule, deja mi-e dor. Pleacă acum. Trebuie să pleci.

— O să te sun. O să-mi fie dor de tine.

— Să faci treabă bună la academie, Coop.

Coop se urcă pe motocicletă, privind-o lung, pentru ultima oară.

— O să mă întorc.

— La mine, şopti ea în timp ce Coop pornea motorul.

— O să te întorci la mine.

Îl urmări până când dispăru din vedere, până când se asigură că plecase. Se aşeză apoi pe jos, în lumina blândă, timpurie şi strângând câinii la ea, plânse până nu mai avu lacrimi.

6

DAKOTA DE SUD
Februarie 2009

Micuţa avionetă Cessna tremură, apoi icni de două ori, enervată, în timp ce zumzăia deasupra dealurilor, câmpiilor şi văilor. Lil se foi pe banchetă. Nu pentru că era nervoasă – trecuse ea prin lucruri mai rele decât ăsta şi ieşise cu bine. Se întorsese ca să vadă mai bine. Dealurile ei Negre erau albe de luna februarie, un glob de zăpadă din înălţimi, creste şi câmpii striate de ape îngheţate, dantelate de pinii tremurători.

Îşi închipui că la sol vântul de acolo sus era cât putea fi de rău şi de brutal, astfel încât o gură bună de aer ar fi fost ca şi cum ai fi înghiţit sticlă spartă.

Nu putea fi mai fericită. Era aproape acasă.

Ultimele şase luni fuseseră incredibile, o experienţă pe care nu o va uita niciodată. Fusese plouată torenţial, se sufocase de căldură, îngheţase, fusese muşcată şi înţepată – totul în timp ce studia pumele din Anzi.

Meritase fiecare bănuţ din banii acordaţi pentru cercetări şi spera să câştige mai mult cu articolele şi materialele pe care le scrisese şi pe care le va mai scrie.

Lăsând banii deoparte – deşi în situaţia ei acesta era un lux pe care nu şi-l putea permite – fiecare milă străbătută, fiecare vânătaie, fiecare muşchi dureros meritase vederea pumei aurii stând la pândă în ploaia tropicală sau stând cocoţată ca un idol, pe o stâncă.

Dar acum era pregătită să vină acasă. Înapoi în propriul ei habitat.

O aştepta munca şi încă multă. Şase luni au însemnat cea mai lungă călătorie a ei pe teren şi chiar dacă păstrase legătura, când s-a putut, o aşteptau munţi de muncă.

În fond, Refugiul era copilul ei.

Dar înainte de a se scufunda în muncă, îşi dorea o zi, o zi doar, să trândăvească în casă.

Îşi întinse picioarele cât putu în spaţiul avionetei, încrucişându-şi gleznele în cizme de drumeţie. Una peste alta călătorea de o zi şi jumătate, dar această ultimă

bucată de drum spălase orice urmă de oboseală.

— Cam hurducănit, drumul.

— Iar până acum a fost lin ca un lac. Lil se uită la Dave, care conducea.

Dave zâmbi, făcu cu ochiul.

— Aşa s-ar părea.

Îşi verifică încă o dată centura, deşi nu îşi făcea griji. Dave o mai adusese şi altă dată acasă.

— Am apreciat faptul că ai făcut ocolul ăsta.

— Nicio problemă.

— Îţi fac cinste cu o masă, înainte de a o porni mai departe spre Twin Forks.

— O să las pe altă dată invitaţia. Îşi întoarse cu borul în spate cascheta echipei Minnesotta Twins, aşa cum făcea întotdeauna ca să-i aducă noroc la aterizare.

— Aş vrea să decolez imediat după ce alimentez. Lipseşti de ceva vreme de acasă. Cred că abia aştepţi să ajungi.

— Aşa este.

Vântul lovea şi zgâlţâia avioneta, în timpul coborârii. Aceasta se răsucea şi se opintea ca un copil răsfăţat, în plină criză de personalitate. Lil zâmbi când văzu pista de aterizare a aeroportului municipal.

— Sună-mă când te întorci aici, Dave. Mama o să-ţi pregătească cele mai alese bucate.

— Contez pe asta.

Îşi dădu peste umăr coada groasă, uitându-se în jos, cercetând cu ochii ei negri. Văzu pata roşie. Maşina mamei ei, îşi spuse. Nu se putea altfel. Se ţinu bine în agitaţia avionetei, neluându-şi privirea de la punctul ei de focalizare. Trenul de aterizare coborî, pata roşie deveni o Yukon şi avioneta se lăsa în jos, spre pistă. Când roţile atinseră pământul, îşi simţi inima uşoară.

În clipa în care Dave îi făcu semn cu capul, îşi desfăcu centura ca să-şi ia rucsacul, sacul, laptopul.

Încărcată, se întoarse spre pilot, reuşi să îşi pună mâna pe obrazul ţepos şi îl sărută puternic pe buze.

— Aproape la fel de bun ca o mâncare gătită în casă.

În timp ce cobora cele câteva trepte, Jenna se repezi afară din terminalul minuscul. Lil intră în viteză şi se repezi spre mama ei.

— Ai venit. Ai venit, şopti Jenna, în timp ce se strângeau să-şi frângă coastele. Bine ai venit acasă, bine ai venit acasă. Ah, ce dor mi-a fost de tine! Lasă-mă să te privesc.

— O clipă. Lil rămase pe loc, adulmecând parfumul de lămâie şi vanilie, care îi spunea Mama. Gata!

Se dădu înapoi şi cele două femei se studiară reciproc.

— Eşti aşa de frumoasă. Încă nu mă pot obişnui cu el scurt. Îţi stă superb. Lil întinse mâna şi îşi trecu degetele prin părul mamei ei.

— Tu arăţi… Uluitor. Cum poţi arăta uluitor după şase luni de tropăială prin Anzi? După ce ai petrecut aproape două zile pe avioane, în trenuri şi Dumnezeu mai ştie pe unde, ca să ajungi acasă? Dar arăţi uluitor şi gata pentru orice. Haide să-ţi iei lucrurile şi să scăpăm de frigul ăsta. Dave!

Jenna se grăbi spre pilot, îi luă faţa, ca şi Lil şi îl sărută, ca şi Lil.

— Mulţumesc că mi-ai adus-o acasă.

— Cel mai frumos drum pe care l-am făcut vreodată.

Lil îşi ridică sacul, rucsacul şi o lăsă pe mama ei să-i ia laptopul.

— Ceruri sigure, Dave.

— Sunt atât de fericită să te văd. Jenna îşi petrecu un braţ pe după talia lui Lil, în timp ce mergeau cu vântul în faţă. A vrut şi tatăl tău să vină, dar i s-a îmbolnăvit o iapă.

— Rău?

— Nu cred. Sper că nu. Dar a vrut să fie pe aproape,

să o urmărească. Aşa că o vreme te am numai pentru mine.

Odată bagajele încărcate, se instalară în maşină. Hibridul pe care-l foloseau părinţii ei era curat ca un cabinet medical şi mai spaţios decât cabina Cessnei. Lil îşi întinse picioarele şi oftă prelung.

— Visez la o baie nesfârşită, cu spumă, cu un pahar de vin fără fund. Apoi, la cea mai mare afurisită de friptură de pe aici.

— Întâmplător, avem în stoc toate astea.

Lil îşi căută ochelarii de soare, ca să se ferească de strălucirea zăpezii.

— În seara asta vreau să rămân acasă, cu voi, înainte de a mă duce la cabană şi a mă apuca de muncă.

— Îţi învineţeam fundul dacă făceai altfel.

— Da. Povesteşte-mi totul, insistă Lil în timp ce ieşeau din parcare. Ce mai face toată lumea, ce s-a mai întâmplat, cine e în frunte în campionatul-de-şah-fără-de-sfârşit, Joe versus Farley? Cine se ceartă, cine se iubeşte cu cine? Notează că nu încerc să întreb nimic despre refugiu, pentru că dacă încep nu mă mai pot opri.

— Atunci o să-ţi spun doar că totul e perfect în domeniul despre care nu pui întrebări. Dar eu vreau să aud totul despre aventurile tale. Jurnalul pe care l-ai trimis prin e-mail era aşa de bogat, aşa de interesant. Trebuie neapărat să scrii cartea aia, scumpo.

— Într-una din zilele astea. Am pus deja cap la cap destul pentru încă două articole serioase. Am câteva fotografii superbe, mai multe decât le-am trimis tipilor. Într-o dimineaţă m-am uitat afară din cort, încă nici nu eram complet trează, doar ce mi-am aruncat o privire şi am văzut o pumă sus în copac, poate la nici douăzeci de metri de mine. Stătea cocoţată acolo, studiind tabăra, ca şi cum s-ar fi gândit, ce naiba îşi mai închipuie şi ăştia că fac aici?

Se ridica roua şi păsările abia începuseră sfada. Toţi

ceilalţi dormeau. Nu eram decât noi două. Mamă, mi-a tăiat răsuflarea. Nu am făcut nicio poză. A trebuit să lupt cu mine să mă retrag încet, ca să-mi iau camera. Nu a durat decât câteva secunde, dar când m-am uitat din nou, dispăruse. Ca fumul. Dar nu o să uit niciodată cum arăta.

Lil râse şi scutură din cap.

— Vezi, m-ai declanşat. Dar eu vreau să aud despre aici. Despre acasă. Îşi descheie jacheta ei veche din blană de oaie, în timp ce radiatorul sufla căldura binecuvântată. Ah, priveşte zăpada. Ce-a mai nins. Acum două zile muream de căldură în Perú. Spune-mi noutăţi.

— Nu am vrut să-ţi spun cât ai fost plecată. Ca să nu-ţi fac griji. Sam a căzut şi şi-a rupt un picior.

— Ah, Dumnezeule. Brusc, plăcerea de pe chipul ei, din inima ei, se dizolvă. Când? Cât de rău?

— Acum vreo patru luni. Calul lui s-a speriat, s-a ridicat pe picioarele dinapoi – nu ştim exact – dar oricum, el a căzut şi calul a călcat pe piciorul lui. I l-a rupt în două locuri. Era singur, Lil. Calul s-a întors acasă fără el, ceea ce a alertat-o pe

Lucy.

— Este bine? Mamă…

— E mai bine. O vreme am fost cu toţii speriaţi. Este în regulă, dar are şaptezeci şi şase de ani şi au fost fracturi urâte. I-au pus cuie şi a stat în spital mai bine de o săptămână, a fost imobilizat, apoi a urmat terapia. Tocmai a început să umble prin jur, cu un baston. Dacă nu ar fi fost atât de puternic… Doctorii spun că se reface remarcabil şi că o să fie din nou bine. Dar asta l-a tras înapoi, fără îndoială.

— Şi Lucy? Se descurcă? Cu ferma, cu afacerea? Au suficiente ajutoare, dacă Sam a fost imobilizat atâta vreme?

— Da. A fost mai greu la început, dar da, se descurcă bine. Jenna trase repede aer în piept, ceea ce îi spuse lui

UI că aveau să urmeze şi alte veşti dure.

— Lil, s-a întors Cooper.

A fost ca un pumn în inima ei. Doar un reflex, îşi spuse ea.

Doar vechile amintiri care îi dădeau o lovitură ieftină.

— Asta e bine, e bine. O să le fie de mare ajutor. Cât stă?

— Lil, s-a întors. Jenna întinse mâna şi îşi mângâie fiica pe coapsă. Şi tonul şi atingerea erau atât de delicate.

— Locuieşte la fermă, acum.

— Sigur, normal. Unde altundeva să stea, cât timp îi ajută?

Ceva în ea tresăltă, dar nu dădu importanţă.

— A venit de îndată ce l-a sunat Lucy, a stat câteva zile, a stat până când am fost siguri că Sam nu va avea nevoie de o altă intervenţie chirurgicală. Apoi a plecat înapoi în est, a reglat ce a avut de reglat şi s-a întors aici. Pentru totdeauna.

— Dar… Are afacerea lui în New York. Acel ceva din ea îi strângea acum pieptul, nelăsând-o să respire. Vreau să spun că după ce a părăsit poliţia şi a început sa lucreze pe cont propriu… Am crezut că se descurca bine, acolo.

Aşa cred. Dar… Lucy mi-a spus că şi-a vândut agenţia, a împachetat şi a anunţat-o că rămâne. Şi a rămas. Nu ştiu ce s-ar fi făcut fără el, crede-mă. Sigur, fiecare le-ar fi sărit în ajutor, ştii cum este. Dar nimic nu e ca familia. Nu am vrut să-ţi spun nici la telefon, nici prin e-mail. Scumpo, ştiu că poate fi greu pentru tine.

— Nu. Nu. De îndată ce inima va înceta să o înţepe, de îndată ce va putea inspira adânc, fără să o doară, o să fie bine.

— Asta a fost de mult. Suntem încă în relaţii de prietenie. L-am văzut… Acum trei sau patru ani, când a venit la Lucy şi Sam.

— L-ai văzut mai puţin de o oră, înainte de a fi

trebuit, subit, să pleci în Florida, exact în cele două săptămâni cât a stat el aici.

— Trebuia să plec, altfel aş fi ratat ocazia. Panterele din Florida sunt în pericol. Se uită afară pe fereastră, recunoscătoare pentru ochelarii de soare. Chiar şi cu ei, totul părea prea luminos, prea mult.

— Sunt în regulă, în ce-l priveşte pe Coop. Mă bucur că este aici, pentru Sam şi Lucy.

— L-ai iubit.

— Da, l-am iubit. La timpul trecut. Nu-ţi face griji.

Nu era ca şi cum i-ar fi venit să alerge la el din cinci în cinci minute, să-l vadă peste tot. Ea avea munca ei, locul ei. Aparent, el le avea pe ale lui. În plus, nu uita, îşi spuse ea, fără resentimente. Nu fuseseră decât nişte copii; acum erau adulţi.

Îşi porunci să pună deoparte totul, cât mai departe, în timp ce mama ei coti spre drumul către fermă. Vedea fumul pufăind afară, pe coş – un bun venit acasă – şi o pereche de câini venind în fugă din spate, să vadă ce se întâmplă.

În minte îi apăru o amintire puternică, ea plângând în confortul unei alte perechi de câini, într-o dimineaţă fierbinte de vară. Trecuseră doisprezece ani de la acel nefericit adio, îşi spuse ea. Şi sincer, dacă era să fie cinstită, acela fusese sfârşitul. Doisprezece ani erau destul de mult, suficient de destul de mult ca să treacă peste asta.

Îl văzu pe tatăl ei venind dinspre grajd ca să le întâmpine şi dădu deoparte orice gând despre Cooper Sullivan.

Era îmbrăţişată, sărutată, copleşită cu cacao şi prăjiturele, îmbăloşată de perechea de câini de vânătoare pe care părinţii ei îi botezaseră Lois şi Clark. Afară, pe fereastra bucătăriei, se întindea priveliştea familiară. Câmpurile, dealurile, pinii, scânteierea strălucitoare a

apei. Jenna insistă să-i spele hainele înghesuite în rucsac.

— Îmi place. Mă face să mă simt mămică, o zi.

— Departe de mine gândul de a te priva de asta.

— Nu sunt eu o femeie năzuroasă, remarcă Jenna în timp ce luă hainele pe care i le dădea Lil, dar nu ştiu cum reuşeşti să te descurci cu atât de puţine lucruri, atâta amar de vreme.

— Prin planificare şi poruncindu-mi să port şosete murdare când alegerile sunt limitate. Asta de fapt este curată încă, începu Lil când mama ei mai scoase o bluză din sac. Jenna ridică doar din sprâncene.

— Mă rog, încă nu pute.

— Îţi aduc un pulover şi nişte jeanşi. Până când se spală şi se usucă astea. Fă-ţi baia, bea-ţi vinul. Relaxează-te.

Se scufundă în cada pe care i-o pregătise mama ei. Era plăcut, îşi spuse Lil cu un oftat prelung, aproape orgasmic, ca cineva să te răsfeţe puţin. Munca pe teren însemna de regulă să trăieşti dur, uneori chiar aproape primitiv. Nu o deranja. Şi mai mult ca sigur, nu o deranja să se lăfăie în baia pregătită de mama ei, cu spumă Jenna Chance, ştiind că se putea răsfăţa în ea până când se răcea apa.

Acum că rămăsese singură, acum că avea atâta timp, îi permise lui Coop să revină în mintea ei.

Coop se întorsese când bunicii lui au avut nevoie de el – trebuia să-i acorde credit pentru asta. Adevărul era că nimeni nu putea pune în discuţie dragostea şi loialitatea lui, în această direcţie.

Cum putea un bărbatul care, aparent, şi-a schimbat viaţa ca să aibă grijă de casa şi de afacerea bunicilor săi?

În plus, nu avea niciun alt motiv să-l urască.

Doar pentru faptul că îi frânsese inima, apoi i-o storsese până la ultima picătură, astfel încât când s-a îndepărtat de ea, tocurile ghetelor îi clămpăneau în sucul

inimii ei – serios, chiar era acesta un motiv să urăşti pe cineva?

Se mai scufundă puţin în apă, sorbind din vin. Dar el nu minţise, trebuia să recunoască şi asta.

Se întorsese. Nu de Ziua Recunoştinţei ci de Crăciun. Doar pentru două zile, dar venise. Şi când în vara următoare nu a putut veni, Lil a acceptat o ofertă de a munci în California. Învăţase mult în acele săptămâni şi au rămas în legătură cât mai mult posibil.

Dar lucrurile începuseră deja să se schimbe. Oare nu simţise ea asta chiar atunci? se întrebă Lil. Oare o parte din ea nu ştiuse?

Următorul Crăciun, Coop nu a mai putut veni şi atunci şi-a scurtat şi ea vacanţa de iarnă, ca să efectueze un studiu pe teren.

În primăvara următoare, când s-au întâlnit la jumătatea drumului, trebuia să se sfârşească totul. El se schimbase, vedea bine asta. Devenise mai dur, mai puternic – şi da, mai rece. Totuşi nu putea pretinde că fusese crud. Doar clar.

Prietenia ta contează pentru mine. Tu contezi. Dar, Lil, trebuie să mergem mai departe aşa cum suntem. Trebuie să acceptăm cine suntem.

Nu, nu fusese crud, dar o zdruncinase. Nu-i mai rămăsese decât mândria. Mândria rece care îi permisese să-i spună că avea dreptate şi să-l privească în ochi în timp ce spunea asta.

— Slavă Domnului că am făcut asta, bombăni ea. Altfel, revenirea lui ar fi însemnat mortificare şi nefericire.

Cea mai bună cale să înfrunte situaţia era să aşeze totul cum trebuia, să-i facă faţă cu capul sus. De îndată ce va reuşi asta, se va duce să-i vadă pe Sam şi pe Lucy şi pe Coop. La naiba, o să-i facă cinste cu o bere şi vor face câte o aruncare cu mingea de baseball.

Nu mai era o adolescentă cu inima tremurândă şi cu

hormonii razna. Din vara trecută era doctorul Lillian Chance, mulţumesc foarte mult. Era co-fondatorul Refugiului Chance Pentru Animale Sălbatice chiar de aici, din colţul ei de lume.

Călătorise şi studiase şi muncise şi în alte colţuri ale lumii. Avusese o legătură pe termen lung, monogamă, serioasă, cu un bărbat. Cu vreo alţi doi nu chiar atât de mult, sau de serios, dar cu Jean-Paul trăise efectiv aproape doi ani. Fără să pună la socoteală perioadele când călătorise – sau el călătorise – în direcţii diferite.

Aşa că se putea descurca să împartă colţul ei de lume cu un iubit din copilărie. Sincer, asta fuseseră ei, atâta tot. Era simplu, chiar dulce, decise ea.

Şi vor rămâne aşa.

Se îmbrăcă în puloverul şi jeanşii de împrumut şi legănată de baie, de vin, de vechea ei cameră, optă pentru un mic somn de refacere. Douăzeci de minute, îşi spuse ea în timp ce se întindea.

Dormi buştean trei ore.

În dimineaţa următoare se trezi cu o oră înainte de răsăritul soarelui, odihnită şi pregătită. Pentru că intră în bucătărie înaintea părinţilor ei, pregăti micul-dejun

— Specialitatea ei. Când intră tatăl ei pentru cafea, în tigaie avea şunca şi cartofii raşi prăjiţi, iar ouăle erau deja bătute în bol.

Arătos, cu părul încă des, Joe adulmecă aerul, cum făceau câinii lui. Întinse un deget spre ea.

— Am ştiut de ce m-am bucurat că te-ai întors acasă. Iar eu care credeam că o să mănânc fulgi de ovăz la micul-dejun.

— Nu când sunt eu prin preajmă. Şi de când, mă rog, trebuie să mănânci fulgi de ovăz în casa asta?

— De când mama ta şi cu mine am ajuns la un compromis, în urmă cu câteva luni şi am fost de acord să mănânc fulgi de ovăz de două ori pe săptămână. Este

sănătos, adăugă el aruncându-i o privire îndoliată.

— Ah şi azi era ziua de fulgi de ovăz? Joe zâmbi şi o trase de coada ei de cal.

— Nu când eşti tu aici.

— S-a făcut. O farfurie cu colesterol pentru tine, după care te ajut cu animalele, înainte să plec la refugiu. Am făcut destul şi pentru Farley, presupunând că o să vină aici. Sau l-au pus pe fugă fulgii de ovăz?

— Nimic nu-l pune pe fugă pe Farley, dar o să-ţi fie recunoscător pentru şuncă şi ouă. Te însoţesc, în dimineaţa asta.

— Grozav. În funcţie de cum merg lucrurile, intenţionez să merg să-i văd pe Sam şi Lucy. Dacă ai nevoie de ceva din oraş, mă pot duce eu.

— O să fac o listă.

Lil scoase şunca cu furculiţa, să se scurgă, când intră mama ei.

— Ai venit la timp.

— Ea a pregătit asta. Iar eu nu-i pot răni sentimentele, explică Joe.

— Atunci ovăzul rămâne pe mâine. Jenna îl apăsă pe Joe în stomac, cu degetul.

Lil auzi paşii de cizme pe veranda din spate şi-şi spuse că era Farley.

Era la colegiu când l-au luat părinţii ei – mai exact, l-au luat acasă, îşi spuse ea. Avea şaisprezece ani pe atunci şi se descurca de unul singur, de când îl părăsise mama lui, rămasă datoare cu chiria pe două luni, în Abilene. Pe tatăl lui nu îl ştia nici el, nici mama lui. El nu ştia decât şirul nesfârşit de bărbaţi cu care se culcase aceasta.

Cu o vagă idee în minte de a pleca în Canada, tânărul Farley Pucket se furişase din locuinţa închiriată, ajunsese la şosea şi făcuse autostopul. Când Josiah Chance opri şi îl luă de pe drum, la ieşirea din Tapid City, băiatul mai avea treizeci şi opt de cenţi în buzunar şi avea pe el doar o

geacă de fâş cu care să se apere de vântul parşiv al lunii martie.

I-au dat să mănânce, i-au dat ceva de lucru şi un loc să doarmă peste noapte. L-au ascultat, au stat de vorbă, i-au verificat povestea cum au ştiut ei mai bine. În final l-au angajat şi i-au dat o cameră în vechea baracă pentru muncitori, până când avea să plece mai departe.

După aproape zece ani, tot aici era.

Deşirat, cu părul de culoarea paiului ieşindu-i de sub pălărie, cu ochii albastru-deschis încă somnoroşi, Farley intră în casă cu o pală de vânt de iarnă.

— Uuh! Este destul de frig să-ţi îngheţe boaşele… Se întrerupse când o văzu pe Jenna şi obrajii i se înroşiră şi mai mult.

— Nu v-am văzut. Şuncă? spuse el adulmecând. Dar astăzi e ziua de fulgi de ovăz!

— Dispensă specială, spuse Joe.

Farley o văzu atunci pe Lil şi chipul i se deschise într-un zâmbet larg.

— Hei, Lil. Nu mi-am imaginat că te-ai sculat deja, gata şi tot restul.

— Bună, Farley. Cafeaua e fierbinte.

— Miroase bine. Azi o să fie senin, Joe. Frontul ăsta de furtună a luat-o spre est.

Aşa cum se întâmplă adesea, conversaţia de dimineaţă revenea la vreme, la animale, la treburile zilnice. Lil se instală în faţa micului ei dejun, gândindu-se că într-un fel era ca şi cum nici n-ar fi fost plecată.

Într-o oră era călare, alături de tatăl ei, în drum spre refugiu.

— Tansy mi-a spus că Farley face mult voluntariat la refugiu.

— Cu toţii încercăm să întindem o mână de ajutor, mai ales când eşti plecată.

— Tată, e îndrăgostit de ea, spuse Lil vorbind despre

fosta ei colegă de cameră, acum zoologul refugiului.

— De Tansy? Nu. Joe râse, apoi redeveni sobru.

— Vorbeşti serios?

— Am avut revelaţia asta când a început să lucreze ca voluntar anul trecut, în mod regulat. Dar mi-a ieşit din minte. Ea e de vârsta mea.

— O doamnă în vârstă.

— Mă rog, e cu câţiva ani mai mare ca el. Pot totuşi să o privesc cu ochii lui. E frumoasă şi deşteaptă şi amuzantă. Dar nu m-am aşteptat să am revelaţia – citind e-mailurile printre rânduri – că s-ar fi putut ca şi ea să se fi îndrăgostit de el.

— Pe Tansy o interesează Farley? Farley al nostru?

— Poate că mă înşel, dar simt eu asta. Farley al nostru, repetă ea inspirând adânc aerul rece, mirosind a zăpadă. Ştii, în faza plină de suspiciune a vârstei mele de douăzeci de ani, mi-am spus că eraţi nebuni să-l luaţi pe Farley la voi. Mă gândeam că o să vă jefuiască – cel puţin – că o să vă fure camioneta şi p-aci ţi-e calea.

— Nu ar fura un bănuţ. Nu-i stă în fire. Îţi poţi da seama de asta de la bun început.

— Tu poţi. Mama poate. Şi aţi avut dreptate. Dar cred că am dreptate în ce-o priveşte pe colega mea de cameră, pe zoologul dedicat, că i-au picat ochii pe drăgălaşul, dulcele nostru Farley.

Continuară drumul în trap uşor, cu caii care ridicau zăpada în aer, cu respiraţia lor ca aburindă.

Când se apropiară de poarta care separa ferma de refugiu, Lil izbucni în râs. Colegii ei de muncă atârnaseră un banner uriaş de-a lungul porţii.

BINE TE-AI ÎNTORS ACASĂ, LIL!

Văzu şi urmele – de snow-mobile şi de cai, de animale şi de oameni. În ianuarie şi februarie, refugiul nu prea vedea turişti sau vizitatori. Dar personalul era întotdeauna ocupat.

Descălecă să deschidă poarta. Când îşi vor putea permite, îşi spuse ea, vor înlocui chestia asta veche cu o poartă acţionată electric. Dar acum înotă prin zăpadă ca să o deschidă. Poarta scârţâi când o deschise larg în lături, ca tatăl ei să intre cu calul.

— Nu v-a deranjat nimeni, nu? întrebă ea încălecând la loc. Vreau să spun publicul.

— Ah, mai apare câte cineva din când în când, care nu găseşte intrarea pentru public. Îi trimitem după colt.

— Am auzit că am avut mulţi vizitatori în toamnă, cu excursiile elevilor.

— Copiii iubesc locul ăsta, Lil. Ai făcut o treabă bună aici.

— Am făcut-o împreună.

Simţea mirosul de animale înainte de a le fi văzut, acel iz de sălbăticiune, din aer. În interiorul primului habitat, un linx canadian stătea pe un bolovan. Îl adusese Tansy din Canada, unde fusese capturat şi rănit. În sălbăticie, piciorul schilodit ar fi însemnat sentinţa lui la moarte. Aici îşi avea propriul lui adăpost, i-au spus Rocco. Linxul îşi ciuli urechile păroase când trecură prin dreptul lui.

Refugiul oferea adăpost unui linx autohton şi unei pume, unui bătrân tigru de la circ căruia i-au spus Boris, unei leoaice care fusese, în mod inexplicabil, ţinută ca animal de companie. Mai erau acolo un lup şi un urs, o vulpe şi un leopard.

O zonă mai restrânsă adăpostea o mică grădină zoologică cu animale mici, pe care o gândise ca material didactic pentru copii. Iepuri, miei, o capră pitică, un măgăruş.

Şi oamenii înfăşuraţi în haine groase, care munceau să le hrănească, să le adăpostească, să se ocupe de ele.

Tansy o văzu prima şi scoase un chiot înainte de a se repezi spre ea, dinspre zona felinelor mari. Chipul ei

drăguţ, de culoarea caramelei, se înroşise de frig şi de plăcere.

— Te-ai întors! O strânse cu drag pe Lil de picior. Şi coboară odată de pe cal şi strânge-mă în braţe! Hei, Joe, pariez că eşti fericit să-ţi vezi fata acasă.

— Şi încă cum.

Lil coborî de pe cal şi-şi îmbrăţişă prietena, care se legăna dintr-o parte într-alta scoţând sunete de fericire.

— Este aşa de bine, aşa de bine, aşa de bine să te văd!

— Şi eu simt la fel. Lil îşi apăsă obrazul de coama neagră a părului lui Tansy.

— Am auzit că l-ai prins pe Dave şi că ai reuşit să vii mai devreme cu o zi, aşa că am dat în brânci, spuse Tansy retrăgându-se puţin şi zâmbind. Am dat în brânci să ascundem orice dovadă a petrecerilor noastre beţive şi a chiolhanurilor în care am ţinut-o de când ai plecat.

— Aha. Am ştiut eu. Şi de asta eşti singurul reprezentant al personalului din conducere.

— Fireşte. Toţi ceilalţi îşi îngrijesc mahmureala. Tansy râse şi şi o mai strânse o dată în braţe pe Lil. Bine şi acum, adevărul. Matt este la Dispensar. Bill a încercat să mănânce un prosop.

Bill, o pisică sălbatică tânără, era renumit pentru apetitul lui eclectic.

Lil se uită în direcţia celor două cabane, una, locuinţa ei, cealaltă, birourile şi dispensarul.

— Şi a mâncat mult din prosop?

— Nu, dar Matt vrea să se asigure. Lucius este lipit de computerul lui şi Mary este la dentist. Sau în drum spre. Hei, Eric, vino te rog să iei caii, da? Eric este unul din internii noştri, pe timp de iarnă. O să facem prezentările mai încolo. Haide să… Se întrerupse la strigătul puternic, pătrunzător al unei pume.

— Cineva a simţit-o pe Mama. Dă-i drumul. Ne vedem

la dispensar, când eşti gata.

Lil o luă înainte, pe poteca făcută de alţi paşi, prin zăpadă.

O aştepta, făcând paşi, sperând, chemând. La apropierea ei, jaguarul se frecă de gard, apoi se ridică, îmbrăţişându-l cu labele din faţă. Şi torcând.

Trecuseră şase luni de când o văzuse ultima oară – de când îi simţise mirosul, îşi spuse Lil. Dar nu a uitat-o.

— Bună, Baby.

Vârî mâna prin gard ca să îl mângâie pe blană şi el îşi aplecă afectuos capul spre ea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Avea acum patru ani, un adult, mlădios şi magnific. Nu fusese complet înţărcat când i-a găsit ea, pe el şi pe cei doi fraţi ai lui, orfani şi pe jumătate morţi de foame. Îi hrănise cu mâna ei, îi îngrijise, îi ocrotise. Şi când deveniseră suficient de mari, suficient de puternici, îi reintrodusese în sălbăticie.

Dar el continuase să se întoarcă aici.

Îl botezase Ramses, pentru puterea şi demnitatea lui, dar rămăsese tot Baby.

Şi adevărata ei mare dragoste.

— Ai fost cuminte? Fireşte că ai fost. Tu eşti cel mai bun. Îi ţii pe toţi la respect, da? Ştiam că pot conta pe tine.

În timp ce ea vorbea şi îl mângâia, Baby torcea, bâzâia în beregata lui şi o privea cu ochi galbeni, plini de dragoste.

Auzi mişcare în spatele ei şi se întoarse. Cel căruia Tansy îi spusese Eric stătea uitându-se la ei.

— Îmi spuneau ei că aşa se poartă cu dumneavoastră, dar nu am crezut.

— Eşti nou aici?

— Hmm, da. Sunt intern. Eric. Eric Silverstone, doctore Chance.

— Lil. Şi ce intenţionezi să faci în viaţă?

— Managementul animalelor sălbatice.

— Înveţi ceva aici?

— Foarte multe.

— Dă-mi voie să-ţi mai dau o lecţie scurtă. Această pumă, un mascul adult, Felis concolor, are în jur de opt picioare lungime, de la nas la coadă şi cântăreşte vreo şaptezeci de kilograme. Poate întrece un leu, un leopard, un tigru, atât pe verticală cât şi pe orizontală. Cu toate acestea, nu este considerat o „felină mare”.

— Îi lipsesc laringele specializat şi aparatul hioid. Nu poate să ragă.

— Corect. În schimb, toarce ca motanul mătuşii tale. Dar nu este domestic. Nu poţi domestici ce este sălbatic, nu-i aşa, Baby? Baby scoase un sunet subţire în chip de răspuns, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea.

— Mă iubeşte. S-a lipit de mine de când era un pui

— Avea cam patru luni – şi de atunci a trăit în refugiu, printre oameni. A învăţat un anumit comportament, nu s-a domesticit. Noi nu suntem o pradă pentru el. Dar dacă ai face vreo mişcare pe care o resimte ca pe un atac, va reacţiona. Sunt frumoşi şi sunt fascinanţi, dar nu sunt animale de companie. Nici măcar acesta.

Totuşi, ca să-i facă plăcere lui Baby şi ei, îşi apăsă buzele într-una din deschizăturile mici ale gardului şi el îşi împinse botul spre ea.

— Ne vedem mai târziu.

Se întoarse şi o porni spre cabană, alături de Eric.

— Tansy zicea că tu l-ai găsit, împreună cu alţi doi orfani.

— Mama lui s-a luptat cu un lup singuratic – cel puţin aşa mi s-a părut mie. L-a omorât, trebuia să-l fi omorât, pentru că altfel i-ar fi ucis puii. Dar ea nu a supravieţuit. Eu am găsit cadavrele şi puii. Au fost primii pui de pumă pe care i-am avut aici.

Şi rămăsese cu o cicatrice aproape de cotul drept, de

la unul dintre ceilalţi pui, un mascul.

— L-am hrănit, i-am adăpostit vreme de şase săptămâni, până când au fost suficient de mari ca să vâneze singuri. Am limitat cât s-a putut contactul uman. Le-am pus zgărzi cu transmiţătoare şi i-am eliberat şi îi ţinem sub urmărire, de atunci. Dar Baby? Ei bine, el a vrut să rămână aici.

Se uită înapoi, acolo unde acesta se reîntorsese la companionii lui din habitat.

— Fraţii lui s-au readaptat, dar el a continuat să vină aici – la mine, îşi spuse ea, în gând. Sunt animale solitare, secretoase şi acoperă o suprafaţă largă, dar el a ales să se întoarcă aici. Asta e problema. Poţi studia şi învăţa modelele, biologia, taxonomia, comportamentul. Dar niciodată nu o să ştii totul.

Se uită înapoi la Baby care se urcase pe un bolovan, scoţând un strigăt prelung, triumfător.

Intrând, schimbă lungimea de undă. Îl auzea pe tatăl ei vorbind cu Matt, prin uşa deschisă de la dispensar. În birouri, un bărbat cu ochelari cu lentile groase ca de sticle de cola şi cu un zâmbet molipsitor, bătea la tastatură.

Lucius Gamble îşi ridică privirea.

— Da! spuse el ridicându-şi mâinile în aer. Te-ai întors din tranşee. Sări de pe scaun să o îmbrăţişeze şi Lil îi simţi mirosul lemnului-dulce de care era acesta dependent.

— Cum îţi mai merge, Lucius?

— Bine. Tocmai aduceam la zi pagina de Web. Avem câteva poze noi. Avem un lup rănit, adus aici acum vreo două săptămâni. Lovit de o maşină. Matt la salvat. Am făcut senzaţie cu pozele şi cu articolul scris de Tansy pe tema asta.

— Putem să-l eliberăm?

— Încă şchioapătă. Matt nu crede că o să se descurce în sălbăticie. Este o bătrânică. I-am spus Xena, pentru că

arată ca o luptătoare.

— O să mă uit la ea. Încă nu mi-am făcut turul.

— Am băgat aici fotografiile tale din expediţie. Lucius bătu că degetul în monitor. Era încălţat cu pantofi vechi înalţi, peste glezne, în locul cizmelor preferate de restul personalului şi jeanşi care atârnau peste fundul lui plat.

— Extraordinara aventură a doctoriţei Lillian. Avem beaucoup de comentarii favorabile.

În timp ce Lucius vorbea, Lil se uita în jurul ei, la spaţiul familiar. Pereţii din bârne aparente, posterele despre viaţa sălbatică, scaunele ieftine, din plastic, pentru vizitatori, teancurile de broşuri colorate. Cea de a doua masă de lucru – a lui Mary – ieşea în evidenţă ca o insulă aranjată, organizată, în haosul generat de Lucius.

— Cumva, unele aprecieri sosesc şi cu… Lil ridică mâna, frecându-şi degetul mare de de celelalte, împreunate.

— Stăm destul de bine la capitolul ăsta. Am mai adăugat o cameră web, aşa cum ai spus, iar Mary lucrează la actualizarea unei broşuri. Azi-dimineaţă a avut programare la dentist, dar o să încerce să recupereze după-amiază.

— Să vedem dacă ne putem strânge cu toţii pentru o şedinţă, după-amiază. Toată lumea, inclusiv internii şi voluntarii care pot veni.

După care se duse la dispensar.

— Unde este Bill?

Matt se întoarse spre ea.

— I-am scos prosopul. Îl duce Tansy la locul lui. Mă bucur să te văd, Lil.

Nu s-au îmbrăţişat – nu era stilul lui Matt – dar şi-au dat mâna, cu multă căldură. Era cam de vârsta tatălui ei, cu păr care începea să se răărească şi să încărunţească şi purta ochelari cu rame de sârmă, pe ochii căprui.

Nu era un idealist aşa cum îl suspecta ea pe Eric, dar

era un veterinar al naibii de bun şi încă unul dispus să lucreze pentru o leafă de mizerie.

— Ei, eu plec acum. O să încerc să-l eliberez mâine pe Farley, să te poată ajuta câteva ore aici. Dacă ai nevoie de ceva, mă suni, spuse Joe lovind-o pe Lil cu degetul peste nas.

— Aşa o să fac. O să mă ocup mai târziu de lista ta de târguieli.

Tatăl ei plecă.

— Mai târziu o să avem o şedinţă, îi spuse ea lui Matt şi se rezemă de o masă plină cu tăviţe şi vase şi alte ustensile medicale. Aerul mirosea familiar a antiseptic şi a animal.

— Aş vrea să mă pui la curent cu sănătatea şi nevoile medicale ale animalelor. Ar fi perfect, în pauza de masă. Ca să mă pot ocupa să cumpăr cele necesare.

— Perfect.

— Povesteşte-mi despre noua noastră, rezidentă, Xena?

Matt zâmbi şi amuzamentul îi ilumina chipul, de cele mai multe ori serios.

— Lucius i-a zis aşa. Se pare că o să rămână aici. Este o doamnă în vârstă. Să tot aibă opt ani.

— Maxim, pe scala lupilor, comentă Lil.

— E o dură. O demonstrează cicatricele. A fost lovită destul de serios. Şoferul a făcut mai mult decât face majoritatea oamenilor. Ne-a sunat şi a rămas în maşină până am ajuns noi acolo, chiar ne-a urmat înapoi, aici. Xena era prea rănită ca să se poată mişca. Am imobilizat-o şi am transportat-o aici, la chirurgie. Matt scutură din cap, scoţându-şi ochelarii ca să-şi lustruiască lentilele cu halatul.

— A fost riscant, având în vedere vârsta ei. Lil se gândi la Sam.

— Dar recuperează.

— Aşa cum am spus, e o luptătoare. La vârsta ei şi având în vedere că piciorul nu va mai fi niciodată cum a fost, nu aş recomanda eliberarea ei. Nu cred că ar rezista mai mult de o lună, afară.

— Bine, atunci poate să considere locul ăsta azilul ei.

— Ascultă, Lil, cât timp ai fost plecată, cel puţin unul dintre noi a rămas aici peste noapte. Eu am fost acum vreo două nopţi. La fix, ca să îi scot un dinte, în dimineaţa aceea, reginei mame.

Lil se gândi la bătrâna lor leoaică.

— Biata bunicuţă. În ritmul ăsta o să rămână fără dinţi.

Cum se mai simte?

— Este ca o reclamă vie pentru lei. Dar problema este că s-a întâmplat ceva acolo, afară.

— Poftim?

— Ceva sau cineva a fost acolo, în jurul habitatelor. Am verificat camera, dar nu am văzut nimic. Dar la naiba, este destul de afurisit de întuneric la două dimineaţa, chiar şi cu luminile de pază. Dar ceva a stârnit animalele. Ce mai strigăte şi răgete şi urlete.

— Nu activitatea nocturnă obişnuită?

— Nu. Am ieşit, dar nu am găsit nimic.

— Nici urme?

— Eu nu am ochii tăi, dar ne-am uitat în dimineaţa următoare. Nu erau. Urme de animal, nu recente. Credem că au fost urme de om. Nu ale noastre. Nu putem fi siguri, dar erau urme în jurul câtorva cuşti, iar după ce le hrănisem pentru ultima oară în ziua respectivă, a mai nins ceva, aşa că nu mi-am dat seama dacă erau urme proaspete.

— Nu a fost rănit niciun animal? S-a umblat la încuietori? adăugă ea, după ce Matt dădu din cap.

— Nu am putut găsi nimic, nimic atins, luat. Ştiu cum sună, Lil, dar când am ieşit, am avut senzaţia că era cineva

acolo. Pândindu-mă. Vreau doar să fii atentă, să te asiguri că ai încuiat uşile.

— În regulă. Mulţumesc, Matt. Trebuie să fim atenţi, cu toţii.

Erau destui oameni ciudaţi, îşi spuse ea în timp ce îşi punea din nou haina groasă. De la „Niciun Animal Nu Trebuie Să Stea În Închisoare” – aşa cum priveau unii refugiul – la „Animalele Ne-au Fost Date Ca Să fie Vânate şi Împuşcate”. Şi tot ce se mai afla între acestea.

Primeau telefoane, scrisori, e-mailuri de la tot acest spectru. Unele, cu ameninţări. Şi mai existau ocazionalii transgresori. Dar până acum nu avuseseră necazuri.

Iar ea vroia ca situaţia să rămână neschimbată.

O să se ducă şi ea să arunce o privire. Deşi, după două zile, mai mult ca sigur că nu va mai avea ce să vadă. Dar trebuia să se uite.

Îi făcu lui Lucius cu mâna şi deschise uşa. Şi aproape că se izbi Cooper.

7

Era greu de spus care dintre ei a fost mai surprins şi mai deconcertat. Dar Lil a fost cea care a sărit ca arsă, chiar dacă şi-a revenit repede. Şi-a lipit un zâmbet şi a arborat un ton prietenos.

— Ei, bună, Coop.

— Lil. Nu am ştiut că te-ai întors.

— Ieri am venit. Nu-i putea citi nici faţa, nici ochii. Deşi atât de familiare ei, efectiv nu-i spuneau nimic.

— Intri?

— Ah, nu. Ai un pachet – adică voi, cei de aici, se corectă el şi i-l dădu. Nu purta mănuşi, observă ea, iar jacheta groasă era deschisă nepăsător, spre frig.

— Am expediat ceva pentru bunica şi cum tot mă întorceam la fermă, m-au întrebat dacă nu vreau să trec pe aici, să vi-l las.

— Mulţumesc. Puse pachetul deoparte, apoi ieşi

afară, închizând uşa să nu lase căldura să iasă. Îşi puse pălăria pe cap, acelaşi gen, plat, cu boruri mari, care-i plăcuse dintotdeauna. Stând pe terasă, îşi scoase o mănuşă. Asta îi dădea o preocupare în timp ce el o studia tăcut.

— Ce mai face Sam? Abia ieri am aflat ce-a păţit.

— Bine, fizic. Dar este greu pentru el să nu poată face tot ce vrea, să nu umble peste tot, aşa cum făcea.

— O să trec pe acolo, mai târziu.

— O să-i facă plăcere. La amândoi. Coop îşi vârî mâinile în buzunare, rămânând cu ochii aceia reci, fixaţi pe chipul ei.

— Cum a fost în America de Sud?

— Mult de lucru şi fascinant. Lil îşi scoase şi cealaltă mănuşă, în timp ce coborau treptele. Mama mi-a spus că ţi-ai vândut agenţia de investigaţii.

— Mă săturasem de ea.

— Ai făcut atâtea, ai lăsat atâtea, doar ca să ajuţi doi oameni care aveau nevoie de tine. Dar finalitatea din glasul lui, indiferenţa, o făcură să se oprească. Asta contează, Cooper.

Cooper ridică doar din umeri.

— Oricum, vroiam să fac o schimbare. Asta este una. Coop se uită în jur.

— Ai mai adăugat câte ceva de când am fost eu ultima oară aici.

Lil îi aruncă o privire contrariată.

— Când ai fost aici?

— Am trecut pe aici anul trecut, când am avut un liber. Tu erai… Plecată pe undeva. Se simţea bine în frig, în timp ce vântul muşcător îi răvăşea părul deja. Dezordonat, castaniu.

— Prietenul tău mi-a făcut un tur.

— Prietena! Nu mi-a spus nimic.

— Prietenul. Francezul. Am auzit că eraţi logodiţi.

Simţi vinovăţia strângându-i stomacul.

— Nu chiar.

— În sfârşit. Arăţi bine, Lil.

Îşi obligă buzele să se curbeze, se forţă să păstreze acelaşi ton oarecare, pe care-l simţea în vocea lui.

— Şi tu.

— Acum o să plec. O să le spun bunicilor că încerci să treci pe la ei.

— Ne vedem mai târziu. Şi cu un zâmbet lejer se întoarse să se îndrepte spre zona felinelor mici. Se plimbă pe acolo până când îi auzi camioneta pornind, până când o auzi îndepărtându-se. Abia atunci se opri.

Ei bine, îşi spuse ea, nu a fost chiar aşa de rău. Prima oară e mai greu, dar nu a fost chiar aşa de rău.

Câteva înţepături, câteva bubuituri în inimă. Nimic fatal. Dar Coop chiar că arăta bine, se gândi ea. Mai în vârstă, mai puternic. Cu faţa mai ascuţită, câteva riduri în faţa ochilor. Mai sexi.

O să poată trece şi peste asta. Ar putea fi din nou prieteni. Nu aşa ca înainte, nici măcar aşa cum erau înainte de a fi devenit iubiţi. Dar ar putea fi prietenoşi. Bunicii lui şi părinţii ei erau prieteni buni, prieteni apropiaţi. Ea şi Coop nu se vor putea niciodată evita cu discreţie, deci trebuia să se descurce cum puteau mai bine. Fiind prietenoşi.

Dacă putea el, atunci putea şi ea.

Mulţumită, începu să caute în jurul habitatelor, după urme

— De animale sau de oameni.

Coop se uita în oglinda retrovizoare, dar nu întoarse capul.

Continuă să meargă.

Asta era. Iar el nu o să încerce să schimbe nimic.

O luase pe nepregătite. Amândoi au fost luaţi pe nepregătite, se corectă el, dar pe chipul ei, chiar dacă doar

în zbor, se văzuse surpriza, asta era clar. Surpriză şi o idee de enervare.

Ambele dispăruseră într-o clipită. Ce frumoasă se făcuse.

Întotdeauna fusese frumoasă pentru el, dar privind acum în urmă, cu obiectivitate, putea spune că la şaptesprezece ani frumuseţea începuse abia să se apropie de ea. La douăzeci de ani, frumuseţea o atinsese bine. Dar nu trecuse linia de sosire, ca acum.

O clipă, ochii aceia mari, negri, fierbinţi, îi luaseră respiraţia.

O clipă.

Apoi ea îi zâmbise şi probabil că inima i se strânsese şi mai mult faţă de cât era deja de strânsă. Dar trecuse şi asta.

Totul firesc, normal, între ei. Aşa va trebui să fie. El nu vroia nimic de la ea şi nu avea nimic de dat în schimb. Era bine să ştie asta, de vreme ce se întorsese aici pentru totdeauna.

În mod ciudat, începuse să se gândească să se întoarcă aici chiar cu câteva luni înainte. Se interesase ce formalităţi trebuiau îndeplinite ca să-şi vândă afacerea, să-şi închidă biroul de detectiv particular, să-şi vândă apartamentul. Dar nu făcuse niciun pas, îşi continuase doar munca – pentru că nicio mutare nu era uşoară.

Apoi l-a sunat bunica lui.

Cu toate preliminariile la punct şi cu decizia băgată în dosarul „Odată-şi-Odată”, îi fusese cât se poate de uşor să facă mutarea. Şi cine ştie, dacă ar fi făcut mai devreme afurisita asta de mutare, bunicul lui nu ar fi fost singur şi în chinuri, când a căzut.

Dar ştia bine că nici acest mod de a gândi nu avea niciun rost.

Lucrurile s-au întâmplat pur şi simplu. Ştia bine şi asta. Problema era că acum se afla aici. Îi plăcea munca

— Întotdeauna i-a plăcut – şi Dumnezeu ştie câtă nevoie avea de puţină serenitate. Zile lungi, pline de muncă fizică, de cai, de rutină. Şi cu singurul cămin adevărat pe care-l avusese vreodată.

Poate că acel Odată-şi-Odată ar fi sosit mai devreme dacă nu ar fi fost Lil. Obstacolul, regretul, nesiguranţa în ceea ce o privea pe Lil. Dar acum trecuse şi asta şi amândoi se puteau întoarce la vieţile lor.

Ea crease ceva atât de solid şi de real, atât de Lil, cu acest refugiu. Nu a ştiut niciodată cum să-i spună asta, cum să-i spună că acest lucru era un motiv de mândrie şi pentru el. Că nu a uitat niciodată cum îi spusese ea că ar vrea să construiască acest loc, că nu uitase expresia de pe chipul ei, că nu uitase tonul din glasul ei.

Îşi amintea totul.

Ce mult a trecut de atunci, îşi spuse el. O viaţă de om. Ea studiase şi muncise şi făcuse planuri şi a făcut ca totul să se întâmple. A făcut exact ce spusese că va face.

A ştiut că aşa va face. Nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

Dar şi el făcuse ceva. I-a luat mult timp, a făcut multe greşeli, dar făcuse ceva cu el, pentru. El. Iar acum putea renunţa la totul, pentru că scopul fusese doar să reuşească să facă ceva

Acum, scopul lui era aici. Întoarse maşina pe drumul spre fermă. Chiar aici, îşi spuse el, chiar acum.

Când intră, Lucy era în bucătărie, cocea ceva.

— Miroase bine.

— M-am gândit să fac puţină plăcintă. Au plecat cu toţii?

Lucy îi zâmbi şi în jurul ochilor ei se strânseră riduri.

— E un grup de patru. A plecat Gull cu ei.

Băiatul fierarului nu o luase pe urma tatălui său, dar servea drept ghid şi mână de lucru la Grajdurile Wilks.

— E senin şi face câteva ture cu ei. Cum tot era

acolo, Coop îşi turnă o cafea.

— O să ies să văd ce fac ultimii mânji şi mamele lor.

Lucy dădu din cap, se uită la plăcinte, deşi amândoi ştiau la fel de bine că ea putea spune cu precizie de un minut când erau gata.

— Vrei să îl întrebi pe Sam dacă îi face plăcere să vină cu tine? A avut o zi rea.

— Cum să nu. E sus?

— Ultima oară când am verificat, acolo era. Îşi trecu degetele prin părul pe care îl purta acum tuns scurt, băieţeşte şi care devenise de un alb strălucitor, uluitor.

— Verificatul e una, dar ce sper eu este să-l mai scot din starea lui.

În loc să spună ceva, Coop îşi petrecu un brat pe după umerii ei şi o sărută în creştet.

Precis că fusese sus de câteva ori, se gândi el. La fel cum nu avea nicio îndoială că fusese la grajduri să se uite la mânjii nou născuţi. La fel cum se ocupase de păsări şi de porci, de toate corvezile de care era ea în stare, înainte ca Sam să fi încercat să facă el asta.

Şi îi pregătise micul dejun, la fel cum i-l pregătise şi lui. Şi se ocupase de casă, de rufe.

Se suprasolicita, chiar dacă era el aici. Urcă sus.

În primele două luni după ieşirea bunicului din spital, îi amenajaseră dormitorul în salonaş. Avea nevoie de un scaun cu rotile şi trebuia ajutat pentru necesităţile personale.

Jar Sam ura asta.

În clipa în care fusese în stare să urce scările, indiferent cât de mult îi lua, indiferent cât de greu îi era, insistase să se mute înapoi în dormitorul pe care-l împărţea cu soţia lui.

Uşa era deschisă. Coop îl văzu pe bunicul lui stând într-un fotoliu, la televizor şi frecându-şi piciorul.

Avea riduri pe care nu le avusese cu doi ani în urmă,

săpate de suferinţă şi de frustrare, mai mult decât de vârstă. Şi poate, îşi spuse Coop, şi de o oarecare teamă.

— Hei, bunicule.

Sam se întoarse spre Coop.

— Nu ai nimic de văzut le televizor, fir-ar să fie. Dacă te-a trimis sus să vezi ce fac, să vezi dacă vreau să beau ceva, să mănânc ceva, să citesc ceva, sau dacă am nevoie de cineva care să mă răsfeţe ca pe un copil de ţâţă, ei bine, nu.

— De fapt, eu mă duceam să mă uit la cai şi m-am gândit că m-ai putea ajuta. Dar dacă preferi să stai le televizor…

— Nu-ţi închipui că genul ăsta de psihologie ţine la mine.

Dă-mi doar cizmele alea afurisite.

— Da, domnule.

Îi aduse cizmele, una dintre perechile care aşteptau curate, în debara. Nu se oferi să-l ajute, un lucru pe care bunica lui, practică şi şi grijulie, nu s-ar fi putut abţine să nu-l facă. Dar Coop îşi spuse că şi asta venea tot din teamă.

Vorbi în schimb despre afacere, despre turul care avea loc chiar acum, apoi se opri la refugiu.

— Lil zicea că o să treacă azi pe aici, să te vadă.

— O să-mi facă plăcere, câtă vreme nu e vorba de o vizită la un om bolnav. Sam se ridică, sprijinindu-se cu o mână de spatele fotoliului, ca să-şi ia bastonul.

— Ce ţi-a povestit despre aventurile ei în munţii aceia sălbatici?

— Nu am întrebat-o. Nu ne-am văzut decât câteva minute. Sam scutură din cap. Se mişca bine, îşi spuse Coop, pentru un om care doar în urmă cu patru luni fusese călcat de un cal. Dar rigiditatea, stângăcia erau acolo, suficient ca să-i amintească lui Coop cât de degajat şi de economic în mişcări fusese odinioară Sam.

— Mă întreb ce e în capul tău, băiete.

— Pardon?

— O fată frumoasă ca asta, după care toată lumea ştie că erai mort acum o sută de ani şi tu nu poţi sta cu ea decât câteva minute?

— Era ocupată, spuse Coop pornind împreună spre scară. Iar eu aveam treabă. În plus, asta a fost acum o sută de ani. Şi un alt plus, ea are o legătură cu cineva.

Sam fornăi coborând greoi treptele, cu un Coop pregătit să-l prindă în cazul în care se dezechilibra.

— Un străin.

— Ai căpătat de curând o prejudecată legată de tot ce e străin?

Deşi îşi ţinea gura strânsă de efortul coborârii treptelor, în ochii lui Sam sclipi umorul.

— Eu sunt un om bătrân. Mie mi se permite, chiar se aşteaptă de la mine, să fiu capricios. Şi apoi, a avea o legătură cu cineva nu înseamnă nimic. Voi, tinerii din ziua de azi, nu aveţi curajul să curtaţi o femeie care are o legătură!

— Noi, tinerii? Asta face parte cumva din recentele şi fireştile tale capricii?

— Prostii.

Sam nu se formaliza când Coop îl ajută să-şi pună haina.

— Ieşim prin faţă. Ea e în bucătărie şi nu vreau să-şi reverse asupra mea toate grijile şi restricţiile.

— În regulă.

Sam oftă uşor şi-şi puse pălăria lui veche, cu boruri.

— Eşti un băiat bun, Cooper, chiar dacă eşti prost când e vorba de femei.

— Sunt prost când e vorba de femei? Coop îl conduse pe Sam afară. Dăduse zăpada de pe terasă, de pe trepte, făcuse o potecă spre camionete, o alta, spre acareturile din jur. Tu eşti cel care-şi lasă nevasta să-l bată la cap. Poate

dacă ai face şi altceva în pat decât să sforăi, te-ar lăsa şi ea în pace, ziua.

— Prostii, repetă Sam, dar râse. Ar trebui să-ţi ard una de să mă pomeneşti, cu bastonul ăsta.

— Iar eu o să trebuiască să te ajut să te ridici, când o să cazi în fund.

— Pot sta suficient în picioare, cât să-mi termin treaba.

Asta este ceva ce ei nu-i trece prin cap.

— Te iubeşte. Ai speriat-o rău. Iar acum, niciunul dintre voi nu-l lasă puţin în pace pe celălalt. Tu eşti furios că nu poţi face tot ce vrei, aşa cum vrei să faci. Trebuie să te ajuţi la mers cu un baston şi poate că nu o să mai scapi de el. Şi ce dacă? Mergi, da? spuse el fără să lase să transpară nici cea mai mică urmă de milă.

— Nu-mi dă voie să ies singur din propria mea casă, pe propriul meu pământ. Nu am nevoie de o soră de caritate.

— Eu nu sunt sora ta de caritate, spuse Coop indiferent. Ea îşi face probleme pentru că ai speriat-o. Iar tu nu faci decât să bombăni şi să o ocoleşti. Nu erai aşa, înainte.

— Nici ea nu mă dădăcea ca pe un ţânc la primii paşi, spuse Sam cu oarecare năduf.

— Ţi-ai sfărâmat piciorul ăla nenorocit, bunicule. Realitatea este că nu eşti încă destul de sigur pe tine ca să te plimbi în dorul lelii prin zăpadă. O să fii, pentru că eşti prea încăpăţânat ca să nu ajungi acolo unde vrei. Dar mai durează. Trebuie să accepţi asta.

— Uşor de spus când ai treizeci de ani, nu aproape optzeci.

— Atunci ar trebui să apreciezi mai mult timpul şi să încetezi să-l iroseşti plângându-te de femeia care iubeşte fiecare centimetru capricios din tine.

— La te uită ce vorbăreţ ai devenit, dintr-odată.

— M-am păstrat pentru acum.

Sam îşi ridică spre cer faţa brăzdată de vreme.

— Un bărbat are nevoie de mândria lui.

— Da, ştiu.

Ajunseră încet, trudit, la grajd. Înăuntru, Coop ignoră faptul că Sam abia mai sufla. O să-şi revină el, în timp ce se vor uita la cai.

Li s-au născut trei mânji în iarna asta. Doi se născuseră fără probleme. Pe al treilea, Coop şi bunica lui l-au ajutat să vină pe lume şi Coop dormise în grajd în noaptea aceea şi în următoarea.

Se opri în faţa boxei unde se aflau iapa şi mânzul şi deschise uşa să intre. Sub privirea atentă a lui Sam, Coop îi vorbi în şoaptă iepei, îşi trecu mâna peste ea să-i verifice temperatura, starea de încordare. Îi examină cu grijă ugerul, ţâţele. Iapa stătea calmă la atingerea familiară, în timp ce mânzul îl împungea pe Coop în fund, cu capul, ca să-i atragă atenţia.

Coop se întoarse şi-i mângâie blana scurtă, frumoasă.

— Mânza asta e la fel de mult a ta cât şi a iepei. I-ai găsit deja un nume? îl întrebă Sam.

— I-am putea spune Lucky, pentru că numai Dumnezeu ştie cum a reuşit. Dar nu i se potriveşte. Coop îi verifică mânzei gura, dinţii. Îi studie ochii mari, de căprioară.

— Este un clişeu, dar asta este o prinţesă. Mai mult ca sigur că aşa gândeşte despre ea.

— Atunci aşa o să-i spunem. Prinţesa lui Cooper. Şi restul, tot al tău este.

— Bunicule.

— Aici eu decid. De-a lungul anilor am discutat despre asta, cu bunica ta. Nu puteam fi siguri că o să vrei, dar până la urmă am făcut un testament legalizat. Când noi nu mai suntem, totul îţi aparţine. Vreau să-mi spui dacă vrei sau nu.

Cooper se ridică şi mânza îl lăsă imediat, ca să sugă.

— Da, vreau.

— Bine. Şi decide-te dacă ai de gând să te joci toată ziua cu caii ăştia sau o să te ocupi şi de ceilalţi?

Coop ieşi din boxă, încuie uşa, apoi se duse la următoarea.

— Mai e ceva. Bastonul lui Sam răsuna pe ciment, în timp ce venea după el.

— Un bărbat la vârsta ta are nevoie de un loc al lui. Nu are ce căuta laolaltă cu doi bătrâni.

— Chiar că eşti în zilele tale „bătrâne”.

— Cât se poate de adevărat. Ştiu că te-ai mutat aici ca să ne ajuţi. Asta fac rudele. Şi îţi sunt recunoscător. Dar nu poţi sta la infinit în casă.

— Mă dai afară?

— Presupun că da. Putem construi ceva. Alege tu un loc care-ţi place.

— Nu văd de ce să stric pământul construind o casă, când l-am putea folosi ca să creştem cereale sau ca păşune pentru cai.

— Gândeşti ca un fermier, spuse Sam mândru. Dar oricum, un bărbat are nevoie de un loc al lui. Poţi alege un loc şi poţi construi ceva. Sau dacă nu vrei, cel puţin nu încă, îţi poţi aranja cabana pentru muncitorii sezonieri. E destul de mare.

Mai ridici nişte pereţi, schimbi duşumeaua. Poate că are nevoie de un acoperiş nou. Te putem ajuta.

Coop verifică următoarea iapă, următorul mânz.

— Baraca ar fi perfectă pentru mine. O să mă ocup de ea. Dar nu vreau bani de la tine. Asta e condiţia. Un bărbat are mândria lui. Am bani. Mai mulţi decât am nevoie acum.

Ăsta era un lucru pe care vroia să-l discute cu bunicii lui.

Dar nu chiar acum.

— Aşa că o să mă ocup eu de asta.

— Atunci ne-am înţeles. Sam se lăsă pe baston şi se întinse să mângâie iapa pe faţă.

— Lolly, fetiţo. Ne-ai dat deja trei mânji. Eşti dulce ca o acadea, nu-i aşa? Te-ai născut să fii mamă şi să primeşti un călăreţ şi să-l plimbi uşor, cum trebuie.

Lolly suflă spre el, cu afecţiune.

— Simt nevoia să mă sui din nou pe cal, Cooper. Dacă nu fac asta, am senzaţia că mi-am pierdut piciorul, nu că doar mi l-am sfărâmat.

— În regulă. O să pun şaua pe doi cai.

Capul lui Sam ţâşni în sus şi în ochii lui se vedeau şocul dar şi speranţa.

— Bunica ta o să ne scalpeze pe amândoi.

— Mai întâi trebuie să ne prindă. O plimbare, bunicule.

Nici măcar un trap. S-a făcut?

— Da. Vocea lui Sam tremură, apoi spuse, ferm:

— Da, perfect.

Coop puse şaua pe doi dintre caii cei mai bătrâni şi mai liniştiţi. Crezuse că ştia, că înţelegea cât de grea i se părea bunicului său convalescenţa asta forţată. Dar expresia lui Sam când spusese că ar vrea să călărească i-a spus că de fapt nu înţelesese. Nu chiar.

Dacă făcea o greşeală? Ei bine, o făcea barem pentru o cauză justă. Şi nu ar fi fost pentru prima oară.

Îl ajută pe Sam să încalece, ştiind că mişcarea şi efortul îi provocau acestuia o oarecare durere. Dar ceea ce văzu în ochii bunicului său era plăcere şi uşurare.

Sări şi el în şa.

O să fie tare greu, îşi spuse Coop. Doi cai bătrâni înotând prin zăpadă, fără să se îndrepte nicăieri, în mod special. Dar pe Dumnezeu, Sam Wilks arăta aşa cum trebuia, pe cal. Anii căzuseră de pe el – îi vedea parcă alunecând de pe faţa bunicului său. În şa, mişcările lui erau ca unse şi degajate. Economice, îşi spuse din nou

Coop.

Albul se întindea în faţa lor şi strălucea în soare. Tivea pădurile care urcau pe dealuri, ascundea sub pătura de gheaţă vârfurile stâncilor.

Exceptând şoapta vântului, zgomotele căpăstrului, lumea părea ca o pictură într-o ramă.

— Frumos pământ avem aici, Cooper.

— Da, domnule, aşa este.

— Am trăit toată viaţa mea în valea asta, muncind pământul, muncind la cai. În afară de bunica ta, asta este tot ce mi-am dorit pe lume. Asta este ceea ce ştiu. Acum, că pot să-ţi trec totul ţie, simt că am făcut ceva.

Au călărit aproape o oră, fără o direcţie anume şi aproape tot timpul în tăcere. Sub cerul de un albastru intens, dealurile, câmpiile, valea erau albe şi reci. Va veni şi topirea zăpezii şi noroiul, se gândea Coop. Ploile de primăvară şi grindina. Dar odată cu ele va veni şi verdele şi mânjii vor zburda pe pajişti.

Ori asta era, îşi spuse Coop, ceea ce-şi dorea el acum. Să vadă apărând din nou verdele şi să privească dansul cailor. Să-şi trăiască viaţa.

În timp ce se apropiau de casă, Sam fluiera încetişor.

— Iat-o pe bunica ta pe terasa din spate, cu mâinile în şolduri. Am încurcat-o amândoi.

Coop îi aruncă lui Sam o privire şireată.

— Amândoi, pe naiba. Eşti pe cont propriu. În mod deliberat, Sam îşi mână calul în curte.

— Ştiţi ceva, lăsaţi amândoi aerul ăsta conspirativ şi prostesc şi nu vă mai plimbaţi caii în frig, ca doi idioţi. Pariez că acum o să vreţi cafea şi plăcintă, drept recompensă.

— N-aş zice nu, la o plăcintă. Nimeni nu face plăcintă mai bună ca Lucille a mea.

Lucille se bosumflă, pufăi şi se întoarse cu spatele.

— Dacă-şi rupe piciorul coborând de pe cal, tu te vei

ocupa de el, Cooper Sullivan.

— Da, doamnă.

Coop aşteptă ca bunica lui să intre în bucătărie, apoi descălecă să-l ajute pe Sam.

— Mă ocup eu de cai. Tu te ocupi de ea. Ţie-ţi revine partea cea mai grea.

Îl conduse pe Sam la uşă, apoi părăsi terenul.

Se ocupă de cai şi de harnaşamente. Pentru că nu trebuia neapărat să meargă în oraş, se ocupă de câteva reparaţii minore, care se îngrămădiseră. Nu era aşa de priceput cu mâinile ca bunicul lui, dar era destul de competitiv. Cel puţin nu-şi strivea decât rar degetul, cu ciocanul.

Când termină, se duse să arunce o privire la cabană. Aceasta nu era decât o baracă lungă, scundă, grosolană, care se vedea dinspre fermă şi dinspre padocuri.

Dar la suficientă distanţă, aprecie Cooper, pentru cineva care şi-ar dori propria lui intimitate. Şi putea recunoaşte asta, simţea lipsa intimităţii.

Acum cabana folosea în special ca depozit, deşi în plin sezon, sau când era nevoie sau când existau suficienţi bani ca să fie angajată mână de lucru, revenea la scopul ei iniţial. Coop ştia că va trebui să facă încet schimbarea asta.

Treptat.

Intră în vechea baracă. Era aproape la fel de frig ca şi afară şi se întrebă când fusese folosită ultima oară soba. Existau aici câteva priciuri, o masă veche, câteva scaune. Bucătăria era bună pentru pregătit ceva sumar.

Duşumelele erau zgâriate şi pereţii grosolani. În aer persista un miros de grăsime şi poate chiar de sudoare.

Departe de apartamentul lui din New York, îşi spuse el. Dar ce naiba, doar terminase cu el. Acum trebuia să vadă cum putea face locuibil locul acesta.

O să meargă, îşi spuse el şi exista suficient spaţiu şi

pentru un mic birou. Avea nevoie de unul, ca de cel din oraş. Nu vroia să treacă dincolo, în casă, să folosească biroul bunicilor săi ori de câte ori avea de lucru.

Un dormitor, o baie – care avea nevoie de o serioasă modernizare – o bucătărioară, un birou.

Când termină de cercetat, schiţându-şi planul în linii mari, începu să se gândească la plăcintă. Spera că bunica lui se răcorise, deja.

Traversă, îşi bătu cizmele de zăpadă şi intră.

Şi înăuntru era Lil, fir-ar să fie, mâncând plăcintă la masa din bucătărie. Bunica făcu ochii mici spre el, dar se ridică să-i aducă o farfurie.

— Haide, aşează-te. Ţi-am păstrat şi ţie. Bunicul tău e sus, trage un pui de somn, să-şi revină după călărit. Lil a trebuit să stea cu mine, deşi a bătut atâta drum să-l vadă pe Sam.

— Bine, atât spuse Coop. Îşi scoase haina şi pălăria.

— Stai şi ţine-i companie lui Lil. Eu trebuie să urc, să văd ce face. Îi trecu în farfurie plăcinta, îi puse alături o ceaşcă de cafea şi dispăru.

— La naiba.

— Nu este aşa de furioasă cât se face, spuse Lil, mai luând puţină plăcintă în furculiţă. Mi-a spus că plimbarea pe cal i-a făcut nespus de bine lui Sam, dar este furioasă că aţi plecat fără să-i spuneţi nimic. Oricum, plăcinta e bună.

Coop se aşeză şi luă o îmbucătură.

— Da.

— Arată obosită.

— Nu se opreşte niciodată; nici măcar nu o lasă mai încetişor. Dacă are zece minute să stea jos, găseşte altceva de făcut. Se ceartă zi şi noapte ca doi copii. Apoi… Coop se opri, se opri să mai sporovăiască cu ea aşa cum ar fi făcut-o cu ani în urmă.

Se oprise înainte de a fi terminat. Ridică un umăr şi

mai luă din plăcintă.

— Scuză-mă.

— Este în regulă. Şi eu îmi fac griji pentru ei. Înţeleg că pui baraca la punct.

— Veştile circulă repede. N-au trecut două ore de când m-am decis să fac asta.

— Iar eu sunt aici de aproape o jumătate de oră. Suficient ca să mă pun la punct cu ultimele noutăţi, înseamnă că vrei într-adevăr să rămâi aici?

— Întocmai. E vreo problemă? Lil ridică din sprâncene.

— De ce ar fi?

Coop dădu din umeri, întorcându-se la plăcinta lui.

— Nu te interesează să devii şerif în Deadwood? Coop se uită în sus, întâlnindu-i privirea.

— Nu.

— Am fost surprinşi când ai ieşit din poliţie. Lil aşteptă o clipă, dar el continuă să tacă.

— Presupun că este mai captivant şi mai bănos să fii detectiv particular, decât să lucrezi în poliţie.

— Se câştigă mult mai bine. De cele mai multe ori. Lil îşi împinse farfuria ca să-şi tragă mai aproape cafeaua. Să se instaleze ca lumea, ca să stea de vorbă, ştia el. Buzele lui Lil se curbară, doar o idee. Le cunoştea gustul – exact – senzaţia lor pe ale lui.

Şi faptul că ştia asta, era aproape de nesuportat.

— Trebuie să fi fost interesantă. Munca ta, spuse Lil.

— Uneori.

— Este aşa cum vedem la televizor?

— Nu.

— Ştii, Cooper, pe vremuri erai în stare să întreţii o conversaţie.

— M-am mutat aici, spuse el scurt. Ajut la fermă şi la afacerea cu caii. Asta-i tot.

— Dacă vrei să-mi văd de treaba mea, spune-mi.

— Vezi-ţi de treaba ta.

— Bine. Lil îşi împinse cafeaua şi se sculă.

— Pe vremuri eram prieteni. Mi-am imaginat că neam putea întoarce acolo. Dar se pare că nu.

— Eu nu vreau să mă întorc la nimic.

— Suficient de clar. Spune-i lui Lucy că îi mulţumesc pentru plăcintă şi când o să mai pot, o să mă întorc să-l văd pe Sam. Când o să fac asta, o să încerc să mă asigur să nu-ţi stau în cale.

Când Lil ieşi, Coop mai luă o bucată de plăcintă, fericit că era din nou singur.

8

Nu i-a trebuit mult lui Lil să reintre în rutină. Avea tot ce-şi dorea – locul ei, munca ei, oamenii care lucrau cu ea şi care gândeau ca ea, avea animalele. Se ocupa de poştă şi de telefoane, se descurca şi mai bine discutând direct, petrecea mult timp lucrând la propuneri pentru sponsorizări.

Niciodată nu erau destui bani.

Avea nevoie de timp să cunoască noua serie de interni, apărută în timp ce ea se afla în Anzi şi să citească rapoartele despre animalele pe care le trataseră şi le eliberaseră – animalele sălbatice rănite, aduse la ei.

Hrănea animalele, le îngrijea, le curăţa locul, îl asista pe Matt la cabinet. Zilele erau pline la refuz cu nevoi exclusiv fizice. Serile şi le rezerva scrisului – articole, ziare, detalii din

„Spatele scenei”, care puteau influenţa pe cineva care răsfoia pagina de web să dea click pe Donaţii.

În fiecare seară, singură, verifica evoluţia fraţilor lui Baby şi a altor feline şi animale sălbatice cărora, de-a lungul anilor, le ataşaseră coliere de reperare.

Pierduseră câteva, în sezonul de vânătoare, fie ucise de alte animale, fie pur şi simplu din cauza vârstei sau în urma unui accident. Dar acum aveau opt pume, originale

din Black Hills, cu zgărzi de reperare, puse de ea sau de cineva din echipă. Unul, un mascul tânăr, ajunsese la Iowa, un altul, în Minnesota. Femela dintre fraţii lui Baby fusese localizată în partea de sud din Black Hills, iar în sezonul de împerechere ajungea, ocazional, în Wyoming.

Identifica locaţiile, calcula distanţele de dispersare şi făcea speculaţii privind comportamentul şi alegerea teritoriului.

Se gândea că era timpul să cumpere un cal nou şi să înceapă să meargă să ia urma. Avea timp, înainte de venirea primăverii, să captureze şi să evalueze, să marcheze şi să elibereze la loc.

Oricum, simţea nevoia să petreacă o vreme în teritoriul ei.

— Ar trebui să iei un intern cu tine, îi propuse Tansy.

Ar trebui, ar trebui… Buna pregătire şi antrenamentul erau armele esenţiale ale celor de la refugiu. Dar…

— Sunt mai iute, de una singură. Lil îşi verifică instalaţia radio, apoi o împachetă.

— Am aşteptat destul de mult. Nu vreau să mă moşmondesc. Totul e sub control, adăugă ea. În plus, cineva trebuie să meargă să vadă ce s-a întâmplat cu camera de supraveghere de acolo de sus… Este timpul să-mi iau câteva zile să mă ocup de asta şi poate să fac o captură şi să o eliberez apoi.

— Dar dacă se schimbă vremea şi se face urât?

— Nu merg aşa de departe, Tansy. Pierdem informaţii, cu camera aia stricată de acolo, aşa că trebuie să mă duc să o verific. Iar dacă se schimbă vremea între timp, mă întorc, sau aştept acolo.

Îşi mai luă un al doilea emiţător. Poate că o să aibă noroc.

— O să am staţia radio. Îşi trecu peste umăr puşca cu tranchilizant şi-şi ridică rucsacul.

— Pleci acum?

— Mai e mult din zi. Cu puţin noroc, în seara asta sau mâine capturez ceva, îi pun o zgardă şi mă întorc.

— Dar…

— Încetează cu grijile. Acum mă duc să cumpăr un cal bun de la un fost prieten. Dacă reuşesc, plec direct de acolo. Rămânem în legătură.

Spera ca fostul prieten să fie în oraş sau după treburi, ocupându-se de clienţi, de închirieri sau de ce făcea el toată ziua. Putea să negocieze calul cu Sam sau Lucy, ca să evite nervii de a face afaceri cu Coop.

Mai ales de când îi spusese clar să-şi vadă de treburile ei.

Şi când se gândea că ea făcuse un efort sincer să fie prietenoasă, să lase trecutul acolo unde era. Ei bine, la naiba cu toate astea. Dacă el vroia să fie nesuferit, putea şi ea să fie la fel.

Dar ea vroia un cal bun. Enervarea nu însemna să rişte când pleca să ia urma, iar calul ei era deja prea bătrân pentru un asemenea drum.

Existau şanse, se gândea Lil în drum spre ferma vecină, să nu reuşească poate decât să verifice teritoriul şi activitatea de acolo, în această mică excursie. Poate că va reuşi să vadă ceva, dar o captură efectivă şi o marcare erau departe. Dar merita totuşi să adauge acest lucru la studiul pe care şi-l propusese, cu o întindere pe o perioadă de zece ani.

Şi va avea totodată ocazia să vadă dacă exista cumva o activitate umană pe acolo.

Când ajunse, remarcă zgomotul – ciocan şi fierăstrău – de la cabană. Recunoscu una din camionetele parcate ca aparţinând unui tâmplar local. Curiozitatea o mână în direcţia respectivă.

O greşeală, îşi dădu ea seama, când apăru Coop. Afaceri, îşi spuse ea. Ocupă-te doar de afaceri.

— Am nevoie să cumpăr un cal.

— S-a întâmplat ceva cu al tău?

— Nu. Caut unul experimentat să meargă după urme. Al meu a îmbătrânit. Caut un cal între cinci şi opt ani, să zicem. Calm, matur, sănătos.

— Noi nu vindem cai care nu sunt sănătoşi. Mergi undeva? Lil îşi înclină capul şi spuse rece:

— Vrei să-mi vinzi un cal, Cooper?

— Desigur. Presupun că amândoi vrem ca eu să-ţi vând calul potrivit. Contează dacă îl vrei pentru raiduri de plăcere sau pentru muncă.

— Pentru muncă, aşa că îmi trebuie un cal care să muncească împreună cu mine. Şi îl vreau astăzi.

— Ţi-ai propus să pleci astăzi?

— Exact. Ascultă, vreau să încerc o captură şi o marcare rapidă. Îmi trebuie un cal pe care să pot conta, care să se descurce pe un teren aspru şi care să aibă nerv în el.

— Ai văzut ceva feline aproape de locul tău?

— Pentru cineva care vrea să-mi văd de treaba mea, pari prea interesat.

— E vorba de calul meu, răspunse el.

— Nu am văzut nimic în apropiere. Dar avem sus o cameră de supraveghere defectă şi vreau să o verific. Şi cum tot merg acolo, vreau să montez o capcană, să văd dacă am noroc. Plănuiesc să stau două zile, trei cel mult. Eşti mulţumit?

— Credeam că iei cu tine o echipă, pentru marcare.

— Dar nu ăsta este scopul principal. M-am mai descurcat singură şi înainte. Vreau să cumpăr calul ăla, Cooper, înainte să se desprimăvăreze. Ce zici?

— Am un jugan de şase ani, care ţi s-ar potrivi. Îl scot, să te poţi uita la el.

Dădu să spună că vine cu el, dar se răzgândi. O să stea acolo. Mai puţine şanse să facă conversaţie. Mai

puţine şanse să cedeze şi să îl întrebe dacă se poate uita ce face în vechea cabană.

Îi plăcu pe loc aspectul juganului. Era un cal frumos, împestriţat alb-cu-negru, cu o coamă lungă, până la bot. Era atent, cu urechile ciulite, în timp ce Coop îl ducea spre gardul padocului.

Spinarea solidă îi spunea că o s-o care fără probleme, împreună cu tot bagajul ei.

Calul nu se dădu în lături şi nu se sperie când Lil îi controlă picioarele, potcoavele. Îi zvâcni puţin capul când îi controlă gura, dinţii, dar nu încercă să o muşte.

— Se comportă bine. Are puţin nerv în el, aşa că nu îl folosim decât când călăreţul capătă experienţă. Îi place mişcarea. Coop mângâie juganul. Este calm, se plictiseşte doar când nu face nimic şi merge cu toţi ceilalţi, în rând. Are tendinţa să stârnească probleme, îi place să conducă.

— Cât ceri pe el?

— De vreme ce vrei să cumperi un cal, înseamnă că ai şaua la tine. Pune-i-o şi călăreşte-l puţin. Nu trebuie să te grăbeşti. Eu mai am ceva de făcut.

Lil făcu întocmai. Juganul îi aruncă o privire curioasă, ca şi cum ar fi spus, asta nu e ceva neobişnuit. Apoi stătu răbdător să pună şaua pe el. Când se urcă pe el, calul se întoarse doar puţin şi tremură în loc.

— Ce facem? Nu plecăm odată?

Lil plesni din limbă şi îl trimise într-un trap fericit, rapid. Se folosea de sunete, de genunchi şi de călcâie, de mâini, ca să-i testeze comenzile. Era bine antrenat, îşi spuse ea, dar nici nu se aşteptase la mai puţin de la oferta Wicks.

În timp ce muncea calul printre poteci şi curbe, se gândea la posibilităţile ei şi la banii pe care ar fi fost dispusă să-i dea.

Calul ăsta o să se descurce. O să se descurce bine, se gândea ea.

Trecu la pas de plimbare când îl văzu pe Coop întorcându-se cu o iapă murgă deja înşeuată.

— Calul ăsta are un nume?

— Îi spunem Rocky. Pentru că pur şi simplu nu se mai opreşte.

Asta o făcu să râdă.

— Îmi convine. Cât ceri pe el?

Coop spuse un preţ care se potrivea cu planurile ei, apoi o porni spre veranda casei, unde lăsase un pachet.

— E puţin cam exagerat faţă de ce vreau eu.

— Mai putem discuta asta pe drum.

— Cât… îţi dau?

— Merg cu tine.

Iritată, aproape că se bâlbâi.

— Nu, nu mergi.

— E calul meu.

— Ascultă, Cooper. Se întrerupse, inspiră adânc. De ce te gândeşti, în mod eronat, să vii cu mine?

— Bunicii se pot descurca o vreme fără mine în coasta lor. Am obosit de atâta ciocănit. Nu prea avem treabă acum şi Gull se poate descurca singur o zi sau două. Şi simt nevoia să campez puţin.

— Atunci campează în altă parte.

— Merg cu calul. Ai face mai bine să-ţi aduci lucrurile. Lil descălecă, legă frâul în jurul gardului.

— Îţi dau un preţ corect pe el. După care e calul meu.

— O să-mi dai un preţ corect când o să ne întoarcem. Consideră că faci un drum de probă. Dacă nu eşti mulţumită de el după aceea, nu-ţi cer chirie.

— Nu vreau compania ta.

— Iar eu nu caut companie. Stau doar cu calul meu.

Înjură, îşi dădu pălăria spre spate. Cu cât mai mult dura totul, cu atât mai tare îşi dorea calul ăsta afurisit.

— Bine. Te ţii după mine sau te las în urmă. Şi ar fi bine să îţi iei propriul tău cort, propriile tale ustensile,

propria ta mâncare, pentru că nu am de gând să împart nimic. Şi să-ţi ţii mâinile la locul lor, ăsta nu este un drum pe cărarea amintirilor.

— E valabil şi pentru tine.

Nu ştia de ce făcea asta. Toate motivele pe care şi le dădea erau suficient de adevărate, dar nu erau de ce-ul. Realitatea clară era că nu vroia în mod special să stea cu ea nici măcar o oră, cu atât mai puţin o zi sau două – când îi era mult mai uşor să stea deoparte.

Dar nu-i plăcea ideea să ştie că pleca de una singură.

Stupid motiv, recunoscu el în timp ce călăreau în tăcere. În fond, ea putea pleca unde vroia şi când vroia. Nu ar fi putut-o opri, dacă ar fi vrut. Iar ea ar fi putut pleca fără ca el să ştie iar dacă nu ar fi ştiut, nu s-ar fi gândit la asta. Şi nu s-ar fi întrebat dacă ea era bine.

Iar când se gândea în felul ăsta, îi era mai uşor să plece, decât să rămână.

Oricum, excursia asta impulsivă avea câteva avantaje evidente. În primul rând, binecuvântata linişte. Putea auzi vântul şopotind printre copaci şi sunetul copitelor pe pământul înzăpezit, scârţâitul pielii harnaşamentelor.

O zi sau două nu va fi obligat să se gândească. La plăţi, la ce avea de făcut, la îngrijitul cailor, la hrănitul lor, la sănătatea bunicului său, la dispoziţia bunicii.

Putea face tot ce nu avusese timp şi poate nici dispoziţia să facă, de când se întorsese în Dakota de Sud.

Putea doar să stea.

Călăriră o oră întreagă fără să scoată un cuvânt, până când ea o luă înainte şi Coop veni după ea.

— Asta este o stupiditate. Eşti stupid. Pleacă.

— Ai o problemă să respiri acelaşi aer cu mine?

— Poţi respira tot aerul pe care-l vrei. Sunt mile de aer aici, spuse Lil făcând un semn larg cu mâna. Dar efectiv nu văd care e rostul venirii tale.

— Nu există vreun rost. Mergem doar în aceeaşi

direcţie.

— Nu ştii unde merg eu.

— Te duci acolo unde ai văzut puma doborând viţelul de bizon. Mai mult sau mai puţin acelaşi loc unde am găsit cadavrul.

Ochii ei deveniră duri.

— De unde ştii?

— Că vreau sau nu, oamenii vorbesc cu mine. Vorbesc despre tine, că vreau sau nu. Acolo te duci de obicei, când mergi singură.

Lil se întoarse, lăsând senzaţia că nu vrea să se lase.

— Ai mai fost acolo, de atunci?

— Da, m-am mai întors acolo.

Lil plescăi cu limba la Rocky, să-l pornească din nou.

— Presupun că ştii că nu l-au găsit niciodată pe cel care i-a făcut ce i-a făcut. Şi care este posibil să mai fi comis şi alte crime.

— Ce spui? Ce alte crime?

— Două în Wyoming, una în Idaho. Femei plecate singure, în drumeţie. Cea de a doua a fost omorâtă la doi ani după Melinda Barrett. O alta, după treisprezece luni. Ultima, la şase luni după aceea.

— De unde ştii?

Coop ridică din umeri.

— Doar am fost poliţist. M-am interesat. Am făcut ceva investigaţii. Împuşcate în cap, înjunghiate, în zone departe una de alta. Le ia sacul, cartea de identitate, bijuteriile. Le lasă în seama animalelor. Celelalte cazuri au rămas deschise, nerezolvate. Apoi, după patru crime, a încetat totul, s-a oprit. Ceea ce înseamnă că fie şi-a schimbat stilul, fie a fost închis pentru altceva. Fie, a murit.

— Patru, spuse Lil. Patru femei. Trebuie să fi existat suspecţi, sau indicii.

— Nimic determinant. Eu cred că ori e la puşcărie,

ori a murit. Există o mare diversitate şi nimic care să se potrivească unui model.

— Dar oamenii nu se schimbă atât de mult. Nu fundamental. Asta înseamnă o crimă. Ceva fundamental. Dacă este vorba de acelaşi criminal, o face nu pentru că ştie victima, nu. Nu în mod special. Este vorba de tipul victimei – sau al prăzii. Femeie, singură, într-un mediu specific. Teritoriul lui poate varia, dar nu şi victima. Când un prădător are succes la vânat, continuă.

Merse în tăcere o vreme, apoi văzând că el nu spunea nimic, continuă.

— Eu am crezut sau am vrut să cred că Melinda Barrett a fost un fel de accident. Sau cel puţin un caz unic. Că era vorba de cineva pe care îl ştia, sau care o ştia pe ea, alegând-o ca victimă.

— Ai pus un semn pe locul unde am găsit-o.

— Mi se părea just să existe unul. Să existe ceva, acolo. Acum patru ani am marcat un tânăr mascul în locul acela. A migrat în Wyoming. Acolo s-a stricat camera, acum câteva zile. Avem multe poze. Imaginile video pentru animale, la refugiu sau în natură, sunt populare pe pagina de web.

Lil se opri. Nu intenţionase să înceapă o conversaţie cu el.

Nu că acum era aşa ceva. Era mai mult un monolog.

— E clar că ai devenit vorbăreţ, cu trecerea anilor.

— Tu ai spus că nu vrei companie.

— Nu am vrut. Nu o vreau. Dar eşti aici. Aşa că făcu şi el o încercare.

— Vi se strică des camerele de luat vederi?

— Necesită întreţinere permanentă. Vremea, animalele, drumeţii ocazionali care se distrează cu ele. Lil se opri când ajunseră la râu. Zăpada se întindea în dune mici şi în mormane, întretăiată în lung şi-n lat de urme de animale care veneau aici să bea sau să vâneze.

Lil ţinu să repete:

— Nu e vorba de nostalgia amintirii. Este doar un loc bun de campat. O să descarc, înainte de a urca.

Era în amontele râului, faţă de locul unde obişnuiau ei odinioară să tragă. Faţă de locul unde făcuseră pentru prima oară dragoste. Dar nu spuse nimic, pentru că şi ea ştia asta. Lillian Chance cunoştea fiecare centimetru din teritoriu, aşa cum alte femei cunosc în detaliu conţinutul unei debarale.

Poate mai bine ca toţi ceilalţi. Descărca şi el, instalându-şi repede cortul, la mai bine de patru metri distanţă de al ei.

Distanţa deliberată trebuie să fi fost motivul strâmbăturii de pe faţa ei, dar Coop nu comentă.

— Şi cum merg lucrările la cabană? întrebă ea când porniră din nou călare. Sau şi asta intră în zona „nu e treaba mea”?

— Merg. Probabil că voi reuşi să mă mut acolo cât de curând.

— Este cuibuşorul tău de nebunii, de aici?

— Fiecare trebuie să-şi aibă locul lui, atâta tot.

— Ştiu cum este. Înainte de a construi căbănuţa, de câte ori mă repezeam acasă începeam să mă simt din nou ca la şaisprezece ani. Indiferent cât spaţiu ţi se pune la dispoziţie, după o anumită vârstă este… efectiv ciudat să locuieşti cu părinţii sau cu bunicii.

— Ceea ce este ciudat este să auzi scârţâitul patului şi să ştii că bunicii tăi fac sex.

Lil se înecă, încercând să-şi reţină râsul.

— Ah, Iisuse.

— Mă rog, un fel de sex, adăugă el, făcând-o să se înece din nou.

— Bine, încetează. Se uită la el şi zâmbetul ei scurt, plin de umor, îl străpunse direct în vintre.

— De data a fost intenţionat.

— Ce anume? Oprirea?

— Zâmbetul. Ai încercat să te reţii.

— Poate.

Lil îşi schimbă privirea, aţintindu-şi înainte ochii ei negri, strălucitori.

— Aş zice că nu prea ştim ce să facem unul cu altul, zilele astea. Este cumplit. Să te vizitezi este un lucru, iar noi nu am prea fost, de atunci, în acelaşi timp, în acelaşi stat. Acum locuim în acelaşi loc, avem de a face cam cu aceeaşi oameni. Iar eu nu obişnuiesc să trăiesc şi să lucrez în acelaşi loc cu foştii.

— Şi au fost mulţi?

Îi aruncă, de sub borul pălăriei, cea mai rapidă şi mai rece privire.

— Să punem întrebarea pe lista „asta nu-i treaba ta”.

— Poate c-ar trebui să facem lista aia.

— Poate.

Înaintau întortocheat pe sub pini şi mesteceni, aşa cum făceau cu ani în urmă. Dar acum aerul era mai strălucitor şi rece şi gândurile lor mergeau spre trecut, nu spre viitor.

— A fost o pumă pe aici.

Trase de hăţuri, aşa cum mai făcuse şi altădată. Coop avu o imagine a ceva déjà vu – Lil într-un maieu roşu şi jeanşi, cu părul liber sub pălărie. Mâna ei întinzându-se spre a lui, în timp ce înaintau unul lângă altul.

Această Lil cu coada ei lungă şi jacheta din blană de oaie nu întinse mâna spre el. Se aplecă în schimb în faţă, studiind terenul. Dar îi surprinse boarea părului, parfumul ei, de pădure sălbatică.

— Şi o căprioară. Înseamnă că e la vânătoare.

— Eşti bună, dar nu poţi spune sexul pumei, după urme.

— Pot încerca. Serioasă acum, se îndreptă în şa, scrutând cu ochii ei inteligenţi.

— Sunt multe zgârieturi pe copaci. Este zona ei. Am surprins-o cu camera, de câteva ori, înainte de a se fi stricat. Este tânără. Aş spune că încă nu s-a împerecheat.

— Suntem deci pe urmele unei pume femelă, virgină. Lil continuă, cu voce joasă, acum:

— Cred că are în jur de un an. Încă nu este adultă, abia a început să se aventureze fără mama ei. Nu are experienţă. Aş putea avea noroc cu ea. Este exact ce caut eu. Ar putea fi o descendentă a celei pe care am văzut-o cu atâţia ani în urmă. Poate că este verişoara lui Baby.

— Baby.

— Puma de la refugiu. Am găsit-o, împreună cu fraţii ei, în sectorul ăsta. Sunt curioasă dacă mamele lor nu au fost cumva surori.

— Sunt convins că există o asemănare de familie.

— ADN, Coop, la fel ca la poliţie. Mă interesează asta. Cum îşi stabilesc zona, cum îşi intersectează drumurile, cum se găsesc, pentru împerechere. Cum ar putea fi atrase femelele înapoi la vechile lor vizuini, în locurile unde s-au născut. Este interesant.

Lil se opri din nou la marginea lizierei.

— Căprioară, cerb, bizon. Este ca un bufet cu autoservire. De aceea s-ar putea să am noroc, spuse ea arătând spre urmele din zăpadă.

Sări de pe cal şi se apropie de o cutie necizelată, din lemn. În timp ce-şi domolea calul, Coop o auzi bombănind şi înjurând.

— Aparatul nu e spart, spuse ea ridicând din zăpadă un lacăt spart. Şi nu a fost nici vremea şi nici vreun animal. A fost un om pus pe glume proaste. Lil vârî lacătul spart în buzunar şi se lăsă jos, să deschidă capacul cutiei.

— S-a ţinut de glume. A spart lacătul, a deschis cutia şi a oprit camera.

Coop studie cutia şi camera din ea.

— Cât timp funcţionează aşa ceva?

— Asta? Cam şase sute de ore. Şi da, nu pricep de ce nu a luat-o. S-a învârtit doar pe-aici.

Poate, îşi spuse Coop. Dar camera asta defectă a adus-o pe ea aici şi ar fi adus-o singură, dacă nu ar fi avut el impulsul să o însoţească.

Coop se plimbă în jur, în timp ce Lil resetă camera şi sună apoi la bază, folosindu-se de staţia radio.

El nu putea citi urmele cu măiestria ei, nici vorbă să pretindă aşa ceva. Dar putea vedea urmele de cizme, venind şi plecând. Traversând liziera, afundându-se în pădurea din partea cealaltă.

După dimensiunea cizmelor, după lungimea şi lăţimea lor, aprecie că vandalul – dacă asta era – avea în jur de un metru optzeci şi doi, numărul la picior fiind între patruzeci şi doi şi patruzeci şi patru. Dar avea nevoie de ceva mai mult decât atât, ca să fie sigur.

Scrută câmpia, copacii, tufele, stâncile. Ştia că existau multe locuri în spate, un parc naţional, ceva privat. Multe locuri unde cineva putea campa fără să se intersecteze cu nimeni.

Pumele nu erau singurele specii care stăteau la pândă şi atacau.

— Camera e din nou în funcţiune. Lil studie urmele, aşa cum făcuse şi Coop.

— Este aici ca la el acasă, comentă ea apoi se întoarse, îndreptându-se spre o prelată verde, decolorată de vreme, fixată la sol.

— Sper că nu ne-a stricat cuşca.

Desfăcu prelata, o dădu la o parte. Cuşca era intactă, cu excepţia uşii cu care venise ea acum.

— Scoatem uşa pentru eventualitatea în care cineva vrea să o folosească, sau în care vreun animal este suficient de curios să intre şi apoi să nu mai poată ieşi. Am păstrat una aici, pentru că am avut noroc în sectorul ăsta. Este mai uşor decât să car mereu cuşca după mine. Nu

este prea mult trafic de oameni aici sus, iarna.

Lil arătă cu bărbia.

— A venit din aceeaşi direcţie din care am venit şi noi, pe jos, cel puţin ultima jumătate de milă.

— Am priceput şi eu atâta. A venit prin spatele camerei de supraveghere.

— Presupun că este timid. Dar dacă tot eşti aici, m-ai putea ajuta să montez asta.

Coop ridică în sus cuşca, în timp ce Lil îi monta uşa. O urmărea ataşând-o repede, cu eficienţă exersată. Verifică trapa de câteva ori, apoi vârî în ea bucăţi sângerânde de carne.

Notă timpul, dădu din cap.

— Mai sunt doar ceva mai mult de două ore până se întunecă. Dacă vânează pe aici, atunci o s-o aducă momeala asta.

Îşi spălă cu zăpadă sângele de pe mâini şi-şi puse mănuşile.

— Putem urmări din tabără.

— Putem?

Lil zâmbi.

— Am tehnologia cu mine.

Porniră înapoi spre tabără, dar Lil făcu un ocol – aşa cum bănuise că va face – ca să meargă pe urma de om.

— A traversat în parc, spuse ea. Dacă păstrează direcţia, ajunge la capătul drumului. Singur şi pe jos.

— Putem merge după el, dar până la urmă o să ne încurcăm în urme.

— Oricum, n-are rost. Nu s-a întors pe aici. A plecat mai departe. Este probabil unul dintre tipii aceia cărora le plac drumeţiile extreme sau condiţiile dure de supravieţuire. Asociaţia „Cercetare şi Salvare” a lansat în iarna aceasta două mici grupuri. Mi-a spus tata. Oamenii cred că se pricep

— La viaţa în sălbăticie, la iarnă. Dar nu se pricep.

Cei mai mulţi efectiv nu se pricep. Dar eu cred că el se pricepe. Pasul lui este constant, egal. Se pricepe.

— Ar trebui să reclami la poliţie.

— La ce bun? Domnule ofiţer, cineva mi-a spart lacătul de zece dolari şi mi-a oprit camera de supraveghere. Organizaţi o patrulă.

— Nu strică să existe o reclamaţie.

— Ai lipsit destul de mult. La vremea când ne întoarcem noi, oamenii mei le vor fi spus deja tipului care face livrările şi voluntarilor, care vor spune şefului lor, vecinilor, rândaşilor şi aşa mai departe. S-a semnalat deja. În stilul Dakota de Sud.

Dar se întoarse în şa, uitându-se înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Înapoi în tabără, Lil despachetă un mic laptop, se instală pe scăunelul ei pliant şi se puse pe lucru. Coop rămase în zona lui, porni sobiţa de campanie şi făcu puţină cafea. Uitase mica plăcere a acestui gest, de a face o cafea la sobiţa de campanie, gustul acela special. Se aşeză să savureze procesul, privind apa râului care se lupta şi-şi croia drum peste bolovani şi gheaţă.

La vecina Lil era activitate, presupuse el. Vorbea la staţia radio, lucrând cu cineva la coordonate şi la date.

— Dacă împărţi cafeaua ca să nu trebuiască să-mi fac şi eu una acum, o să împart şi eu cu tine o tocăniţă de vacă. Nu este din conservă. E făcută de mama, spuse Lil uitându-se în direcţia lui.

Coop sorbi din cafea, se uită spre ea dar nu spuse nimic.

— Ştiu ce am spus, dar e o prostie. În plus, m-am săturat să mă mai enerveze prezenţa ta. Cel puţin acum.

Îşi puse laptopul pe scaun după ce se sculă şi se duse la traistele ei de şa, după punga sigilată, cu tocăniţa.

— Este un troc bun.

Coop nu avea ce să comenteze. Oricum, era curios să

vadă ce lucra ea la computer. Mai turnă o ceaşcă de cafea, o potrivi aşa cum ştia că-i plăcea lui Lil şi veni la cortul ei.

Băură cafeaua stând în picioare pe malurile înzăpezite ale apei.

— Computerul este conectat la cameră. Când intră în acţiune, primesc un semnal şi o fotografie.

— Nostim.

— Lucius a făcut chestia asta. El este geniul nostru rezident. Le poate trimite un mesaj bunicilor tăi, dacă vrei să vezi ce fac. Dar i-am spus eu să-i sune, sau să o pună pe Tansy să-i sune şi să le spună că ne-am ridicat tabăra. Vremea se menţine rea, aşa că trebuie să fim buni.

Lil îşi întoarse capul. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa. Ceva în inima lui bubui tare, sonor, înainte ca ea să-şi întoarcă privirea.

— Este o cafea bună, spuse ea. Mă duc să mă ocup de cal, apoi încălzesc tocăniţa aia.

Se îndepărtă, lăsându-l la râu.

Nu vroia să simtă aşa. O enerva asta, o frustra faptul că nu putea să blocheze ceea ce nu vroia, că nu putea pur şi simplu să refuze.

Ce se petrecea cu el? Tristeţea şi furia aceea, încă acolo, încă mocnind, tocmai se revărsaseră asupra ei

Sentimentele ei, îşi reaminti ea. Problema ei.

Poate faptul că încă mai era îndrăgostită de Cooper Sullivan era problema ei. Şi numai Dumnezeu ştia cât de dureros era.

Păcat că ea nu avea opţiunea lui Jean-Paul de a pleca, pur şi simplu de a pleca. Viaţa ei era aici, rădăcinile, munca, sufletul ei. Aşa că trebuia să se descurce cu asta.

După ce-şi hrăni şi-şi adăpă calul, încălzi tocăniţa. Se lăsa întunericul când îi duse farfuria cu tocăniţă.

— Sper să fie destul de fierbinte. Am de lucru, aşa că…

— Perfect. Mulţumesc. Coop luă farfuria şi se

întoarse la cartea lui, în lumina care murea şi la incandescenţa sobiţei.

Căprioarele cu urechi de măgar veniră să se adape, în clarobscurul amurgului. Lil le putea vedea mişcările şi umbrele, le auzea loviturile foşnitoare ale copitelor. Se uită la computer, dar nu era nicio mişcare – încă – acolo sus, la marginea lizierei.

Când se înălţă luna, îşi luă în cort computerul şi lanterna. Singură – se simţea şi mai singură ştiindu-l pe Coop acolo, decât s-ar fi simţit dacă ar fi fost numai ea – ascultă noaptea, sălbăticia. Odată cu muzica nopţii veni chemarea vânătorului, strigătul vânatului. Îşi auzi calul suflând, nechezând încetişor spre calul lui Coop.

Se trezi chiar înaintea răsăritului, convinsă că o semnalase computerul. Dar ecranul acestuia era negru. Se ridică încetişor, cu urechile ciulite. Auzi mişcare afară, constantă, de om. Îşi vizualiză în întuneric arma ei cu tranchilizant şi puşca. Se decise şi se întinse după arma cu tranchilizant.

Deschise încetişor cortul, scrutând întunericul. Chiar şi în întuneric recunoscu umbra lui Cooper. Nu se despărţi totuşi de armă, ieşind din cort.

— Ce este?

Coop ridică o mână făcându-i semn să tacă şi să se întoarcă înapoi în cortul ei. Ignorându-i ordinul, se apropie de el.

— Ce este? întrebă ea din nou.

— A fost cineva aici. Pe aici.

— Putea fi un animal.

— Nu. Probabil că m-a auzit când am deschis cortul. A şters-o şi încă repede. La ce naiba e bună chestia asta?

Lil se uită la arma ei cu tranchilizant.

— Pentru scoatere din uz. Inclusiv a oamenilor, dacă este nevoie. Te-am auzit afară, dar nu puteam fi sigură că eşti tu.

— Putea fi un animal. Lil respiră şuierat.

— Bine, în regulă, probabil că şi tu cunoşti la fel de bine diferenţa. La ce naiba e bun ăsta? întrebă şi ea, arătând spre pistolul lui de 9 mm.

— Pentru scoatere din uz.

— Iisuse, Cooper.

În loc de răspuns, Coop se întoarse în cortul lui şi reveni cu o lanternă pe care i-o dădu lui Lil.

— Citeşte urmele.

Lil orientă lumina înspre zăpadă.

— Bine, ăsta eşti tu, ca şi cum ai fi ieşit din cort să-ţi uşurezi băşica.

— Aici ai nimerit-o.

— Iar ăsta este un alt set de urme, venind dinspre râu, tăind-o pe aici. Mergând normal. Luând-o spre nord, alergând acum, sau cel puţin iuţind pasul. Lil respiră adânc. Un braconier, probabil. Cineva care căuta un loc unde să vâneze, dar a văzut tabăra. La naiba, urmele seamănă cu cele de sus, de la cuşcă. Poate că totuşi e un braconier. Unul căruia îi place să se învârtă pe aici.

— Posibil.

— Probabil că tu gândeşti în continuare ca un poliţist sau ca un detectiv particular, aşa că oricine este un suspect. Şi probabil crezi că aş fi avut probleme, dacă nu ai fi fost tu aici.

— Ca să vezi, acum ai devenit şi clarvăzătoare.

— Ştiu cum este. Crede-mă, nu o să fii încântat să fii împuşcat cu unul din tranchilizantele astea. Şi mai crede-mă, pot să mă descurc singură. Mă descurc de multă vreme singură. Se opri, suficient ca vorbele ei să ajungă unde trebuia. Dar apreciez avantajul numeric. Nu sunt proastă.

— Atunci înseamnă că te întrebi cum se mişca aşa de repede, direct spre potecă, în întuneric. Luna a dispărut. Acum începe să se facă lumină, dar era întuneric beznă.

— Fie are ochii adaptaţi, fie are infraroşii. Probabil varianta a doua, în cazul în care caută un loc de vânătoare, în întuneric. Ştie ce face. O să raportez asta, dar…

Se întrerupse când auzi bipul computerului, în cort.

Uitând de orice altceva, se repezi şi intră în cort.

— Uite-o! Ticăloasa. Cred că îmi porţi noroc. Sincer, nu prea speram să o văd. Uite frumuseţea, murmură ea în timp ce privea tânăra pumă adulmecând aerul, din marginea îndepărtată a lizierei.

— Coop, vino să vezi. Vino.

Se mişcă să-i facă loc să vadă ecranul, când el se strecură în cort.

— A simţit mirosul momelii. Pândeşte, rămâne în umbră şi în tufişuri. Discretă. Poate vedea în întuneric, are ochi buni. Cuşca este o necunoscută, dar înăuntrul ei? Mirosul ăsta. Dumnezeule, ce frumoasă e. Uită-te la ea.

Parcă înota prin zăpadă, lipită de sol.

Apoi sări şi Lil îşi ţinu respiraţia văzând viteza de săgeată, puterea. Salt, goană, lovitură. În clipa în care se declanşă trapa, felina avea deja momeala în fălci.

— Am prins-o. Am prins-o! Cu un râs triumfător, Lil îl apucă pe Coop de braţ. Ai văzut cum…

Îşi întoarse căprui. Gura ei aproape că se lovi de a lui, în spaţiul limitat al cortului, îi simţi căldura, îi văzu strălucirea din ochi, din ochii aceia de un albastru îngheţat. O clipă, doar o clipă, o inundă amintirea lui, a lor.

După care se dădu înapoi, ieşind din zona de pericol.

— Îmi trebuie echipamentul. Mai e puţin şi răsare soarele.

Va fi destul de lumină ca să vedem imediat poteca.

Îşi luă emiţătorul radio.

— Acum scuză-mă. Trebuie să sun.

9

Cum Lil avea mai multe de făcut şi de împachetat, Coop prăji nişte şuncă şi puse de cafea. Când ea îşi

termină convorbirile şi îşi luă aparatura, el pregătise o gustare pentru drum şi-şi strânsese lucrurile. Când Lil veni să pună şaua pe cal, şi el făcea deja acelaşi lucru.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Să o imobilizez. Cu arma cu tranchilizat pe care am adus-o, mă pot apropia până la trei picioare de ea, îi pot injecta un ac fără să o rănesc. O să iau probe de sânge şi de blană, îi apreciez greutatea, vârsta, o măsor şi aşa mai departe. Îi fixez o zgardă cu emiţător radio. Mulţumesc, spuse ea, vizibil distrată, când Coop îi întinse o cană cu cafea. Mă gândesc să-i administrez o doză mică, dar asta tot o s-o ţină adormită câteva ceasuri, aşa că va trebui să stau acolo până când se trezeşte şi îşi revine. Până nu-şi revine complet de pe urma anesteziculuі, este vulnerabilă. Asta înseamnă o zi bună de muncă, dar dacă lucrurile merg bine, pe la prânz o să-şi poată vedea de drumul ei iar eu o să am tot pentru ce am venit aici.

— Şi ce îţi oferă toate astea?

— Vrei să spui, în afară de satisfacţie? în timp ce soarele lumina în roz dealurile dinspre est, Lil sări în şa.

— Informaţie. Puma e pe lista animalelor care sunt aproape de a fi periclitate. Majoritatea oamenilor – şi vorbesc despre cei care trăiesc ori călătoresc prin teritoriile cunoscute ca aparţinând pumelor, nu au văzut niciodată vreuna.

— Majoritatea oamenilor nu sunt ca tine. Coop urcă pe cal şi-i oferi un sandviş cu pâine uscată şi şuncă.

— Nu. Lil se uită la sandviş, apoi la el. Ai pregătit gustarea.

Acum mă simt vinovată că nu am vrut să vii cu mine.

— Ăsta este un frumos beneficiu colateral.

— Oricum – luă o muşcătură în timp ce întorceau caii spre potecă – cele mai multe întâlniri s-au dovedit a fi cu lincşi sau alte animăluţe ocazionale. Oamenii cumpără feline exotice – şi primim telefoane în fiecare lună de la

câte cineva care are aşa ceva şi acum nu mai ştie cum să se descurce, pentru că Blăniţă nu mai este un puişor drăgălaş. Lil mai muşcă din sandviş. Dar de cele mai multe ori, oamenii văd un linx şi îşi spun – pe naiba, o pumă. Şi chiar dacă, foarte rar, este, pe naiba, o pumă, cei mai mulţi nu cred că acesta nu caută carne de om.

— Acum un an şi ceva, o femeie chiar din Deadwood aproape că s-a pomenit cu una alăturându-i-se în cada cu apă fierbinte.

— Da, a fost ceva formidabil. Lil termină sandvişul. Dar ceea ce se omite, este faptul că puma nu era interesată de ea

— Nu o atacase. Vâna o căprioară şi a sfârşit pe veranda din spatele casei ei, exact când ea se înmuia în apă. Puma s-a uitat la ea şi probabil şi-a spus, nu este o cină – şi a plecat mai departe. Noi le uzurpăm spaţiul, Coop şi n-ai vrea să-mi încep litania despre conservarea speciilor, crede-mă. Dar ăsta este adevărul. Aşa că trebuie să învăţăm să trăim cu ele, să protejăm speciile. Ele nu vor să trăiască în preajma noastră. Ele nu vor să trăiască în preajma celorlalte ca ele, decât în perioada de împerechere. Sunt animale solitare şi în timp ce interacţionează cu altele, mai mari, mai puternice, în unele habitate, odată ajunse la maturitate noi devenim singurul lor prădător.

— Asta mă face să mă gândesc de două ori înainte de a mă vârî într-o cadă cu apă fierbinte.

Lil râse.

— Mă întreb dacă i-ar face plăcere. Ştiu să înoate, dar nu se dau în vânt după aşa ceva. Fata de acolo de sus se întreabă cum naiba a ajuns în capcană? Dacă atinge vârsta medie a unei femele în sălbăticie, poate trăi opt, nouă ani. Se va împerechea o dată la doi ani, va avea pui, câte trei, în medie. Doi dintre aceştia probabil că vor muri înainte de a atinge vârsta de un an. Ea îi va hrăni, îi va

apăra cu preţul vieţii, îi va învăţa să vâneze. Îi va iubi până când va veni timpul să-i lase să plece. Poate acoperi o suprafaţă de teritoriu de o sută cincizeci de mile pătrate, de-a lungul vieţii.

— Şi tu o urmăreşti cu zgarda cu emiţător.

— Unde merge şi când anume, cum ajunge acolo, cât îi ia. Când se împerechează. Fac un studiu general. Am marcat deja două generaţii, cu puii lui Baby şi un sub-adult mascul pe care l-am capturat şi i-am ataşat zgardă anul trecut, în canion. O să încep un studiu nou, cu aceasta,

Când poteca le permitea, înaintau în trap uşor.

— Încă nu ştii tot ce se poate şti despre pume, la ora asta?

— Niciodată nu ştii totul. Biologie şi comportament, rolul ecologic, distribuţie şi habitat, chiar şi mitologie. Totul se adaugă şi cu cât cunoaştem mai mult, cu atât mai bine ştim cum să protejăm şi să conservăm speciile. În plus, este vorba de fonduri. Contribuabilii vor să vadă şi să audă şi să ştie cât mai multe. O să-i pun fetei de acolo de sus un nume şi o s-o bag pe pagina de web, la secţia Pe Urmele Unei Feline. Pentru obţinere de fonduri. Şi exploatând-o în felul acesta aduc bani în vistierie pentru protejarea, studierea şi înţelegerea ei şi a speciei ei. În plus, vreau să ştiu.

Lil se uită la el.

— Şi ca să-ţi spun adevărul, este un mod grozav de a-ţi începe dimineaţa.

— Am avut şi mai rele.

— Aer proaspăt, un cal bun sub tine, mile de ceea ce oamenii caută în cărţile de artă pe care le plătească cu bani grei şi o muncă interesantă. Este o afacere bună, chiar şi pentru un orăşean. Lil îşi ridică ţanţoş capul.

— Oraşul nu este nici mai bun, nici mai rău. Este doar altceva.

— Ţi-e dor de el? De munca ta de acolo?

— Eu fac ceea ce vreau să fac. Exact ca şi tine.

— Asta e important. Să poţi face ceea ce vrei. Eşti bun la ce faci. Mă refer la cai. Întotdeauna ai fost bun. Se aplecă să mângâie grumazul juganului ei. Tot o să mai negociem preţul calului ăstuia, dar ai avut dreptate. Rocky mi se potriveşte.

Se încruntă şi încetini mersul.

— Iar a apărut prietenul nostru. Arătă spre urme. A tăiat şi a reluat poteca, pe aici. Fără să alerge, dar mişcându-se repede. Cu paşi mari. Ce naiba pune la cale? Ceva tresări în inima ei. Se îndreaptă spre lizieră. Spre pumă.

Chiar în timp ce vorbea, strigătul izbucni şi se transformă în ecou.

— Este acolo. Este acolo, sus. Porni calul în galop.

Strigătul răsună din nou, plin de furie. Şi al treilea, înalt şi ascuţit, întrerupt de zgomotul unei arme.

— Nu! Lil alerga pe jumătate oarbă, trăgând de căpăstru ca să ocolească copacii, împingând, în timp ce calul alerga prin troiene.

Strigă la Coop, când acesta trase în dreptul ei şi îi luă hăţurile.

— Lasă-mă. Dă-te la o parte! A împuşcat-o. A împuşcat-o.

— Dacă a făcut asta, nu poţi schimba nimic. Scurtând hăţurile lui Rocky, vorbea încet, să nu sperie caii. Este cineva înarmat, acolo sus. Nu o să alergi într-acolo, riscând să-i rupi piciorul calului ăstuia şi să-ţi frângi gâtul, în căzătură. Opreşte-te. Gândeşte.

— Are deja cincisprezece, douăzeci de minute bune înaintea noastră. Puma este prinsă în capcană. Trebuie să…

— Încetează. Gândeşte. Foloseşte-ţi telefonul. Sună.

— Dacă-ţi închipui că o să stau aici în timp ce…

— O să suni, acum. Vocea lui era la fel de rece şi de

plată ca şi ochii. Iar noi o să mergem după urme.

O să facem totul pe rând. Suni, vezi dacă mai merge camera. Raportează-le focul de armă. După care o să rămâi în spatele meu, pentru că eu sunt cel cu o armă adevărată. Asta este. Şi acum fă ce ţi-am spus.

Ar fi putut să comenteze tonul, ar fi putut comenta ordinele. Dar avea dreptate în ceea ce privea camera. Îşi scoase telefonul, în timp ce Coop prelua conducerea.

— Dacă e nevoie, am o puşcă, îi spuse ea. Dădu peste o Tansy cu o voce somnoroasă.

— Ei, Lil. Unde…

— Verifică imediat camera. Numărul unsprezece. Cea pe care am resetat-o ieri. Verific-o acum.

— Sigur. O verific de când mi-ai spus. Am fost afară, m-am uitat la animale, l-am adus pe Eric, aşa că… Pe naiba, s-a stricat din nou. Eşti…

— Ascultă-mă. Cooper şi cu mine suntem la vreo douăzeci de minute de locul respectiv. Cineva e acolo sus, a fost acolo. Am auzit o împuşcătură.

— Ah, Dumnezeule. Doar nu crezi că…

— Anunţă imediat poliţia şi pe cei de la protecţia vânatului. O să ştim peste douăzeci de minute. Sună-l pe Matt. Dacă e rănită, o aduc acolo. Poate că o să avem nevoie de un elicopter pentru asta.

— Mă ocup eu de asta. Rămâi în legătură şi ai grijă, Lil.

Legătura se întrerupse, înainte ca Lil să poată răspunde.

— Ne putem mişca mai repede decât atât, insistă Lil.

— Da şi putem intra direct în vizorul armei. Nu aşa vreau să-mi petrec dimineaţa. Nu ştim cine e acolo sus, sau ce are în cap. Ceea ce ştim, este că are o armă şi că a avut timp să fugă sau să-şi găsească o ascunzătoare unde să stea şi să aştepte.

Sau poate că s-a repliat, îşi spuse Cooper şi chiar

acum se pregăteşte să exerseze pe o ţintă umană. Nu putea fi sigur, aşa că nu se putea abţine să nu se gândească la ideea de a o imobiliza pe Lil şi de a o lega de un copac nenorocit, ca să poată urca fără ea.

— Ar fi mai bine să mergem mai departe pe jos. Îşi întoarse, capul şi îi întâlni privirea. O să fie mai puţin zgomotos şi în plus, suntem nişte ţinte mai mici. Ia-ţi cuţitul, puşca cu tranchilizant şi telefonul. Orice s-ar întâmpla, fugi. Cunoşti teritoriul mai bine ca oricine. Dacă te pierzi, suni după ajutor şi rămâi pierdută până vine cineva după tine. E clar?

— Aici nu este New York. Iar tu nu mai eşti poliţist. Privirea îi deveni ca de gheaţă.

— Dar nici chestia asta nu mai este un joc. Câtă vreme ai de gând să te mai tocmeşti cu cineva care este mai puternic ca tine?

Lil descălecă pentru că el avea dreptate şi îşi luă un mic pachet cu ceea ce simţea că va avea nevoie. Rămase cu arma cu tranchilizant în mână.

— În spatele meu. În linie, îi porunci el.

Coop se mişca repede. Ea ţinea pasul cu el, aşa cum ştia el că va face. Apoi Coop se opri, îşi scoase binoclul şi folosindu-se de un tufiş ca să se ascundă, scană liziera care se vedea sus.

— Poţi să vezi cuşca?

— Aşteaptă.

Vedea zăpada călcată în picioare, linia de copaci, bolovanii. Atâtea oportunităţi ca să te adăposteşti.

Continuă să scaneze. Unghiul era prost, dar putea vedea o parte din cuşcă, o parte din felină. Şi sângele de pe zăpadă.

— Nu pot vedea bine de aici. Dar felina e la pământ.

Lil închise o clipă ochii. Chiar şi aşa, îi văzu tristeţea înecându-i chipul.

— Tăiem pe acolo şi ne apropiem din spatele cuştii.

Suntem mai bine acoperiţi, aşa.

— În regulă.

A durat mai mult şi drumul a fost o luptă cu zăpada adâncă până la genunchi, cu panta, cu solul neregulat şi alunecos.

Se strecura printre tufişuri, accepta mâna lui Coop când avea nevoie să fie trasă.

Şi în aerul puternic, rece, simţi mirosul sângelui. Mirosi moartea.

— Mă duc la ea. Vocea lui Lil era calmă, nimic mai mult. Precis că ne-a auzit venind, dacă a rămas în zonă. A avut timp să se îndepărteze, să se ascundă şi să ne pândească, dacă asta a vrut. A împuşcat un animal aflat într-o cuşcă. Este un laş. A plecat.

— O poţi ajuta?

— Mă îndoiesc, dar mă duc la ea. Te putea împuşca azi-noapte, în clipa în care ai ieşit din cort.

— Eu merg primul. Nenegociabil.

— Nu-mi pasă. Ia-o înainte, atunci. Trebuie să mă duc la ea.

O prostie, îşi spuse el. Un risc care nu rezolva nimic. Dar se revăzu ajutând-o pe Lil să monteze cuşca şi cum privise împreună cu ea, la laptop, declanşarea trapei.

Nu putea lăsa felina acolo.

— Poate că ar trebui să tragi câteva focuri, să ştie că suntem şi noi înarmaţi.

— Ar putea-o lua ca pe o provocare. Coop se uită în spate, la ea. Tu crezi că este mai uşor să ucizi un animal aflat în capcană sau oricum, animal să fie, decât să ucizi un om. Este o greşeală să crezi asta. Depinde de cine trage. Rămâi în spatele meu şi rămâi aplecată, până când îţi. Spun eu.

Coop ieşi în luminiş.

O clipă, pielea lui deveni plină de viaţă, muşchii i se încordară şi i se tensionară. Fusese o dată împuşcat şi nu

era o experienţă pe care ar fi vrut să o repete.

Deasupra, un vultur circula în cerc şi cârâia. Se uită la copaci. O mişcare îl făcu să ridice arma. Un cerb cu urechi de măgar îşi făcea drum prin zăpadă, deschizând drumul turmei care venea în spatele lui.

Se întoarse şi se îndreptă spre cuşcă.

Nu se aşteptase că ea să stea pe loc după plecarea lui şi fireşte că nu stătuse.

— Vrei să porneşti camera? Dacă nu a stricat-o, adică.

Avem nevoie să înregistrăm ca document, chestia asta.

În cuşcă, puma zăcea pe o parte. Pământul era pătat de sângele şi de cheagurile provocate de fierbinţeala împuşcăturii. Îşi înfrână nevoia imperioasă de a deschide cuşca, de a mângâia, de a jeli, de a plânge. Contactă, în schimb, baza.

— Tansy, pornim din nou camera. Femela a fost împuşcată. În cap. A murit.

— Ah, Lil.

— Dă telefoanele şi fă o copie a filmului video. Să vină autorităţile şi un mijloc de transport, să o luăm de aici.

— Mă ocup chiar acum de totul. Îmi pare rău, Lil.

— Da. Şi mie.

Închise, se uită la Cooper.

— Camera?

— Tocmai am pornit-o, ca şi data trecută.

— Există un sezon de vânătoare de pume, scurt, restrictiv. Acum suntem în afara lui. Iar acesta este domeniu particular, teren marcat. Nu avea niciun drept.

Deşi vocea ei rămânea calmă, fermă, devenise foarte palidă, aşa încât ochii îi străluceau ca două bazine negre.

— Chiar dacă nu ar fi fost în cuşcă, fără apărare, tot nu avea niciun drept s-o omoare. Înţeleg vânătoarea.

Pentru hrană, ca un sport, din argumente pentru echilibrul ecologic, pe măsură ce noi pătrundem tot mai mult în spaţiul lor. Dar asta *nu a fost* vânătoare. A fost o crimă. A împuşcat un animal aflat într-o cuşcă. Iar eu am fost cea care am băgat-o în cuşcă. Eu am băgat-o acolo.

— Doar nu eşti atât de stupidă încât să te învinovăţeşti pentru asta.

— Nu. Ochii i se aprinseră acum de o furie absolută.

— Ticălosul care s-a dus la cuşcă şi i-a tras un glonţ în cap este de condamnat. Dar eu sunt factorul. Eu am făcut posibil asta.

Se lăsă pe spate şi inspiră adânc.

— Arată ca şi cum a urcat pe potecă, a traversat spre cameră, a scos-o din funcţiune. A ocolit cuşca, s-a uitat la ea, a aţâţat-o. Ea a scos strigătul ei de avertizare. El a continuat să o aţâţe. Poate că era mai excitant aşa, cine ştie. Apoi a tras. Destul de aproape, cred. Dar nu sunt sigură. Nu pot spune. O să facem o* autopsie, o să recuperăm glonţul. Poliţia îl va lua şi ne va spune ce armă a folosit.

— Un pistol, după sunet. De calibru mic, după cum arată rana.

— Presupun că tu ştii mai multe despre aşa ceva.

Ea făcea acum ceea ce simţea nevoia să facă, iar el nu spuse nimic despre integritatea locului crimei, când Lil deschise cuşca. Îşi puse mâna pe capul distrus şi tinerei femele care după estimarea ei nu trăise mai mult de un an. Care învăţase să vâneze şi să bântuie singură. Care rămânea ascunsă în locurile ei secrete şi evita compania.

O mângâie. Şi când umerii ei începură să tremure, se ridică să iasă din bătaia camerei de luat vederi. Pentru că nu avea altceva ce să-i ofere, Coop se duse la ea, o întoarse spre el şi o ţinu în timp ce ea plângea. Şi a plâns.

Avea ochii uscaţi şi aerul profesional, când au apărut autorităţile. Coop îl ştia puţin pe şerif, dar îşi imagină că

Lil îl cunoştea de o viaţă.

Să tot fi avut ceva peste treizeci de ani, aprecie Coop. Solid, cu o faţă puternică, masiv în jacheta de blană. Îl chema William Johannsen, dar ca majoritatea celor care-l cunoşteau, Lil îi spunea Will.

În timp ce vorbea cu Lil, Coop privea un adjunct care fotografia locul, cuşca, urmele. Văzu şi când Will îşi puse o mână pe umărul lui Lil, bătând-o uşor înainte de a o lăsa şi a se îndrepta spre Coop.

Willy se opri lângă Coop şi se uită la felina moartă.

— Ce gest teribil, laş. Vânezi?

— Nu. N-am prins niciodată gustul.

— Eu vânez un cerb în fiecare sezon. Îmi place să ies în natură, să mă măsor cu instinctele lor. Nevastă-mea face o mâncare grozavă din vânat. Dar niciodată nu am vânat o pumă. Tatăl meu, care este omul-vânează-să-mănânce, mi-a spus lucrul ăsta. Nu cumva să dobori o pumă. E frig bine aici. Lil zice că v-aţi lăsat caii jos.

— Da. Chiar aş vrea să merg la ei.

— Te conduc o bucată de drum. Mi-a spus că l-a sunat pe tatăl ei, care este acum pe drum, să se întâlnească cu voi la locul în care v-aţi ridicat tabăra aseară. Să vă ajute la cărat.

— Lil simte nevoia să însoţească puma.

— Da. Willy dădu din cap. O să te însoţesc o vreme şi poţi să-mi spui cam ce anume s-a întâmplat. Dacă am nevoie de mai mult, o să te mai contactez după ce ajungi jos. Şi după ce te încălzeşti puţin.

— În regulă. Dă-mi un minut.

Fără să aştepte confirmarea, Coop se întoarse la Lil. Spre deosebire de Willy, nu o bătu încurajator. Ochii ei erau uscaţi când i-au întâlnit pe ai lui. Uscaţi şi puţin distanţi.

— Mă duc după cai, mă întâlnesc cu Joe la locul unde am campat. Îţi aducem lucrurile.

— Mulţumesc, Coop. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu ai fi fost cu mine.

— Te-ai fi descurcat. Mă întorc.

— Nu e nevoie să…

— Mă întorc.

Spunând astea, plecă şi Willy îl prinse din urmă.

— Înţeleg că ai lucrat în poliţie, acolo, în est.

— Am lucrat.

— Am auzit că ai renunţat şi ai lucrat independent.

— Da.

— Mi-amintesc când erai mic şi veneai aici, în vizită la bunici. Oameni buni.

— Într-adevăr.

Buzele lui Willy se curbară, continuând să înainteze în acelaşi ritm, pe potecă.

— Am auzit cum Gull Nodock, care lucrează acum pentru tine, ţi-a dat într-o zi să mesteci tutun şi tu ai vomitat totul din tine. Gura lui Coop trădă un zâmbet vag.

— Gull nu oboseşte să tot spună povestea asta.

— E o poveste bună. Ce-ar fi să-mi faci un rezumat, domnule Sullivan. Nu trebuie să-ţi spun eu ce mă interesează să ştiu, având în vedere că ai lucrat în poliţie.

— Spune-mi Cooper, sau simplu, Coop. Lil şi cu mine am plecat ieri dimineaţă. În jurul orei opt, poate imediat după. Am descărcat o parte din lucruri la locul unde am făcut tabăra, la râu şi pe la unsprezece am ajuns aici, sus. Aproape de unsprezece, cred.

— N-aţi făcut mult.

— Cai buni, iar ea cunoaşte drumul. A verificat camera de supraveghere. Cineva spărsese lacătul şi o oprise. Lil zicea că nu mai funcţiona de vreo două zile. A repornit-o. Am văzut urmele lăsate de cine o fi făcut asta. Cred că are în jur de patruzeci şi unu la pantof.

Willy dădu din cap, potrivindu-şi pălăria cu boruri mari, Stetson.

— O să verificăm.

— Am montat cuşca, am băgat momeala în ea şi ne-am întors la camping înainte de ora două. Ea a lucrat, eu am citit, am mâncat, ne-am culcat. Pe la cinci şi douăzeci, azi-dimineaţă, am auzit pe cineva umblând pe afară. Mi-am luat pistolul. Când am ieşit din cort, omul fugise deja. Mai mult l-am auzit decât l-am văzut, dar l-am zărit, totuşi. Cred că are în jur de un metru optzeci şi este bărbat. Cel mai sigur, bărbat, după felul în care se mişca, după siluetă. Avea un rucsac şi o căciulă. Genul de căciulă de gimnastică. Nu-ţi pot spune vârsta, rasa, culoarea părului. Nu i-am văzut decât silueta, mişcarea când a fugit, dispărând printre copaci. Se mişca repede.

— Dar la ora aceea e totul negru ca cerneala.

— Da. Poate că avea ochelari cu infraroşii. Nu l-am văzut decât din spate, dar se mişca ca o gazelă. Repede, fluid. Apoi s-a trezit şi Lil. Nu mult după aceea, a primit semnalul că a sărit trapa de la cuşcă. Ne-a luat vreo treizeci de minute bune, poate mai aproape de patruzeci ca să împachetăm, iar ea să contacteze baza. Şi am petrecut şi ceva vreme privind felina, pe computerul ei. Aşa că a avut un avans bun, faţă de noi. Niciunul dintre noi nu ne-am gândit că s-ar putea duce acolo, că ar putea face asta.

— De ce v-aţi fi gândit?

Au ajuns la cai şi Willy mângâie prietenos iapa lui Coop.

— Se făcuse deja lumină dar nu ne-am grăbit. Apoi ea a văzut urmele. Eram cam pe la jumătatea distanţei între tabără şi cuşcă.

— Are un ochi format pentru aşa ceva, comentă Willy în felul lui molcom.

— A făcut un ocol, a traversat înapoi la potecă şi a luat-o în sus. Am auzit felina strigând, aşa cum fac ele.

— Al naibii sunet.

— Când a strigat a treia oară, am auzit împuşcătura. Coop detalie restul, completând cu aprecierea timpului.

— Nu se vede un loc pe unde să fi ieşit glonţul, adăugă Coop. Este vorba de un pistol cu calibru mic. Un pistol compact, poate un treizeci şi opt. Genul pe care-l poate purta uşor cineva, sub haină. Nu îl oboseşte la mersul pe jos, nu se vede dacă se întâlneşte cu cineva pe drum. Nu e decât un alt iubitor de natură.

— Noi tratăm serios aşa ceva, pe aici. Poţi conta pe asta. O să te ţin la curent. Dacă o să mai trebuiască să stau de vorbă cu tine, ştiu unde să te găsesc. Şi să fii cu ochii în patru, Coop, la coborâre.

— Poţi fi sigur de asta. Coop urcă pe cal şi luă din mâna lui Willy hăţurile celuilalt cal.

Drumul singur, înapoi, îi lăsă timp să se gândească.

Nu fusese nicio coincidenţă faptul că se umblase la cameră, faptul că un intrus alesese tabăra lor, faptul că fusese ucisă puma capturată de Lil.

Numitorul comun? Lillian Chance.

Trebuia să i se spună şi Lil trebuia să ia toate măsurile de precauţie.

Ea credea că era mai uşor pentru cineva să ucidă un animal aflat într-o cuşcă, decât un om.

Coop nu era de aceeaşi părere.

Nu îl cunoştea prea bine pe William Johannsen şi nu mai avusese contacte profesionale cu el, până acum. Dar îi lăsase impresia de competenţă şi de judecată lucidă. Se aştepta ca omul ăsta să facă tot ce se putea şi trebuia. Făcut, pentru investigaţie.

Iar Coop presupunea că fără puţin noroc, Willy nu va ajunge nicăieri.

Cine a ucis puma lui Lil ştia exact ce făcea şi ştia exact cum să facă acest lucru. Întrebarea era de ce.

Cineva care avea ceva personal cu Lil sau o vendetă împotriva refugiului? Poate amândouă, câtă vreme în

mintea multora Lil reprezenta refugiul. Un extremist de ambele părţi ale conceptului mediu/conservare, era o posibilitate.

Cineva care cunoştea zona, care ştia cum să supravieţuiască mult timp în sălbăticie, care ştia să treacă neobservat. Un localnic, poate, sau cineva cu legături aici, se gândea Coop.

Poate că o să apeleze la câteva vechi relaţii, să afle dacă au mai existat asemenea incidente în ultimii ani. Sau, acceptă el, ar putea-o întreba direct pe Lil. Fără îndoială că ea ar şti sau ar putea afla mai repede.

Desigur, asta îi dădea peste cap ideea de a păstra distanţa. O dăduse deja peste cap, de fapt, când îi venise ideea de a o însoţi în excursia asta. Atunci pe cine păcălea el?

Nu avea de gând să stea departe de ea. A ştiut asta, oricât de mult încerca el să nege, din clipa în care Lil deschisese uşa cabanei. Din clipa când o revăzuse.

Poate că era doar vorba de o treabă neterminată. Ori el nu era omul care să lase lucrurile neterminate. Lil era… Era o problemă neterminată, decise el. Dacă nu o putea rupe, atunci să o lege. La naiba cu tipul cu care nu era chiar logodită.

Dar mai era ceva. Simţise asta la ea. Văzuse asta în ochii ei. Nu conta cât timp a trecut de când nu o mai văzuse, el tot îi citea în ochi.

Visase la ei.

Ştia ce văzuse în ei dimineaţa, în cort, când priveau pe computer puma care sâsâia în cuşcă. Dacă ar fi atins-o atunci, ar fi fost a lui. Cât se poate de simplu.

Nu vor reuşi să depăşească această nouă etapă a vieţii lor, indiferent cât de greu le-ar fi, până când nu vor reuşi să treacă peste vechile sentimente, peste vechea lor legătură, peste vechile nevoi. Poate că odată ce vor reuşi acest lucru, vor putea fi din nou prieteni. Poate că vor

reuşi. Dar stând pe loc nu vor reuşi nimic.

Iar ea avea probleme. Poate că ea nu credea sau nu recunoştea, dar cineva vroia să-i facă rău. Indiferent de relaţia dintre ei, indiferent ce erau unul pentru celălalt, el nu avea de gând să permită aşa ceva.

Când începu să vadă tabăra, Coop încetini. Îşi dădu haina în spate şi puse mâna pe pistol.

Dâre lungi, precise, se vedeau de-a lungul ambelor corturi. În râul îngheţat zăceau aruncaţi, uzi, sacii de dormit şi sobiţa pe care pregătise de dimineaţă cafeaua şi prăjise şunca. Cămaşa cu care fusese îmbrăcată Lil ieri zăcea întinsă pe zăpadă. Coop putea jura că petele de sânge de pe ea erau de la pumă.

Descălecă, legă caii, apoi deschise sacul lui Lil ca să caute camera pe care o văzuse băgând-o acolo, de dimineaţă.

Fotografie scena din diverse unghiuri, făcu prim planuri cu cămaşa, corturile, cu obiectele din râu, cu urmele de cizme care nu erau ale lui, care nu erau ale lui Lil.

Mai mult nu putea face, îşi spuse el scotocind după o pungă de plastic în care să pună probele. Cu mănuşile trase, băgă în pungă cămaşa lui Lil, sigilă punga şi îşi dori să fi avut măcar un pix sau un marker, să noteze ora, data şi iniţialele lui.

Auzi apropiindu-se un cal şi îşi spuse că era Joe. Vârî cămaşa în sacul lui şi-şi duse mâna la armă. O lăsă să cadă, când cal şi călăreţ apărură în raza lui vizuală.

— Lil este bine, strig Coop, mai întâi. Este cu şeriful. Este bine, Joe.

— În regulă. Călare încă, Joe privi tabăra.

— Doar nu v-aţi îmbătat aseară şi aţi făcut asta?

— Trebuie să se fi întors aici pe un drum ocolit, în timp ce noi urcam. Este o treabă rapidă. Laşă şi murdară. Nu cred că i-a luat mai mult de zece minute.

— De ce?

— Asta da, întrebare.

— Pe care ţi-o pun ţie, Cooper. Joe se lăsă jos din şa, ţinând frâiele într-o mână ale cărei încheieturi, îşi imagină Coop, trebuie să fi fost albe sub mănuşile de călărie.

— Nu sunt un idealist. Ştiu că oamenii nu ţin cont de nimic. Dar nu înţeleg asta. Poate că tu ai o idee mai bună. Precis te-ai gândit la asta.

Minciuna slujea adesea unui scop. Coop ştia asta. Doar că el nu avea de gând să îl mintă pe Joe.

— Cineva are ceva cu Lil, doar că eu nu am răspunsul. Poate că ştii tu ceva, sau chiar Lil. De multă vreme nu am mai făcut parte din viaţa ei. Nu ştiu ce se petrece cu ea, înăuntrul ei.

— Dar o să afli.

— Se ocupă poliţia de asta, Joe. Willy mi-a lăsat impresia unui om căruia îi place să rezolve problemele. Am făcut poze la tot ce am găsit aici şi o să i le dau. Coop se gândi la cămaşa mânjită cu sânge, dar tăcu. Un tată, deja speriat, deja bolnav de îngrijorare, nu avea nevoie de mai mult.

— Willy o să-şi facă treaba şi o s-o facă foarte bine. Dar nu o să se gândească la asta, la Lil, în fiecare clipă din zi. Eu te rog pe tine, Coop. Eu te rog pe tine să mă ajuţi. Să o ajuţi pe Lil. Să ai grijă de ea.

— O să am grijă de ea. O să fac tot ce pot. Mulţumit, Joe dădu din cap.

— Cred c-ar fi mai bine să curăţăm aici.

— Nu. Raportăm ce-am văzut şi plecăm. Probabil că tipul nu a lăsat nimic în urmă, dar lăsăm poliţia să se ocupe de asta.

— Tu ştii mai bine. Cu respiraţia întretăiată, Joe îşi scoase pălăria şi îşi trecu prin păr o mână înmănuşată, o dată, de două ori.

— Iisuse, Cooper, Iisuse. Îmi fac griji pentru fata mea.

Şi eu, îşi spuse Cooper. Şi eu.

10

Lil îşi înfrână emoţia, ca să-l asiste pe Matt la autopsie. Unul din adjuncţii şerifului era de faţă, devenind tot mai verde la faţă în timpul procedurii. În alte împrejurări, reacţia bietului om poate că ar fi amuzat-o puţin.

Dar sângele de pe mâinile ei i se datora, în parte. Nimeni nu va reuşi vreodată să o convingă de contrariul.

Totuşi, omul de ştiinţă din ea prelevă mostre de sânge şi fire de blană de la animalul mort, aşa cum plănuise să o facă de la animalul viu. Le va analiza şi va strânge date pentru dosarele şi hârtiile ei, pentru program.

Când medicul scoase glonţul, ea îi întinse tăviţa din oţel inoxidabil. Glonţul răsună aproape vesel, când Matt îi dădu drumul. Adjunctul de şerif îl băgă într-o pungă, o sigilă, consemnând datele în prezenţa lor.

— Pare a fi un treizeci şi doi, spuse el şi înghiţi. Mă duc să i-l duc Şerifului Johannsen. Ah, verificaţi dacă ăsta i-a cauzat moartea, da, doctore Wainwright?

— Un glonţ în cap asta face, de obicei. Nu există alte răni sau urme. Sigur, o s-o deschid, o să-i fac un examen complet. Dar tu ţii în mână obiectul care a ucis animalul ăsta.

— Da, domnule.

— Vom trimite la biroul şerifului un raport complet. Toată documentaţia, spuse Lil.

— Atunci eu am plecat, spuse adjunctul repezindu-se afară pe uşă.

Matt schimbă forcepsul *cu* scalpelul.

— Având în vedere greutatea, înălţimea, dinţii, aş zice că femela aceasta avea între douăsprezece şi cincisprezece luni. Se uită la Lil, spre confirmare.

— Da. Nu este gestantă – deşi o să verifici asta – şi nici nu pare să fi născut de curând. Nu se putea

împerechea toamna trecută, fiind prea tânără la vremea respectivă, ca să fi avut ciclu. Şi după cum se vede, pare să fi fost sănătoasă.

— Lil, nu trebuie să faci asta, nu trebuie să stai aici.

— Ba da. Lil se întări şi îl urmări pe Matt care făcea prima incizie, precisă, în Y.

Când totul s-a terminat şi datele au fost înregistrate, când toate concluziile au fost trase, ochii începură să o usture şi gâtul să i se strângă. Stresul şi durerea nu făceau un mariaj fericit în stomacul ei. Se spălă pe mâini cu grijă, de câteva ori, înainte de a se întoarce în biroul ei.

În clipa când o văzu, ochii lui Lucius se umplură de *lacrimi*.

— Îmi pare rău. Nu cred că pot să asimilez ce s-a întâmplat.

— Este în regulă. A fost o zi grea.

— Mă gândeam că poate vrei să pun ceva pe site. O declaraţie sau…

— Nu ştiu. Îşi frecă faţa cu mâinile. Mintea ei pur şi simplu încă nu se gândise la asta.

— Poate c-ar trebui. Da, poate c-ar trebui. A fost asasinată.

Oamenii ar trebui să afle, să ştie ce s-a întâmplat cu ea.

— Pot să scriu eu ceva şi-ţi dau să citeşti.

— Da, fă asta, Lucius.

Mary Blunt, voinică la trup dar cu un suflet sensibil, se ridică de la biroul ei şi turnă apă într-o cană.

— Este ceai. Bea-l, îi porunci ea şi-i vârî cana în mână. Apoi du-te acasă. Nu mai ai ce face aici. Este aproape de ora închiderii. Ce-ar fi să vin cu tine, să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

— Nu pot acum, Mary, dar mulţumesc. Matt se ocupă de hârtii, face dosarul. Poţi să i-l duci tu lui Willy, în drum spre casă?

— Cum să nu. Mary, cu ochii ei cafenii plini de grijă, pe deasupra jumătăţilor de ochelari, o îmbrăţişă pe Lil doar cu un braţ.

— Îl găsesc ei pe nenorocitul care a făcut asta, Lil. Fii liniştită.

— Contez pe asta. Îşi bău ceaiul pentru că era acolo şi pentru că Mary o urmărea să se asigure că-l bea.

— Săptămâna viitoare avem excursia aceea pe teren, cu Cercetaşii. O pot reprograma, dacă tu crezi că mai ai nevoie de puţin timp.

— Nu, să rămână totul în normalitate.

— Bine, atunci. Am făcut câteva studii privind sponsorizările şi m-am gândit la unele posibilităţi. Te poţi uita şi tu, să vezi dacă e ceva interesant de dezvoltat.

— În regulă.

— Pe mâine. Şi acum, acasă. Închidem aici, spuse Mary cu o voce fermă, luându-i ceaşca goală.

— Mă duc mai întâi să mă uit la animale.

— Tansy, internii şi câţiva voluntari s-au ocupat de mâncarea lor.

— Vreau doar să… Verific. Du-te acasă. Se uită la Lucius, incluzându-l şi pe el. Cum termină Matt, închideţi şi plecaţi acasă.

Când ieşi, îl văzu pe Farley venind dinspre grajduri şi ridicând o mână, în chip de salut.

— Ţi-am adus calul cel nou şi lucrurile. Am ţesălat-o şi i-am dat câteva grăunţe în plus.

— Farley, parcă te-a trimis Dumnezeu.

— Şi tu ai fi făcut la fel. Se opri în faţa ei, mângâind-o uşor pe braţ.

— A naibii treabă, Lil.

— Da, aşa este.

— Ai nevoie să fac ceva? Farley strânse din ochi, în lumina amurgului. Tatăl tău a spus c-ar trebui să stau cât ai nevoie. Se gândea că poate ar trebui să dorm aici, peste

noapte.

— Nu trebuie să faci asta, Farley.

— De fapt a spus să dorm aici peste noapte, nu că ar trebui, spuse Farley, cu zâmbetul lui atrăgător, candid. O să dorm pe priciul din grajd.

— Este unul mai bun, în birou. Dormi acolo. Vorbesc eu cu şeful tău, dar în seara asta o s-o lăsăm aşa.

— O să doarmă şi el mai bine.

— De aceea o şi lăsăm aşa. Adevărul este că probabil şi eu o să dorm mai bine, ştiind că eşti aici. O să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Nu e nevoie. Mama ta mi-a dat destul, la pachet. Nu ar strica să-i suni. Farley făcu stânga-mprejur, pe cizmele lui tocite.

— Ziceam şi eu aşa.

— O să-i sun.

— Ah, Tansy e înăuntru?

— Nu. Trebuie să fie pe afară, pe undeva. Luminiţa din ochii lui o făcu să-şi dorească să ofteze din nou. Era al naibii de dulce.

— Poate că o cauţi tu, să-i spui că închidem puţin mai devreme. Dacă animalele au fost controlate, poate pleca.

— Bine. Dar ia-o şi tu mai uşor, Lil. Dacă ai nevoie de ceva la noapte, strigă-mă.

— Aşa o să fac.

Lil o luă spre zona felinelor mici. Se opri în dreptul fiecărui habitat, ca să se ajute să-şi reconfirme motivul pentru care făcea asta, ce anume spera să facă. Majoritatea animalelor pe care le adăposteau, le studiau, ar fi fost moarte, altfel. Eutanasiate sau părăsite de proprietarii lor, omorâte în natură, unde erau prea bătrâne sau handicapate ca să supravieţuiască. Ele aveau aici viaţa lor, protecţie şi câtă libertate îşi puteau ei permite. Ele serveau să educe, să fascineze, să stoarcă fonduri ca să ajute la menţinerea acestui loc.

Asta conta. Din punct de vedere intelectual, ştia că asta conta. Dar inima ei era atât de îndurerată, încât nu intelectul era cel care avea nevoie de întărituri.

Baby o aştepta, cu motoraşul de tors din gâtlejul lui. Îngenunche, punându-şi capul pe grilajul cuştii, ca el să poată să i-l atingă cu al lui, în chip de salut.

Se uită în spatele lui, unde celelalte două pume îşi sfâşiau mâncarea de seară. Numai Baby era în stare să-şi lase puiul preferat, pentru ea.

Şi în ochii lui strălucitori, găsi alinare.

I-a durat ceva lui Farley ca să o găsească, dar când o văzu, inima lui bătu ceva mai tare. Tansy stătea pe o bancă – şi în sfârşit era singură, uitându-se la tigrul mare, bătrân (închipuie-ţi, un tigru în valea asta!) cum se spăla pe faţă.

Exact ca o pisicuţă domestică, lingându-şi labele şi frecându-se cu ele pe faţă, se gândea Farley.

Vroia să se gândească la ceva mai inteligent de spus, la ceva deştept şi nostim. Nu credea despre el că era inteligent, când trebuia să spună ceva. Iar când era aproape de Tansy Spurge, limba efectiv i se încleşta.

Tansy era lucrul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată şi o dorea atât de mult pentru el, încât îl durea în stomac.

Ştia că părul acela negru, buclat era ca mătasea şi. Parcă se electriza la atingere. Reuşise o dată să îl atingă cu mâna. Ştia că pielea de pe mâinile ei era moale şi catifelată dar se întreba dacă faţa ei era la fel. Faţa asta frumoasă, cu tenul cafeniu-auriu. Încă nu avusese curajul să încerce să o atingă.

Dar lucra la asta.

Era mai deşteaptă decât el, fără îndoială. El terminase liceul doar pentru că Joe şi Jenna făcuseră o lege din asta. Dar Tansy studiase fel de fel şi avea şi gradele acelea de la colegiu. Îi plăcea şi asta la ea, felul cum i se citea inteligenţa în ochi. Deopotrivă cu bunătatea.

Văzuse cum se purta cu animalele. Cu blândeţe. Farley nu suporta ideea ca un animal să sufere.

Şi în plus, mai era şi atât de al naibii de sexi, încât ori de câte ori se afla la zece paşi de ea, sângele îi bubuia în cap – şi în alte locuri.

Exact ca acum.

Îşi îndreptă umerii, dorindu-şi să nu fi fost atât de slăbănog.

— E clar că-i place să fie curat şi fercheş, nu? în timp ce-şi făcea curaj să se aşeze lângă ea, Farley se opri în dreptul cuştii, privindu-l pe bătrânel cum îşi făcea toaleta.

Îl atinsese o dată pe Boris, când îl rugase Tansy să-l ajute pe Matt să-i cureţe bruma de dinţi care-i mai rămăsese. Da, fusese o experienţă formidabilă, să îţi laşi mâinile să se plimbe pe spinarea unei feline din junglă.

— Se simte bine astăzi. A avut poftă de mâncare. Îmi făceam griji că nu o să treacă peste iarna asta, după infecţia de la rinichi. Dar uite că trăieşte.

Cuvintele erau simple, oarecare, dar el îi cunoştea

— Îi studiase doar – inflexiunile. Auzi lacrimile înainte de a i le vedea.

— Ah, nu.

— Îmi pare rău. Tansy făcu un gest cu mâna. Cu toţii am avut o zi grea. Eu am fost furioasă, doar furioasă, aproape tot timpul. Apoi m-am aşezat aici şi… Ridică din umeri şi făcu din nou un gest vag cu mâna.

Nu mai avea nevoie de curaj ca să se aşeze lângă ea. Nu avusese nevoie decât de lacrimile ei.

— Am avut un câine, acum vreo cinci ani, care a fost călcat de maşină. Nu îl aveam de multă vreme, poate de câteva luni. Am plâns ca un copil, chiar acolo, pe marginea drumului.

Îşi petrecu un braţ pe după umărul ei şi rămase aşa, uitându-se la tigru.

— Nu am vrut să mă întâlnesc cu Lil până nu mă

liniştesc.

Asta-i trebuie acum, să-i mai plâng şi eu pe umăr.

— Al meu este chiar aici.

Deşi i-l oferise cu sinceritate, din prietenie, inima îi bătu totuşi mai tare când ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Am văzut-o pe Lil. Vorbea repede acum, înainte ca mintea să i se întunece de emoţie. Zicea să-ţi spun că închide ceva mai devreme şi că-i trimite pe toţi acasă.

— Nu ar trebui să rămână singură.

— Rămân eu peste noapte. O să dorm în cabana cealaltă.

— Asta e bine. E bine. O să mă simt mai bine, ştiind asta.

Este drăguţ din partea ta, Farley, să…

Tansy îşi ridică faţa şi el şi-o întoarse pe a lui spre ea. În clipa aceea, pierdut în ochii ei, alinarea se transformă în îmbrăţişare.

— Dumnezeule Mare, Tansy, reuşi el să spună şi îşi apăsă buzele pe ale ei.

Moi. Dulci. Îşi spunea că aveau gust de cireşe calde şi acum că era atât de aproape, îi putea mirosi pielea, care era şi ea caldă.

Îşi spuse că un bărbat n-ar simţi niciodată frigul, nicio zi din viaţa lui, dacă ar putea-o săruta.

Tansy se lăsă spre el, o simţi venind spre el. Asta îi conferi o senzaţie de putere şi siguranţă.

Apoi Tansy se retrase, repede.

— Farley, asta nu e… Nu putem face asta.

— Nu am vrut. Nu aşa. Nu se putu abţine şi îşi trecu o mână peste părul ei.

— Nu am vrut să profit de situaţie.

— Este în regulă. Este bine.

Vorbea tare şi ochii ei erau mari. Asta îl făcu să zâmbească.

— A fost bine. De atâta timp mă gândesc să te sărut,

încât nici nu-mi mai amintesc de când. Iar acum, cred că o să mă gândesc să te sărut din nou.

— Să nu faci asta. Tonul ei era din nou ridicat, ca şi cum ar fi lovit-o cu un băţ.

— Nu poţi. Nu putem.

Tansy se ridică în picioare. Se ridică şi el, dar mai încet.

— Eu cred că îţi place de mine.

Tansy se înroşi – Doamne, ce drăguţă era – şi începu să-şi răsucească nasturii de la haină.

— Fireşte că-mi place de tine.

— Am vrut să spun că eu cred că şi tu te gândeşti uneori să mă săruţi. Eu simt că am un yen foarte puternic pentru tine, Tansy. Poate că ţu nu simţi la fel, dar ceva, ceva, cred că tot simţi.

Tansy îşi strânse haina, continuând să se joace cu nasturii.

— Eu nu… Asta nu e…

Mâna care răsucea nasturii se repezi drept în pieptul lui.

— Nu o să facem asta. Trebuie să accepţi. Ar trebui să… Să ai un yen pentru… Fete de vârsta ta.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— Nu ai spus că tu nu ai unul pentru mine. Ceea ce ne trebuie nouă, este ca eu să te invit în oraş, la cină. Poate să dansăm. Să facem asta aşa cum trebuie.

— Nu facem nimic.

Între sprâncenele ei apăru o cută – i-ar fi plăcut să o sărute – şi vocea ei deveni fermă. El continuă doar să zâmbească.

— Vorbesc serios. Exasperată acum, îşi înfipse degetele arătătoare în pieptul lui.

— Mă duc acum la Lil, apoi plec acasă. Şi – ah, şterge-ţi zâmbetul ăla stupid de pe faţă.

Se întoarse în loc şi plecă demnă.

Furia ei îi transformă surâsul într-un zâmbet mai larg decât faţa lui.

O sărutase pe Tansy Spurge, se gândea el. Şi până să apuce Tansy să se înfurie, îl sărutase şi ea.

Lil mai luă trei pastile de Tylenol, să scape de durerea de cap cauzată de stres şi făcu un duş lung, fierbinte. Îmbrăcată cu flanele, cu şosete groase şi un pulover comod, uzat, cu emblema Universităţii din Dakota de Nord, mai băgă buşteni în flăcările şemineului compact.

Căldură, îşi spuse ea. Părea că nu-i mai ajungea. Lăsă şi luminile aprinse. Încă nu era pregătită pentru întuneric. Se gândi să mănânce ceva, dar nu-şi putea aduna energia şi nici pofta pentru asta.

Îşi sunase părinţii, aşa că asta putea tăia de pe listă. Îi liniştise, le promisese să încuie uşile şi le reaminti că refugiul era prevăzut cu sisteme de avertizare.

Avea de lucru. Avea de scris articole, de completat oferte de sponsorizare. Nu, o să spele rufe. Nu avea rost să le lase să se adune teanc.

Poate c-ar trebui să-şi descarce pozele. Sau să verifice camerele web.

Sau, sau, sau.

Se plimba ca o felină într-o cuşcă.

Zgomotul camionetei o făcu să se întoarcă brusc spre uşă. Personalul plecase aproape de două ore, iar Mary a încuiat cu siguranţă poarta de acces pentru maşini, în urma ei. Aveau cu toţii chei… Dar având în vedere circumstanţele, dacă cineva uitase poate ceva, sau vroia ceva, nu ar fi sunat-o mai întâi?

Baby lansă un strigăt de avertizare şi în zona felinelor mari bătrâna leoaică scoase un răget. Lil înşfăcă puşca. Farley ieşi imediat după ea.

În contrast cu inima ei care bubuia, vocea lui Farley era calmă ca o briză de primăvară.

— Lil, de ce nu intri în casă, mă duc eu să văd cine…

Bine.

Îşi întoarse cu ţeava în jos puşca pe care o ţinea în mână.

— Este maşina lui Coop.

Farley ridică o mână în chip de salut, când camioneta se opri şi Coop sări din ea.

— Al naibii comitet de recepţie, spuse Coop uitându-se la puşti, apoi în direcţia animalelor care îi atrăseseră atenţia noului sosit că erau în alertă.

— Ce mai larmă au făcut, comentă Farley. E ceva să auzi animalele astea mari, de junglă, făcând atâta' scandal, nu? în regulă. Ne mai vedem, spuse el dând din cap spre Coop.

— Cum ai intrat pe poartă? îl întrebă Lil după ce Farley dispăru înapoi în cabană.

— Tatăl tău mi-a dat cheia lui. Din câte înţeleg, cam zboară multe chei prin jur. La ce bun un lacăt, dacă toată lumea are o cheie?

— Personalul din conducere are chei. Ştia că glasul ei suna a apărare, pentru că se speriase. O clipă fusese cu adevărat speriată.

— Altfel, cineva ar trebui să o deschidă în fiecare afurisită de dimineaţă, ca să poată intra toţi ceilalţi. Ar fi trebuit să suni. Dacă ai venit să vezi ce fac, ţi-aş fi spus şi ai fi scutit un drum.

— Nu este un drum chiar aşa de lung. Urcă treptele spre terasă, întinzându-i o farfurie acoperită.

— Bunica îţi trimite asta. Pui şi găluşte. Luă puşca pe care Lil o proptise de balustradă şi intră în cabană fără invitaţie.

Strângând din dinţi, Lil îl urmă.

— A fost drăguţ din partea ei că s-a deranjat şi apreciez că mi le-ai adus, dar…

— Iisuse, Lil, e ca într-un furnal, aici.

— Mi-a fost frig. E drept, acum se făcuse mai cald

decât era nevoie, dar era casa ei, ce naiba.

— Ei, ascultă, nu este nevoie să rămâi, începu ea în timp ce Coop îşi scotea paltonul. Sunt bine păzită aici, aşa cum ai văzut. A fost o zi grea pentru amândoi.

— Da. Şi sunt flămând. Luă farfuria înapoi din mâna ei şi o porni spre bucătărie.

Lil şuieră în barbă, dar ospitalitatea îi fusese inculcată din copilărie. Oaspeţilor, chiar şi celor nepoftiţi, trebuia să li se ofere mâncare şi de băut.

El pornise deja cuptorul şi tocmai băga farfuria înăuntru, când intră ea. Ca şi cum ea ar fi fost oaspetele.

— Încă e caldă. Nu durează mult să se pătrundă. Ai o bere? Iar oaspeţii, îşi spuse ea cu resentiment, ar trebui să aştepte să li se ofere de mâncare şi băutură. Deschise cu furie uşa frigiderului şi scoase două sticle de Coors.

Coop răsuci capacul şi îi oferi stela.

— E drăguţ la tine. Se lăsă pe spate, savurând prima sorbitură rece, în timp ce înregistra repede totul. Deşi bucătăria era micuţă, avea nenumărate dulăpioare cu uşi de sticlă şi etajere deschise, un bufet mărişor, de culoarea ardeziei. În colţ era înghesuită o măsuţă cu o banchetă fixă, asigurând spaţiul de luat masa.

— Tu găteşti?

— Când vreau să mănânc. Coop dădu din cap.

— Aşa e şi cu mine. Bucătăria din cabană o să aibă cam aceleaşi dimensiuni, când o să fie gata.

— Ce faci aici, Cooper?

— Beau o bere. Iar peste vreo douăzeci de. Minute, o să mănânc un bol cu pui şi găluşte.

— Nu te mai da mare. Privind-o, ridică berea.

— Sunt două chestii. Poate chiar trei. După ce s-a întâmplat astăzi, am vrut să văd cum te simţi şi cum te-ai instalat aici. Apoi, Joe m-a rugat să am grijă de tine şi i-am spus că o să am.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— I-am spus că o să am, repetă Coop, aşa că amândoi va trebui să ne descurcăm cu asta. Şi ultima

— Poate ultima – tu ai putea crede, din cauza modului în care au evoluat lucrurile între noi, că nu-ţi pasă. Dar greşeşti.

— Modul în care au evoluat lucrurile între noi nu este important. Important este modul în care decurg acum. Asta, îşi spuse ea, era esenţial să-şi amintească Dacă gândul că tu ai grijă de mine înseamnă o uşurare pentru părinţii mei, perfect, asta este bine. Dar eu nu am nevoie să ai grijă de mine. Puşca de acolo e încărcată şi ştiu s-o folosesc.

— Ai îndreptat vreodată arma asupra unui om?

— Nu, încă. Dar tu?

— Este cu totul altceva când ai mai făcut asta, spuse el în loc de răspuns. Este cu totul altceva decât când ştii doar că poţi apăsa pe trăgaci. Lil, ai mari probleme.

— Ce s-a întâmplat astăzi nu înseamnă…

— Tipul s-a întors la tabăra noastră, cât timp eram noi sus, cu puma. A tăiat corturile cu cuţitul, a aruncat în râu o parte din lucruri.

Lil trase aer în piept, îndelung şi încet, să împiedice frica să se furişeze înapoi.

— Nu mi-a spus nimeni.

— Am spus c-o s-o fac eu. A scormonit după bluza cu care ai fost îmbrăcată ieri şi a mânjit-o cu sânge. Asta este ceva personal.

Simţi cum i se înmoaie picioarele, aşa că se dădu înapoi şi se aşeză pe banchetă.

— Asta nu are nicio logică.

— Nu trebuie să aibă. O să ne aşezăm aici, o să mâncăm din faimosul pui cu găluşte al lui Lucy. Eu o să-ţi pun nişte întrebări iar tu o să-mi răspunzi.

— De ce nu-mi pune Willy întrebările astea?

— O să ţi le pună. Dar în seara asta ţi le pun eu. Unde

este francezul tău?

— Cine? Luptându-se să asimileze întrebarea, îşi trecu prin păr degetele ambelor mâini.

— Jean-Paul? Este... În India. Cred. De ce?

— Aţi avut cumva probleme?

Lil se zgâi la el. Îi dură o clipă să priceapă că nu o întreba dintr-un interes personal, ci ca un poliţist de facto.

— Dacă pescuieşti în zona asta, crezând că Jean-Paul are vreo legătură, te înşeli. El nu ar ucide niciodată un animal într-o cuşcă şi nu ar face niciodată nimic care să mă rănească. Este un om bun şi mă iubeşte. Sau m-a iubit.

— Te-a iubit?

— Nu mai suntem împreună. Repetându-şi că nu era ceva personal, îşi apăsă ochii cu degetele. Nu mai suntem împreună exact de când am plecat eu în

America de Sud. Nu ne-am certat, iar el este în India, cu treabă.

— Perfect. Era ceva destul de uşor de verificat. Mai există cineva? Cineva cu care ai o legătură sau care vrea să o aveţi?

— Nu mă culc cu nimeni, spuse ea plat şi nimeni nu a făcut nicio încercare în acest sens. Nu văd de ce trebuie să fie ceva legat de mine, personal.

— Camera ta de supraveghere, puma ta, bluza ta.

— Camera este proprietatea refugiului, puma nu a fost a mea. Nu a aparţinut nimănui, decât ei înşăşi. Iar cămaşa putea foarte bine fi a ta.

— Dar nu este. Ai enervat pe cineva în ultima vreme?

Lil îşi înclină capul, ridicându-şi sprâncenele.

— Numai pe tine.

— Eu am un alibi solid. Se întoarse, luă boluri de pe raft.

O enerva felul în care preluase conducerea, felul în care se comporta ca la el acasă. Aşa că rămase acolo unde stătea şi-l lăsă să vâneze cârpele de apucat oale, lingurile.

El nu părea enervat, constată ea. Găsi doar ce avea nevoie, apoi se apucă să pună mâncarea în boluri.

— Cred că ai avut ceva de luptat cu birocraţia, ca să pui pe picioare locul ăsta. Licenţe, teren, continuă Coop.

— Acte, campanie, plata taxelor. Pământul l-am avut, mulţumită tatălui meu şi după ce ne-am instalat, am putut să mai cumpăr ceva.

— Nu toată lumea a vrut să reuşeşti. Cine ţi-a pus beţe în roate?

— A existat o oarecare rezistenţă la fiecare nivel, local, district, stat. Dar am făcut toate demersurile.

Am lucrat ani de zile pentru asta. Am luat cuvântul la şedinţele din oraş, am fost în Rapidy City şi la Pierre. Am stat de vorbă cu rangeri şi cu reprezentanţii Parcului Naţional. Ştiu să mă fac bine primită când trebuie şi mă pricep la asta.

— Fără îndoială. Coop puse bolurile pe masă şi veni lângă ea, pe banchetă. Dar?

— Am avut de-a face cu oameni care se temeau că ar putea scăpa vreo felină exotică sau care se temeau de boli. Le-am alungat temerile invitându-i să vină, să urmărească procesul, când făceam planurile, când am construit totul. Şi le-am oferit ocazia să pună întrebări. Lucrăm cu şcolile şi cu organizaţia de tineret 4H şi cu alte grupuri de tineri şi oferim programe educaţionale, aici şi pe Internet. Oferim stimulente şi motivaţii. Şi funcţionează.

— Nu te contrazic. Dar?

Lil oftă.

— Există întotdeauna cineva şi există extreme de ambele părţi. Oamenii care cred că un animal este fie domestic, fie o pradă. Şi oamenii care cred că animalele din sălbăticie sunt nişte divinităţi. De neatins. Că este greşit să te interferezi cu ceea ce consideră ei că este ordinea naturală.

— Prima directivă din Star Trek.

Pentru prima oară în seara aceasta, reuşise să-i smulgă un zâmbet.

— Da, într-un fel. Cineva care vede o grădină zoologică mai curând ca o închisoare decât ca un habitat. Şi unele sunt, într-adevăr, aşa. Am văzut nişte condiţii cumplite. Animale trăind în murdărie, bolnave şi tratate înfiorător. Dar cele mai multe sunt bine conduse, cu protocoale foarte severe. Noi suntem un refugiu, iar un refugiu trebuie să fie exact aşa. Un loc sigur. Ori asta înseamnă că oamenii care îl fac să funcţioneze sunt responsabili pentru sănătatea şi starea de bine a animalelor din el – şi sunt responsabili pentru siguranţa acestora şi pentru siguranţa comunităţii.

— Aţi primit ameninţări?

— Raportăm şi păstrăm un dosar cu cele mai extreme scrisori şi e-mailuri. Salvăm tot ce apare pe website-ul nostru. Şi da, am avut câteva incidente aici, de-a lungul anilor, cu oameni care au venit să ne facă probleme.

— Pe care le-aţi consemnat?

— Da.

— Înseamnă că poţi să-mi dai o copie a dosarului.

— Ce e asta, Coop, n-ai cu ce-ţi umple timpul?

Coop îşi întoarse capul până când ochii li se întâlniră.

— Şi eu am ajutat la prinderea pumei. Lil dădu din cap, luând o gălușcă.

— Ai avut dreptate în ceea ce priveşte arma. Pare a fi un pistol treizeci şi doi. Şi mai e ceva. Eu nu am dat importanţă atunci la asta, dar Matt – veterinarul nostru

— Mi-a spus că a avut impresia că cineva a fost pe proprietate, într-o noapte când eu eram în Perú, când a dormit el aici. Întotdeauna rămâne cineva peste noapte aici şi cât am fost eu plecată au făcut cu schimbul. Animalele au început să facă gălăgie, în miezul nopţii. A ieşit să verifice, dar nu a văzut nimic.

— Când a fost asta?

— Cu două nopţi înainte de întoarcerea mea. Putea fi un animal şi probabil că asta a fost. Împrejmuirile sunt mai ales ca să ţină animalele noastre aici, dar ţin şi celelalte animale afară. Acestea pot fi o sursă de contaminare, aşa că suntem prudenţi.

— În regulă, dar în sălbăticie animalele se află în preajma altora, aşa că…

— Aici nu sunt în sălbăticie, spuse Lil scurt. Sunt împrejmuite. Le-am schimbat mediul. Alte animale – păsări, rozătoare, insecte – toate sunt potenţiale purtătoare de paraziţi sau boli. De aceea toată hrana este atât de atent procesată, de aceea curăţăm şi dezinfectăm incintele, de aceea le supunem unor examene medicale, le luăm periodic probe pentru analize. Le vaccinăm, le tratăm, adăugăm nutrienţi în dieta lor. Ele nu trăiesc în sălbăticie, repetă Lil. Ori asta ne face responsabili pentru ele, sub toate aspectele.

— Perfect. Coop crezuse că înţelesese ce făcea ea aici, dar acum vedea că nu înţelesese decât ceea ce era evident.

— Aţi găsit ceva afară, în noaptea în care veterinarul a crezut că cineva – sau ceva – a fost acolo?

— Nu. Niciunul dintre animale, utilităţile sau cuştile, nu au păţit nimic. M-am uitat şi eu prin zonă, dar ninsese de atunci şi oamenii mei trecuseră deja pe acolo, aşa că nu aveam nicio şansă să mai găsesc vreo urmă – de animal sau de om.

— Ai o listă cu tot personalul, cu voluntarii.

— Cum să nu. Dar nu a făcut-o unul dintr-ai noştri.

— Lil, ai fost plecată şase luni. Îi cunoşti, personal, pe toţi voluntarii care vin aici să arunce carne crudă la feline?

— Noi nu le aruncăm… Se întrerupse şi scutură din cap.

— Noi le procesăm carnea. Ne folosim cât putem de

voluntari şi avem un program pentru ei. Pe categorii de dificultate. Majoritatea voluntarilor fac muncile de bază. Ne ajută la mâncare, la curăţenie, la cumpărături. Dacă nu au o oarecare experienţă, dacă nu au ajuns la un nivel superior celui necesar pentru animalele de companie, voluntarii nu se ating de animale. Excepţie o fac asistenţii veterinari, care-şi donează timpul lor şi ne ajută la examinări şi operaţii.

— Am văzut pe aici puşti care se ating de ele.

— Interni, nu voluntari. Noi primim interni de la universităţi, studenţi care îşi fac practica pe teren. Ajutăm astfel la pregătirea lor, la educarea lor. Ei se află aici ca să ne ajute dar şi să înveţe.

— Aveţi medicamente.

Obosită, îşi frecă spinarea şi ceafa.

— Da. Medicamentele se află la secţia medicală, încuiate în dulapul pentru medicamente. Matt, Mary, Tansy şi cu mine avem cheile. Nici măcar asistenţii veterinari nu au acces la ele. Aşa că e foarte greu să iei ceva de acolo, dacă vrei, iar noi inventariem săptămânal medicamentele.

Era destul pentru acum, îşi spuse Coop. Era destul pentru Lil, acum.

Coop se sculă şi turnă apă în două pahare.

— Ai fost un poliţist bun? îl întrebă ea.

— M-am descurcat destul de bine.

— De ce ai plecat din poliţie? Şi să nu-mi spui să-mi văd de treaba mea, când tu scormoneşti în ce-mi aparţine.

— Aveam nevoie de o schimbare. Coop se gândi o clipă, apoi decise să-i spună. Aveam o femeie în secţia noastră. Dory. Un poliţist bun, un prieten bun. Un prieten, repetă el. Niciodată nu a existat altceva între noi, decât asta. Era măritată, una la mână şi a doua, efectiv nu s-a pus problema. Dar când căsnicia ei a început să se ducă de râpă, soţul ei a decis că între noi era ceva.

Coop se opri şi cum ea tăcu, mai bău apă şi continuă.

— Lucram la un caz şi într-o seară, la ieşirea din schimb, ne-am dus undeva să mâncăm împreună şi să discutăm despre caz. Presupun că el ne pândea, aşteptând momentul. Nu mi-am dat seama, spuse el liniştit. N-am avut nicio bănuială, iar ea nu a spus niciodată cât de rău era totul, nici măcar mie.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit de după colţ şi a tras. Ea s-a prăbuşit pe loc, direct pe mine. Poate că aşa mi-a salvat viaţa. Pe mine m-a atins doar dintr-o parte, puţin. Glonţul a intrat şi a ieşit.

— Te-a împuşcat? Ai fost împuşcat?

— A intrat şi a ieşit, a fost doar o zgârietură.

Nu a negat asta. Nu, niciodată nu a negat asta. Câţiva centimetri mai încolo şi ar fi fost o cu totul altă poveste.

— În căzătură m-a tras după ea, jos. Lumea striga, alerga în toate părţile, se lăsa la pământ, să se ferească. Geamul s-a spart în bucăţele. Se auzea sticla căzând. Un glonţ nimerise în fereastra restaurantului. Mi-amintesc sunetul, când gloanţele intrau în ea, în geam. Mi-am scos pistolul. Mi l-am scos în timp ce ne prăbuşeam, în timp ce ea mă trăgea în jos. Murise deja dar el continua să tragă. Am vârât cinci gloanţe în el.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Lil şi culoarea şi expresia lor erau albastre ca gheaţa. Lil îşi spuse: asta este schimbarea. Mai mult decât orice altceva, acest lucru îl marcase.

— Mi le amintesc pe toate. Două gloanţe în torace, în timp ce cădeam la pământ, iar celelalte trei – în coapsa dreaptă, în picior, în stomac – după ce am lovit pământul. Nu a durat mai mult de treizeci de secunde. Nu ştiu ce idiot a imprimat scena pe mobilul lui.

I se păruse totul atât de departe, la mii de ani lumină. Iar camera săltăreaţă nu înregistrase felul în care trupul

lui Dory căzuse peste el sau senzaţia sângelui ei curgându-i pe mâini.

— Şi-a golit butoiul. Două gloanţe au trecut prin fereastră, unul, prin mine. Restul le-a tras în ea.

Coop se opri, mai bău apă.

— Aşa că am avut nevoie de o schimbare.

Îl durea în piept, când Lil îşi puse o mână peste a lui. Revedea clar totul. Auzea – împuşcăturile, ţipetele, sticla care se spărgea.

— Bunicii tăi nu ştiu nimic. Nu au pomenit niciodată nimic despre asta, ceea ce înseamnă că nu ştiu.

— Nu. Nu am fost rănit prea rău. Tratat şi plecat. Câteva capse. Iar cum ei tot nu o cunoşteau pe Dory, la ce naiba să le fi spus? Nu a fost o împuşcătură rea. Nu am avut niciun fel de neplăceri, nu cu Dory moartă pe jos, cu toţi martorii şi cu înregistrarea pe mobil, a cretinului ăluia. Dar nu mai puteam fi poliţist, nu mai puteam lucra cu echipa, nu mai puteam. În plus – ridică din umeri – ca detectiv particular câştigi mai bine.

Parcă ea spusese asta, nu? Nepăsătoare, fără să se gândească, la revederea lor. Cât îşi dorea acum să-şi poată retrage cuvintele.

— Ai avut pe cineva? Când s-a întâmplat, ai avut pe cineva lângă tine?

— O vreme nu am vrut pe nimeni lângă mine.

Pentru că îl înţelegea, dădu din cap şi nu spuse nimic. Apoi Coop îşi întoarse mâna şi îşi înlănţui degetele cu ale ei.

— Iar când am vrut, m-am gândit să te sun pe tine. Mâna ei se îndoi, o mică tresărire de surpriză.

— Puteai face asta.

— Poate.

— Nu există niciun poate, Coop. Eu te-aş fi ascultat. Aş fi venit la New York şi te-aş fi ascultat, dacă ai fi avut nevoie sau dacă ai fi vrut asta.

— Da. Cred că tocmai pentru asta nu te-am sunat.

— Nu înţeleg logica, se miră ea.

— Există multe contradicţii şi lucruri întortocheate, când este vorba de tine şi de mine, Lil. Coop perie uşor cu degetul mare partea interioară a încheieturii ei.

— M-am gândit să rămân în noaptea asta aici, să te duc cu vorba şi să ne culcăm împreună.

— Nu ai putea face asta.

— Niciunul dintre noi nu ar putea. Îşi întări strânsoarea pe mâna ei, până când Lil se uită la el.

— Mai curând sau mai târziu voi putea. Dar în seara asta a trecut momentul. Momentul contează.

Toate simţămintele ei îmblânzite se întăriră.

— Eu nu mă aflu aici pentru comoditatea ta, Cooper.

— Nu există nimic comod în legătură cu tine, Lil. Mâna lui liberă se furişă în sus, apucând-o de ceafă. Şi gura lui fierbinte, disperată, familiară, o captură pe a ei.

În momentul acela, panica, excitarea, nevoia, purtară un război scurt şi vicios în interiorul ei.

— Nu e nimic comod în asta, mormăi el când îi dădu drumul.

Coop se ridică şi duse la spălător bolurile goale.

— Încuie după mine, îi porunci el şi plecă.

PARTEA A DOUA

CAPUL

Capul este întotdeauna tras pe sfoară de inimă
LA ROCHEFOUCAULD

11

Luna martie muşca asemeni unui tigru, repezindu-se dinspre nord ca să se întindă într-un salt ucigător peste dealuri şi văi. Zăpada şi gheaţa cădeau din cer rupând crengile copacilor sub greutatea lor, punând la pământ linii de înaltă tensiune şi transformând drumurile în adevărate capcane.

La refugiu, Lil, cu tot personalul sau voluntarii care puteau veni, se târau, curăţau zăpada cu plugul şi lopeţile, în timp ce vântul care nu mai contenea sufla zăpada în dune îngheţate.

Animalele se retrăseseră în bârlogurile lor, mai aventurându-se pe afară, ca să privească oamenii care dârdâiau şi înjurau. Înfofolită până în albul ochilor, Lil se intersectă cu Tansy.

— Ce face fata noastră? întrebă Lil gândindu-se la leoaică.

— Suportă vremea asta mai bine ca mine. Vreau o plajă fierbinte, tropicală. Vreau mirosul mării şi al cremei cu protecţie solară. Vreau un mai tai.

— Vrei să te mulţumeşti cu o cafea fierbinte şi prăjiturele?

— Adjudecat. În timp ce-şi croiau drum spre cabana lui Lil Tansy îi aruncă prietenei ei o privire piezişă, prietenoasă.

— Nu miroşi a mare şi a cremă cu protecţie solară.

— Nici tu n-ai mirosi, dacă ai da cu lopata la zăpadă şi la rahat.

— Şi când te gândeşti că noi suntem fetele deştepte. Te şi miri, nu? comentă Tansy.

— Chiar şi fetele deştepte rânesc la rahat. Ha, ar trebui să facem un slogan de lipit pe maşină, cu asta. Lil bătu din picioare să se scuture de zăpadă, simţind cum îi tremură muşchii, la şocul căldurii din cabană.

— Ce-a fost mai greu a trecut, spuse ea în timp ce Tansy îşi scotea mănuşile, căciulile, hainele, şalurile.

— Cu prima ocazie, ducem mizeria la fermă. Niciun îngrăşământ nu este mai bun ca rahatul. Iar eu insist că este ultima furtună de zăpadă din iarna asta. Nu poate fi prea departe primăvara, cu inundaţiile ei rapide şi cu acrii ei de mâl.

— Ce fericire.

Lil se duse la bucătărie să pună de cafea.

— În ultimele zile ai fost capricioasă.

— M-am săturat de iarnă. Încruntându-se, Tansy scormoni în buzunar după un tub de strugurel şi se unse pe buze cu el.

— Am auzit asta. Dar am mai auzit şi altceva. Lil deschise dulăpiorul, scoase rezerva ei de prăjiturele Milano şi îi întinse punga lui Tansy. Şi poţi să mă faci nebună dacă vrei, dar cred că acel altceva are un penis.

Tansy se uită amuzată la ea şi luă o prăjiturică.

— Cunosc mulţi altceva, cu penis.

— Şi eu. Bântuie peste tot.

Încălzită şi fericită de pauza de prăjiturele, Lil se lăsă pe spate în timp ce făcea cafeaua.

— Am eu o teorie. Vrei s-o auzi?

— Îţi mănânc prăjiturile, deci presupun că sunt obligată să o aud.

— Bine. Penisul este aici, aşa că acelea dintre noi fără aşa ceva ar trebui să înveţe să aprecieze, să exploateze, să ignore sau să se folosească de el, în funcţie de nevoile şi de scopurile noastre.

Tansy îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap.

— Este o teorie bună.

— Este. Lil luă ceşti de pe etajeră şi turnă cafea pentru amândouă.

— De vreme ce am ales să lucrăm într-un domeniu care aparţine încă bărbaţilor, raportul nostru faţă de ei ne poate pretinde să apreciem, să exploatăm, să ignorăm sau să ne folosim mai des de acest avantaj, decât cele din specia noastră care nu au ales să lucreze în domeniul acesta.

— Corelezi date de pe hard sau faci doar un studiu empiric?

— În momentul acesta mă aflu încă în faza de studiere/speculaţii. Totuşi cunosc, din spusele unei

persoane demne de toată încrederea, identitatea penisului care, cred eu, joacă un rol în transformarea ta în Capricioasa-Om-de-ştiinţă.

— Ah, serios? Tansy luă o linguriţă şi-şi turnă trei doze de zahăr în cafea. Şi cine, mă rog, este această persoană de toată încrederea?

— Mama mea. Puţine lucruri îi scapă ei. Am fost informată că în perioada în care am fost plecată, procentul de scântei dintre tine şi un anumit Farley Pucket a crescut.

— Farley nu are decât douăzeci şi cinci de ani.

— Asta poate face din tine un jaguar, spuse Lil, zâmbind.

— Ah, las-o baltă. Nu mă întâlnesc cu el, nu mă culc cu el, nu îl încurajez.

— Pentru că are doar douăzeci şi cinci de ani? De fapt, eu cred că are douăzeci şi şase. Ceea ce îl face

— Dumnezeule – cu patru ani mai tânăr ca tine. Într-o reacţie exagerată – teatrală – Lil îşi duse dosul palmei la gură. Ce oroare! Ademeneşti sugari!

— Nu este amuzant.

Redevenind serioasă, Lil îşi ridică sprâncenele. Nu-i păsa de jena care-i înroşise obrajii lui Tansy – la ce sunt buni prietenii, dacă nu ca să-şi pună prietenii în încurcătură? – dar îi păsa de nefericirea din ochii aceia mari, negri.

— Nu, se pare că nu este. Tans, eşti cu adevărat încurcată pentru că eşti cu câţiva ani mai mare? Dacă ar fi fost invers, nici n-ai fi clipit măcar.

— Dar nu este invers şi puţin îmi pasă dacă nu este logic. Eu sunt femeia mai în vârstă. Femeia mai în vârstă şi negresă, pentru numele lui Dumnezeu, Lil. În Dakota de Sud. Nu o să se întâmple asta.

— Deci n-ar fi fost nicio problemă dacă Farley ar fi avut vreo treizeci de ani şi ar fi fost negru?

Tansy îndreptă un deget spre ea.

— Ţi-am spus că nu-mi pasă dacă nu are logică. Lil îndreptă şi ea un deget spre Tansy.

— Asta e bine, pentru că nici nu are logică. Dar haide să lăsăm asta, o clipă.

— S-a făcut.

— Nu s-a făcut nimic. Simţi ceva pentru el? Pentru că, trebuie să recunosc, am crezut că este vorba doar de puţină distracţie, lama lungă, apropierea, doi adulţi sănătoşi, de comun acord. M-am gândit că între voi este doar o chestie de-haide-să-ne-pierdem-puţin-vremea. Ceea ce m-ar fi făcut să mă înfurii al naibii pe tine, pentru că e vorba de Farley. Care este un fel de frate onorific al meu, mai mic.

— Vezi, ai spus un frate mai mic. Tansy îşi scuturǎ degetele în aer. Fratele mai mic!

— Tansy, încetează. E clar că aici este ceva mai mult decât un băiete-ai-un-fund-drăgălaş-şi-nu-m-aş-da-în-lături-să-mă-hî rjonesc-putin-cu-tine.

— Sigur că m-am uitat la fundul lui. Este dreptul meu inalienabil, de femeie. Dar niciodată cu gândul să mă hârjonesc. Ce cuvânt stupid.

— Ah, înţeleg, niciodată nu te-ai gândit să te – introdu tu cuvântul acela stupid – cu Farley. Scuză-mă o clipă până aduc extinctorul. Îţi fumegă chiloţeii.

— Poate că mi-au trecut prin cap cuvinte stupide, gândindu-mă la Farley, dar niciodată cu ideea de a le pune în practică. Şi acesta este un alt drept inalienabil. Exasperată, Tansy îşi ridică mâinile în sus.

— Amândouă i-am studiat fundul lui Greg, Studentul Adonis, când a făcut voluntariat vreme de o lună, vara trecută. Dar n-am sărit pe fundul lui grozav.

— Da, era grozav, îşi aminti Lil. În plus, avea şi abdomenul ăla muşchiulos şi ce umeri!

— Da. Umerii.

O clipă, căzură amândouă într-o tăcere plină de

reverenţă.

— Dumnezeule, îmi lipseşte sexul, spuse Lil oftând.

— Mie-mi spui.

— Aha! Atunci de ce nu te culci cu Farley?

— Nu mă prinzi în cursă în felul ăsta, doctore Chance.

— Ah, nu? Nu te culci cu Farley pentru că nu este un alt trup fierbinte ca Greg, Studentul Adonis. Nu te culci cu el pentru că simţi ceva pentru el.

— Eu… Tansy deschise gura, apoi pufni. La naiba. Bine. În regulă, aşa este. Venea uneori să mai ajute pe aici şi îmi spuneam, fireşte, drăguţ tip. Este un tip drăguţ şi dulce. Drăguţ şi dulce şi nostim, aşa că mai stăteam de vorbă, sau mă mai ajuta şi undeva, pe traseu, am început să simt zbârnâitul acela. La naiba, când apare aici, totul sfârâie în jur. Şi… în sfârşit, nu sunt o proastă, sunt o femeie cu experienţă, de treizeci de ani.

— Da, da.

— Am văzut cum se uită la mine. Aşa că ştiu că şi el simte zbârnâitura aceea. La început nu m-am gândit prea mult la asta. Îmi spuneam doar: ei bine, mi s-au aprins călcâiele după cowboy-ul ăsta frumuşel. Dar zbârnâitul nu a dispărut, dimpotrivă. Apoi, săptămâna trecută, în ziua aceea nenorocită, spuse ea şi Lil încuviinţă din cap, mă simţeam tristă şi nefericită şi el s-a aşezat lângă mine. M-a sărutat. L-am sărutat şi eu, până să-mi dau seama ce făceam. M-am oprit şi i-am spus că nu o să iasă nimic din asta. Dar el zâmbea doar la mine. A spus, citez, că „are un yen puternic” pentru mine. Ori cine mai vorbeşte aşa? Asta mi-a creat o anumită stare.

Tansy mai scormoni după o prăjiturică.

— Nu-mi pot scoate afurisitul ăla de zâmbet din cap.

— În regulă. Nu o să-ţi placă ce-o să-ţi spun, dar… Lil îşi puse indexul pe degetul mare şi o plesni cu putere pe Tansy chiar în mijlocul frunţii.

— Au!

— E o prostie. Ai pornit-o pe cărarea prostiei, aşa că ieşi afară de pe ea. Câţiva ani şi culoarea pielii nu sunt motive să întorci spatele de la cineva de care-ţi pasă şi căruia îi pasă de tine.

— Oamenii care spun că nu contează culoarea pielii sunt de obicei albi.

— Nu te ştiam aşa.

— Vorbesc serios, Lil. Relaţiile mixte sunt încă dificile, peste tot.

— O ştire de ultimă oră: relaţiile continuă să fie dificile în toată lumea.

— Exact. Atunci de ce să mai adaug alte straturi peste aceste dificultăţi?

— Pentru că dragostea este preţioasă. Nimic mai simplu. Greu este să obţii aşa ceva şi să ştii să păstrezi. Tu nu ai avut niciodată o relaţie serioasă.

— Nu e cinstit. Am fost cu Thomas mai bine de un an.

— V-aţi plăcut, v-aţi respectat şi v-aţi distrat împreună.

Vorbeaţi aceeaşi limbă dar nu aţi fost serioşi, Tansy. Nu genul de seriozitate el este acela. Ştiu ce înseamnă să fii cu un tip cu care să te simţi bine, dar niciodată să nu te gândeşti la el ca la acela. Şi eu ştiu cum este să ştii cine este acela. Am simţit asta pentru Coop, dar el mi-a frânt inima totuşi, mai bine cu inima frântă decât să nu fi cunoscut niciodată sentimentul acesta.

— Spui tu aşa, dar nu eşti singura care se pricepe la teorie. Iar teoria mea este că de fapt tu nu te-ai vindecat niciodată de asta.

— Nu, nu m-am vindecat. Tansy îşi ridică mâinile.

— Şi cum te descurci?

— Încă mă mai gândesc la asta. Ziua aceea nenorocită a fost, se pare, o zi pentru o schimbare a situaţiei. Mi-a adus pui cu găluşte. Şi m-a sărutat. Nu este

un zbârnâit pentru mine, Tansy. Este un şuvoi care se revarsă în mine şi mă umple. Lil îşi duse o mână la inimă şi se frecă.

— Nu ştiu ce se va întâmpla. Dacă mă culc din nou cu el, asta mă va ajuta oare să calc pe apă până când voi da iar de teren solid? Sau mă va duce direct la fund? Nu ştiu, dar nici nu pretind că nu voi afla.

Mai liniştită acum că o spusese cu voce tare, Lil îşi puse jos cana şi zâmbi.

— Simt un yen puternic pentru el.

— Te-ai… cum spuneai tu? Te-ai deschis. Te-ai deschis în fata bărbatului care te-a lăsat baltă şi care ţi-a frânt inima. Iar eu m-am deschis în faţa unui argat cu un zâmbet ca de elastic.

— Şi mai spunem că noi suntem fetele deştepte.

Da. Noi suntem fetele deştepte, conveni Tansy, chiar şi când suntem idioate.

Coop lucra cu iapa frumoasă, pestriţă, pe care o antrenase toată iarna. Iapa avea, după părerea lui, o inimă dulce, o spinare puternică şi o dispoziţie leneşă. Era mai fericită să dormiteze în boxa ei, în padoc sau pe câmp, cea mai mare parte a zilei. Făcea ce trebuia dacă insistai, dacă era convinsă că vorbeai serios.

Nu muşca, nu dădea cu copita şi îţi mânca un măr din palmă cu o delicateţe politicoasă, indubitabil feminină.

Se gândea că o să se descurce bine cu copiii, i-a spus Little Sis.

Afacerea mergea prost în aceste ultime săptămâni încăpăţânate de iarnă aspră. Asta îi dădea timp – prea mult – să-şi pună hârtiile la punct, să cureţe boxele, să-şi organizeze noua locuinţă.

Şi să se gândească la Lil.

Ştia că ea era chiar prea ocupată. Veştile veneau la el prin bunicii săi – de la părinţii ei, de la Farley, de la Gull.

Trecuse o dată pe acolo, auzise el, ca să-i aducă

înapoi bunicii lui farfuria şi să îi viziteze puţin. Şi venise când el era plecat în oraş.

Se întreba dacă fusese o întâmplare, sau ceva deliberat din partea ei.

Îi lăsase spaţiu, dar acum îi era de ajuns. Capetele acelea desfăcute încă se mai bălăngăneau. Venise timpul să le înnoade.

Începu să o ducă pe Little Siss la pas, înapoi spre grajd.

— Ai lucrat frumos astăzi, îi spuse el. Acum o să te ţesălăm şi poate că o să găsim şi un măr pentru tine.

Putea să jure că urechile ei se ciuliră la auzul cuvântului

„Măr”. La fel cum putea să jure că o auzise oftând când a schimbat direcţia, în clipa în care i-a văzut pe şerif ieşind din casă, pe uşa din spate.

— Frumoasă fată.

— Chiar aşa.

Cu picioarele depărtate, Willy se uită în sus, la cer.

— După cum se limpezeşte vremea, o s-o ai cât de curând

— Şi pe ea şi ceilalţi cai – călărită şi drumeţită de turişti.

Coop nu putu să nu zâmbească.

— Acesta este unul din puţinele locuri pe care le cunosc, unde optsprezece centimetri de zăpadă şi troiene mai mari ca mine înseamnă că se schimbă vremea în bine.

— Da, de la ultima furtună nu a mai nins deloc. Se schimbă vremea. Ai un minut, Coop?

— Desigur. Coop coborî de pe cal şi legă hăţurile iepei de balustrada verandei. Aproape inutil, îşi spuse el. Iapa asta nu pleca nicăieri dacă nu i se spunea.

— Tocmai am venit de la Lil, de la refugiu şi mi-am spus că trebuie să mă opresc aici.

Coop vedea clar pe chipul omului.

— Ca să-mi spui că încă nu ai ajuns nicăieri.

— Ca să-ţi spun asta. Adevărul este că ce avem noi este o pumă moartă, un glonţ de treizeci şi doi, câteva urme în zăpadă şi descrierea vagă a cuiva pe l-ai zărit în întuneric. Ne-am străduit noi, dar ce avem este prea puţin ca să putem avansa.

— Ai copii după dosarul ei cu ameninţări?

— Da şi am făcut cercetări. Am stat de vorbă personal cu doi oameni care au fost la refugiu în urmă cu câteva luni şi le-au făcut ceva necazuri celor de acolo. Dar niciunul dintre ei nu se potriveşte cu descrierea ta. Unul are o soţie care jură că omul a fost acasă în noaptea aceea şi dimineaţa – iar la ora nouă se afla deja la serviciu, în Sturgis. Lucru verificat.

Celălalt are aproape o sută patruzeci de kilograme. Nu cred că te-ai fi putut înşela.

— Nu.

— Am vorbit cu câţiva rangeri pe care-i cunosc; vor fi cu ochii în patru şi vor duce vorba. Dar eu vreau să-ţi spun, aşa cum i-am spus şi lui Lil, că ne trebuie foarte mult noroc ca să putem rezolva chestia asta. Probabil că cel care a făcut asta, a plecat. Nimeni, cu minte cât de cât nu ar fi rămas acolo, ştiind că se apropia furtuna. O să continuăm să facem ce putem, dar am vrut să vi-o spun direct. Şi ţie şi ei.

— Există multe locuri unde un om poate aştepta să înceteze o furtună. Pe dealuri dar şi în văi. Dacă are experienţă, ceva provizii sau puţin noroc.

— Este o idee. Am dat câteva telefoane, am verificat dacă nu a apărut cumva într-un hotel sau motel din zonă cineva care să arate coborât direct de pe dealuri. Nu am aflat nimic. De atunci, camera ei de supraveghere funcţionează şi nimeni nu a văzut pe cineva în jurul refugiului – sau al cabanei Chance – care nu ar fi trebuit să se afle acolo.

— Sună ca şi cum aţi acoperit tot ce se putea acoperi.

— Totuşi, cartea nu se închide aici. Cărţile deschise îmi dau mâncărimi în palme. Willy rămase o clipă uitându-se la zăpadă, la cer. Da… Mă bucur să-l văd pe Sam mişcându-se prin jur. Sper să fiu la fel de puternic ca el, la vârsta lui. Dacă-ţi trece prin cap orice m-ar putea interesa, sunt aici.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Willy dădu din cap şi o mângâie pe Little Sis pe coapsă.

— Frumoasă fată. Ai grijă, Coop.

O să am, îşi spuse Coop. Dar de ce anume simţea el că trebuia să aibă grijă era refugiul.

Se ocupă de cal, pentru ca Little Sis să-şi capete ţesălatul şi mărul promis. Se ocupă de celelalte treburi, odinioară o rutină pentru el, acum, ca un ritual zilnic. Şi pentru că ştia că acolo o să găsească o cafea fierbinte şi proaspătă, intră în bucătăria bunicii lui.

Apăru şi bunicul lui, fără baston. Coop se abţinu să facă vreun comentariu, mai ales când Sam îi aruncă o privire scurtă, ameninţătoare.

— Încă îl mai folosesc când ies, sau când mă dor picioarele. Mă testez, atâta tot.

— Ţap bătrân şi încăpăţânat, spuse Lucy ieşind din spălătorie cu un coş plin cu albituri.

— Amândoi suntem la fel. Sam şchiopăta spre ea, îi luă coşul şi în timp ce Coop îşi finea răsuflarea, se duse mai departe şchiopătând şi-l puse pe un scaun.

— Aşa. Cu faţa efectiv inundată de plăcere, se întoarse şi-i făcu lui Coop cu ochiul

— Femeie, de ce nu le dai o cafea bărbaţilor ăstora?

Lucy îşi strânse buzele, dar nu înainte să-i scape un zâmbet scurt.

— Ah, staţi jos.

Sam oftă mulţumit şi se aşeză.

— Simt miros de friptură de pui. Adulmecă aerul ca un lup. Am auzit un zvon despre un pireu de cartofi. Ar trebui să mă ajuţi, Coop, altfel femeia asta o să mă îngraşe ca pe un porc înainte de tăiere.

— De fapt, am ceva de făcut. Dar dacă o să auziţi pe cineva furişându-se aici la noapte, să ştiţi că am venit eu, după resturi.

— Pot să-ţi pregătesc ceva şi să-ţi las alături. Baraca devenise „alături”.

— Nu-ţi face griji. Mă pot ocupa singur de mine.

— Bine. Puse cafea pentru amândoi, apoi îşi trecu o mână peste umărul lui Coop.

— Arată drăguţ la tine, dar n-ar fi rău să mai arunci o privire în pod. Îmi dau seama că ai mai avea nevoie de ceva mobilier.

— Nu pot sta decât într-un singur fotoliu o dată, bunico. Am vrut să-ţi spun că iapa – Little Sis – începe să se descurce.

— Te-am văzut lucrând cu ea. A devenit foarte dulce. Lucy turnă în ceainic apa pe care o pusese la fiert pentru ceaiul pe care-l prefera ea la ora asta din zi.

— Cred că o să fie bună pentru copii, mai ales dacă aceştia nu vor să zboare. Speram că o să te urci şi tu pe ea de câteva ori, bunico. Să vezi cum o simţi sub tine.

— O s-o scot mâine. Ezită o clipă înainte de a se întoarce spre soţul ei.

— Ce-ar fi să vii să călărim împreună, Sam? Nu am mai călărit cam de multişor.

— Dacă băiatul ăsta ne suportă pe amândoi.

— Cred că o să mă descurc, spuse Coop. Îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare.

— Mă duc să mă spăl. Aveţi nevoie de ceva, până plec?

— Cred că o să ne descurcăm, spuse Lucy zâmbind. Ieşi?

— Da. Trebuie să am grijă de ceva.

Când uşa se închise în spatele lui Coop, Lucy îşi ridică sprâncenele spre Sam.

— Pun pariu că acel ceva are ochi mari, cafenii.

— Lucille, eu nu fac pariuri prosteşti.

Dungi şi pete roşiatice tremurau pe cerul vestic, iar lumina trecea încet în. Amurg. Lumea era vastă şi albă, o lume prinsă în pumnul strâns al iernii.

Auzise oamenii vorbind despre primăvară – pe bunicii lui, pe oamenii din orăşel, dar nimic din ce vedea el nu-i dădea vreun semn că venea vremea ghioceilor şi a măcălendrilor. Dar, îşi repetă el urcând spre porţile refugiului, nu mai petrecuse nicio iarnă în Black Hills.

Câteva zile de Crăciun nu însemnau prea mult, medita el coborând să descuie poarta, cu copia pe care şi-o făcuse după cheia lui Joe. Vântul fluiera şi alerga de-a lungul drumului, făcând pinii să foşnească. Mirosul de pin şi de zăpadă şi de cal se va asocia întotdeauna, în mintea lui, cu iarna pe dealurile acestea.

Reveni pe potecă şi intră cu maşina pe poartă. Opri, coborî din nou să închidă şi să încuie poarta la loc. Şi se întrebă cât ar costa o poartă automată. Plus vreo două camere de supraveghere, la intrare.

Va trebui să verifice ce fel de sistem de alarmă instalase ea.

Dacă el a putut face o copie a cheii, înseamnă că la fel putea face jumătate din tară. Cealaltă jumătate s-ar putea pur şi simplu plimba prin jur, făcând un ocol înapoi şi strecurându-se în refugiu după pofta inimii.

Gardurile şi porţile nu ţineau oamenii afară, dacă aceştia vroiau înăuntru.

Urmă drumul şi încetini la prima cotitură, de acolo de unde începeau să se vadă cabanele. Din coşul lui Lil ieşeau vălătuci de fum şi prin ferestre se vedea lumină. Poteci care porneau de la cabana din buşteni ciopliţi duceau la

cea de a doua cabană, spre zonele habitatelor, la centrul educaţional şi la bucătărie şi mai încolo, unde presupunea el că se aflau depozitele pentru echipamente „hrană uscată, tot necesarul.

Presupuse că Lil avusese destulă minte să încuie uşile, la fel cum presupunea că avea destulă minte să conştientizeze că existau numeroase moduri de a pătrunde aici, la aceste uşi, pentru oricine avea îndemânarea şi răbdarea să străbată dealurile şi potecile.

Intră în micuţa parcare pentru vizitatori şi parcă alături de camioneta ei.

Animalele îl anunţară, dar strigătele lor i se părură mai curând fireşti. Încă nu era complet întuneric şi din cât putea vedea el din habitat, majoritatea animalelor aleseseră vizuinele.

Lil era deja la uşă, când ajunse el la verandă. Stătea acolo, într-un pulover negru şi jeanşi uzaţi, cu cizme zgâriate şi cu părul dat pe spate, într-o cascadă neagră, bogată. Nu i-ar fi descris ţinuta sau expresia ca fiind prietenoase.

— Va trebui să-i dai cheia înapoi tatălui meu.

— I-am şi dat-o. Urcă pe verandă şi se uită în ochii ei foarte enervaţi.

— Ceea ce ar trebui să-ţi facă o mică idee despre câtă siguranţă îţi conferă poarta asta.

— Până acum şi-a servit scopul.

— Acum, este problema. Ai nevoie de mai multă securitate, de o poartă automată, cu un cod şi o cameră de luat vederi.

— Ah, serios? Perfect, o să mă ocup de asta cum o să am câteva mii în plus şi nimic altceva de făcut cu ele, decât să securizez o poartă care este, în principal, un simbol şi o descurajare. Sau poate că o să-mi sugerezi să construiesc un zid de securitate de-a lungul a mai bine de două duzini de acri de pământ. Eventual cu cabine de pază pentru

santinele.

— Dacă ideea ta este să ai ceva care să descurajeze, poate că descurajează. Dar de vreme ce eu mă" aflu aici, înseamnă că nu-şi face treaba ca lumea. Ascultă, aproape toată ziua am lucrat afară şi am obosit şi mi-a îngheţat fundul.

Făcu un pas înainte şi cum Lil nu se mişcă din pragul uşii, o luă pur şi simplu de sub coate, o ridică şi trecu pragul cu ea. Înăuntru, o lăsă înapoi jos şi închise uşa.

— Iisuse, Cooper. Ce se întâmplă cu tine?

— Vreau o bere.

— Pun pariu că ai şi tu câteva, acasă. Dacă nu, există nişte locuri în oraş, unde să ţi le procuri. Du-te acolo. Haide.

— Şi în ciuda faptului că eşti afurisită şi neprietenoasă, vreau să stau de vorbă cu tine. Eşti aici şi există probabil şi bere.

Coop o porni spre bucătărie.

— De ce eşti singură, aici?

— Pentru că este casa mea, acesta este locul meu, pentru că am vrut să fiu singură.

Coop aruncă o privire spre masă, observă laptopul, câteva dosare întinse şi un pahar de vin roşu. Luă sticla de pe masă şi aprobă eticheta, permiţându-şi să-şi schimbe gândul.

Scoase un pahar de vin din dulăpior.

— Simte-te efectiv al naibii de ca la tine acasă.

— A trecut Willy pe la mine. Îşi turnă un pahar cu vin, îl degustă, apoi puse paharul jos ca să-şi scoată haina.

— Presupun atunci că am primit amândoi aceeaşi informaţie şi nu mai avem nimic de discutat. Am de lucru, Coop.

— Te simţi frustrată şi nefericită. Nu te condamn. Adevărul este că nu prea au probe şi niciuna dintre direcţiile investigaţiilor nu duce nicăieri. Asta nu înseamnă

că s-au oprit, ci doar că vor trebui să-şi schimbe unghiul de abordare.

Luă din nou paharul cu vin şi se uită în jur, în timp ce sorbea.

— Nu mănânci?

— Ba da, de obicei când mi-e foame. Haide să spunem că apreciez faptul că ai venit să-mi spui că rotiţele justiţiei se învârt şi să mai adăugăm la asta faptul că sunt sigură că Willy face şi va face tot ce este posibil. Gata, acum am stat de vorbă.

— Ai un motiv anume să fii furioasă pe mine, sau este aşa, în general?

— Am avut câteva zile lungi şi foarte obositoare fizic, pe aici. Acum trebuie să predau un articol la care tocmai scriam. Scrisul articolelor contribuie la plata vinului pe care-l bei acum, printre altele. Tocmai mi s-a spus că este foarte puţin probabil să fie identificată sau descoperită persoana care a ucis puma prinsă în cuşcă de mine. Tu vii aici în pas de dans, când eu încerc să lucrez şi te serveşti cu vinul la înlocuirea căruia va contribui acest articol. Aşa că haide să spunem că sunt furioasă în general, cu o secţiune specială numai pentru tine.

— Nu am dansat. Coop se întoarse şi deschise frigiderul. La naiba, Lil, până şi eu mă descurc mai bine ca tine, spuse el după o scurtă examinare.

— Ce naiba îţi închipui că faci?

— Caut ceva să organizez o cină.

— Ieşi afară din frigiderul meu.

Drept răspuns, Coop deschise congelatorul.

— Închipuie-ţi. Toate fetele congelează mâncare. Mă rog, există măcar pizza îngheţată.

Coop se gândea că îi putea auzi dinţii scrâşnind. Ce satisfacţie ciudată îi dădea asta, recunoscu el.

— În zece minute iau puşca şi te împuşc în fund.

— Nu o să faci asta. Dar în cincisprezece minute,

potrivit instrucţiunilor de pe cutie, o să mănânci pizza. Poate că o să te ajute să-ţi schimbi dispoziţia. Ai câţiva voluntari itineranţi, continuă el, în timp ce dădea drumul la cuptor. Câţiva care au venit aici o dată sau de două ori.

Enervarea părea să nu aibă succes. Lil încercă bosumflarea.

— Şi?

— Este o soluţie bună să tragi cu ochiul la cum merg lucrurile pe aici, la personal, la rutină, la harta locului. Multe dintre fermele şi afacerile de pe aici fac la fel. Angajează pe cineva un sezon, câteva zile, câteva săptămâni, în funcţie de munci. Peste o lună sau două o să fac şi eu la fel.

Băgă în cuptor pizza scoasă din cutie şi reglă ceasul.

— Şi care e diferenţa? Willy zice că s-a interesat deja şi nu a descoperit nimic suspect.

— Willy poate să aibă dreptate. Sau poate nu. Când un om ştie ce face şi vrea să facă, îşi poate organiza un adăpost simpatic, sus pe dealuri. Doar sunt pline cu peşteri.

— Nu mă faci să mă simt mai bine.

— Vreau să fii prudentă. Dacă te simţi prea bine, nu o să fii prudentă. Coop luă sticla şi-i mai turnă vin.

— Care e tema articolului?

Lil luă paharul, se uită în el şi sorbi puţin.

— Nu am de gând să mă culc cu tine.

— Despre asta scrii? Pot să citesc?

— Nu am de gând să mă culc cu tine, repetă ea, decât dacă voi decide eu altfel. Faptul că vârî în cuptor o pizza îngheţată nu mă încălzeşte şi nu mă ameţeşte.

— Dacă alergam după căldură şi ameţeală, îmi luam un căţeluş. O să mă culc cu tine, Lil. Dar îţi acord puţin timp ca să te obişnuieşti cu ideea.

— M-ai avut o dată, Coop şi m-ai fi putut păstra. Dar te-ai lepădat de mine.

Coop deveni inexpresiv.

— Parcă a fost puţin altfel.

— Dacă îţi închipui că ne putem întoarce înapoi…

— Nu. Nu vreau să ne întoarcem înapoi. Dar mă uit la tine, Lil şi ştiu că noi nu am terminat, încă. Şi ştii şi tu asta.

Se aşează pe banchetă lângă ea, sorbi din vin şi se uită la fotografiile de lângă dosare.

— Sunt din America de Sud?

— Da.

— Cum este să umbli prin astfel de locuri?

— Înnebunitor. Provocator. Coop înclină din cap.

— Şi acum scrii o poveste despre cum ai fost în Anzi, pe urmele unui jaguar.

— Da.

— După care, unde?

— Unde ce?

— Unde o să te duci?

— Nu ştiu. Încă nu mi-am făcut niciun plan. Călătoria asta a fost marea mea călătorie. Ceea ce am obţinut din ea pe plan personal, profesional, ce pot genera din ea prin articole, prin materiale, prin conferinţe. Cercetarea, descoperirile. Lil ridică din umeri. Pot canaliza multe din această călătorie spre beneficiul refugiului. Refugiul este prioritatea.

Coop puse fotografiile înapoi pe masă şi continuă să se uite la ea.

— Este bine să ai priorităţi.

Se apropie încet, acordându-i timp – de data aceasta – ca să opună rezistenţă sau să se decidă. Ea nu spuse nimic, nu încercă să-l oprească, privindu-l doar, aşa cum ar fi privit un şarpe încolăcit.

Cu îngrijorare.

Coop o apucă uşor de bărbie şi îi luă gura.

N-ar fi spus că era delicat sau tandru. Nu, nu ar fi

spus asta despre sărut, despre nuanţă, despre intenţie. Dar nu era focul acela brutal, de altădată. De data aceasta o săruta ca un bărbat care se hotărâse să-şi acorde timp. Care era convins că îşi putea permite asta.

Şi cu toate că degetele lui erau delicate pe obrazul ei, ea ştia – oare nu asta era intenţia lui? – că ele puteau deveni mai ferme, după cum vroia el. Să ia cu forţa sau să seducă.

Şi faptul că ştia asta îi aprinse excitarea în sânge.

Oare nu preferase ea întotdeauna animalul sălbatic, celui îmblânzit?

Coop o simţi cedând, doar puţin. Doar încă puţin. Buzele ei se mişcau sub ale lui, calde şi moi şi respiraţia ei hârâia undeva în gâtlej.

Se îndepărtă de ea la fel cum se apropiase.

— Nu, spuse el, încă nu suntem gata. Sună ceasul cuptorului şi Coop zâmbi.

— Dar pizza e gata.

12

Avusese el nopţi şi mai rele, îşi spunea Coop băgând buşteni în căminul din livingul lui UI. Dar trecuseră mulţi ani de când nu se mai luptase cu o cameră rece şi cu o canapea numai ghemotoace. Şi chiar şi atunci, nu mai suportase disconfortul suplimentar de a şti că femeia pe care o dorea dormea un etaj mai sus.

Alegerea lui, îşi reaminti el. Ea îi spusese să plece; el refuzase. Şi aşa s-a pomenit cu o pătură, o pernă şi o canapea cu cincisprezece centimetri mai scurtă decât el. Şi după cât se părea, inutil.

Probabil că ea avea dreptate. Era cât se poate de în siguranţă aici, în cabana ei. Uşile încuiate şi o puşcă încărcată erau factori solizi, de siguranţă.

Dar odată ce îi spusese că va rămâne, nu mai putuse da înapoi.

Şi era al naibii de ciudat, reflecta el, în timp ce se

ducea în bucătărie să pună de cafea, să fie trezit, în întuneric, de răgetul unei feline din junglă.

Al naibii de ciudat.

Presupuse că ea era obişnuită cu asta, de vreme ce nu o auzise agitându-se, nici măcar când el îşi trăsese cizmele şi ieşise să se uite.

Singurul lucru pe care-l constatase era că ea avea nevoie de mai multe lumini de supraveghere şi chiar dacă un bărbat ştia că existau bariere solide, răgetele şi mârâiturile din întuneric îi puteau trimite acestuia un deget atavic de teamă, pe şira spinării.

Se trezise şi ea acum, îşi spuse Coop. Auzise paşi sus şi sunetul ţevilor, când Lil porni duşul.

În curând va fi lumină, un alt răsărit îngheţat, înmuiat în alb. Oamenii ei vor veni aici iar el îşi avea propriile lui treburi.

Vână ouă şi pâine, o tigaie. Poate că ea n-o să fie de acord, dar Coop îşi spuse că îi datora un mic dejun cald, după o noapte de pază. Tocmai lipea două sandvişuri cu jumere, când apăru şi ea. Îşi legase părul în sus şi îşi pusese o cămaşă flanelată peste nişte pantaloni călduroşi. Şi nu părea mai încântată să-l vadă în dimineaţa aceasta, decât fusese cu o seară înainte.

— Ne trebuie câteva reguli de bază, începu ea.

— Perfect. Scrie-mi o listă. Acum trebuie să mă duc la munca mea. Am făcut două, poate-l vrei tu pe celălalt, adăugă el în timp ce-şi înfăşură sandvişul într-un şerveţel.

— Nu poţi veni aici şi să te serveşti cu tot ce vrei.

— Pune asta în capul listei, sugeră el în timp ce ea-l urma în living. Îşi trecu sandvişul dintr-o mână într-alta, în timp ce-şi trăgea paltonul pe el.

— Miroşi bine.

— Trebuie să-mi respecţi viaţa privată şi să-ţi intre în cap că nu am nevoie şi nici nu vreau un câine de pază.

— O-ho! Coop îşi vârî căciula pe cap. Trebuie să-ţi

mai aduci lemne de foc. Ne vedem mai târziu!

— Coop. La naiba!

Coop se întoarse din uşă.

— Obişnuieşte-te cu asta.

Începu să muşte din sandviş, îndreptându-se spre camioneta lui.

Avea dreptate în ceea ce privea regulile de bază, îşi spuse el. Oricum, cele mai multe lucruri funcţionau mai bine cu reguli, sau cel puţin cu indicaţii. Exista bine şi exista greşit şi o masă mare de cenuşiu, între acestea. Totuşi, era bine să ştii ce umbre de cenuşiu se potriveau cu o situaţie anume.

Ea avea dreptul să stabilească nişte reguli, câtă vreme înţelegea că el explora cenuşiul.

Îşi mânca sandvişul cu ouă în timp ce conducea pe drumul întortocheat spre poartă şi lăsând în aşteptare reguli, linii directoare şi ce anume dorea el de fapt de la Lil, îşi programa mental ce avea de făcut în ziua aceea.

De hrănit animalele, de curăţat boxele. Apoi să-şi scoată bunicii la plimbare pe cai. Ceea ce va fi o realizare. Trebuia să ajungă în oraş după provizii, să facă puţină birocraţie. Dacă nu aveau clienţi care vroiau o plimbare călare, o să-l aducă pe Gull să mai lucreze câte ceva.

Vroia să-şi facă un plan de bază, o analiză a preţurilor şi un studiu de fezabilitate privind extinderea afacerii cu nişte ponei, lei câţiva căluţi ca Little Sis, îi plimbi o jumătate de oră în jurul unei piste împrejmuite şi poţi să…

Mintea i se deconectă brusc de la afaceri şi deveni alertă.

Cadavrul zăcea petrecut peste poartă. Sub el, sângele pătase zăpada densă. Câţiva vulturi îşi ciuguleau deja micul dejun, în timp ce alţii zburau în cerc, deasupra.

Coop apăsă claxonul ca să împrăştie păsările, în timp ce încetinea ca să scruteze copacii şi tufişurile, drumul de

dincolo de poartă. În dimineaţa timpurie, farurile lui scăldau în lumină lupul mort, vopsindu-i în verde ochii morţi.

Coop se aplecă, deschise torpedoul şi scoase de acolo lanterna şi pistolul lui de 9 mm. Coborând din camionetă, îndreptă lumina în jos. Fireşte, erau urme de paşi. Printre care ale lui, rămase din seara trecută.

Nu văzu niciuna care să i se pară mai proaspătă decât a lui. Asta, îşi spuse el, era ceva. Totuşi, călcă în. Propriile lui urme, ca să ajungă la lup.

Fusese nevoie de două gloanţe – unul la jumătatea corpului, altul în cap – ca să doboare lupul, după câte putea vedea Coop. Trupul era rece la atingere şi mica baltă de sânge, îngheţată.

Ceea ce spunea că mesajul fusese livrat în urmă cu câteva ore.

Ridică siguranţa pistolului şi-l vârî în buzunar. Scormonind după mobil, auzi huruitul unei maşini care se apropia. Deşi se îndoia că mesagerul s-ar fi putut întoarce atât de devreme, sau că se folosea de maşină, Coop duse totuşi mâna la pistol.

Lumina începutului de zi devenise de un cenuşiu înceţoşat şi pe cerul dinspre est începea să se întindă roşul. Se duse înapoi, opri farurile şi aşteptând în dreptul porţii, văzu că instinctul său fusese corect. Camioneta cu tracţiune totală încetini. Ridică o mână să o oprească, să-i ţină cât mai departe de poartă.

Recunoscu din vedere bărbatul care coborî din dreapta şoferului.

— Staţi cât mai departe de poartă, le porunci Coop.

Tansy coborî pe partea cealaltă, rămânând pe loc, ţinându-se de clanţă.

— Ah, Dumnezeule!

— Trebuie să rămâi cât mai departe, repetă Coop.

— Lil.

— E bine, îi spuse Coop lui Tansy. Tocmai am plecat de la cabana ei. Vreau să-l suni pe şerif – pe Willy. Urcă-te înapoi în maşină şi sună-l. Spune-i că cineva a lăsat un lup mort la poartă. După cât am văzut eu, două găuri de gloanţe. Vreau să aştepţi în maşină şi să nu te atingi de nimic. Tu. Coop arătă spre bărbat.

— Ah, Eric. Eu doar…

— Aştepţi în maşină. Dacă se întorc vulturii, claxonezi. Eu mă duc după Lil.

— Aşteptăm nişte voluntari în dimineaţa asta. Tansy inspiră şi scoase aburi, o dată, încă o dată, mai scurt, mai puţin.

— Şi trebuie să apară şi ceilalţi interni. Cât de curând.

— Dacă apar până mă întorc eu, îi ţii departe de poartă.

Se urcă înapoi în camioneta lui şi dădu cu spatele până când ajunse într-o degajare. Întoarse repede din trei mişcări şi apăsă acceleraţia.

Lil era deja afară, pe cărarea care ducea de la cabana ei la birouri. Mâinile i se ridicară în şolduri şi se încruntă.

— Ce mai e acum? Dimineţile sunt cam ocupate, pe aici.

— Trebuie* să vii cu mine.

Încruntarea dispăru. Nu-l întrebă nimic. În tonul şi în ochii lui citea probleme.

— La o cameră de luat vederi, strigă el când Lil o porni spre camionetă. Digitală. Repede.

Din nou, fără să întrebe nimic, o luă la fugă înapoi spre cabană. În două minute era înapoi, cu aparatul şi cu puşca.

— Povesteşte-mi, spuse ea sărind în camionetă.

— Un lup mort stă atârnat peste poartă.

Lil îşi înghiţi respiraţia şi cu coada ochiului, Coop îi văzu mâna strângându-i-se pe puşcă. Dar vocea ei continua

să fie calmă.

— Împuşcat? Ca puma?

— După cât am văzut, a încasat două gloanţe. Nu e prea mult sânge şi este frig. L-a omorât undeva în altă parte şi l-a târât până aici. Nu pare să fi intrat, sau să fi avut intenţia asta. Dar nu m-am uitat de aproape. Doi dintre oamenii tăi au apărut aproape imediat după ce am dat de el. Îl cheamă acum pe şerif.

— Ticălosul. Ce naiba a vrut să… Stai! în glas i se simţea panica. Se îndreptă brusc în scaun.

— Întoarce-te, întoarce-te. Dacă se foloseşte de asta ca să ne distragă atenţia? Dacă a intrat? Animalele! Sunt neajutorate. Întoarce-te, Coop.

— Suntem aproape de poartă. Te las acolo. Mă duc eu înapoi.

— Repede. Repede. Când Coop frână în dreptul porţii, Lil se întoarse.

— Aşteaptă-mă, îi ceru ea şi sări afară din maşină.

— Eric!

Lil ocoli lupul la distanţă mare – deşteaptă fată – şi Coop îl privi pe Eric coborând din maşină, de cealaltă parte a porţii.

— Prinde asta! Prinde-l. Fă cele mai bune poze cu lupul, cu poarta, cu totul. Aşteaptă şeriful aici.

— Tu unde…

Lil se urcă repede înapoi în camioneta lui Coop, trântind portiera pe întrebarea lui Eric.

— Mişcă!

Coop acceleră, merse în marşarier şi la curbă intră în derapaj controlat. Când claxonă, Lil tresări, apoi se uită lă el.

— În slaba eventualitate în care ai dreptate iar el ne aude venind, o s-o şteargă. Asta nu este o confruntare.

Nu încă, îşi spuse în gând Coop. Nu, încă.

— Asta este hărţuire.

— De ce în slaba eventualitate?

— Mi se pare imposibil să fi ştiut că am dormit azi-noapte aici sau că aveam să plec înainte de sosirea oamenilor tăi. Altfel, ei ar fi fost cei care ar fi găsit lupul şi ar fi venit aici, la tine, să-ţi spună. Toată lumea s-ar fi strâns aici, nu la poartă.

— În regulă, în regulă, e un punct de vedere. Dar Lil nu răsuflă uşurată decât când văzu primele habitate, când auzi strigătele obişnuite şi larma dimineţii.

— Trebuie să le verific, pe toate. Dacă o iei pe aici, urmezi doar poteca, iar eu o iau aşa, dau un ocol, apoi ne…

— Nu. Coop opri. Dacă există acea slabă eventualitate, repetă el, nu risc să te găsească singură.

Lil ridică puşca pe care o ţinea pe picioare, dar Coop scutură din cap.

— Împreună. Iar când vor termina, îşi spuse el în gând, va verifica ambele cabane, toate clădirile exterioare.

— Ele cred că vin să le văd, aşa că se vor enerva puţin dacă nu fac asta.

Se auzeau mormăituri şi şuierături şi câteva strigăte de protest, în timp ce treceau prin dreptul lor. Lil se mişca repede în timp ce fiecare confirmare vizuală îi mai liniştea bătăile inimii. Această inimă parcă se opri o clipă, când scană împrejmuirea lui Baby. Apoi Lil se uită în sus – îi cunoştea bine jocurile

— Şi îl văzu stând pe ramura groasă a unui copac.

Coborârea lui a fost măreaţă şi nostimă. Când începu să toarcă, Lil cedă şi se strecură pe sub barieră.

— Imediat, şopti ea, o să ne jucăm imediat. Îi mângâie blana prin gard, apoi râse când Baby se ridică pe picioarele din spate şi se lipi de gard, ca ea să poată să-l scarpine pe burtă.

— Îndată, repetă ea.

I se simţea dezamăgirea în zgomotul din gâtlejul lui, când Lil se retrase. Ridică din umeri când îl văzu pe Coop

zgâindu-se la ea.

— E un caz special.

— Nu am auzit dezaprobare, chiar o oarecare bătaie de joc în vocea ta, când ai vorbit despre lumea care-şi cumpără animale de companie, exotice?

— El nu este un animal de companie. Mă vezi cumva punându-i o zgardă cu pietre preţioase şi plimbându-mă cu el în lesă?

— Nu lui îi spui Baby?

— Văd că eşti mai atent decât credeam eu. Se află în refugiu de când era mic şi a fost alegerea lui. Văd că sunt toate în regulă, adăugă ea. Dacă ar fi fost pe aici cineva necunoscut, ar fi făcut zgomot. Dar oricum, trebuie să verific. Avem un grup, un grup de tineri, care vine în dimineaţa asta. Şi avem două feline cu gheare încarnate, care au nevoie de asistenţă. Iar internii trebuie să proceseze câteva sute de kilograme de carne, la bucătărie. Există o rutină aici, Coop. Nu pot permite ca povestea asta să se interfereze cu sănătatea animalelor sau cu buna funcţionare a refugiului. Dacă nu avem tururi, bugetul nostru scade. Iar tu ai şi tu afacerea ta, ai animalele de hrănit.

— Verifici restul camerelor de supraveghere, facem turul birourilor. Dacă sunt în ordine, poţi să te ocupi de animale.

— Willy o să ne lase să deschidem porţile, da? Să poată intra personalul.

— Nu o să dureze mult.

— Nu am văzut prea bine lupul. Era destul de mare, aş zice un adult. Să omori unul ca el… Poate că nu era cu haita. Un lup singuratic este o pradă mai uşoară. Vrea să mă scoată din uz, să mă dezechilibreze, să distrugă locul ăsta. Mi-am luat partea de cursuri de psihologie, spuse ea în timp ce Coop îi studia, tăcut, chipul. Ştiu ce face. Nu de ce, dar ce anume. Îmi pot pierde nişte voluntari, poate

chiar câţiva interni, din cauza asta. Programul nostru cu internii este esenţial, aşa că o să trebuiască să acţionez repede, să discut serios, la şedinţa de urgenţă pe care o voi convoca în dimineaţa aceasta.

Lil descuie cabana în care se aflau birourile. Coop veni imediat lângă ea, deschizând uşa. Zona părea să fie curată. Coop intră, se uită, apoi se mişcă dintr-un loc într-altul, făcând acelaşi lucru.

— Rămâi aici, du-te la computer. Eu o să controlez şi celelalte clădiri. Dă-mi cheile.

Lil i le dădu fără să comenteze. Când o lăsă singură, se aşeză şi aşteptă să se deschidă computerul.

Ştia că fusese poliţist. Dar până astăzi nu îl văzuse niciodată acţionând ca unul.

Coop credea că înţelesese activitatea refugiului. Dar acum îşi dădea seama că nu înţelesese întreaga complexitate a muncit, nici chiar după ce Lil îi făcuse prezentarea aceea. Numai bucătăria-depozit îţi tăia răsuflarea, cu frigiderele şi congelatoarele ei uriaşe, cu cantităţile masive de carne şi cu echipamentul necesar pentru procesarea, mânuirea, cărarea acesteia.

În grajd se aflau trei cai, inclusiv cel pe care i-l vându-se el, ei. Cum tot era aici, îi hrăni şi le dădu apă şi şterse de pe lista montată pe perete cele două activităţi.

Cercetă magazia cu echipamente, garajul şi cabana lungă, scundă, pe care scria Centrul Educaţional. Cercetă repede obiectele de aici, fotografiile, pieile de animal, dinţii, craniile, oasele – cum naiba le adunase ea pe toate astea?

Fascinant, se gândea Coop în timp ce inspecta cele două camere de odihnă şi fiecare despărţitură de aici. Trecu prin micuţul magazin cu suveniruri, alăturat, plin cu animale de pluş, maieuri, pulovere, şepci, vederi şi postere. Totul era ordonat şi organizat.

Femeia asta construise ceva aici. Se gândise la

detalii, la toate aspectele. Şi totul, Coop ştia asta, totul numai pentru animale.

În timp ce se retrăgea, auzi maşinile şi se duse într-acolo, să stea de vorbă cu şeriful.

— Totul e în regulă aici. Lil e la birouri, îi spuse el lui Tansy, apoi se întoarse spre Willy.

— Arată ca şi cum s-a decis să nu se mai desprindă de locul ăsta, spuse Willy. Totuşi, nu putem fi siguri că nu a fost altcineva, care a ales poarta la întâmplare. Sau cineva căruia i-a venit ideea asta strălucită, din cauza pumei. Dar fapt este că vânătoarea de lupi e ilegală aici şi oamenii ştiu. Ştiu ce-i aşteaptă dacă fac asta. E drept, un fermier care ucide un lup care-i atacă vitele e una. Doar că eu îi cunosc pe toţi fermierii din zonă şi nu-l văd pe niciunul târând trupul lupului până aici. Nici măcar pe cei care cred despre Lil că nu este chiar întreagă la minte.

— Gloanţele din lup vor avea aceeaşi dimensiune ca a celui care a omorât puma.

— Da, aşa presupun. Willy dădu din cap şi strânse din buze. O să stau de vorbă cu Serviciul Parcurilor şi cu oficialii statului. Poţi şi tu să discuţi cu oamenii. Poate că cineva a văzut ceva.

Willy se uită spre Lil care se apropia.

— Bună-dimineaţa. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Veterinarul a sosit?

— Apare imediat.

— O să las un om aici, ca data trecută. O să facem tot ce putem, Lil.

— Ştiu, dar nu poţi prea multe, spuse Lil coborând treptele. O pumă, un lup. Este rău, dar trăim într-o lume dură. Iar aceste două specii poate că sunt romantizate în altă parte, dar nu aici, nu unde ele pot coborî de pe dealuri şi pot doborî vitele oamenilor sau pot face ravagii prin coteţe. Eu înţeleg asta, Will, trăiesc în realitate. Realitatea

mea este că am treizeci şi şase de animale, fără cai, răspândite pe treizeci şi doi de acri de habitaturi şi facilităţi. Şi mă tem că tipul o să decidă să continue aici, ce a început. Şi o să omoare un animal care trăieşte aici, pe care l-am adus eu aici. Sau mai rău, pe unul din oamenii care lucrează aici, pe care l-am adus eu aici.

— Nu ştiu ce pot să-ţi spun ca să-ţi uşurez gândurile.

— Nimic, acum el este în avantaj faţă de noi. Iar gândurile mele nu pot fi uşurate. Dar avem de lucru aici. O să continuăm să ţinem habitatul. Am şase interni care trebuie să-şi încheie programul aici. Cam peste două ore vine un grup de copii între opt şi doisprezece ani, pentru un tur şi o discuţie, la centrul educaţional. Dacă îmi spui că îţi faci griji pentru siguranţa acestor copii aici, contramandez totul.

— Nu am niciun motiv să cred că un om care ucide un animal sălbatic o să înceapă să facă ţinte din copii, Li.

— În regulă. Atunci vom face cu toţii ce putem. Tu ar trebui să pleci, îi spuse ea lui Coop. Ai propria ta afacere, propriile tale animale de care să te îngrijeşti.

— Mă întorc. Poate că vrei să-mi faci o listă.

Lil rămase o clipă fără expresie, apoi scutură din cap.

— Nu asta este prioritatea mea, acum.

— Cum vrei.

— Da. Aşa o să fie. Mulţumesc, Willy.

Willy îşi strânse buzele, în timp ce Lil se întorcea în birou.

— Am senzaţia că voi doi discutaţi despre altceva, nu despre un lup mort. Şi cum tot am senzaţia asta, mă gândesc că o să rămâi peste noapte aici.

— Exact.

— Mă simt mai bine, ştiind asta. Între timp, o să-mi pun oamenii să cerceteze zona, să controleze celelalte intrări, să caute punctele vulnerabile. Se ascunde pe undeva prin zonă, bombăni Willy uitându-se în sus, spre

dealuri.

Lil ştia că vestea se va împrăştia şi încă repede, aşa că nu fu surprinsă când apărură părinţii ei. Se îndepărtă de tigrul imobilizat la gardul habitatului.

— Doar o gheară încarnată. Este ceva obişnuit, întinse mâna să atingă degetele mamei ei, vârâte prin ochiurile gardului.

— Îmi pare rău că trebuie să vă faceţi griji.

— Parcă ziceai că vrei să te duci în Florida pentru câteva săptămâni, să lucrezi la refugiul pentru pantere. Cred c-ar trebui să faci asta.

— Pentru câteva zile, o corectă Lil. Iarna viitoare, acum nu pot. Mai ales acum, nu pot.

— Ai putea veni acasă, până dau de el.

— Şi cine să stea aici, în locul meu? Mamă, cui să-i spun că mi-e prea frică să stau aici, aşa că stai tu?

— Oricui care nu este copilul meu, spuse Jenna strângând degetele lui Lil. Dar aşa este, nu poţi şi nu o să faci asta. Cooper a rămas aici, azi-noapte?

— A dormit pe canapeaua din living. Nu a vrut să plece iar acum mă văd obligată să-i fiu recunoscătoare că nu o să mă dea afară din propria mea casă. Toată lumea vrea să rămână. Promit că o să luăm toate măsurile. O să comand mai multe camere de luat vederi, m-am uitat la diverse sisteme de alarmă dar efectiv nu ne putem permite sistemul care să acopere tot locul. Nu, spuse ea în clipa în care Joe deschise gura. Ştii bine că nici voi nu vi-l puteţi permite.

— Ceea ce nu-mi pot permite eu, este să i se întâmple ceva fetei mele.

— O să mă asigur că nu o să i se întâmple nimic. Lil se uită înapoi la Matt, care se ocupa de tigru. Acum trebuie să termin aici.

— Noi mergem să vedem dacă e nevoie de mâini în plus.

— Întotdeauna este.

De la înălţimea locului său urmărea cu binoclul grupul de familie. Studierea prăzii era esenţială, învăţarea obiceiurilor, a teritoriului, a dinamicii, părţile tari. Slăbiciunile.

Răbdarea era un alt lucru esenţial. Recunoştea faptul că – ocazional – lipsa acesteia era una din slăbiciunile lui. Temperamentul fusese o alta. Temperamentul îl costase optsprezece luni după gratii, când îl împinsese să omoare aproape în bătăi un om, într-un bar.

Dar învăţase să-şi controleze temperamentul, să rămână calm şi obiectiv. Să folosească uciderea pentru propria lui satisfacţie.

Niciodată încins, niciodată la furie. La rece şi cu distanţare. Ucisese puma dintr-un impuls. Era acolo iar el vroia să ştie cum e să ucizi o sălbăticiune privind-o în ochi. Lipsa de provocare, lipsa vânătorii nu îi oferise satisfacţie personală.

Îi adusese, trebuia să recunoască asta, un oarecare sentiment de ruşine.

A trebuit să scape de senzaţia asta lăsându-şi temperamentul în voia lui – doar puţin – şi să distrugă tabăra. Dar important era să facă asta cu multă precizie. Astfel încât să-i trimită un mesaj.

Lil. Lillian. Doctoriţa Chance. Cât de interesantă era. Întotdeauna aşa a gândit despre ea. Uită-te la ea, cu celula familiei în jur – da, aici se afla partea ei slabă.

Poate că o să-i dea satisfacţie, folosind-o împotriva ei. Frica, adăugată la emoţia vânătorii. Vroia ca ei să i se facă frică. Învăţase cât de mult însemna când intervenea frica. Şi era convins că o să fie cu atât mai surescitant să adulmece frica ei. Tocmai pentru că ei, văzuse doar, nu i se făcea aşa de uşor frică.

O va face să-i fie frică.

O respecta, pe ea şi ascendenţa ei. Chiar dacă ea nu-

şi respecta strămoşii, l-a pângărit cu acest loc, cu aceste cuşti unde erau închise libertatea şi sălbăticia. Acest loc sacru al oamenilor lui – şi ai ei.

Da, o va face să-i fie frică.

Ea va fi un plus excelent în contul lui. Marele lui Premiu. Îşi repuse binoclul şi se dădu în spate de pe creastă, înainte de a se ridica în picioare. Îşi luă sacul uşor şi rămase în soarele iernii târzii, pipăindu-şi cu. Degetele şiragul din dinţi de urs, de la gât. Singurul lucru pe care-l păstrase de la tatăl lui.

Tatăl lui îi vorbise despre strămoşi şi despre trădare. El îl învăţase să vâneze şi cum să trăiască pe pământul sfânt. Cum să ia ceea ce avea nevoie, fără remuşcări, fără regrete.

Se întreba ce anume va lua şi va păstra de la Lil, după uciderea ei. Mulţumit de rezultatul cercetării de astăzi, o luă în sus spre bârlogul lui, unde va pune la cale următoarea mutare.

13

Lil se pregătea pentru masa de seară a animalelor, când sosi Farley. Venise călare, arătând ca un om care putea sta în şa toată ziua, fără probleme, dacă era nevoie.

O izbi, ca niciodată până acum, cât de mult se asemănau, el şi Coop. Doi puşti care se metamorfozaseră în cowboys. Care arătau, când erau în şa, de parcă se născuseră acolo.

Dar aici, îşi spuse ea, se terminau similitudinile. Farley era deschis şi uşor de abordat. Coop era închis şi dificil.

Sau poate că aceasta era doar perspectiva ei asupra lor. Lil se întoarse spre Lucius.

— Ce-ar fi să te duci la depozit, să vezi ce se mai petrece acolo? Vin şi eu imediat.

Ieşi afară să-l întâmpine pe Farley şi să-i mângâie calul, Hobo, pe cap.

— Bună, băieţi.

— Ei, bună, Lil. Am ceva pentru tine. Scoase bucheţelul de părăluţe roz şi albe care-şi semeţeau căpşoarele afară din sacul de şa.

Plăcerea şi surpriza izbucniră în părţi egale.

— Mi-ai adus flori?

— M-am gândit că ai nevoie de ceva care să te mai destindă puţin.

Lil se uită la flori – dulci, proaspete şi da, relaxante. Zâmbi.

Zâmbind, îşi îndoi degetul făcându-i semn să se aplece.

Zâmbetul lui elastic se întinse şi mai mult când îi plantă pe obraz un sărut sonor. Apoi Lil îşi ridică o sprânceană.

— Să fie oare narcise, florile din sacul tău?

— Mie aşa mi se pare.

Lil îl bătu afectuos pe gleznă.

— Face un tur cu un grup care a venit adineauri. Tatăl este un mare fan Deadwood. Chestia de la TV. Aşa că au făcut excursia asta ca să vadă zona în realitate, după ce au fost la Rushmore, unde au auzit despre noi. S-a gândit că o să le prindă bine copiilor.

— Pun pariu.

— Cred că au făcut deja o jumătate de tur, în cazul în care vrei să li te alături.

— Cum să nu. Lil, dacă vrei, pot dormi aici, la noapte.

— Mulţumesc, Farley, dar sunt deja acoperită.

— Da, am auzit. Se înroşi puţin când Lil se uită la el. Am vrut să spun că Joe zicea de Coop că o să vină să stea aici. Asta îl face pe tatăl tău să se simtă mai bine, adăugă el.

— De aceea îi şi permit să rămână aici. Spune-i lui Tansy că suntem gata să începem cu distribuirea cinei. Familia din Ohio o să capete un bonus, pentru banii daţi.

— O să-i spun.

— Farley? îl mai mângâie pe Hobo puţin, în timp ce se uita în ochii lui Farley.

— Tu şi Tansy sunteţi doi dintre preferaţii mei, pe lumea astea. Pentru mine sunteţi ca o familie, aşa că o să spun exact ce vreau.

Farley se albi la faţă, îngrijorat.

— Bine, Lil.

— Mult noroc.

Farley zâmbi mai întâi vag, apoi cu toată faţa.

— Cred că am nevoie de aşa ceva.

Porni mai departe, încurajat. Pentru el părerea lui Lil conta mult, aşa încât aprobarea ei – lui i se păruse ca o aprobare – însemna mult. Fluierând uşor, traversă bucla potecii şi se îndreptă spre primele habitate.

Aici terenul se înălţa şi aveai senzaţia că era înghiţit de natură. Ţâşneau în sus aflorimente de stânci

— Unele se aflau acolo Dumnezeu ştie de când, altele fuseseră aduse de Lil. Copaci se înălţau sau îşi răsfoiau coroana, oferind umbră şi oportunităţi de căţărat, de zgâriat. Chiar în timp ce înainta pe cărare, un linx se întindea în sus, ascuţindu-şi ghearele pe coaja unui pin.

Văzu maşinuţa electrică pe care o foloseau pentru grupuri, dar rezistă pornirii să îl împungă pe Hobo să alerge în galop în direcţia respectivă. Când ajunse acolo, grupul se afla în dreptul habitatului tigrului şi priveau felina uriaşă căscând, tăvălindu-se şi întinzându-se într-un fel care-i spuse lui Farley că aceasta se trezise tocmai dintr-un pui de somn.

Ştia, probabil, că se apropia ora mesei.

— Ei, bună. Îşi duse un deget la borul pălăriei. Lil mi-a spus să-ţi transmit că se apropie ora mesei, îi spuse el lui Tansy.

— Mulţumesc, Farley. În afara celor din secţia animalelor mici, cele de aici sunt animale nocturne. Le

hrănim seara, ca să le întărească instinctele naturale de vânători.

Recurgea la ceea ce Farley îşi spuse că era tonul ei „Oficial”. Iar el putea sta şi asculta cât era ziua de lungă.

— Procesăm, săptămânal, sute de kilograme de carne, în special de pasăre, care ne este donată cu generozitate de Hanson’s Foods. Chiar v-aţi programat bine ora de vizită, pentru că privindu-i cum se hrănesc, este o experienţă. Veţi avea ocazia să vedeţi adevărata putere a animalelor de aici, de la Refugiul Chance.

— Domnule? Pot să călăresc calul dumneavoastră?

Farley se uită la fetiţa de vreo opt ani, frumoasă ca o rază de soare, în pardesiul ei roz, cu glugă.

— Dacă părinţii tăi sunt de acord, te poţi urca aici sus, cu mine şi eu o să te plimb prin jur. Hobo este un cal blând, doamnă, îi spuse el mamei.

— Te rog! Te roog! Prefer să călăresc decât să mă uit la lei cum se îndoapă cu pui.

Urmă o scurtă dezbatere. Farley nu se amestecă, rezervându-şi plăcerea de a o privi pe Tansy spunându-i fetiţei – care avea în jur de doisprezece ani; aprecie el – cum stau tigrii la pândă, ca să atace.

În final, fetiţa obţinu ce-şi dorea şi se instală pe Hobo, în faţa lui Farley.

— Asta este mult mai amuzant. Poţi să-l faci să meargă mai repede?

— Aş putea. Dar cred că dacă fac asta, mama ta o să mă jupoaie.

— Ce-i aia jupoaie? Farley chicoti.

— Adică o să-mi ia pielea. O să-mi jupoaie pielea de pe mine, după ce i-am promis că o să mergem încet.

— Aş vrea să am un cal. Fetiţa se aplecă să mângâie coama calului. Tu călăreşti tot timpul? în fiecare zi?

— Aşa cred. Fetiţa oftă.

— Ce norocos eşti.

În spatele ei, Farley dădu din cap.

— Sunt. Sunt norocos.

Cum fetiţa – Cassie – nu părea deloc interesată să privească animalele mâncând – Farley obţinu permisiunea să facă o plimbare cu ea, prin împrejurimi. Hobo, sigur ca stânca Gibraltarului, îşi tropăia drumul în timp ce animalele strigau, mârâiau, răcneau şi urlau.

Când se lăsă înserarea, Farley îşi luă la revedere.

— A fost drăguţ din partea ta, Farley, să-ţi pierzi timpul şi să te oboseşti să te ocupi de fetiţă, spuse Tansy, uitându-se după mini-vanul care se îndepărta.

— Nu a fost nicio oboseală. Este mai uşor să te plimbi pe cal decât să cari toată carnea asta la care m-aş fi simţit obligat să ajut, dacă nu aş fi fost ocupat.

Farley scoase narcisele din sac.

— Sunt pentru tine.

Tansy se uită la trompetele galbene, strălucitoare. Se întrebă dacă ea ştia cât de bine i se citea totul pe faţă, surpriza şi plăcerea – şi îngrijorarea.

— Ah, Farley. Nu trebuia…

— Ai avut un început de dimineaţă dur. Sper să-mi dai voie să-ţi ofer un sfârşit de zi mai bun. Ce-ar fi să ieşim împreună, Tansy?

— Farley, ţi-am spus că nu trebuie să ne legăm în felul ăsta. Suntem prieteni, atâta tot. Nu o să ne întâlnim.

Îi trebui oarecare efort ca să nu zâmbească. Tansy încă mai folosea tonul ei „oficial”.

— Atunci lasă-mă să-ţi cumpăr un burger, aşa cum i-ar cumpăra un prieten, prietenului său care a avut o zi grea. Nu vreau decât să te deconectezi, atâta tot.

— Nu sunt sigură că…

— Doar un hamburger, Tansy, ca să te scutesc să-ţi mai faci ceva de mâncare sau să te gândeşti unde ai putea ieşi singură, să mănânci ceva. Nimic mai mult decât atât.

Tansy se uită lung la el, cu linia aceea care-i săpa între sprâncene.

— Doar un burger?

— Păi, poate cu nişte cartofi prăjiţi. Nu prea văd un hamburger fără cartofi prăjiţi.

Bine. Bine, Farley. Ne vedem în oraş. Peste o oră. Ce-ai zice să ne întâlnim la Mustang Sally's?

— Perfect. Ne vedem mai târziu. Cum nu vroia să-şi forţeze norocul, sări înapoi în şa.

Se îndepărtă cu un zâmbet mare pe faţă şi cu un chiot mare de bucurie, în suflet.

În biroul pe care-l împărţea cu Tansy, Lil stătea cu mâncarea pe birou şi cu ochii în tavan. Când intră Tansy, se uită la ea, văzu narcisele şi zâmbi.

— Frumos.

— Nu am nevoie de niciun comentariu. A fost doar un gest drăguţ din partea unui prieten. Ceva care să mă înveselească.

Lil dezbătu o clipă, apoi se hotărî. În fond, dacă nu te puteai certa cu un prieten, cu cine ai fi putut-o face?

— Înţeleg. Mie mi-a adus părăluţe. Lui Tansy îi căzu faţa.

— Serios? îşi reveni şi zâmbi creţ. Vezi? Doar un gest drăguţ. Nu înseamnă nimic mai mult decât asta.

— Categoric. Ar trebui să le pui în apă. Şerveţelele umede şi plasticul nu le păstrează prea mult.

— Aşa o să fac. Acum plec acasă, dacă nu mai este nimic urgent. A fost o zi lungă. Internii sunt aproape gata, aşa că o să-l duc pe Eric – şi pe cine mai vrea

— În oraş.

— Desigur. Lucius lucrează la ceva. Zicea că o să-i mai ia, probabil, douăzeci de minute, ceea ce în timpul lui Lucius înseamnă încă o oră. Poate încuia el.

— După dimineaţa asta, încuiatul nu pare suficient.

— Ştiu, dar mai mult nu pot face. Ochii i se umbriră

de îngrijorare.

— Vine Cooper, rămâne peste noapte aici?

— Aparent, eu nu am drept de veto în chestiunea asta. Şi fără comentarii. Acum suntem chit.

Tansy ridică în sus mâna liberă.

— Niciun cuvinţel.

— Pot auzi ce gândeşti şi ignor. Între timp, doar un lucru vreau să-ţi mai spun. Am vorbit tocmai la telefon cu o femeie de pe lângă Butte. Are un jaguar de optsprezece luni, melanit, născut în captivitate şi cumpărat de ea ca animal de companie.

— Este pătat sau e complet negru?

— Negru. Îl are de când era micuţ. Este o femelă, Cleopatra. Dar acum două zile, Cleo a fost puţin cam neastâmpărată şi probabil că i s-a părut că îi era foame şi l-a mâncat pe Pierre, un pudel pitic.

— Hopa!

— Da, un mare hopa pentru micuţul Pierre. Proprietara a devenit isterică iar soţul ei, furibund. Pierre aparţinea mamei lui care venise în vizită la ei, din Phoenix. A luat atitudine şi Cleo trebuie să dispară.

— Şi unde s-o băgăm?

— Asta este întrebarea. Mă gândesc. Putem improviza un habitat temporar, îngrădind o parte din spaţiul Shebei. Oricum ea nu foloseşte toată suprafaţa. Rar iese din bârlogul ei sau din imediata vecinătate.

— Ne putem permite?

— Mă gândesc şi la asta. Lăsându-se pe spate, Lil începu să bată cu creionul pe muchia biroului ei.

— Cred că proprietara lui Cleo poate fi convinsă să ne facă o donaţie frumoasă, grasă, pentru a-i asigura fericirea şi binele jaguarului.

— Defineşte ce înseamnă frumos şi gras.

— Sper să obţinem zece mii.

— Îmi place felul în care speri.

— Nu este un vis imposibil. Tocmai am intrat în legătură cu proprietarii, pe Google. Se gândesc la asta. Sunt dispuşi să suporte toate cheltuielile şi taxele privind aducerea ei aici, transportul, trimiterea unei echipe în Montana – şi au adăugat că am putea căpăta un premiu, dacă ne mişcăm repede.

Ochii lui Lil se aprinseră, în timp ce lăsa creionul din mână.

— Un jaguar negru, Tansy. Tânăr, sănătos. Putem avea pui de la ea. Şi Dumnezeu ştie că o să fie mai fericită şi mai bine aici, afară, decât în cine ştie ce fermă din Montana. Avem aproape toate materialele pentru un habitat temporar. La primăvară, când se va dezgheţa, ne putem extinde, îi putem construi unul permanent.

— Ai decis deja.

— Nu văd cum am putea rezista. Cred că pot avea şi felina şi cinci cifre, odată cu ea. Cred că o pot face atât de fericită şi de recunoscătoare pe femeia asta încât va deveni un suporter preţios, al habitatului. O să mă mai gândesc la asta. Gândeşte-te şi tu. O să vorbim mâine dimineaţă şi o să decidem.

— În regulă. Pariez că este superbă.

Lil bătu în ecranul computerului şi Tansy ocoli biroul.

— Ne-a trimis poze, pe e-mail. O să-i scoatem zgarda cu strasuri. Este magnifică. Uită-te la ochii ăştia, l-am văzut, în sălbăticie. Sunt dramatici şi misterioşi şi cam bagă groaza în tine. O să fie o achiziţie uluitoare. Are nevoie de un refugiu. Nu poate fi lăsată în sălbăticie. Îi putem oferi un cămin ca lumea, aici.

Tansy îşi bătu prietena pe umăr.

— Ah, da, văd că te mai gândeşti. Pe mâine dimineaţă, deci.

Era complet întuneric când Lil părăsi biroul. Când ieşi afară şi văzu camioneta lui Coop, îi căzură umerii. Nu-l auzise venind cu maşina. Fusese prea transportată,

recunoscu ea traversând, reîmprospătându-şi cunoştinţele despre jaguari, lucrând la logistică şi la transport şi la habitat. Vor avea nevoie de veterinar, să-l consulte, se gândea Lil. Nu se putea baza pe spusele proprietarei, în privinţa asta. Iar în cazul în care felina avea probleme medicale, devenea şi mai important să-i asigure un adăpost al ei, aici.

O să stoarcă ea bani de la proprietara lui Cleo. Era bună la obţinerea de donaţii. Poate că nu chiar asta era partea favorită a muncit ei, dar se pricepea.

Intră în cabană.

Focul ardea vesel în cămin. Coop stătea pe sofa, cu picioarele pe măsuţă, cu o bere în mână. Cu cealaltă mână lucra la un computer-organizer, pe care şi-l ţinea în poală.

Lil trânti uşa de la intrare cu puţin mai multă forţă decât era necesar. Coop nu se obosi să-şi ridice privirea.

— Mama ta ţi-a trimis o bucată de şuncă, nişte cartofi pregătiţi nu ştiu cum şi cred că nişte anghinare.

— Ştii că-mi pot face singură de mâncare. Doar că în ultimele zile nu am prea avut ocazia să mă duc la magazin.

— A-ha. Dacă vrei o bere, am adus un pachet de şase.

— Coop, asta nu poate… Este greşit, în multe privinţe. Lil îşi scoase haina şi o aruncă deoparte. Efectiv, nu poţi locui aici.

— Nici nu locuiesc. Am locul meu. Dorm doar aici, o vreme.

— Şi cât de mult va dura această o vreme? Cât timp îţi propui să dormi pe canapeaua mea?

Coop îi aruncă o privire leneşă, în timp ce mai bău un gât de bere.

— Până când o să cedezi şi o să mă primeşti în patul tău.

— Ah, perfect, dacă asta era, atunci să-i dăm drumul. Urcăm şi ne culcăm împreună. După care amândoi ne vom putea relua viaţa obişnuită.

— În regulă. Lasă-mă doar să termin aici.

Lil îşi luă capul în mâini şi începu să se plimbe în cerc.

— F… F… F… izbucni ea.

— Eu aş fi găsit o expresie mai delicată pentru asta. Lil se opri, apoi se aşează de cealaltă parte a măsuţei.

— Cooper.

Coop mai bău un gât de bere.

— Lillian.

Lil închise o clipă ochii pentru că trebuia să găsească un sens, o urmă de sănătate în haosul din mintea ei.

— Aranjamentul ăsta este stânjenitor şi inutil şi efectiv ciudat.

— De ce?

— De ce? De ce? Pentru că noi avem un trecut, pentru că între noi a fost… Ceva. Îţi dai seama că toată lumea din nenorocitul ăsta de district îşi închipuie că ne culcăm din nou împreună?

— Nu cred că toată lumea din district ne cunoaşte aşa de bine sau că-i pasă. Şi ce dacă?

Lil trebui să se străduiască să găsească un răspuns.

— Poate că eu vreau să mă culc cu altcineva şi tu ne stai în drum.

De data aceasta Coop bău îndelung, încet din bere.

— Atunci unde-i omul?

— Bine, să uităm de el. Efectiv să uităm de el.

— Mai fericit nici că mă puteai face. Dar de data asta este rândul tău să pregăteşti mâncarea.

— Vezi? LII ridică un deget în aer. Vezi? Ce e prostia asta cu „rândul tău”? Asta este casa mea. A mea, a mea, a mea. Şi intru ca să te găsesc pe tine pe canapeaua mea, cu picioarele pe măsuţa mea, bând berea mea…

— Berea am cumpărat-o eu.

— În mod deliberat te faci că nu înţelegi.

— Am înţeles. Nu-ţi place să mă vezi aici. Ceea ce nu

înţelegi tu însă, este că mie nu-mi pasă. Nu stai singură aici până când nu se rezolvă situaţia asta. I-am spus lui Joe că o să am grijă de tine. Asta este, Lil.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, pot aranja cu un intern să rămână peste noapte în cabana de alături.

O vagă urmă de nerăbdare se citi pe chipul lui.

— Cumva media de vârstă a internilor este de douăzeci de ani? Mă întreb de ce nu mă linişteşte ideea unui slăbănog de studenţel care să te apere? O să-ţi scuteşti mulţi nervi, dacă o să accepţi pur şi simplu faptul că o să stau aici până se rezolvă situaţia. Ai făcut lista aia?

„Până când", era problema, nu? se gândi ea. O să stea aici până când… O să se simtă terminat, până când o să decidă să se care, până când o să găsească altceva sau pe altcineva.

— Lil?

— Ce este?

— Ai făcut lista aia?

— Ce listă? Când Coop zâmbi, îşi aminti.

— Nu, nu am făcut nicio afurisită de listă. Am avut câteva probleme minore la care să mă gândesc astăzi. Am scos două gloanţe de treizeci şi doi, din lupul cenuşiu. Deşi ştia că asta echivala cu un fel de capitulare, îşi dădu drumul şi se aşeză pe jos.

— Am auzit.

— Urmează analiza balistică, dar ştim cu toţii că a fost aceeaşi armă, folosită de acelaşi om.

— Asta este vestea ta bună. Ai avea mai multe probleme dacă ar fi vorba de doi indivizi.

— Nu m-am gândit aşa, la asta. Ei bine, uraaa!

— Ai nevoie de o pază mai bună.

— Lucrez la asta. Mai multe camere de supraveghere, mai multe lumini, mai multe alarme. Sănătatea şi siguranţa animalelor este prioritatea mea, dar nu pot, efectiv, băga mâna în buzunar şi scoate banii

pentru toate astea.

Coop se ridică puţin, băgă el mâna în buzunar şi scoase un cec.

— O donaţie.

Lil zâmbi vag. La naiba, el era atent şi bun – iar ea se purtase ca o viperă.

— Totul se acceptă cu recunoştinţă, dar am făcut astăzi o evaluare a echipamentelor şi sistemelor şi…

Lil se uită la cec. Creierul îi îngheţă, pur şi simplu. Clipi, clipi din nou, dar numărul zerourilor rămânea acelaşi.

— Ce naiba e asta?

— Parcă am stabilit deja că e o donaţie. Şi ai o dată de gând să încălzeşti mâncarea aia?

— De unde naiba ai banii ăştia? Şi nu poţi renunţa aşa, la ei. Ăsta chiar este un cec adevărat?

Sunt banii familiei. Fondul fiduciar. Tata îi ţine blocaţi cât poate, dar o dată la cinci ani tot este obligat să-mi picure câte ceva.

— „Picură”, spuse Lil, şoptit. În lumea mea, asta este cu mult mai mult decât un „picurat”.

— Va trebui să-mi mai dea ceva când fac treizeci şi cinci de ani. Restul îl poate ţine până la patruzeci şi asta va face. Îl înfurie faptul că pur şi simplu nu-mi poate lua banii ăştia, ca să mă blocheze. Sunt o mare dezamăgire pentru el, pe orice palier. Dar cum este vorba de ceva reciproc, ne descurcăm aşa.

Strălucirea pe care donaţia i-o aprinsese în ochi se stinse în compasiune.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu s-a schimbat nimic între tine şi tatăl tău. Nici măcar nu te-am întrebat de el şi nici de mama ta.

— Mama s-a recăsătorit. A treia oară. De data asta se pare că este ceva solid. Este un tip decent şi privind din afară cel puţin, pare să fie fericită.

— Ştiu că au venit în vizită aici. Eu eram plecată. Dar ştiu că asta a însemnat mult pentru Sam şi Lucy.

— Au venit imediat după accidentul lui Sam. Asta m-a surprins, mărturisi Coop. Dar cred că a surprins pe toată lumea, inclusiv pe ea.

— Eu nu am ştiut. S-au întâmplat atâtea de când imam întors din Perú. Am pierdut multe detalii. Deci e mai bună, acum? Relaţia cu mama ta, adică?

— Nu o să fie niciodată perfectă, dar ştim cum să ne purtăm decent, când ne vedem.

— Asta e bine. Lil se uită din nou la cec. Vreau cecul ăsta. Am putea face multe cu el. Dar e prea mult. Mai mult decât aveam de gând să scot de la doamna cu jaguarul, iar la noapte o să mă facă să visez frumos.

— Doamna cu jaguarul?

Lil dădu din cap.

— Asta este o contribuţie majoră. De obicei, pentru aşa ceva trebuie să cerşesc.

— Am destui bani. Mai mulţi decât îmi trebuie. Iar tu eşti scutită de taxe, ceea ce îl va face fericit pe contabilul meu.

— Bine, dacă asta îl face fericit pe contabilul tău. Îţi mulţumesc mai mult decât pot spune prin vorbe. Îi dădu prieteneşte una în cizmă.

— Ai dreptul la un număr mare de premii fabuloase. Un jaguar din pluş, un maieu oficial, cu emblema Refugiului Chance şi o cană. Un abonament la broşura noastră şi intrare gratuită în refugiu, la centrul educaţional şi la toate facilităţile, timp de… Pentru suma asta, pe tot restul vieţii tale.

— Fă-le pachet. Te poţi folosi de sforile care leagă condiţiile ataşate la cec.

— Aah!

— Sunt cât se poate de simple. Foloseşti banii pentru sistemul de pază. Te ajut eu să alegi. Mă pricep la aşa

ceva. Şi dacă mai rămâne ceva după aceea, faci ce ştii cu ei. Dar foloseşti cecul ăsta ca să asiguri zona administrativă şi cât poţi mai mult din refugiu.

— De vreme ce acum cinci minute nu-l aveam în mână, mă pot descurca cu condiţiile astea. Am nevoie de un nou habitat. Pentru un jaguar melanit din Butte.

— Ce naiba mai înseamnă şi „melanit” şi de când există jaguari în Montana, dacă nu vorbeşti cumva de unul cu motor?

— „Melanit” înseamnă pigmentare neagră sau aproape neagră, deşi jaguarii negri pot avea pui pătaţi. Iar în Montana nu mai există jaguari, în sălbăticie. Ar putea reveni, dar în SUA jaguarii se reproduc în captivitate. Am o femeie în Butte care vrea să-i adoptăm „pisica”, pentru că i-a mâncat câinele.

Coop studie îndelung chipul lui Lil.

— Cred că mai am nevoie de o bere. Lil oftă.

— Pun mâncarea la încălzit şi îţi explic. Se ridică în picioare, apoi se opri.

— Vezi? îţi pun mâncarea la încălzit.

— Nu, stai doar şi vorbeşti despre asta.

— Mi-ai făcut o donaţie mare, grasă iar eu îţi pun mâncarea la încălzit, uitând să mă enervez că stai tolănit în livingul meu ca unul de-al casei.

— Cecul ăsta nu are astfel de condiţii, Lil. Ţi le-am enumerat cât se poate de clar.

— Nu trebuie să pui condiţii. La naiba.

— Bine. Dă-mi-l înapoi. O să-l rup.

— Pe naiba. Lil vârî cecul în buzunar. Dar totuşi trebuie să stabilim nişte graniţe, Coop. Nişte reguli de bază. Eu nu pot trăi aşa. Este prea neclar şi stresant.

— Scrie-le. O să le negociem.

— Uite una. Dacă ai de gând să mănânci aici, indiferent cine găteşte sau încălzeşte mâncarea, celălalt curăţă după. Asta este dinamica de bază când stai cu

cineva în cameră.

— Perfect.

— Tu ai stat vreodată cu cineva? După colegiu şi academie, vreau să zic.

— Vrei să ştii dacă am locuit vreodată cu o femeie. Nu. Nu, oficial.

Pentru că el citise prin ecranul ei de protecţie foarte subţire, Lil nu mai spuse nimic, dar se duse să pună la încălzit mâncarea trimisă de mama ei.

În timp ce mâncau, îi povesti despre Cleo, pentru că era momentul unei conversaţii uşoare.

— Să fie fericită că a mâncat un câine şi nu vreun copil.

— De fapt, ai dreptate. Poate că a început doar prin a se juca. Dar apoi a început să acţioneze instinctul. Animalele sălbatice pot fi educate, ele pot învăţa, dar nu pot şi nu vor fi niciodată îmblânzite. Zgărzile cu strasuri şi pernuţele satinate nu fac un animal de companie dintr-unul sălbatic, chiar dacă sunt născute şi crescute în captivitate. O s-o aducem aici şi o să-i acordăm un spaţiu mare pe website. Un animal nou generează întotdeauna noi donaţii, noi admiratori.

— O să incluzi în biografia ei şi preferinţa pentru căţeluşi?

— Cred că o să lăsăm asta deoparte. La ce lucrezi? Pe laptop?

— La un desfăşurător. Doar cheltuielile importante, venituri, proiecte.

— Serios?

— Pari surprinsă să afli că ştiu ce înseamnă un desfăşurător. Vreme de cinci ani am avut propria mea afacere.

— Ştiu. Presupun că este doar unul din golurile acelea peste care nu am sărit, încă. Activitatea de detectiv particular. Seamănă cu ce se arată la televizor? Ştiu că te-

am mai întrebat asta, dar răspunsul tău a fost cam evaziv.

— Eu mi-amintesc că am fost doar cinstit. Nu, nu e ca la televizor, sau nu chiar aşa. Este şi multă alergătură şi mult-de-stat-pe-fund-la-birou. Trebuie să vorbeşti cu oamenii, să faci investigaţii pe computer, documentare.

— Dar totuşi, se rezolvă crimele?

Tonul ei plin de speranţă îl amuză, încălzindu-i ochii albaştri ca gheaţa.

— Chestia asta este doar la televizor. Noi ne-am ocupat mult de probleme legate de asigurări, de fraude în domeniul acesta. De divorţuri. Supraveghind soţii care-şi înşală soţii. Ne-am ocupat de persoane dispărute.

— Ai găsit persoane dispărute? Asta este important, Coop.

— Nu toţi cei care dispar vor să fie regăsiţi. Aşa că este relativ. Şi de domeniul trecutului. Acum mă ocup de cai, de hrana animalelor, de veterinari, de facturile pentru potcovar, de harnaşamente, de asigurări, de recoltă. Toate astea te leagă total de fermă. Şi ai mei au nevoie de un Farley.

Lil îndreptă furculiţa spre el.

— Nu-l poţi avea pe Farley.

— Chiar dacă aş încerca să-l atrag, tot m-ar trăda. Este îndrăgostit de părinţii tăi.

— Printre alţii. A *pus* ochii pe Tansy.

— Pe Tansy? Coop se gândi puţin. Este o tipă grozavă.

Farley este – căută cuvântul – simpatic.

— Şi fermecător şi de încredere şi foarte, foarte frumuşel. A pus-o pe jar. O ştiu pe Tansy de la optsprezece ani. Niciodată nu am văzut-o pusă pe jar de un bărbat.

Intrigat, Coop îşi înclină capul.

— Ţi-e gândul la Farley.

— Fac pe majoreta în mintea mea, agitând pompoane. Şi sărind în sus.

— Interesantă imagine. Îşi lăsă în jos, de-a lungul cozii ei, mâna închisă într-un pumn lejer.

— Tu când ai fost pusă ultima oară pe jar, Lil?

Cum răspunsul era chiar acum, se strecură de pe banchetă şi duse farfuriile la spălător.

— Am avut prea multe de făcut ca să mai fi avut timp şi de asta. Spălatul vaselor e treaba ta. Eu urc, acum. Trebuie să-mi termin articolul.

Coop o apucă de mână în trecere, *trăgând-o* suficient de tare ca să o dezechilibreze şi să o poată trage în poala lui. Îi apucă din nou coada – de data asta nu cu pumnul doar uşor strâns – şi o trase astfel încât buzele ei veniră în dreptul buzelor sale. Şi o sărută.

Iritată pentru că s-a lăsat luată prin surprindere, Lil se smulse, se răsuci. El era mai puternic, trupul lui mult mai muşchiulos decât fusese odinioară.

Şi gura lui, mâinile lui, considerabil mai abile.

Plăcerea începu să învăluiască enervarea. Nevoia dădu foc amestecului.

Apoi Coop îşi domoli sărutul, suficient ca să adauge un strat de delicateţe care îi arse lui Lil inima.

— Noapte bună, Lil, şopti el în dreptul gurii ei, înainte de a se retrage.

Lil se ridică în picioare.

— Niciun contact fizic sau sexual. Este o regulă.

— Nu am de gând să fiu de acord cu asta. Caută altceva.

— Nu este corect, Coop. Nu este cinstit.

— Nu ştiu dacă este sau nu, corect. Nu-mi pasă dacă nu este cinstit. Tonul lui echivala cu o ridicare din umeri. Te doresc. Ştiu cum să mă descurc fără ceea ce vreau şi ştiu cum să obţin ceea ce vreau. Totul depinde de decizie.

— Şi unde mă aflu eu în această decizie?

— O să trebuiască să descoperi singură.

— Nu o să-mi faci asta. Nu o să-mi sfâşii din nou

inima.

— Niciodată nu ţi-am sfâşiat inima.

— Dacă tu crezi asta, eşti fie cu adevărat stupid, fie nedezvoltat emoţional. Să nu mă mai deranjezi în noaptea asta. Să nu mă mai deranjezi.

Se îndepărtă repede, luând-o în sus pe scări, în camera ei, unde închise – şi încuie – uşa.

14

Lil aşteptă până ce-l auzi pe Coop pornind motorul înainte de a coborî scările, a doua zi dimineaţa. Întârzierea îi deplasa puţin tot programul, dar lipsa stresului merita.

Noaptea trecută, încuiată în camera ei, lucrase mult şi se gândise mult. Muncise cu capul limpede. Gândise cu capul limpede.

Simţi mirosul de cafea până să intre în bucătărie şi putu – cu capul limpede – să considere acest lucru un beneficiu pentru faptul că-l lăsase să rămână peste noapte. Existau beneficii şi le va pune în balanţă, în comparaţie cu dificultăţile.

Bucătăria ei era curată. Omul ăsta nu era un cârpaci. Iar cafeaua era fierbinte şi tare, exact cum îi plăcea ei. Singură în liniştea din jur, lichidă repede un bol cu fulgi de ovăz. Răsăritul dăduse deja drumul la lumină când termină de mâncat şi începeau să vină la lucru internii şi personalul.

Ţarcurile şi boxele trebuiau curăţate de mizerie şi dezinfectate. Internii vor colecta mostre de mizerie de la fiecare animal, pentru a fi apoi testate de paraziţi.

Nostimă muncă, medită Lil mânuind furtunul.

Potrivit programului ei pentru azi, era timpul să i se examineze Xenei piciorul, ceea ce însemna imobilizarea bătrânei lupoaice şi transportarea ei la dispensar. Şi pentru că tot avea să se afle acolo, îi vor face o examinare completă şi îi vor preleva mostre de sânge.

Animalele mici trebuiau hrănite şi îngrijite, trebuiau

să li se schimbe paiele. Caii trebuiau hrăniţi, adăpaţi, trebuiau scoşi afară, trebuiau ţesălaţi. Munca eminamente fizică dintr-o dimineaţă obişnuită la refugiu scoase din Lil, odată cu sudoarea, orice tensiune.

Pe la mijlocul dimineţii însărcinase câţiva interni să inventarieze gardurile, stâlpii şi alte materiale necesare pentru crearea unui habitat temporar pentru jaguar, înainte de a se fi dus în birou să ia legătura cu Butte.

Când termină de făcut toate planurile şi pregătirile, se duse să o caute pe Tansy.

— Şcoala elementară, excursie pe teren, îi spuse Tansy arătând spre copiii care erau conduşi de-a lungul potecii, i-am pus pe Eric şi pe Jolie să se ocupe de ei. Lucrează bine împreună. Lil, adevărul este că Eric este unul dintre cei mai buni interni din cadrul programului.

— De acord. Este deştept, îi place să muncească şi nu se teme să pună întrebări.

— Vrea să mai rămână încă un termen. A luat deja legătura cu profesorii lui, să le ceară permisiunea.

— Nu am mai avut niciodată un student timp de două termene. Ne-ar putea folosi asta, se gândi Lil. Ne-ar putea ajuta la pregătirea noilor veniţi, iar noi i-am mai putea acorda câteva grade, în propria lui pregătire. Dacă se poate înţelege cu universitatea, sunt de acord.

— Bine. În curând facem schimbul de grupuri. Îl pierdem pe acesta, începem cu altul. Tansy îşi întoarse capul. Nu prea ai dormit azi-noapte.

— Nu am dormit. Pentru că am lucrat, am îmbrobodit şi am estorcat, am pus la cale şi am plănuit, o să trebuiască să mă duc în curând în oraş, să depun chestia asta.

Lil scoase cecul din buzunar, îl ţinu de colturi şi îl mişcă înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi dansat.

— Ce… ce e asta… Nu se poate!

Tansy îşi aruncă braţele pe după Lil şi amândouă

începură să se mişte în cerc.

— Lil, este uluitor şi minunat şi ca picat ca din cer. Coop?

Câte favoruri sexuale a trebuit să-i oferi şi s-au să-i asiguri? Chiar are atâţia bani?

— Nu i-am oferit sau asigurat niciun fel de favoruri sexuale. Dar pentru banii ăştia aş fi fost în stare. Şi da, se pare că are atâţia bani. Cine ştie. Pentru că nu-i trecuse nici acum uluiala, Lil studie din nou toate zerourile. De zece ori m-am gândit azi-noapte la asta. Am preţurile pentru sistemele de securitate, pentru luminile de securitate, pentru camere. Pentru porţi noi. O să vedem cât de mult putem face. Şi ca să se adauge la asta, Montana ne donează zece mii, cu stipularea ca o parte din bani să-i folosim ca să-i construim lui Cleo, la primăvară, o locuinţă nouă, trăsnet.

— Când plouă, încep capriciile musonilor.

— Mama spune mereu că viaţa este făcută din cicluri, din cecuri şi bilanţuri. Mie îmi place să cred că asta vine să contrabalanseze oribilul. Matt a vorbit cu veterinarul din Butte şi stăm bine la capitolul ăsta. Mă ocup de premize, documentaţie, birocraţie, logistică.

— Iisuse, Lil, o să avem un jaguar. Efectiv, o să avem un jaguar negru.

— Şi vreau ca tu să te duci în Montana, să o aduci pe Cleo la noua ei locuinţă.

— Desigur, deşi tu eşti cea care te duci mereu, ca să controlezi animalele respective.

— Nu pot pleca de aici acum, Tansy, nici măcar pentru două sau trei zile. Lil se uită în jur la oameni, la animale. Nu pot risca să se întâmple ceva în lipsa mea. Şi cum chestia asta se mişcă aşa de repede, vreau să fiu aici să ajut la construirea habitatului provizoriu şi să finalizez planurile pentru cel permanent. Am aranjat pentru cuşca de transport şi pentru dubă.

— Problema e că n-am mai condus niciodată aşa ceva.

— N-o să conduci tu. Tu o să te ocupi de pisică. De siguranţa ei – de siguranţa publică – de sănătatea ei. Este un drum cam de şapte ore – opt, cel mult. O să conducă Farley.

— Ah, Lil.

— Mare scofală, Tansy. Se poate descurca cu un camion şi este unul dintre cei mai buni voluntari. El este cel mai potrivit pentru asta şi are destulă experienţă ca să te asiste în orice s-ar putea să ai nevoie. Nu anticipez nicio problemă.

— Marea ta scofală e logică. Dar cum rămâne cu yen-ul?

Cum rămâne cu asta?

Lil ştia exact cum să joace momentul. Făcu ochii mari.

— Vrei să-mi spui că nu-l poţi stăpâni pe Farley şi yen-ul lui?

— Nu. Nu chiar. Încolţită, Tansy sâsâi în barbă.

— La naiba.

Lil continuă, vorbind repede.

— Dacă drumul e bun, puteţi ajunge acolo în şase ore. Te uiţi la Cleo, farmeci şi încurajezi proprietara. Staţi peste noapte acolo, a doua zi dimineaţă o încărcaţi şi ajungeţi înapoi aici înainte de ora mesei, pentru animale.

Fără ruşine, Lil băgă acum tunurile mari.

— Cum eu nu pot pleca de aici, Tansy, am nevoie să-mi faci serviciul ăsta imens.

— Sigur că o să ţi-l fac. Dar ştii care e problema.

— Atunci de ce ai luat masa cu el, aseară?

Încruntându-se, Tansy îşi vârî mâinile în buzunarele hainei.

— De unde ştii?

— Pentru că şi internii mănâncă şi vorbesc.

— Nu a fost decât un burger.

— Iar ăsta nu este decât un transport. Aranjez totul pentru tine până la sfârşitul zilei, în timp ce tu te gândeşti ce chestii medicale crezi că ar trebui să iei de la Matt. Puteţi pleca mâine de dimineaţă. Dacă ajungeţi aici la şase, puteţi pleca devreme.

— Ai vorbit deja cu Farley.

— Da. Aduce duba aici, peste noapte.

— Spune-i să se planifice să plecăm la cinci dimineaţă. Aşa o să exploatăm ziua cum trebuie.

— S-a făcut. Dumnezeule, Tansy, aduci aici un jaguar. Acum mă duc în oraş să umplu cuferele cu bani, până nu-i fac praf.

Avea mai multe curse de făcut în Deadwood. Banca, magazinul, contractorul, poşta. Ca să câştige timp mai târziu, plecă la ora hrănirii animalelor.

În faţa grajdurilor pe care le aveau la marginea oraşului, văzu camioneta lui Coop şi profită de ocazie.

Luă dosarul cu informaţii şi date pe care le scosese de pe Internet şi intră în mirosul de cai şi piele şi fân.

Îl găsi în cea de a treia boxă, stând pe un scaun, înfăşurând piciorul drept, din spate, al unui jugan.

— E bine?

Coop confirmă din cap, lucrând cu mâinile competente şi ferme.

— A făcut doar o mică întindere.

— Aveam treburi în oraş şi m-am gândit ca în drum să las aici chestia asta, dar ţi-am văzut camioneta. Am scos date despre două sisteme de securitate care cred c-ar fi bune pentru noi. Ţi le las aici, pe băncuţă.

— Dă-i drumul. M-am interesat şi eu mai devreme. La o cunoştinţă în domeniul ăsta. Îmi place sistemul lor iar el o să facă o mică reducere, pentru mine. Coop îi spuse denumirea sistemului.

— Este unul din cele două pe care le am în dosar.

— Este un sistem bun. Dacă te decizi la el, tipul o să ne facă legătura cu cel mai apropiat reprezentant din zonă. Vor veni, te vor ajuta la repartiţia punctelor de supraveghere şi la montaj.

— E perfect. Atunci să ne oprim la ei.

— Îl sun eu când termin aici şi-i spun să ia legătura cu tine.

— Mulţumesc. Am aici şi o scrisoare oficială de mulţumire din partea refugiului, prin care confirmă generoasa ta donaţie. Contabilul tău o să vrea cu siguranţă scrisoarea, la dosar. Iar Farley o să doarmă în noaptea asta la refugiu.

Abia atunci se uită Coop în sus, la ea.

— În regulă.

— Acum te las la treaba ta.

— Lil. Noi mai avem de discutat.

— Presupun. Mai curând sau mai târziu.

Se sculă ca să-i conducă pe Tansy şi pe Farley, în întunericul rece. Buna dispoziţia a lui Farley a făcut-o să-şi înceapă ziua cu un zâmbet, în ciuda privirilor încruntate pe care i le arunca Tansy.

— Încercaţi să evitaţi amenzile pentru viteză, mai ales la întoarcere.

— Fii liniştită.

— Şi sunaţi-mă când ajungeţi acolo, sau dacă aveţi probleme, sau…

— Poate că o să-mi aminteşti să nu-mi uit cheile în contact şi să mestec bine mâncarea, înainte de a o înghiţi.

Lil îl împunse pe Farley cu un deget în stomac.

— Nu merge cu viteză – prea mare – şi rămâneţi în legătură cu mine. Atâta am de spus.

— Atunci să-i dăm drumul. Eşti gata, Tansy?

— Da. Tansy îi aruncă o confirmare din cap, iute, oficială. Iar Farley îi trimise lui Lil un zâmbet, făcându-i cu ochiul.

Ştiindu-i bine pe amândoi, Lil nu ar fi pariat că ochiada respectivă va reuşi să străpungă armura oficială a lui Tansy mai devreme de primele şaizeci de mile.

Făcându-le cu mâna, rămase acolo, ascultând zgomotul tot mai îndepărtat al motorului camionetei în timp ce lua curba, intrând pe drumul principal.

Îşi dădu seama că pentru prima oară de când ea şi Coop ridicaseră tabăra, era complet singură în refugiu. Vreme de două ore de acum înainte – mai mult sau mai puţin – totul era numai al ei.

— Doar voi şi cu mine, băieţi, şopti ea.

Ascultă colindul bătrânului ei leu, care striga adesea în noapte, înainte de răsărit. În acrii adăpostului lor, animalele sălbatice erau treze şi atente.

Şi erau ale ei, cât de posibil era acest lucru.

Se uită în sus, fericită să vadă cerul nopţii strălucind de stele. Aerul era crocant ca un măr, stelele erau ca nişte giuvaeruri şi urletele lui Boris i se alăturară celor ale Shebei.

În clipa aceea, Lil îşi spuse că nu ar fi putut fi mai mulţumită.

O femeie întreagă la minte s-ar duce înapoi să se mai culce o oră – sau cel puţin ar intra la căldură, şi-ar mai face o cafea sau poate ar savura un mic-dejun relaxat. Dar ea nu vroia nici pat, nici înăuntru. Nu, ea vroia noaptea, stelele, animalele ei şi această mică felie de singurătate.

Intră să-şi pună cafea într-o ceaşcă cu capac etanş, îşi luă lanterna şi îşi vârî în buzunar mobilul, din pură obişnuinţă.

O să se plimbe pe terenul ei, pe pământul ei, decise Lil. Se va plimba pe aleile habitatului înainte ca soarele să răsară, înainte ca acesta să nu mai fie, din nou, numai al ei.

În clipa în care păşi afară, un brusc, ascuţit bip-bip-bip o opri în loc. Alarma de la o cuşcă, îşi spuse ea cu

pulsul bătându-i nebuneşte. Cafeaua i se vărsă când îi scăpă din mână, coborând repede treptele şi alergând spre cealaltă cabană.

— Care din ele, care? în drum, porni computerul lui Lucius, înşfăcă de la dispensar o puşcă cu tranchilizant şi săgeţi. Îngrozită de ce-ar fi putut găsi sau nu mai găsi – vârî în buzunar un supliment de tranchilizante.

Aprinse lumina de pe potecă, luminile de urgenţă, apoi se repezi la computer şi porni o cameră.

— Ar putea fi orice, poate că nu este nimic. Ar putea fi… Ah, Dumnezeule!

Cuşca tigrului era larg deschisă. În strălucirea galbenă a iluminatului de supraveghere, văzu o urmă de sânge de-a lungul potecii, pierzându-se în tufişuri. Şi acolo, umbra unei feline, sclipirea ochilor ei în întuneric.

Acum, repede, îşi porunci ea. Dacă mai aştepta, îl putea pierde. Chiar şi la vârsta lui putea alerga repede, putea ajunge departe. Prin vale, spre dealuri, în pădure, unde erau oameni, turişti, fermieri, corturi.

Du-te odată!

Inspiră profund, ca un scufundător gata să plonjeze şi păşi afară.

Clipele acelea de singurătate de adineauri, atât de atrăgătoare, pulsau acum, grele de frică. Aerul era la fel de încărcat, biciuind-o parcă în ritmul darabanei inimii ei şi i se înfigea în gât, cu ace vicioase, subţiri, la fiecare inspiraţie. Semnalul sonor constant al alarmei cuştii agita celelalte animale şi urlete, mârâituri, ţipete răsunau de peste tot din refugiu, lansându-şi ecoul spre cer. Asta o va ajuta, îşi spuse ea, va masca zgomotul apropierii ei.

Felina o ştia, dar asta nu conta. Era o sălbăticiune, un lucru periculos, cu atât mai mult în afara ţarcului şi pe urmele de sânge. Mai mult, dâra de sânge însemna că felina nu era singurul prădător care s-ar putea lansa asupra ei. Ştia că putea fi pândită, chiar în timp ce ea

pândea felina.

Trebui să-şi înfrângă groaza şi să-şi poruncească să ignore sângele care-i pulsa în urechi, bătăile inimii, şarpele de sudoare care i se prelingea pe spinare. Treaba ei – responsabilitatea ei – era să imobilizeze felina. Repede, curat.

— Făcu apel la toate instinctele, la toate orele de antrenament şi de experienţă. Cunoştea terenul – de fapt, mai bine decât prada ei. Se forţă să se mişte încet, prudent, să asculte.

Schimbă direcţia. Drumul va dura mai mult dar o va duce contra vântului. Dacă, îşi spuse ea, tigrul era ocupat cu momeala care-l scosese din cuşca lui, drumul şi zgomotul vor fi în avantajul ei.

Traversa fascicolele de lumină, intra în umbra tufişurilor şi din nou înapoi. Apreciind terenul, distanţa, închizându-şi mintea la orice alt gând decât acela de a ajunge la felină şi de a o imobiliza.

Auzi, printre strigătele din habitat, un sunet pe care-l cunoştea prea bine. Gheare şi labe smulgând carnea, trosnetul oaselor şi mârâitul înfundat al animalului, în timp ce-şi sfâşia prada.

Sudoarea îi aluneca în jos pe tâmple, îi viermuia la subţiori, în timp ce îşi schimba din nou unghiul. Felina stătea întinsă, savurând festinul. Ca să poată trage cum trebuia, ca să-i înfigă săgeata în muşchiul mare, Lil trebuia să păşească afară, în spaţiul deschis, să stea direct în raza vizuală a animalului.

Lil strânse bine puşca, se deplasă într-o parte şi ieşi dintre copaci la abia şase picioare de tigru.

Felina îşi înălţă capul şi mârâi. Sângele puiului de căprioară aproape decimat îi murdărea botul, i se prelingea printre gheare. Ochii scânteiară spre ea, aurii, metalici.

Lil trase, nimerind-o în spatele omoplatului şi se

pregăti să tragă din nou, în timp ce felina scoase un răget de furie. Se răsuci şi se scutură, încercând să disloce săgeata. Lil făcu un pas înapoi, încă unul, tatonând locul cu piciorul de fiecare dată, înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe el.

Iar tigrul o urmărea, vârându-şi capul înapoi în carnea însângerată, în timp ce Lil măsura timpul în mintea ei, în timp ce asculta răgetul care ieşea din gâtlejul animalului.

Deşi spaima îi striga Fugi! Lil ştia că fuga putea aprinde scânteia instinctului de a vâna, de a ataca. Aşa încât îşi continuă retragerea prudentă încet, cu muşchii tremurând. Să intre în ţarc şi să închidă poarta, îşi spuse ea continuând să numere secundele în mintea ei. Înăuntru, prea departe ca să poată trage, dar totuşi suficient de aproape ca să se afle în siguranţă, înainte ca drogul să doboare animalul.

Sau să tragă încă o dată în el, dacă venea după ea.

Ar trebui să se prăvălească, să cadă la pământ. Prăvăleşte-te odată, fir-ai tu să fii. Nu mă obliga să-ţi mai dau o doză. Îşi auzi hârşâitul propriei respiraţii când tigrul mârâi din nou în direcţia ei, pregătindu-se să se lanseze, în timp ce ea se retrăgea centimetru cu centimetru şi se pregătea să apese trăgaciul, cu degetul tremurând.

Teroarea era imensă. Imensă şi rece. Nu o să reuşească să ajungă la cuşcă.

Dar chiar în timp ce animalul se aduna, pregătindu-se de salt, picioarele din faţă i se îndoiră. Lil mai făcu un pas în spate, apoi încă unul, menţinând distanţa, văzând ţarcul în mintea ei, în timp ce tigrul se clătina. Animalul se prăbuşi şi strălucirea metalică din ochii lui se stinse. Lil rămase cu puşca aţintită spre el, în timp ce-şi schimbă unghiul, retrăgându-se înapoi în umbră, la adăpostul copacilor.

Nu mai avea rost să se refugieze în ţarc. Tigrul nu

mai era o ameninţare.

Nimic nu se mişca. Păsările nopţii se liniştiseră şi chemările dimineţii încă nu începuseră. Simţea mirosul de animal, de sânge şi mirosul propriei ei sudori lipicioase.

Dacă mai era cineva acolo, la vânătoare, se rugă, imploră ca acesta să plece. Deşi se ghemuise la pământ, făcându-se mică, ştia că dacă el era acolo, dacă era înarmat, ea era vulnerabilă.

Dar nu putea, nu-şi va lăsa singur, tigrul ei fără apărare.

Cu mâna liberă scormoni în buzunar după mobil. Urmându-şi din nou instinctul, îl sună pe Coop.

— Da?

— A pătruns cineva aici. Trebuie să vii aici, cât poţi de repede. Nu-i suna pe ai mei.

— Eşti rănită?

— Nu. Totul e sub control, dar am nevoie de tine.

— În cincisprezece minute. Coop închise telefonul.

Lil formă un al doilea număr şi îl chemă pe şerif, apoi se duse să se uite la tigru. Mulţumită că respiraţia lui era normală, ieşi din nou în lumină, pe potecă. Verifică uşa cuştii, studie lacătul distrus, dâra de sânge lăsată de momeală.

Se întoarse în loc auzind un zgomot, scrută o clipă poteca, tufişul, copacii, până să-şi dea seama că sunetul venea de la ea. Respiraţia ei era şuierătoare, în inspiraţii şi expiraţii scurte, greoaie şi mâna care ţinea puşca cu tranchilizant începu să-i tremure violent.

— În regulă, în regulă, am făcut bine că am aşteptat să se prăbuşească. În regulă.

Se aplecă din talie, îşi prinse genunchii în mâini, încercând să-şi recapete respiraţia. Îşi dădu seama că până şi picioarele îi tremurau şi înclinându-şi încheietura mâinii, văzu cu uluire că nu trecuseră decât şaisprezece minute de când se declanşase alarma.

Minute, nu ore, nu zile. Doar câteva minute.

Se îndreptă din spinare. Cel care a spart lacătul şi a momit tigrul afară din ţarcul lui, trebuie să fi plecat deja. Logica cerea asta. Dacă ar fi rămas să privească, ar fi văzut-o imobilizând felina, sunând pe mobil. Dacă era deştept şi era, ştia că sunase după ajutor, chemase poliţia. Şi ar fi vrut să fie departe bine, înainte de sosirea acestor ajutoare.

Înapoi în gaura lui, înapoi în vizuina lui.

— Stai departe de ce-i al meu, strigă ea tare, mai mult de furie decât în speranţa că ar fi putut-o auzi. O să te găsesc. Jur pe Dumnezeu că o să te găsesc.

Înaintă pe potecă, verificând cuştile din apropiere şi numărând minutele. Când trecură alte zece minute, riscă să părăsească felina inconştientă. Se întoarse înapoi spre zona administrativă, intră în magazia cu echipamente ca să încarce hamurile şi sania într-unul din carturi. În timp ce scotea cartul din magazie, în marşarier, auzi camioneta urnind pe drum. Lil se dădu jos şi făcu semn cu braţele, semnalizându-i lui Coop, când acesta îşi orientă farurile spre ea.

— Vreau să acţionez repede. O să-ţi explic. Urcă în cart.

Coop nu pierdu timpul, nu puse întrebări până când nu se instalară amândoi în cart şi Lil începu să gonească spre habitaturi.

— Ce s-a întâmplat?

— A intrat cineva, a spart încuietoarea de la cuşca tigrului şi l-a momit afară, cu dâra însângerată a unui animal. Este în regulă. L-am tranchilizat.

— El este în regulă?

— Da. Prioritatea mea acum este să-l bag înapoi în ţarc, să-l închid şi să asigur poarta. L-am sunat pe Willy, dar haide acum să nu intrăm în toate de ce-urile şi cum-urile. Vreau felina înapoi în ţarc până să apară internii,

dacă se poate. Nu vreau în jurul meu o grămadă de puşti speriaţi.

Lil opri cartul şi sări jos.

— Nu-l pot mişca singură. Are peste două sute de kilograme. O să fixez harnaşamentele astea şi o să dăm cartul cu spatele, cât mai aproape de el cu putinţă. Noi doi o să reuşim să-l ridicăm.

— Cât timp o să fie inconştient?

— Cam două ore. I-am dat o doză puternică. Coop, o să fie mai uşor să le spunem internilor după ce va fi din nou închis la locul lui, decât dacă văd asta.

Coop se uită, ca şi ea, la ce mai rămăsese din puiul de căprioară, la sângele care-i mânjea botul tigrului.

— Haide să terminăm. Apoi, Lil, o să am multe să-ţi spun. Muncir㠠să prindă hamurile în jurul tigrului inconştient.

— Pariez că n-ai fi crezut niciodată că o să ajungi să faci aşa ceva.

— Sunt multe lucruri pe care n-am crezut niciodată că le voi face. Mă duc după cart.

Îl aduse în marşarier, peste vegetaţia de pe marginea potecii, peste piatra de râu, în tufiş.

— Putem prinde hamurile astea ca să îl târâm.

— Nu îl târăsc. Lil îi verifică respiraţia, pupilele. Este bătrân şi terenul este prea accidentat. El nu a făcut nimic rău iar eu nu am de gând să-l rănesc. Am mai folosit metoda asta şi înainte, ca să transferăm animalele de la habitat la dispensar, dar e nevoie de doi oameni.

Cu trei sau patru, îşi spuse ea în gând, ar fi fost mult mai uşor şi mai rapid.

— Tigrul este cea mai mare dintre cele patru feline, spuse Lil în timp ce prindea cârligele de hamuri. Ăsta este un tigru siberian, este protejat. Are doisprezece ani şi şi-a făcut stagiul la circ, la o grădină zoologică de gradul doi. Era bolnav când l-am adus aici, acum patru ani. Aşa, aşa,

eşti sigur că ai tras frâna?

— Doar nu sunt tâmpit.

— Scuze. Tu trebuie să acţionezi troliul ăsta, iar eu, pe ăsta. Încearcă să-l menţii ia acelaşi nivel, Coop. Când ajunge sus, îl pot manevra în cart. Eşti gata?

Când Coop confirmă din cap, începură amândoi să acţioneze macaraua. În timp ce hamurile se ridicau, Lil se uita – cu ochi de vultur – să se asigure că felina era în siguranţă, că hamurile ţineau.

— Încă puţin, doar încă puţin. Acum o să blochez partea mea, ca să-l bag înăuntru. Poate că o să trebuiască să mai lărgeşti puţin în partea ta. Aşa, aşa, bombănea ea în timp ce ghida tigrul deasupra cartului. Mai dă puţin drumul în partea ta, Coop, câţiva centimetri.

Treaba cerea timp şi fineţe, dar reuşiră să transfere felina în cart şi să o transporte înapoi în ţarc. Începea să crape de ziuă când coborâră tigrul la gura bârlogului său.

— Respiraţia e bună şi pupilele reacţionează, stabili Lil îngenunchind să îl mai examineze o dată. Vreau ca Matt să-i facă un examen complet. Poate că tipul a băgat ceva în momeală.

— Ai nevoie de o încuietoare nouă, Lil.

— Am luat una din magazie. O am în buzunar. O să-şi facă treaba până una, alta.

— Să mergem.

— Da. Da. Lil mângâie tigrul pe cap, în jos. pe coamă, apoi se ridică. Afară, vârî un lacăt nou în lanţ, securizând intrarea.

— În curând vor începe să vină internii şi personalul. La fel şi poliţia. Chiar că am nevoie de o cafea, acum. De o cafea şi de un minut, să-mi trag sufletul.

Coop tăcu în timp ce ea conducea cartul înapoi, în magazie. Dar în drum spre cabană, ridică bărbia spre farurile care se vedeau pe drum.

— Nu o să ai ocazia să-ţi tragi sufletul.

— Dar tot îmi vreau cafeaua aia, ceea ce este mai inteligent decât cele trei degete de whisky pe care de fapt le-aş dori. Ai încuiat poarta la loc?

— Nu, nu făcea parte din priorităţile mele, din agenda din dimineaţa asta.

— Presupun că nu. Cred că e mâna legii. Lil aproape că reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Mai îmi faci o favoare? Vrei să-l aştepţi tu, până aduc eu cafeaua? îţi aduc şi ţie una.

— Bine, dar repede.

Ciudat, îşi spuse în timp ce se opri în bucătărie, mâinile îi tremurau din nou. Îşi acordă o clipă să-şi arunce apă rece pe faţă, în spălătorul din bucătărie, înainte de a umple două căni termice, cu cafea fără zahăr.

Când se întoarse, Coop stătea de vorbă cu Willy şi cu doi adjuncţi.

— Lil, eşti bine? o întrebă Willy.

— Mai bine, acum. Dar Iisuse, Willy, ticălosul ăla trebuie să fie nebun. Dacă pisica asta ar fi fugit de aici, de la mine… Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

— Trebuie să arunc o privire. La ce oră s-a declanşat alarma?

— Pe la cinci şi un sfert. Tocmai mă uitasem la ceas, înainte de a ieşi din cabana mea şi ajunsesem abia pe terasă, când s-a declanşat.

Lil îi însoţi, deschizând drumul.

— Tansy şi Farley au plecat aproape fix la cinci, poate un minut, două, după. Tansy era nerăbdătoare să plece odată.

— Eşti sigură? Era în jur de cinci şi jumătate când m-ai sunat şi asta era după ce ai adormit tigrul.

— Sunt sigură. Ştiam unde-l găsesc. În drum după puşca cu tranchilizante, am deschis computerul, camerele de supraveghere. Am văzut cuşca deschisă, am văzut felina, aşa că am ştiut unde să mă duc. Nu a durat mult,

doar mie mi s-a părut un an, chiar doi.

— Şi nu ţi-a trecut măcar prin cap mai întâi să mă fi sunat pe mine?

— Trebuia să mă mişc repede. Nu puteam aştepta, riscam să pierd tigrul. Dacă ar fi ieşit din refugiu… Al naibii ce repede se pot mişca când vor şi la vremea când ai fi ajuns tu aici… Trebuia băgat înapoi la locul lui cât de repede posibil.

— Oricum, Lil, dacă mai ai probleme, o să vreau să mă suni înainte de orice. Iar eu aş zice că tu ştii cel mai bine că nu trebuie să mărşăluieşti pe un loc al crimei, Coop.

— Ai dreptate.

Willy pufni, umflându-şi obrajii.

— Mi-ai da mai multă satisfacţie dacă ai comenta şi tu puţin. Willy se opri când ajunseră la dâra de sânge şi-i spuse unuia dintre adjuncţii lui:

— Fă nişte fotografii. Şi la lacătul spart, de acolo.

— L-am lăsat unde l-am găsit, spuse Lil. Şi am evitat urmele cât am putut. Nu ne-am atins de momeală. Tigrul însă l-a avut la dispoziţia lui vreo zece minute, până am ajuns eu acolo, dar din cât pot vedea de aici, s-a înfruptat ceva din el. A fost un pui de căprioară.

— Fă-mi o favoare şi rămâi unde eşti. Le făcu semn oamenilor lui şi intră în tufiş, călcând pe urmele lăsate de cart.

— Este puţin cam nervos, oftă Lil. Presupun că şi tu eşti la fel.

— Presupui bine.

— Am făcut exact ce-am crezut că trebuia făcut, ceea ce încă mai cred că trebuia făcut. Ceea ce ştiu că trebuia făcut. Dar… Vin internii, spuse ea auzind maşinile. Trebuie să mă ocup de ei. Îţi mulţumesc că ai venit aşa de repede, Coop. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci.

— Păstrează-ţi mulţumirile. Aştept să văd cât de

recunoscătoare o să fii de îndată ce terminăm cu chestia asta. Eu îl aştept pe Willy aici.

— Bine. S-a descurcat ea cu un tigru evadat, îşi spuse Lil pornind înapoi. O să se descurce şi cu un bărbat furios.

Pe la şapte şi jumătate dimineaţa, Lil se simţea ca după o zi plină, brutală. Şedinţa convocată de urgenţă cu personalul a lăsat-o cu o migrenă şi cu o mână de interni speriaţi. Nu avea nicio îndoială că dacă până la schimbul de serii nu ar mai fi fost decât câteva zile, unii dintre ei s-ar fi retras de pe acum. Deşi vroia să-l asiste chiar ea pe Matt la examinarea lui Boris şi la analize, desemnă totuşi câţiva interni. Munca îi va ţine ocupaţi şi preocupaţi. Şi ar fi reîntărit ideea că totul era sub control. Pe alţii i-a pus să lucreze la ţarcul temporar şi nu avea nicio îndoială că vor fi câteva perechi de ochi care vor cerceta cu îngrijorare habitatele când vor trece prin dreptul lor, în timpul zilei.

— Doi dintre ei vor suna mâine şi se vor da bolnavi, îi spuse Lucius când rămase singur cu Lil.

Da. Iar cei care vor face asta, nu se vor descurca niciodată pe teren. În cercetare, în laboratoare, în clasă, dar nu pe teren.

Cu un zâmbet sfios, Lucius ridică mâna.

— Plănuieşti să fii bolnav, mâine?

— Nu, dar eu îmi petrec majoritatea timpului aici, înăuntru. Şi îţi garantez că eu unul nu aş fi ieşit înarmat cu o puşcă cu tranchilizant ca să fiu vânat de un tigru siberian. Trebuie să-ţi fi fost al naibii de frică, Lil. Ştiu că în cadrul şedinţei ai povestit despre toate astea ca şi cum ar fi făcut parte din rutină, dar acum oşti doar cu mine.

— Mi-a fost al naibii de frică, recunoscu ea. Dar cel mai frică mi-a fost că nu o să reuşesc să-l adorm şi să-l bag înapoi la el. Dumnezeule, Lucius, ce nenorociri ar fi putut face, dacă ar fi scăpat de aici. Nu cred că aş fi putut trăi cu asta.

— Nu tu i-ai dat drumul, Lil.

Nu conta, îşi spuse ea ieşind din nou. Învăţase o lecţie, una vitală. Indiferent cât va costa, va asigura cel mai bun sistem de pază şi asta cât mai repede posibil.

Îi întâlni pe Willy şi Coop pe drumul înapoi de la ceea ce, presupunea ea, ei considerau a fi locul crimei.

— Am băgat în pungi ce-a mai rămas din carcasa asta şi o vom analiza, în cazul în care s-a injectat ceva în ea. Am trimis oamenii să meargă după urme. Şi o să chem mai mulţi, spuse Willy.

— Bine.

— O să am nevoie de o declaraţie completă de la amândoi, adăugă Willy uitându-se spre Coop. LII, ce-ar fi să stăm de vorbă la tine?

— În regulă.

La masa ei din bucătărie, în faţa mai multor ceşti de cafea, Lil relată fiecare detaliu.

— Cine a ştiut că o să rămâi singură aici, după ce avea să plece Farley, dimineaţa?

— Nu ştiu, Will. Presupun că s-a dus vestea că avea să plece cu Tansy în Montana, în dimineaţa asta. Eu am avut de făcut diferite aranjamente şi nu le-am făcut în secret. Dar nu ştiu dacă este relevant asta. Dacă Farley ar fi fost aici, totul s-ar fi petrecut cam la fel. Exceptând faptul că eu nu aş fi trebuit să-l sun pe Coop să mă ajute să-l băgăm pe Boris înapoi la el.

— Fapt este că uşa cuştii a fost deschisă la câteva minute după plecarea lor şi aproape cu două ore înainte de începerea programului de lucru aici. În sfârşit, poate că e vorba doar de noroc, sau poate că cineva pândeşte tot timpul.

Se gândise şi ea la asta, exact la asta.

— Tipul trebuia să fi ştiut că avem alarme la cuşti, pe care nu le dezactivăm decât când lucrăm noi acolo. Altfel ar mai fi putut trece uşor încă două ore, înainte ca cineva să observe că uşa e deschisă. Timp în care Boris poate că

ar fi ieşit, ar fi bântuit puţin sau pur şi simplu ar fi intrat la loc, în bârlogul lui. În casa lui. Chiar dacă nu pot fi sigură, deşi acesta este un animal cu care am lucrat – asta este ceea ce ştiu doar eu – oricine a făcut asta, nu poate şti.

— Sunteţi aici deja de cinci ani. Nu am primit niciodată o sesizare din partea voastră că cineva ar fi încercat să scoată un animal, spuse Willy.

— Nu. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu spun că este vorba de o coincidenţă, dar poate că scopul a fost să scoată una din felinele mari afară ca să creeze o mare nenorocire.

Willy dădu din cap, convins că Lil îl înţelegea.

— Voi organiza o urmărire, împreună cu cei de la Parc. Ca şerif, nu-ţi pot spune ce să faci, Lil, dar ca prieten, îţi spun că nu vreau să nu mai rămâi singură aici. Nici măcar o oră.

— Nu o să mai rămână, spuse Coop.

— Nu comentez. Nu am de gând ca nimeni, inclusiv eu, să mai rămână aici singur, până când individul nu va fi anihilat. În dimineaţa asta voi contacta o companie de securitate şi voi instala cel mai bun sistem pe care mi-l pot permite. Willy, părinţii mei locuiesc la mai puţin de o milă de aici. Crede-mă deci când spun că nu voi mai risca nimic, absolut nimic, ca să nu se mai întâmple aşa ceva, vreodată.

— Te cred. Dar tu însă eşti mult mai aproape de habitate şi eu am o slăbiciune pentru tine. Am fost dureros de înnebunit după ea, la şaisprezece ani, îi spuse el lui Coop. Dar dacă o să-i spui asta nevesti-mii, o să zic că eşti un mincinos ordinar.

Willy se ridică în picioare.

— Am dat ocol peste tot, m-am uitat bine. Toate ţarcurile sunt securizate. Nu intenţionez să-ţi închid refugiul. Aş putea face asta, adăugă el când din gâtlejul lui Lil se auzi un sunet strangulat. Iar tu ai putea să încerci să obţii revocarea dispoziţiei mele şi am sfârşi în tabere

opuse. Vreau să te ocupi neapărat de acest nou sistem de supraveghere şi vreau să mă ţii la curent. Am o slăbiciune pentru tine, Lil, dar trebuie să mă ocup şi de protecţia oamenilor.

— Am înţeles. Nu am violat niciun decret sau vreo măsură de siguranţă, de la prima felină pe care am adus-o aici.

— Ştiu asta, draga mea. Ştiu. Iar eu îmi aduc copiii aici de două sau de trei ori pe an. Vreau să continui să-i aduc. Willy întinse mâna şi o mângâie pe cap, cu un gest deopotrivă afectuos şi întâmplător.

— Plec, acum. Dar vreau să-ţi amintesc că de azi înainte, mai întâi mă suni pe mine.

Lil fierbea.

— Presupun că acum o să ai multe să-mi spui, începu ea când rămaseră doar ei doi.

— Ar fi trebuit să rămâi înăuntru şi să aştepţi ajutoarele. Doi oameni cu puşti cu tranchilizante fac mai mult decât unul. Iar tu o să-mi spui că nu era timp de aşteptat.

— Nu era. Cât de multe ştii tu despre tigri ca specie şi despre tigrii siberieni, ca subspecie?

— Sunt mari, sunt vărgaţi şi trebuie să presupun că vin din Siberia.

— De fapt, denumirea corectă. A subspeciei este Amur-siberian este denumirea uzuală şi este înşelătoare, având în vedere că ei trăiesc în estul, îndepărtat al Rusiei.

— Perfect, acum că am lămurit-o şi pe asta.

— Eu nu încerc decât să te fac să-l înţelegi. Este extrem de teritorial. Stă la pândă şi atacă prin ambuscadă şi poate atinge o viteză de treizeci şi cinci de mile pe oră, poate chiar patruzeci.

Lil inspiră adânc, expiră, ideea continuând să o terifieze.

— Chiar şi un bătrânel ca Boris poate face faţă, când

vrea el. Este puternic şi poate căra o pradă de, să zicem, peste şaizeci de kilograme, sărind peste un gard de aproape doi metri. Oamenii nu sunt prada lui obişnuită, dar potrivit statisticilor celor mai acceptate, tigrii au ucis mai mulţi oameni decât oricare dintre celelalte feline.

— Aici parcă ai vorbi în locul meu, Lil.

— Nu. Nu. Ascultă-mă. Lil se trase de păr. Majoritatea celor care mănâncă oameni sunt bătrâni – ca Boris – şi atacă oameni pentru că aceştia reprezintă o pradă mai uşoară, faţă de una mai mare. Tigrul este solitar şi secretos ca majoritatea felinelor şi dacă este interesat de carnea de om, atunci va vâna în zone puţin populate. Mărimea şi viteza lui înseamnă că poate ucide instantaneu o pradă mai mică.

Disperată să-l facă să înţeleagă, îi strânse mâna, pe masă, cu mâna ei.

— Dacă aş fi aşteptat, pisica asta ar fi putut ajunge la mile distanţă, sau ar fi putut ajunge în grădina din spate a părinţilor mei. Sau în păşunea din faţă a bunicilor tăi. Putea ajunge în locul unde copiii Silverson iau autobuzul, să meargă la şcoală. Şi toate astea în timp ce eu stăteam înăuntru, aşteptând să apară cineva să mă ajute.

— Nu ar fi trebuit să aştepţi, dacă nu ai fi fost singură.

— Vrei să recunosc faptul că l-am subapreciat pe ticălosul ăsta? Aşa este. Pasiunea şi scuzele străluceau în ochii ei. Am greşit. Am greşit cumplit, iar greşeala asta ar fi putut costa vieţi. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva, nu am anticipat niciodată. La naiba, Coop, tu ai anticipat? Ştii şi tu al naibii de bine că sunt prevăzătoare, de vreme ce ţi-am şi spus despre sistemul de supraveghere la care m-am uitat.

— Exact, când ai venit la mine să-mi comunici că Farley o să doarmă aici, aşa că nu mai era nevoie de mine.

Cum inima începu să-i bată cu putere, Lil îşi coborî

privirea.

— Era normal ca Farley să stea peste noapte aici, de vreme ce de aici aveau să plece în dimineaţa asta. Cât se poate de firesc.

— Rahat. Pentru numele lui Dumnezei, Lil, tu chiar crezi că pentru mine este mai important să mă culc cu tine decât să vreau să te ştiu în siguranţă?

— Nu. Fireşte că nu. Lil se uită din nou la el. Nu cred asta. Coop, te-am sunat. Te-am sunat pe tine, chiar înaintea lui Willy.

— Pentru că eram mai aproape, mai la îndemână şi nu vroiai să-ţi sperii părinţii.

Lil simţi amărăciunea din vocea lui, dar nu putu să-l acuze pentru asta.

— Totul este adevărat, dar te-am sunat şi pentru că ştiam că puteam conta pe tine. Ştiam, fără niciun dubiu, că puteam conta pe ajutorul tău.

— Poţi conta şi ca să fim siguri că nu o să uiţi asta, sexul cade complet de pe masă. Din discuţie.

— Îmi pare rău, dar nu înţe…

— Ţie îţi pare rău? O parte din nervi – cel puţin cei mai ascuţiţi, mai sensibilizaţi – păreau să se fi domolit, când Coop scutură din cap.

— Da. Nu. Vreau să spun că nu înţeleg ce vrei tu să spui.

— Simplu. Sexul cade de pe masă. Lese din discuţie. Nu o să mă ating de tine. Nu o să-ţi cer nimic. Şi voi fi aici, de la apus până la răsărit, în fiecare zi. Dacă nu pot eu, va fi altcineva. Iar acum trebuie să plec să mă ocup de treburile mele, spuse Coop ridicându-se. Şi ai face mai bine să vorbeşti cu părinţii tăi până să afle de la alţii.

15

Ar fi putut-o suprima la fel de uşor cum omorâse iedul, doar să ţintească şi adio. Şi atunci tigrul s-ar fi repezit la ea, ah, da. Un glonţ în picior, reflecta el

amuzându-se în gând. Nu o lovitură care să o fi ucis, doar ceva care să o doboare la pământ. Oare tigrul ar fi ales femeia, în locul iedului?

Era în stare să parieze pe asta.

— Şi n-ar fi fost asta ceva care merita privit?

Dar nu acesta era jocul lui. În plus, fusese atât de interesant să o privească. Trebuia să recunoască, îl surprinsese chiar şi după câte ştia despre ea. După câte observase. Nu se aşteptase să acţioneze atât de rapid, de hotărât, sau să pândească tigrul cu atâta perfecţiune.

O lăsase pe ea – viaţa şi moartea – şi restul jocului, în mâna sorţii. Şi a felinei.

Ea dovedise curaj şi sânge rece, ceea ce era de admirat. Dacă nu din alte considerente, atunci aceste trăsături şi interesul lui faţă de ele, o mai lăsaseră încă o zi, în viaţă.

Majoritatea celorlalte victime pe care le vânase fuseseră prăzi patetic de uşoare. Prima fusese, în mod sincer, un accident. Doar un impuls, doar circumstanţele. Dar incidentul îl definise cu adevărat.

Îi dăduse un scop care îi lipsise şi un sens al cinstirii sângelui său.

Îşi găsise viaţa, prin moarte.

Dar acum, această ultimă fază îi ridicase considerabil ştacheta. Îi adăugase un fel de vigoare. Când va sosi momentul, ea îi va oferi o competiţie autentică. O satisfacţie autentică. În mod indubitabil. Oricum, mai mare, cu siguranţă, decât i-ar fi oferit cei doi adjuncţi de şerif care se învârteau prin jur, încercând să dea de urma lui.

Desigur, îi putea elimina şi pe ei. Floare la ureche, i-ar putea atrage, i-ar putea încercui şi i-ar putea studia aşa cum ar studia o căprioară rătăcită de turmă, i-ar putea lichida pe amândoi şi ar putea ajunge la o milă depărtare, înainte ca cineva să-şi dea seama.

E drept, îl tentase.

Îl fixase pe unul dintre ei în vizorul puştii pe care o avea azi cu el şi mimase puţin sunetul loviturii. Mai ucisese el bărbaţi înainte, dar prefera femeile.

Femelele erau, aproape în cazul tuturor speciilor, vânătorul de temut.

Îi lăsase în viaţă în primul rând pentru faptul că două uniforme ucise ar fi declanşat o altă viermuială pe dealuri.

Ceea ce îl putea face să rateze vânatul principal. Ori el nu vroia să rateze ţinta principală şi nici să fie forţat să-şi părăsească teritoriul înainte de a-şi fi terminat treaba.

Răbdare, îşi reaminti el şi se îndepărtă la fel de tăcut ca o umbră din faţa soarelui.

A le povesti părinţilor – şi a le adormi temerile – sau cel puţin să încerce asta – o lăsase pe Lil epuizată. Când contactă compania de aparatură de supraveghere, din bucătăria părinţilor ei, într-o altă încercare de a linişti apele, recepţionera o puse imediat în legătură cu şeful companiei.

Zece minute mai târziu puse receptorul jos şi se întoarse spre părinţii ei.

— V-aţi prins despre ce este vorba?

— Vine cineva să lucreze cu tine la un sistem de supraveghere.

— Nu cineva, îl corectă ea pe tatăl ei – şeful în persoană. Aştepta telefonul meu pentru că îl sunase Coop în urmă cu o jumătate de oră, punându-l în temă. Chiar azi se urcă în avion. Ajunge aici după-amiază.

— Cât de repede pot instala ce ai tu nevoie? întrebă mama ei.

— Nu ştiu. O să aflăm. Între timp, poliţiştii şi rangerii îl caută pe individ. Nu am de gând să fiu nepăsătoare şi promit, nu o să mai rămân singură, acolo. Nici măcar zece minute. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că nu m-am gândit la faptul că ar fi în stare să facă aşa ceva.

M-am gândit că ar putea încerca să facă rău animalelor, dar nu mi-a trecut prin cap că ar risca să lase vreunul în libertate. Acum trebuie să mă întorc la refugiu. Internii şi personalul simt nevoia să mă vadă acolo, simt nevoia să mă vadă reluând rutina zilnică.

— Joe, du-te cu ea.

— Mamă…

Ochii Jennei scânteiară. Mai mult nu-i trebui lui Lil să-şi înghită protestul.

— Lilian, de mult nu ţi-am mai spus ce trebuie să faci. Dar îţi spun acum. Tatăl tău merge cu tine şi. Rămâne cu tine până când va fi mulţumit că eu voi mulţumită că eşti cât se poate de în siguranţă.

— E doar… Deja vi l-am răpit pe Farley pentru două zile.

— Sunt cât se poate de capabilă să mă ocup de ferma asta. Iar acesta este ultimul meu cuvânt. Uită-te în ochii mei. Ăştia sunt ochii mei de ultimul meu cuvânt, spuse Jenna micşorându-şi ochii scânteietori.

— Să mergem, Lil. Ultimul cuvânt al mamei tale este lege. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Joe se aplecă şi-şi sărută soţia. Să nu-ţi faci griji.

— Acum o să-mi fac mai puţine griji.

Renunţând, Lil aşteptă ca tatăl ei să-şi ia haina şi nu spuse nimic când acesta descuie dulăpiorul şi scoase puşca. Se aşează la volanul camionetei şi-i aruncă o privire, înainte de a coti spre drum.

— Cum de nu trebuie să vii cu mine de fiecare dată când plec pe teren? Te-am văzut cumva în Nepal? Doar ştii că am urmărit tigri în sălbăticie, în cadrul programului de monitorizare.

— Dar nici nu a aranjat nimeni ca tigrul să te vâneze pe tine, nu?

— Mă rog, ăsta e punctul tău de vedere. Oricum, o să mă poţi ajuta la construirea noului ţarc. Lil pufni, îşi puse

ochelarii de soare şi-şi împreună braţele. Şi nu-ţi imagina că o să primeşti un prânz gratis, pe chestia asta.

— O să-ţi amintesc de prânz la ora mesei. Dacă o să lucrez ceva. Oricum, aş prefera un sandviş.

Lil râse şi când întinse mâna spre el, Joe i-o luă şi i-o strânse.

Coop ajuta la pregătirea de drum a unui grup de opt bărbaţi, pentru o excursie programată, de trei zile. Grupul din Fargo pusese la cale o petrecere de adio burlăcie. Ceea ce, reflectă Coop, era o schimbare faţă de un club de striptease. Strigau constant unul la celălalt aşa cum fac prietenii vechi şi înghiţiseră suficientă bere ca să inunde poteca. Cum caii erau ai lui, le verifică echipamentul de camping, trusele şi alimentele – şi fu mulţumit că totul era în ordine.

Îi privea, împreună cu Gull, pornind spre capul potecii şi se întrebă cum ar fi reacţionat dacă le-ar fi spus că este posibil ca un psihopat să bântuie pe dealuri. Presupuse că nici nu le-ar fi păsat, continuându-şi drumul cu aceeaşi veselie şi se liniştise oarecum, aflând că planurile lor aveau să-i ducă destul de departe de refugiu.

— Se descurcă ei, îi spuse Gull. Jake ăsta vine aici de şase ani, de când lucrez la tatăl tău. Ştie ce are de făcut

— În noaptea asta or s-o facă lată.

— Da, spuse Gull imitându-le accentul. Pun pariu. Oricum, nu ne-ar strica mai multe grupuri ca ăsta. Gull îi urmări de sub borul pălăriei lui uzate. Acum, că vine primăvara, o să tot avem.

— Poate că vine ea primăvara, dar ăstora or să le îngheţe cocoşeii la noapte, tot dând afară la bere.

Gull zâmbi.

— Da. Sper pentru ginerică să vină dezgheţul înainte de luna de miere. Deci, şefu', peste o oră am un tur cu o familie. Tăticu' e cam robust. Mă gândeam să i-l dau pe Sasquash.

— E bun de călărit. Gull, ai ceva planuri pentru ia noapte?

— Nu pot spune că am. Îmi ceri o întâlnire, şefu'? spuse Gull făcând cu ochiul şi zâmbind larg.

— Sunt prea timid, spuse Coop, făcându-l pe Gull să râdă în hohote. Lil are nişte probleme, la refugiu.

— Am auzit.

— Nu i-ar strica ceva ajutor, dacă unui bărbat nu-i pasă că-i îngheaţă cocoşelul.

Gull se bătu uşor între picioare.

— Ciocănitoarele din Dakota de Sud îngheaţă mai greu decât cele din Fargo.

— Asta poate de la atâta... autoservire, comentă Coop. Poţi să faci de pază la noapte, să zicem, între două şi şase?

— Sigur, şefu'. Mai ai nevoie de cineva? Coop se gândi şi spuse fără ezitare:

— Aş mai avea nevoie de doi oameni în care să ai destulă încredere că nu se împuşcă între ei, şi nici pe nimeni altcineva.

— O să văd ce pot face. Mă gândesc la asta. Acum mă duc să mă ocup de pachetele pentru prânzul familiei.

— Îi primesc eu, când ajung aici.

Când se despărţiră, Coop se duse la depozit. Vechea masă din faţa ferestrei îi oferea o perspectivă a orăşelului Deadwood, care nu era chiar ceea ce îşi imagina el că văzuseră la vremea lor Calamity Jane şi Wild Bill. Totuşi, îşi păstra parfumul de western, cu arhitectura lui şi cu demodaţii stâlpi pentru iluminat. Oraşul s-a extins şi a urcat în sus, spre dealuri, dar şi-a păstrat aerul. Cowboy-ii s-au amestecat cu turiştii şi saloon-urile au devenit prăvălii cu suveniruri.

Un progres.

Se ocupă de hârtii şi de formulare pentru familia care urma să apară. Şi îşi putu oferi puţin timp pentru el.

Pentru că toată dimineaţa se dinamitase cu cafea, scoase un tonic cu ghimbir din lada frigorifică. Oamenii treceau prin faţă, unii priveau înăuntru.

Vedeau un bărbat ocupat cu treburile lui, tastând la un computer care, îşi spuse Coop, avea disperată nevoie să fie schimbat.

Deschise dosarul lui Lil. Nu mai era el detectiv particular, dar asta nu însemna că uitase cum se face o investigaţie. Ar fi preferat ca lista cu personalul, internii şi voluntarii ei să fi fost completă. Dar oricum avea destui cât să-l ţină ocupat. Personalul, fost sau actual, nu i-a oferit nimic. Probabil că ştia acum despre ei mai mult decât le-ar fi plăcut multora, dar oricum el ştia mai multe despre mulţi, decât le-ar fi plăcut lor să ştie.

Deşi Jean-Paul nu făcuse practic parte din personalul refugiului, Coop investigase şi în direcţia aceasta. În fond, orice legătură ruptă era ca o pepinieră aşteptând să răsară necazuri. Ştia că francezul fusese căsătorit şi că divorţase pe la douăzeci de ani. Lil ştia asta şi cum nu părea relevant, Coop trecu peste. Nu găsi nimic penal dar găsi o adresă la Los Angeles.

Rămâi aici, îşi spuse Coop.

Găsise câteva fapte penale la câţiva din personal, dar nimic mai violent decât implicarea veterinarului într-o bătaie, cu cincisprezece ani în urmă, cu ocazia unei demonstraţii împotriva folosirii animalelor în laboratoare.

Foştii interni erau o grămadă frumuşică. Formau un grup diversificat economic, geografic, academic. Îi urmări pe câţiva de-a lungul colegiului, masteratelor, carierei. O scanare rapidă îi arătă lui Coop că un mare număr dintre internii lui Lil aveau cariere undeva în acest domeniu.

Înaintând în căutările lui, găsi câteva conflicte cu legea.

Droguri, conducere sub influenţa alcoolului, câteva mici atacuri sau distrugeri de proprietate – de obicei

legate de droguri şi alcool.

Acestea vor merita o privire mai atentă.

Făcu acelaşi lucru cu voluntarii – nimic relevant, îşi spuse el enervat. Îi alese pe cei care trăiau sau se mutaseră în Dakota. Proximitatea ar putea fi un factor iar el era convins că cel care o hărţuia pe Lil cunoştea dealurile la fel de bine ca şi ea.

Meticulos, studie atacurile, drogurile, conducerea sub influenţa alcoolului în funcţie de geografie şi obţinu un singur indiciu.

Ethan Richard Howe, treizeci şi unu de ani. O încălcare de proprietate în Sturgis, adică în apropiere, la vârsta de douăzeci de ani, dar se renunţase la acuzaţii. Doi ani mai târziu, a fost prins cu o armă – un revolver de 22 – fără permis. Iar la matura vârstă de douăzeci şi cinci de ani, o bătaie într-un bar îl băgase după gratii vreme de un an şi jumătate, în Montana.

A fost eliberat înainte de termen, datorită bunului comportament. Şi, îşi spuse fostul poliţist, ca să facă loc altora.

Trei acţiuni, medită Coop, una pentru că se aflase acolo unde nu îi era locul, una pentru port ilegal de armă şi ultima, pentru violenţă. O să se ocupe mai atent de Howe.

Merse mai departe, dar trebui să se întrerupă pentru că sosise familia Dobson – Tom, Sherry şi cele două fiice adolescente.

Îşi cunoştea treaba, care însemna mai mult decât semnarea actelor, mai mult decât asigurarea că respectivii clienţi puteau efectiv să se menţină în şa. Conversă cu tatăl, îi făcu un scurt istoric al fiecărui cal. Le acordă tot timpul, ca şi cum ar fi avut o rezervă nesfârşită în buzunarele lui.

— Este un drum bun, uşor, o asigură el pe Sherry care părea mai curând nervoasă decât încântată. Nimic nu

se compară cu priveliştea dealurilor văzute de pe spinarea calului.

— Dar sper că ne vom întoarce până să se întunece.

— Gull vă aduce înapoi la ora patru.

— Ştiţi că s-au mai rătăcit oameni.

— Sherry, interveni Tom.

— Gull a crescut aici, o asigură Coop. Cunoaşte potecile. Ca şi caii, de altfel. Nu aţi putea fi în mâini mai bune.

— Nu am mai călărit de zece ani. O să înceapă să mă doară în locuri de care am uitat că le am, spuse Sherry îndreptându-se spre capra de urcare pe cal, pregătită de Coop.

— Dacă doriţi, puteţi obţine chiar aici, în orăşel, un masaj bun.

Sherry se uită la Coop şi pentru prima oară în ochii ei se aprinse o mică luminiţă.

— Serios?

— Dacă vreţi, vă pot face eu o rezervare. Poate pentru ora cinci?

— Puteţi face asta?

— Sunt încântat să vă servesc.

— Atunci un masaj la ora cinci. Presupun că nu au piatră încinsă?

— Cum să nu. Cincizeci sau optzeci de minute?

— Optzeci. În sfârşit, ziua a început să arate mai bine pentru mine. Mulţumesc, domnule Sullivan.

— Este plăcerea mea, doamnă. Vă doresc o excursie plăcută.

Coop intră, rezervă ora de masaj, notă solicitările speciale.

La excursie se vor adăuga şi costurile suplimentare pentru recomandări, dar asta nu va durea pe nimeni. Apoi schimbă din nou macazul şi se întoarse la dosarul lui Lil.

Începu cercetările asupra femeilor. E drept, era

aproape convins că în cazul acesta era vorba de un bărbat, dar cunoştea prea bine femeile ca să le ignore. În dimineaţa aceea nu văzuse suficient de bine ca să fie absolut sigur. Oricum, informaţiile cel puţin puteau fi furnizate de o femeie.

În timp ce lucra, îşi bea sucul şi-şi mânca sandvişul cu şuncă făcut de bunica lui. Nu o putuse împiedica să nu-i pregătească o gustare, dar ca să fie sincer, nici nu insistase prea mult.

Era plăcut să ai pe cineva care să-şi facă timp şi probleme, pentru tine.

Căsătorii, divorţuri, copii, grade. Una dintre internele din primele serii locuia acum în Nairobi, alta era medic veterinar la Los Angeles, specializată în animale exotice.

Iar alta, constată el în timp ce-i intra în acţiune instinctul, se evaporase.

Carolyn Lee Roderick, douăzeci şi trei de ani, care lipsea de opt luni şi câteva zile. A fost văzută ultima oară în Parcul Naţional Denali, unde făcea muncă de teren.

Îşi urmă instinctul şi foră cât putu de mult, în cazul Carolyn Roderick.

La refugiu, Lil dădu mâna cu Brad Dromburg, proprietarul firmei de Pază şi Securitate. Era un bărbat care arăta ca un arac de fasole, vizibil confortabil în jeanşii lui Levi’s şi în pantofii lui Rockport, cu o hălăciugă de păr blond închis şi cu ochii verzi. Avea un zâmbet deschis şi un foarte uşor accent de Brooklyn.

— Apreciez faptul că aţi bătut atâta drum şi încă atât de repede.

— Coop mi-a dat dispoziţia asta. E pe aici?

— Nu. Eu…

— Zicea că o să încerce să vină şi el. Dar ştiu că aveţi un loc grozav aici, domnişoară Chance. Stătea în picioare, cu mâinile în şolduri şi studia habitatele, refugiul. Un loc grozav. De când vă ocupaţi de asta?

— De şase ani, în mai.

Brad făcu un semn cu mâna spre locul unde câţiva interni bătuseră stâlpii pentru noul habitat.

— Vă extindeţi?

— Achiziţionăm un jaguar melanit.

— Da? Coop mi-a spus că aţi avut o mică problemă. Cineva a compromis una dintre cuşti?

— Ţarcul tigrului, da.

— O problemă, într-adevăr. Poate facem un mic tur, să văd locul. Şi să-mi spuneţi ce intenţionaţi.

Puse întrebări, făcu însemnări pe o agendă digitală şi nu se arătă deosebit de agitat când se duse la ţarcuri să studieze încuietorile, porţile.

— Ăsta da băiat, spuse el când Boris se rostogoli ca să se întindă în faţa cuştii.

— Da. Nu are decât două sute douăzeci de kilograme.

— Îţi trebuie ceva boaşe sau poate prostie să deschizi cuşca în toiul nopţii, să pariezi pe băiatul ăsta mare că o să se ducă după momeală şi nu după carne vie.

— Teoretic, dar momeala proaspăt ucisă pare mai atrăgătoare. Boris a fost prins, ilegal din câte am putut afla, cam la vârsta de un an. De atunci se află în captivitate şi este obişnuit cu mirosul de om. Este hrănit seara, ca să i se stimuleze instinctul de vânătoare, noaptea, dar este obişnuit să fie hrănit.

— Şi nu a plecat prea departe.

— Nu, din fericire. A urmărit dâra de sânge până la momeală şi s-a instalat acolo, pentru neobişnuita lui gustare înainte de ivirea zorilor.

— Îţi trebuie ceva boaşe şi să vii aici şi să îl împuşti cu tranchilizante.

— Necesitatea este adesea mama boaşelor, ca să mă exprim aşa.

Brad zâmbi şi se dădu înapoi.

— Nu-mi pare rău să spun că sunt fericit că el este

acolo, închis, iar eu, aici. Deci avem patru porţi, inclusiv cea pentru accesul publicului în orele de funcţionare. Şi foarte mult spaţiu deschis.

— Nu pot împrejmui toată proprietatea. Chiar dacă aş putea, ar însemna un coşmar logistic. Există cărări care se întind printre dealuri şi care traversează pământul acesta, al tatălui meu şi al altora. Am montat în jurul perimetrului placarde indicând că este vorba de o proprietate privată iar porţile au ca scop să oprească accesul. Prioritatea mea este securizarea complexului, a habitatelor. Trebuie să am grijă de siguranţa animalelor mele, domnule Dromburg şi de siguranţa tuturor oamenilor, faţă de animale.

— Spuneţi-mi Brad. Mi-am făcut o idee şi o să mă gândesc la ceva. Unul din lucrurile pe care vi le recomand sunt senzorii de mişcare „care să fie montaţi în faţa ţarcurilor. Suficient de departe ca animalele să nu le declanşeze, dar să fie declanşate de oricine s-ar apropia de ţarc.

Lil simţi cum bugetul ei se chirceşte de durere.

— Câţi mi-ar trebui?

— O să vă spun. Aveţi nevoie de mai multe surse de lumină. Senzorii se declanşează, alarma porneşte, luminile inundă spaţiul. Un intrus se va gândi de două ori înainte de a încerca să ajungă la o cuşcă. Apoi mai sunt încuietorile, atât cele de la porţi cât şi cele de la cuşti. O situaţie interesantă. Provocatoare, adăugă el,

— Şi – îmi cer scuze că trebuie să fiu brutală – scumpă.

— O să mă gândesc la două sau trei sisteme care cred eu că îşi vor face treaba aici şi o să vă spun preţul, la fiecare dintre ele. Nu vă mint, o să fie o grămadă de bănet, dar vă vând sistemul la preţul de cost, deci o să faceţi o economie serioasă.

— La preţul de cost? Nu înţeleg.

— Coop plăteşte.

— Nu, eu.

— Coop m-a sunat. Vrea ca locul să fie securizat, îl securizăm.

— Brad, locul ăsta funcţionează din donaţii, fonduri, acte de caritate, generozitate. Nu am de gând să te conving de altceva, dar de ce să faci toate astea fără un profit?

— Eu nu aş fi făcut afacerea asta dacă nu ar fi fost Coop. El m-a sunat, deci este la preţul de cost. Şi pentru că tot vorbim de lup… Chipul lui Brad se lumină când Coop îşi făcu apariţia pe cărare, îndreptându-se spre ei.

Nu şi-au dat mâna. S-au salutat însă bătându-se reciproc, bărbăteşte, pe umăr.

— Vroiam să ajung mai devreme, dar am fost reţinut. Cum a fost zborul?

— Lung. Iisue, Coop, ce bine-mi pare să te revăd.

— Trebuia să-ţi dau de lucru, ca să-ţi faci apariţia aici. Ai văzut locul?

— Da, doamna ta mi-a făcut un tur.

Lil deschise gura, dar o închise la loc. Nu avea rost să strice întâlnirea, specificând că nu era „doamna” lui Coop.

— Acum o să trebuiască să mă scuzaţi. E ora mesei pentru animale.

— Serios? întrebă Brad.

Arăta ca un copil, îşi spuse Lil, căruia tocmai i s-a arătat cea mai mare prăjitură.

— Ce-ar fi să vă aduc câte o bere şi să rămâneţi să priviţi spectacolul?

Când Lil se îndepărtă, Brad se întoarse pe călcâie.

— Este mai sexi decât în fotografie.

— Era o poză veche.

— Acum că o văd în carne şi oase, presupun că şansele să te întorci la New York sunt aproape nule.

— Au început prin a fi nule şi nu ea a fost motivul pentru care m-am întors aici.

— Poate că nu, dar eu unul nu am prea văzut multe alte motive mai bune, ca să rămâi. Brad se uită spre habitate, spre dealuri.

— E un drum al naibii de lung până la New York.

— Cât poţi rămâne?

— Trebuie să zbor înapoi diseară, aşa că o să ne mulţumim cu berea asta. A trebuit să amân nişte chestii ca să vin azi aici. Dar în următoarele două zile o să schiţez câteva variante. Ţi le trimit şi mă aranjez să mă întorc pentru instalarea sistemului. Securizăm locul ca pentru tine, Coop.

— Contez pe asta.

Lil îşi făcu de lucru departe de Coop. Prietenii vechi aveau nevoie de timp ca să reînnoiască legătura, îşi spuse ea.

Şi ea fusese odinioară prietenă cu Coop. Poate că vor reuşi din nou. Poate că strângerea asta de inimă a ei era datorată doar faptului că îi simţea lipsa, că simţea lipsa prietenului ei. Dacă nu se puteau întoarce în urmă, puteau merge înainte.

El dădea impresia că făcea efortul ăsta, atunci de ce să nu-l facă şi ea?

Îşi termină treaba în birou exact în clipa în care intră Coop.

— Brad a trebuit să plece. M-a rugat să-ţi transmit eu salutările şi să-ţi spun că în câteva zile o să ai planurile, să le studiezi.

— Bine. Pentru o zi care a început atât de prost, sfârşitul ei este bun. Tocmai am vorbit cu Tansy. Cleo e ca şi a noastră. E superbă, sănătoasă şi mâine o să fie gata de drum. Cooper, Brad mi-a spus că îmi vinde sistemul de securitate la preţul de cost.

— Da, aşa ne-am înţeles.

— Ar trebui să avem cu toţii prieteni aşa de generoşi.

— Îi place să creadă că îmi datorează mult. Iar mie îmi place să-l las să creadă.

— Recunoştinţa mea faţă de tine creşte ca drojdia.

— Nu-i aşa. Şi n-am nevoie să ţii evidenţa. Chipul i se întunecă, în timp ce se mai apropie cu un pas de biroul ei.

— Tu ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. O bună parte din existenţa mea, tu ai fost unul dintre puţinii oameni pe care am putut conta sau în care am putut avea încredere. Asta a făcut o diferenţă pentru mine. În mine. Nu, adăugă el când văzu lacrimi în ochii lui Lil.

— Nu. Dar se ridică şi se duse la fereastră, uitându-se afară până când îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Şi tu ai făcut diferenţa. Mi-ai lipsit, mi-a lipsit prietenia ta. Şi acum eşti aici. Eu am probleme şi nu ştiu de ce, iar tu eşti aici.

Am o idee posibilă, aici. Mă refer la problemele tale. Lil se întoarse.

— Ce? Ce idee?

— O internă, pe nume Carolyn Roderick. Îţi aminteşti de ea?

— Ah, stai. Lil închise ochii, încercând să se gândească.

— Da, da, cred că… În urmă cu doi ani. Cu aproape doi ani, cred. Într-o vară… După absolvirea ei? Poate după, nu sunt sigură. Era strălucită şi motivată. Poate c-ar trebui să mă uit în dosar, pentru mai multe detalii, dar mi-amintesc că muncea din greu, era un adept serios al luptei pentru conservarea speciilor. Era frumuşică.

— A dispărut, spuse Coop plat. A dispărut de opt luni.

— A dispărut? Ce s-a întâmplat? Unde? Ştii ceva?

— În Alaska. În Parcul Naţional Denali Făcea muncă de teren cu un grup de studenţi în ultimul an. Într-o dimineaţă pur şi simplu nu a mai fost văzută în tabără. La

început au crezut că se plimba doar prin jur, să facă poze. Dar nu s-a mai întors. Au căutat-o. Au chemat rangerii şi salvamontul. Nu au mai găsit-o.

— Şi eu am făcut muncă de teren în Denali, în ultimul an de facultate. Este extraordinar şi este imens. Sunt multe locuri acolo unde te poţi rătăci, dacă nu eşti prudent.

— Multe locuri de unde să fii luat.

— Să fii luat?

— Când au început să-şi facă griji, colegii i-au cercetat mai atent cortul. Camera de luat vederi era acolo, carnetele cu însemnări, reportofonul, aparatul ei GPS. Niciunul dintre ei nu a crezut că putea pleca aşa. Doar aşa, cu jacheta, cizmele şi hainele de pe ea.

— Crezi că a fost răpită.

— Avea un prieten, pe cineva pe care l-a cunoscut când era aici, în Dakota de Sud. Potrivit prietenilor ei de care am reuşit să dau până acum, nimeni nu-l cunoştea. Era secretos. Dar împărtăşeau în comun pasiunea pentru sălbăticie, pentru drumeţie, pentru campări. Până la urmă legătura dintre ei n-a mai mers şi ea a rupt-o cu el două luni înainte de excursia în Alaska. Se spune că a. Fost o ruptură urâtă. Numele lui e Ethan Howe, care a fost voluntar aici. A fost închis o vreme, pentru violenţă. Mai fac verificări în legătură cu asta.

Gândul îi luă cu asalt mintea, bubuind cu putere, până când Lil trebui să-şi frece tâmplele ca să se liniştească.

— De ce crezi că asta are o legătură cu ce se întâmplă acum, aici?

— Tipul obişnuia să se laude cum trăia el aici, în sălbăticie, luni întregi. Îi plăcea să pretindă că era un descendent direct al unui şef sioux, unul care a trăit în Black Hills. Un pământ sfânt pentru oamenii lui.

— Dacă jumătate din cei care se laudă că ar fi

descendenţi direcţi ai vreunui şef de trib sioux sau al vreunei „prinţese” ar fi cu adevărat ce pretind… Lil îşi frecă din nou fruntea. Ea ştia asta, ştia ceva despre asta. Mi-l amintesc, vag. Aşa cred. Doar că nu-l pot vizualiza clar.

A vorbit despre locul acesta, despre cum a ajutat aici, pe vremea când Carolyn era internă. Ea a dispărut şi nu pot afla nimic despre el. Nimeni nu l-a mai văzut de la ruptura dintre ei.

Lil îşi lăsă mâna în jos şi o clipă îşi dori să nu-l fi înţeles.

— Tu crezi deci că e moartă. Tu crezi că a răpit-o şi a ucis-o. Şi că s-a întors aici, din cauza refugiului. Sau a mea.

Coop nu-i îndulci pastila. Îndulcirea nu ar fi ajutat-o.

— Cred că este moartă şi că el este responsabil. Cred că este aici, trăind undeva, ascuns, acolo sus. Pe pământul tău. Este singura conexiune solidă pe care am fost în stare să o fac. O să-l urmărim, o să aflăm mai multe despre el. Şi atunci o să ştim cu cine avem de a face.

16

Tansy mai sorbi din vinul cu adevărat prost, în timp ce o orchestră proastă bubuia, din spatele unei bariere din plasă de sârmă ceva ce îşi imagina că putea fi Ye-haw Country.

Clientela – un amestec de biciclişti şi cowboys şi femei îndrăgostite de aceştia – părea perfect capabilă să arunce pe scenă cu sticle de bere şi farfurii din plastic, dar până acum încă nu-şi adunase suficientă energie.

Câţiva oameni dansau, ceea ce, presupuse ea, era de bun augur pentru orchestră şi pentru chitanţa lor de la spălătorie.

Trăia deja de cinci ani în ceea ce numea ea cu afecţiune Vestul Sălbatic, fără a pune la socoteală anul de colegiu. Şi totuşi au mai existat momente, ca cel de acum,

când încă se mai simţea ca un turist.

— Eşti sigură că nu vrei o bere?

Tansy se uită la Farley şi îşi spuse că el arăta cât se poate de la el acasă, aici. De fapt nu-l văzuse nicăieri unde nu arăta cât se poate de la el acasă.

— Ar fi trebuit să te ascult şi să optez de la bun început pentru bere. Mai gustă puţin din vin. Eu una cred că o să mă retrag.

— Un dans.

— Ai spus o băutură.

— O băutură, un dans, spuse el luând-o de mână şi trăgând-o jos de pe scaunul de bar.

— Unul. Tansy acceptă pentru că erau deja pe ringul de dans. Oricum, avuseseră amândoi o zi lungă, deci o singură băutură şi un singur dans păreau rezonabile.

Până când o cuprinse în braţe. Până când trupul ei se pomeni lipit strâns de al lui iar ochii lui zâmbeau în jos, spre ai ei.

— De mult visez să dansez cu tine.

Rămâi degajată, îşi porunci ea în timp ce totul înăuntrul ei devenise moale şi tremurător totodată. Păstrează totul plăcut şi degajat.

— Ei bine, te pricepi la dans.

— Jenna m-a învăţat.

— Serios?

— Când aveam vreo şaptesprezece ani, cred, mi-a spus că cele mai multe fete vor să danseze şi un tip deştept trebuie să ştie să se mişte pe ringul de dans. Aşa că m-a învăţat.

— A făcut o treabă bună. Într-adevăr, ştia să se mişte, îşi spuse ea. Firesc, plăcut. Şi îi făcu inima să-i bată puţin mai tare când o învârti o dată şi încă o dată, apropiind-o din nou de el. Farley făcu o întoarcere rapidă, o strecură pe sub braţul lui, întorcând-o până când spinarea i se lipi de el, din nou aproape.

Ştia că ezitase puţin – el era cu al naibii de mult mai bun decât ea – dar râse cu respiraţia tăiată când o întoarse din nou, faţă-în-faţă, iar ea se lăsă pe spate, ameţită.

La naiba, tipul ştie să se mişte.

— Presupun că mi-ar trebui şi mie nişte lecţii de la Jenna.

— Este o profesoară bună. Având în vedere că e pentru prima oară, cred că dansăm destul de bine împreună.

— Posibil.

— Tansy, vino la mine acasă şi atunci să vezi ce bine o să dansăm.

Răspunsul ei a fost cea mai vagă scuturare a capului şi când muzica se opri, Tansy se dădu în mod deliberat înapoi, pentru a întrerupe contactul înainte de a începe următoarea melodie.

— Acum chiar că trebuie să mă întorc, să mă asigur că totul este în ordine. Mâine dimineaţă plecăm cât se poate de devreme.

— S-a făcut. O luă de mână, în timp ce se întorceau la masă.

— Tu nu trebuie să pleci. Poţi să rămâi, să te bucuri de muzică.

Iar eu trebuie să plec şi să fac un duş lung, rece, continuă ea în gând.

— Chiar dacă nu ai fi cea mai frumoasă fată de aici, tot te-aş conduce înapoi, aşa cum am venit împreună, aici.

Era un drum doar de câteva minute, în pas rapid, de la bar la motelul unde trăseseră, dar îl ştia prea bine, ca să mai comenteze. Tansy ştia că el avea un cod de neclintit despre anumite lucruri – fără îndoială că Jenna îl învăţase bine. Un bărbat conducea o femeie până la uşă, fără comentarii.

Doar că îşi vârî mâinile în buzunarele gecii, înainte ca una dintre ele să sfârşească într-a lui.

— Ce fericită o să fie Lil când o să vadă felina, comentă Farley.

— O să fie în extaz. E o frumuseţe, fără doar şi poate. Sper să suporte bine drumul. Oricum, Lil zicea că ţarcul o să fie gata să o primească şi că au început deja lucrările la cel permanent,

— Lil nu aşteaptă muştele să aterizeze.

— Niciodată. Se ghemui în haina ei, pentru că drumul acela scurt era totuşi unul rece. Braţul lui Farley se petrecu peste umerii ei, trăgând-o spre el.

— Tremuri puţin.

Acum nu doar din cauza frigului, îşi spuse ea.

— Ah… Cred că dacă o s-o luăm pe Cleo la şapte, o să fie destul de devreme.

— Mai întâi punem benzină. Dacă plecăm de aici pe la şase, o să avem timp şi de benzină şi să mâncăm ceva.

— N-am nimic împotrivă. Vorbea repede, în timp ce ducea un mic război cu propriii ei hormoni. Ne putem întâlni la masă. Plătim şi plecăm direct, da?

— Perfect. Îşi plimbă mâna de-a lungul spinării ei, în timp ce traversau parcarea motelului.

— Sau am putea merge împreună, pe jos, la micul-dejun.

— Poţi bate la uşa mea mâine dimineaţă, spuse Tansy în timp ce scormonea după cheie.

— Nu vreau să bat la uşa ta. Eu vreau să mă laşi să intru la tine. Când Tansy se uită în sus, o întoarse cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcuse la dans, prinzând-o între el şi uşă.

— Lasă-mă să intru, Tansy, să fiu cu tine.

— Farley, asta nu e…

Gura lui o găsi pe a ei. Avea un mod de a o săruta, încât bunul simţ, bunele intenţii, decizia fermă dispărură toate. În ciuda bunului simţ, al bunelor intenţii şi a fermei decizii, se trezi răspunzându-i la sărut.

Ah, la naiba, ah, fir-ar să fie, îşi spuse ea în timp ce braţele i se petreceau pe după el. Gura asta a lui, ca şmirghelul, era atât de bună de sărutat.

— Asta nu poate duce nicăieri, spuse ea.

— Poate duce de partea cealaltă a acestei uşi, chiar în clipa asta. Lasă-mă să intru. Farley îi luă cheia din mână, o strecură în broască, rămânând cu ochii pe ea.

— Spune da.

Nu-ul se formă solid în mintea ei, doar că nu îi ieşi pe gură.

— Dar să fie ca băutura şi ca dansul. O singură dată.

Trebuie să înţelegi asta.

Farley îi zâmbi şi întoarse butonul uşii.

Mai târziu, după nu chiar o singură dată, Tansy se uita în sus, la tavanul întunecat. În regulă, îşi spuse ea, făcuse tocmai sex cu Farley Pucket – de două ori. Ce naiba o să facă acum?

Cel mai bine ar fi să se gândească la asta ca la o excepţie, cu ocazia unei ieşiri din oraş. Doar ca la ceva care s-a întâmplat. În fond era o femeie matură, sofisticată, o femeie experimentată.

Tot ce trebuia să facă era să ignore faptul că sexul fusese incredibil, de ambele dăţi. Că el avea un fel de a o face să se simtă ca şi cum ar fi fost singura femeie de pe lumea asta. Şi că nu doar hormonii pierduseră bătălia, ci şi inima ei.

Nu, trebuia să nu uite faptul că ea era mai în vârstă şi mai înţeleaptă şi că de ea depindea să readucă lucrurile la normal.

— Farley, trebuie să discutăm despre asta. Trebuie să înţelegem că nu se va mai întâmpla, după ce ne vom întoarce acasă.

Farley îşi împleti degetele cu ale ei, aducându-i-le la buze.

Frecându-le cu buzele.

— Tansy, presupun că trebuie să fiu sincer şi să-ţi spun că eu unul o să fac tot ce pot ca să se mai întâmple asta. Cu mine s-au petrecut atâtea lucruri bune, dar a fi cu tine este cel mai bun dintre toate.

Tansy se ridică în capul oaselor, înfăşurându-se în cearşaf, ca nu cumva să-i mai vină lui Farley vreo idee.

— Nu pot spune că noi lucrăm efectiv împreună, dar tu faci totuşi voluntariat la refugiu. Lil este prietena mea cea mai bună.

— Perfect adevărat, totul. Se ridică şi el, privind-o tăcut.

Dar ce-ai zice dacă te iubesc?

— Ah. Iubire. Nu vorbi de iubire. Simţi cum o cuprinde panica.

— Dar te iubesc. Şi ştiu că şi tu ai sentimente faţă de mine.

Întinse mâna şi o mângâie pe păr.

— Fireşte că am. Dacă nu le-aş avea, nu am fi acum aici.

Dar asta nu înseamnă că…

— Eu cred că este vorba de sentimente puternice.

— Bine, fie, da. Nu neg. Dar, Farley, haide să fim realişti. Eu sunt cu câţiva ani mai mare ca tine. Suntem în decade diferite, pentru numele lui Dumnezeu.

— Peste câţiva ani vom fi, o vreme, în aceeaşi decadă. Doar că eu nu vreau să aştept până atunci ca să fiu cu tine, spuse el vădit amuzat.

Oftând, Tansy se întinse şi aprinse veioza.

— Farley, uită-te la mine. Sunt o negresă de treizeci de ani. Farley îşi iţi capul şi o studie, aşa cum i se ceruse.

— Mai mult caramel. Toamna, Jenna face merele alea caramel. Sunt cafenii-auriu şi dulci pe dinafară şi doar uşor picante, înăuntru. Ador merele acelea caramel. Ador culoarea pielii tale, Tansy, dar nu culoarea pielii tale este motivul pentru care te iubesc.

Cuvintele o făcură să tremure. O lăsară fără vlagă. Dar nu doar cuvintele, ci expresia lui, când le spuse.

— Eşti mai deşteaptă ca mine.

— Nu, Farley.

— Ba da, fără niciun dubiu. Acest lucru m-a făcut, o vreme, să fiu nervos în prezenţa ta. Prea nervos ca să te invit să ieşi cu mine. Îmi place faptul că eşti deşteaptă şi îmi place cum tu şi Lil începeţi să vorbiţi despre lucruri din care eu nu pricep nici pe jumătate. Apoi mi-am spus, în fine, la naiba, nici eu nu sunt chiar prost.

— Nu eşti prost, şopti Tansy, descătuşată. Nici pe departe.

Eşti înţelept şi inteligent şi tot restul. Dacă lucrurile ar fi stat altfel…

— Sunt lucruri pe care nu le poţi schimba. Îi luă din nou mâna, astfel încât contrastul dintre nuanţe să se vadă în lumină. Şi sunt lucruri, Tansy… Care fac ca diferenţa să nu conteze câtuşi de puţin. Ca acesta.

O trase spre el, îşi puse buzele pe ale ei şi îi arătă.

I se părea ciudat să ştie că oameni înarmaţi patrulau de-a lungul hotarelor refugiului ei. Şi mai ciudat încă, ştiind că la insistenţele ei făcea şi ea parte dintre aceştia. Animalele ei erau agitate şi strigau. Noaptea era vremea lor. Şi în plus, mirosul de om, strălucirea luminilor le făceau şi mai agitate.

Petrecu mai mult timp cu Baby, spre evidenta lui încântare, iar dragostea din ochii lui când o privea, îi liniştea nervii. Când stătea locului sau când se preumbla sau când mai bea o ceaşcă de cafea, făcea planuri pe termen lung sau scurt, ca să-şi ţină mintea ocupată; apoi începea din nou să se preumble şi mai bea din nou o cană de cafea.

Vor trece şi de asta. Cel puţin de ea era sigură că va trece. Dacă persoana care le făcea probleme era acest Ethan Howe, îl vor găsi şi îl vor opri.

Acum începea să-şi amintească mai bine de el. Se dusese şi se uitase în dosarul lui Carolyn, îşi reîmprospătase memoria citind rapoartele şi datele, ca să aibă o imagine mai clară asupra studentei. Şi odată ce a reuşit acest lucru, a fost în stare să-şi amintească de unul dintre bărbaţii care veniseră aici de câteva ori să dea o mână de ajutor şi care flirtase cu Carolyn.

Cam de înălţime medie, slab, cu umeri puternici. Nimic special legat de el, de care să-şi poată aminti. Nu prea multe de spus despre el, decât pretenţia de a descinde nu dintr-un războinic oarecare, ci din Crazy Horse în persoană.

Lil îşi aminti că se amuzase oarecum de insistenţa lui în această privinţă, dar uitase repede atât de pretenţia lui, cât şi de el. Nu credea că schimbase mai mult de o duzină de cuvinte cu acest Ethan. Care, totuşi, nu fuseseră oare despre pământ, despre caracterul sacru al acestuia şi despre datoria lor de a-l onora, din cauza liniei lor de sânge?

Uitase şi de asta, considerându-l doar un alt individ ciudat, inofensiv. Dar îşi amintea acum că se simţise urmărită de el. Sau îşi amintea acest lucru fie pentru că acum abia se gândea serios la asta, fie din cauza nervilor? începea oare să creeze scenarii?

Poate că Tansy o să-şi amintească mai bine de el.

Şi poate că el nu avea nicio legătură cu tot ce se întâmpla. Dar instinctele lui Coop spuneau că da. Ori ea avea încredere în acele instincte. Indiferent ce probleme aveau ei legate de viaţa lor, credea la modul absolut în instinctele lui Cooper.

Asta, presupuse ea, era tot o chestiune care ţinea de instinctele ei.

Îşi schimbă poziţia, îşi roti umerii care aveau tendinţa să se înţepenească din cauza frigului. Cel puţin cerul acoperit păstra puţină căldură, deşi ar fi preferat să

vadă stelele şi luna.

În strălucirea dură a iluminatului de securitate, îl privi pe Gull venind spre ea. O salută cu un gest larg. Se gândi că gestul fusese o măsură de precauţie, ca să fie sigur că ea îl va recunoaşte.

— Ei, Gull.

— Lil. Coop mi-a spus să vin să te schimb.

— Gull, îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce faci.

— Şi tu ai face la fel, pentru mine. Niciodată nu am mai stat aici, afară, într-o noapte ca asta. Gull scrută în direcţia habitatelor.

— Este al naibii de frig. Animalele tale nu par să doarmă cine ştie ce.

— Sunt animale nocturne. Şi sunt curioase să vadă ce fac toţi oamenii ăştia aici, afară, noaptea. Cei mai mulţi lipsindu-se de somn şi bând prea multă cafea. În noaptea asta nu mai vine el aici.

— Poate că nu, cu toţi oamenii ăştia care se lipsesc de somn şi beau prea multă cafea.

— Un punct de vedere bun.

— Haide, Lil, intră acum. Preiau eu paza, aici. Doar dacă nu vrei să te plimbi şi să-l vizitezi pe Jesse. Ca pe vremuri.

Îi dădu un pumn uşor în braţ.

— Nu cred că lui Rae i-ar face plăcere asta, spuse ea referindu-se la soţia vechiului ei aşa-zis-iubit.

— Ce se întâmplă în refugiu rămâne în refugiu, spuse Gull impenetrabil.

Lil se îndepărtă chicotind. Îi văzu şi pe alţii îndreptându-se spre camionetele sau maşinile lor, în timp ce prieteni sau vecini veneau să-i înlocuiască. Se auzeau voci, glume, râsete adormite, urări de noapte bună.

Grăbi pasul când îi văzu pe părinţii ei.

— Parcă spuneai că te duci la cabană să te culci puţin, îi spuse ea mamei ei.

— Am spus-o ca să nu mă mai pisezi. Acum mă duc acasă să mă culc. Şi să faci şi tu la fel. O bătu pe Lil uşor pe obraz, cu mâna înmănuşată. Ştiu că nu este un motiv bun, dar este plăcut să vezi cum îţi sare lumea în ajutor. Joe, du-mă acasă. Sunt obosită.

— Acum culcă-te şi tu. Mai stăm de vorbă mâine, spuse Joe dându-i lui Lil cu degetul peste nas.

Niciun dubiu în privinţa asta, îşi spuse Lil în timp ce se despărţeau. Vor sta cu ochii pe ea până se va rezolva situaţia asta. Aşa lucrau ei. Şi dacă ar fi fost invers, aşa ar fi lucrat şi ea.

Înăuntru, îşi puse puşca la locul ei şi îşi scoase hainele groase. Se uită la scară, se gândi la pat. Dar decise că era prea lipsită de stare. Prea multă cofeină în sânge.

Făcu foc în cămin. Dacă lui Coop nu-i plăcea, îl putea stinge. Dar barem mai adăuga puţină căldură şi veselie aranjamentelor lui temporar adormite.

Se întoarse în bucătărie cu gândul să-şi facă un ceai. Dar decise că era prea nerăbdătoare ca să aştepte apa să fiarbă. Îşi turnă în schimb o jumătate de pahar de vin, sperând că acesta va contracara efectul cofeinei.

Ar putea lucra, îşi spuse ea. Ar putea petrece o oră la computer, până când îi va veni somnul. Dar nici ideea de a se aşeza nu îi făcea cu ochiul.

Apoi auzi deschizându-se uşa de la intrare şi ştiu că asta aştepta. Că îl aştepta pe el.

Când se întoarse în living, stătea jos, trăgându-şi cizmele din picioare. Arăta, îşi spuse ea, alert, treaz, cu ochii limpezi când îi întâlni pe ai ei.

— Am crezut că eşti deja sus.

— Prea multă cafea.

El scoase un vag sunet de confirmare şi-şi extrase şi a doua cizmă.

— Poate că mă simt la fel de neliniştită ca animalele. Nu sunt obişnuită să am oameni aici, la ora asta din

noapte. Nu-mi găsesc locul. Se duse la fereastră, se uită afară.

— Aş putea sugera câteva păhărele cu gin rummy, dar nu sunt în dispoziţie pentru aşa ceva.

Lil se uită la el, peste umăr.

— La fel şi eu. Aş putea încerca să fac un solitaire.

— Sau ai mai putea încerca să stingi luminile şi să închizi ochii.

— Asta ar fi ceva inteligent. Dădu pe gât restul de vin şi puse paharul deoparte.

— Urc acum, să te las să dormi. Porni spre scară, se opri, se întoarse. El nici nu se mişcase. Ce-ai zice dacă aş vrea să facem sex pe masă?

— Vrei să facem sex pe masă?!

— Ai spus jos cu sexul de pe masă. Poate că acum îl vreau înapoi, pe ea. În discuţie. Poate că în seara asta nu vreau să dorm singură. Tu eşti aici; eu sunt aici. Suntem prieteni. Ăsta este un lucru stabilit, da? Suntem prieteni.

— Întotdeauna am fost.

— Deci asta este totul. Suntem prieteni şi nu suntem singuri. Ne oferim unul celuilalt ceva ce să ne mai destindă puţin. Rezonabil. Poate că eu sunt prea obosită. Ca naiba de obosită, adăugă, zâmbind. Sau poate că nu sunt.

Rămase pe loc, privind-o. Aşteptând.

— Ai spus că nu o să mă atingi. Te rog acum să uiţi de regula sau de prevederea sau de orice crezi tu că e asta. Urcă sus cu mine, vino în pat cu mine, stai cu mine. Simt nevoia să uit de totul, Coop, ăsta e adevărul adevărat. Am nevoie de puţină linişte. Câteva ore. Fă-mi favorul ăsta.

Coop se apropie de ea.

— Îţi fac un favor stând în ger până la două dimineaţa. Dar să merg cu tine în pat? întinse mâna şi şi-o plimbă de-a lungul cozii ei.

— Asta nu are calificativ. Dar nu-mi spune că ai nevoie de puţină linişte, Lil. Spune-mi că mă doreşti.

— Te doresc. Chiar te doresc. Probabil că mâine o să-mi pară rău.

— Da, dar o să fie prea târziu. O trase spre el şi îi prinse gura într-a lui. Este deja prea târziu.

Coop se întoarse spre trepte, apoi o apucă de coapse, ridicând-o în sus, iar ea îşi petrecu picioarele pe după talia lui, braţele, pe după gâtul lui.

Poate că întotdeauna fusese prea târziu, îşi spuse ea în timp ce Coop o căra sus pe scări, iar ea îşi plimba buzele pe faţa lui, aşa cum făcuse odinioară, cu mult timp în urmă. Înapoi, la ceva familiar. Era ca şi cum s-ar fi închis un cerc, îşi spuse ea. Nu trebuia să fie nimic mai mult decât atât.

Îşi apăsă obrazul de al lui, oftă.

— Deja mă simt mai bine.

În faţa dormitorului, Coop se întoarse, apăsând-o cu spinarea de uşă. Şi ochii aceia, cu albastrul acela ca de gheaţă care îi strângea întotdeauna inima, se uitară într-ai ei.

— O baie fierbinte te face să te simţi mai bine. Asta este ceva mai mult, Lil. Amândoi trebuie să-i facem faţă.

Când îi luă gura, nu era pentru alinare şi nici pentru liniştire ci pentru a aprinde. Şi astfel, susurul acela mic, prevestind clocotul, niciodată pe deplin stăpânit, năvăli în forţă, izbucnind într-o flacără totală, furioasă.

Puţină linişte? Chiar crezuse că o să găsească pacea minţii aici, cu el? Nu va fi niciun fel de pace, cu războiul care se dezlănţuia între ei, în ea. Înghiţită, se dărui momentului, i se dărui lui.

Poate că de data aceasta bătălia se va sfârşi şi flacăra aceea permanentă din ea se va consuma, în sfârşit.

Nevoia o excită, plimbându-i-se de-a lungul pielii, umplându-i sânii, vintrele, cu fierbinţeală. Ceva familiar, poate. Dar totuşi altfel faţă de ce fusese odinioară. Oare mâinile lui fuseseră atât de sigure, gura lui atât de

imperioasă?

Era încă încolăcită în jurul lui, când Coop se îndreptă spre pat. Luminile din zona administrativă se strecurau printre jaluzele, bare subţiri care cădeau pe aşternuturi, pe ea, când o depuse la marginea patului. Ca un fel de cuşcă, îşi spuse ea. Ei bine, intră în ea de bună voie.

Coop îi apucă o cizmă, trăgând de ea. Se auzi râzând, o veselie nervoasă, când i-o trase şi pe a doua. Apoi Coop se aplecă să-i desfacă nasturii bluzei flanelate.

— Desfă-ţi părul. Te rog, spuse el în timp ce-i scotea bluza. Lil îşi ridică mâinile, trase funda la capătul cozii, spre talie, aşa cum făcea de obicei şi îşi eliberă coada, în timp ce el îşi scotea cămaşa.

— Nu, fac eu asta, spuse, când ea începu să-şi treacă degetele prin păr. M-am gândit mereu la părul tău, la cum se simte, cum miroase, la cum arată după ce îmi trec mâinile prin el. La tot părul ăsta negru ca noaptea.

Îi înfăşură părul în jurul pumnului său şi trase uşor de el, până când îi aduse faţa aproape de a lui. Gestul, flacăra încinsă din ochii lui vorbeau despre reţinere şi pasiune.

— Te vedeam peste tot. Ca o nălucă blestemată. O strălfulgerare în mulţime, o amăgeală, cu coada ochiului, dispărând după colţ. Erai peste tot.

Lil dădu să scuture din cap, dar el întări strânsoarea. O clipă văzu scăpărând furia aceea, dar apoi Coop îi dădu drumul la păr.

— Acum eşti aici, spuse el şi-i scoase peste cap bluza.

— Am fost aici.

Nu, îşi spuse el. Nu. Dar acum da, era aici. Excitată, puţin iritată, exact ca şi el. Ca să îşi facă lui plăcere, ca să-i facă ei, îşi plimbă degetele de-a lungul claviculei, deasupra umflăturii subtile a sânilor. Fata pe care o ştia el fusese o tijă de trestie. Se pârguise fără el.

Lil tremură la atingerea lui; cum de fapt a vrut el.

Apoi îşi apăsă podul palmei pe fruntea ei, împingând-o uşor spre spate. Şi o făcu să râdă din nou.

— Domnule Finuţu' ştiu c-ai pus câteva kilograme pe tine, spuse ea când Coop se afla deasupra ei, cu trupul apăsând-o în saltea.

— Şi tu.

— Adevărat?

— În locuri interesante.

Lil râse uşor şi-şi trecu degetele prin părul lui, aşa cum făcuse el cu al ei.

— Mă rog, a trecut ceva vreme.

— Eu cred că-mi amintesc cum funcţionează orice. Cum funcţionezi tu.

Îşi frecă buzele de ale ei, aţâţând-o, apoi scufundându-se, scufundându-se, scufundându-se. Mâinile lui erau pe ea, amintindu-i cum fusese, derutând-o cu ce era acum.

Mâini puternice, grele, mâini muncitoare, plimbându-se peste ea, apăsând, frământând, până când respiraţia ei deveni mai rapidă, până când trecutul şi prezentul nu mai erau decât o ceaţă strălucitoare peste simţurile ei.

Coop îi deschise sutienul, i-l trase deoparte şi – mâini şi gură, dinţi şi limbă – făcură ca respiraţia ei şi aşa accelerată să devină gâfâită, gâfâielile să devină oftaturi. Trase de maieu, scoţându-i-l peste cap şi aruncându-l, nerăbdătoare acum să-l simtă. Un spate puternic, muşchi proeminenţi. Nou şi fascinant.

Fusese un băiat, doar un băiat când îl atinsese ultima oară aşa. Acum, sub mâinile ei se afla un bărbat, un bărbat al cărui trup se presa acum pe ea.

În întuneric, vărgaţi de lumină, se redescopereau unul pe celălalt. O curbă, un unghi, un nou loc de plăcere. Degetele ei se plimbară peste o cicatrice care nu fusese acolo, înainte. Şi îi şopti numele în.

Timp ce buzele lui se plimbau frenetic în jos, pe

trupul ei.

Se cutremură când îi descheie jeanşii, îşi ridică coapsele ca să-l ajute să şi-i scoată. Se rostogoli împreună cu el pe pat, în timp ce se grăbeau să-şi scoată de pe ei şi ultimele bariere.

Afară, una dintre feline strigă, un sunet sălbatic străpungând întunericul. O avea acolo, în întuneric şi ce era sălbatic în ea strigă, eliberându-se în plăcerea brutală, primitivă.

Se mişca pentru el şi cu el, cu ochii scânteindu-i în jocul de umbre. Tot ce găsise şi pierduse el, totul fără de care trăise, era aici. Chiar aici. Simţurile lui înotau cu ea, un iureş de femeie, toată parfum şi piele, toată umedă şi caldă. Bătăile inimii ei sub gura lui flămândă, alunecarea pielii ei sub mâinile lui disperate.

Îi biciuia simţurile, o simţea escaladând şi eliberându-se, apoi readunându-se.

Numele lui. Îi repeta numele, iară şi iară.

Numele lui, când se scufundă în ea. Se ţinu, se ţinu pe culmea aceea biciuitoare, plin şi înconjurat, blocat, până când începură amândoi să tremure. Apoi totul nu a mai fost decât mişcare, nebunie, uitare de sine. Iar când ea se eliberă din nou, se cutremură împreună cu ea.

Ar fi vrut să se ghemuiască sub el, doar să-şi potrivească trupul de al lui, ca două piese dintr-un puzzle. Dar stătu acolo tăcută, poruncindu-şi să savureze plăcerea şi pacea care în sfârşit venise.

Putea dormi. Dacă ar fi închis ochii, lăsându-şi mintea să se stingă, ar fi putut dormi. Orice trebuia spus sau rezolvat putea fi spus sau rezolvat mâine dimineaţă.

— Eşti rece. Oare?

Înainte ca mintea ei să se conecteze cu trupul, Coop o ridică şi o întoarse. Când făcuse el toţi muşchii ăştia? se întrebă ea. O înfofoli cu cearşaful şi plapuma şi o trase la el.

Lil se încordă puţin – să păstreze puţină distanţă, o idee, măcar, nu? Dar el o ţinu acolo, aşezând-o covrig, exact unde ar fi vrut ea să fie.

— Dormi acum, îi spuse.

Şi prea obosită, prea relaxată ca să mai comenteze, făcu exact aşa.

S-a trezit înainte de răsăritul soarelui, mişcându-se cât mai puţin. Braţele lui rămăseseră în jurul ei şi ale ei se petrecuseră singure pe după el, în scurtele ore ale nopţii.

De ce, se întrebă ea, ceva atât de fundamental, atât de omenesc, îi sfâşiase inima?

Tihna, îşi spuse ea. În final, el îi dăduse tihna de care avea atâta nevoie. Şi poate că şi ea îi dăduse la rândul ei, puţină.

Nu trebuia să fie mai mult decât atât.

Îl iubise toată viaţa ei şi nu avea niciun rost să încerce să se convingă cu de-a sila că acest lucru se va schimba vreodată. Dar sexul era doar un lucru primar iar în cazul lor, un fel de cadou, ca între prieteni.

Prieteni adulţi, sănătoşi, singuri, de comun acord.

Ea era puternică, inteligentă şi suficient de conştientă ca să accepte acest lucru – şi să-l păstreze aşa. Primul pas, îşi spuse, era să se desprindă de el şi să se ridice din pat.

Începu să se mişte cu aceleaşi precauţiuni cu care s-ar fi desprins de o cobră adormită. Dar abia câştigă un centimetru că ochii lui se deschiseră şi străluciră direct într-ai ei.

— Îmi pare rău. Nu ştia de ce vorbea în şoaptă – părea doar lucrul cel mai rezonabil de făcut. Nu am vrut să te trezesc. Trebuie să intru-n priză.

Coop o ţinu aproape de el, ridicându-i doar mâna şi întorcându-i încheietura ca să se uite la ceasul ei fosforescent.

— Da, cred că amândoi trebuie să facem asta. În

două minute.

Până să poată ea reacţiona, Coop se întoarse şi era deja în ea.

Nu se grăbi. După acest prim gest posesiv, continuă încet. Lovituri lungi, leneşe, care o lăsară vlăguită şi buimacă. Pluti în sus, neajutorată, simţind cum tremură. Apăsându-şi faţa de gâtul lui. Se lăsă în voie.

Oftă, prelungind momentul mai mult decât era înţelept.

— Presupun că-ţi datorez un mic-dejun.

— Niciodată nu refuz un mic-dejun.

Lil se întoarse, făcând eforturi să-şi păstreze tonul lejer.

— Mă duc să pun de cafea. Dacă vrei, poţi să faci tu duş, primul.

— Cum să nu.

Îşi luă halatul, trăgându-l pe ea în timp ce ieşea repede din dormitor.

Evită să se privească în oglindă şi se concentră asupra lucrurilor care trebuiau făcute. O cafea simplă, puternică şi ceea ce trebuia pentru ce considera a fi un mic-dejun complet, de ţară. Chiar dacă nu-i era foame, o să mănânce al naibii de bine. Nimeni nu trebuia să-şi dea seama că era bolnavă de dragoste. Din nou.

Mai bine să se concentreze asupra lucrurilor pozitive, îşi reaminti ea. Se odihnise mai bine în patru ore decât în toate acele ultime zile la un loc. Şi firesc, această tensiune zbârnâitoare dintre ea şi Coop se va diminua, acum.

Ce trebuia să se petreacă, s-a petrecut. Amândoi au supravieţuit. Amândoi îşi vor vedea de drumul lor.

Şunca sfârâia în tigaia de fontă, în timp ce încălzea pesmeţii în cuptor. Îşi aminti că lui îi plăceau ouăle bine-făcute. Mă rog, pe vremuri.

Când Coop coborî, mirosind a săpunul ei, Lil spărgea ouăle în tigaie. Coop turnă cafeaua, îi umplu ceaşca ei cu

vârf, se rezemă de bufet şi o privi.

— Ce este?

— Arăţi bine. Îmi place să mă uit la tine, peste cafeaua mea de dimineaţă. Îmi închipui că eşti flămândă, spuse el uitându-se la şunca pe care o scursese Lil de grăsime, apoi la cartofii raşi care sfârâiau alături de ouă.

— M-am gândit că-ţi datorez un meniu complet.

— Apreciez micul-dejun, dar eu nu aştept să fiu plătit.

— Nu contează. Oricum, sper să reuşesc să instalez cât mai repede sistemul de alarmă. Nu le pot cere oamenilor să-mi păzească locul ca şi cum ar fi Ford Apache. Toată lumea îşi are treaba ei. Inclusiv tu.

— Uită-te la mine.

Lil se uită la el, în timp ce se ocupa de ouă.

— De ce nu te aşezi? Mâncarea e aproape gata.

— Dacă îţi trece cumva prin cap să te retragi, gândeşte-te bine.

Cu mâini remarcabil de sigure, scoase cartofii.

— Sexul nu este o minge cu lanţ, Coop. Şi eu decid dacă mă retrag sau nu.

— Nu. Nu o să faci asta. Nu o s-o mai faci.

— Nu o s-o mai fac? Eu niciodată nu… Ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să se oprească. Eu nu intru în chestia asta. Am prea multe de făcut, astăzi.

— Din asta nu mai ieşi, Lil. Şi nici eu.

— Ai fost plecat mai bine de zece ani. Te-ai întors pentru câteva luni. Tu crezi, chiar crezi, că totul se poate relua pur şi simplu de unde vrei tu, pentru câtă vreme vrei tu?

— Vrei să auzi ce gândesc eu şi ce vreau eu? Eşti pregătită să auzi asta?

— Nu, de fapt, nu, nu sunt. Lil nu credea că inima ei putea suporta asta. Nu acum. Nu mă interesează nicio discuţie, dezbatere sau readucere pe tapet. Putem fi prieteni, sau poţi insista până când nu o să mai fim.

Depinde de tine. Dacă ceea ce s-a întâmplat între noi ne va distruge prietenia, Cooper, o să-mi pară rău. Sincer, rău.

— Lil, eu nu alerg să regulez pe cineva. Lil răsuflă cu putere.

— Atunci e în regulă.

Coop făcu un pas spre ea, Lil făcu unul înapoi. Şi se deschise uşa.

— Bună dimineaţa. Am vrut să vă spun… Gull nu era cel mai perspicace om, dar chiar şi el putea simţi un moment nepotrivit.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt.

— Nu ne-ai întrerupt, spuse Lil repede. De fapt, ai venit chiar la timp. Coop tocmai se pregătea de micul dejun. Poţi să-i ţii companie şi mănâncă şi tu ceva.

— Ah, dar nu am vrut să…

— Ia-ţi nişte cafea. Eu trebuie să urc, să mă îmbrac. Toată lumea e bine, afară? întrebă Lil, începând să pună pe masă două farfurii.

— Da. Da, Hm…

— Stai jos şi bagă la ghiozdan. Mă întorc şi eu în câteva minute. Lil îşi luă cafeaua şi urcă fără să se uite înapoi.

Gull îşi drese glasul.

— Îmi pare rău, şefu’.

— Nu a fost vina ta, mormăi Coop.

17

Lil nu coborî peste câteva minute. De fapt, nu se mai întoarse deloc în bucătărie. Făcu duş, se îmbrăcă, apoi ieşi prin uşa din faţă a cabanei.

Evitare? în niciun caz, medita Lil. Dar nu-şi putea permite să-şi înnămolească mintea, inima, spiritul. Internii erau totala ei responsabilitate până la întoarcerea lui Tansy – Iar când se va întâmpla asta, vor avea o nouă felină.

Îşi găsi de lucru verificând ţarcul provizoriu şi

lucrând cu echipa la habitatul permanent.

Cerul însorit şi creşterea temperaturii însemnau că putea lucra în mâneci scurte, pentru o schimbare. Dar asta însemna şi mai multă zăpadă topită, mai mult noroi. Cum nestatornicul martie se îndrepta spre capriciosul aprilie, zorii primăverii aveau să aducă mai mulţi vizitatori – şi mai multe donaţii la faţă locului.

În pauza de dimineaţă îl vizită pe Baby, făcându-şi ei şi lui plăcere cu o perioadă lungă de joacă şi scărpinat, frecat, mângâiat.

— Pot jura că ăsta nu este decât o pisică domestică mai mare. Mary scutură din cap când Lil ieşi din ţarc, verificând de două ori încuietorile. Şi de fapt – continuă Mary – este mai puţin arogant decât tărcatul meu.

— Tărcatul tău nu-ţi poate sfârteca jugulara, dacă-i vine.

— Dar nici despre ăsta nu-mi pot imagina că i-ar veni. A fost un dulce din prima zi. Frumoasă zi, nu? Cu mâinile în şolduri, Mary îşi întoarse faţa în sus, spre albastrul imaculat al cerului. În grădina mea bulbii au început să dea muguri şi crocuşii încep să înflorească.

— Eu una sunt gata pentru primăvară. Abia o aştept.

Lil o luă mai departe pe cărare, vrând să verifice toate animalele. Mary veni după ea.

În curtea lor, pisicile-sălbatice se rostogoleau şi se luptau împreună, ca doi băieţi în vacanţă, în timp ce linxul, cocoţat în pomul lui, le privea cu un fel de dispreţ.

— Ştiu că jaguarul şi noul sistem de securitate vor muşca zdravăn din bugetul nostru. Suntem în regulă, da, Lil?

— Suntem în regulă. E drept, donaţiile au cam stagnat în iarna asta, exceptând grămada pe care ne-a dat-o Coop. Şi care ne face să stăm cu mult mai bine decât în primul trimestru al anului trecut.

— Acum începem să ne facem griji pentru al doilea

trimestru.

— Lucius şi cu mine suntem pe cale să găsim nişte tertipuri să creştem fondurile. Şi asta o să se întâmple odată cu încălzirea vremii.

— Mă tem că problemele pe care le avem acum o să ţină lumea departe, ceea ce înseamnă că ne vor scădea încasările de la intrări şi donaţiile pe loc. Veştile circulă repede.

Realitatea, Lil ştia asta, se număra în dolari şi cenţi.

— Cu Xena şi Cleo avem două animale în plus de hrănit, de adăpostit şi de îngrijit. Eu speram să putem să angajăm cel puţin cu jumătate de normă, un asistent veterinar pentru Matt, în vara asta. Acum însă nu cred că vom putea întinde de buget, pentru aşa ceva.

— Willy trebuie să-l prindă pe ticălosul ăla şi încă repede. Matt este suprasolicitat, dar la fel sunt şi toţi ceilalţi de aici. Asta este. Suntem bine, Lil şi o să rămânem bine. Dar spune-mi cum eşti tu?

— Sunt bine. Bine.

— Ei, dacă m-ai întreba pe mine – ceea ce n-ai făcut, dar eu oricum îţi spun – arăţi stresată. Şi vorbind despre suprasolicitare, de ce ai tu nevoie este o zi liberă. O adevărată zi liberă. Şi o întâlnire.

— O întâlnire?

— Da, o întâlnire. Evident exasperată, Mary îşi dădu ochii peste cap. Sper că mai ştii ce-i aia o întâlnire. O cină, un film, puţin dans. De când te-ai întors nu ţi-ai luat nicio zi liberă şi oricât de mult ţi-a plăcut excursia în America de Sud, ştiu bine că şi acolo ai muncit în fiecare afurisită de zi.

— Îmi place să muncesc.

— Posibil, dar o zi liberă şi o întâlnire ţi-ar face bine. Ar trebui să-ţi iei mama şi să vă duceţi la Rapid City, pentru o zi. Faceţi târguieli, îţi faci manichiura, apoi te întorci şi-l pui pe arătosul ăla de Cooper Sullivan să-ţi facă

cinste cu o friptură, să te invite la dans, după care să „parcaţi”.

— Mary!

— Dacă aş fi cu treizeci de ani mai tânără şi singură, al naibii ce-aş avea grijă să mă invite la o friptură şi tot restul. Mary o strânse pe Lil cu putere, oarecum cu nerăbdare. Îmi fac griji pentru tine, draga mea.

— Nu. Să nu-ţi faci.

— Ia-ţi o zi liberă. Ca să vezi, pauza s-a terminat, spuse uitându-se la ceas. În vreo două ore ar trebui să apară Tansy şi Farley. Şi atunci să vezi ce nebunie o să fie aici.

Când Mary se îndepărtă, Lil îşi spuse că nu vroia o zi liberă. Nu vroia să meargă la târguieli – nu cine ştie ce. Sau să-şi facă manichiura. Se uită la unghiile ei şi se încruntă. Fie, o manichiură poate că nu i-ar strica, dar nu avea programată nicio prelegere, o apariţie în public sau vreun alt eveniment. Nu trebuia să bată la tobă pentru strângere de fonduri. Când era cazul, se descurca ea foarte bine.

Iar dacă vroia să iasă într-o seară la o friptură, putea să şi-o cumpere şi singură. Ultimul lucru de care avea nevoie era o ieşire cu Coop, ceea ce ar fi complicat o situaţie deja complicată, din cauza sexului.

Şi a fost numai şi numai greşeala ei, recunoscu Lil.

Coop avusese dreptate în dimineaţa asta, într-o privinţă.

Trebuia să se împace cu ideea.

De ce oare nu făcuse lista aia?

Se opri în faţa ţarcului tigrului, care stătea întins la intrarea în cuşca lui, cu ochii pe jumătate închişi. Nu dormita, nu încă. Coada i se mişca leneş şi Lil citi atenţionare în ochii aceia ca două fante.

— Sper că nu mai eşti supărat pe mine, nu? Lil se rezemă de gardul metalic, uitându-se la urechile agitate

ale lui Boris. A trebuit s-o fac. Nu vreau să păţeşti ceva tu, sau să se întâmple ceva, din cauza ta. Nu a fost greşeala noastră, Boris, dar noi am fi fost vinovaţii.

Boris scoase un mârâit care semăna foarte mult cu un accept în silă şi Lil zâmbi.

— Eşti frumos. Un băiat mare, frumos. Dar acum cred că mi s-a terminat pauza, adăugă Lil oftând.

Se îndreptă ca să se uite dincolo de padocuri, la copaci, la dealuri. Şi îşi spuse că într-o zi ca aceasta nu puteai crede că s-ar putea întâmpla ceva rău pe lume.

Mesteca la cel de al doilea baton Ho Ho. Putea el trăi în sălbăticie, dar nu vedea niciun motiv să renunţe la câteva plăceri de Afară. Oricum, furase cutia cu fursecuri dintr-o tabără şi tehnic vorbind, trăia în sălbăticie în timp ce le mânca. Mai confiscase şi o pungă cu cipsuri de cartofi şi un pachet cu şase beri Heineken.

Se limita la o bere o dată la două zile. Un vânător nu-şi putea permite să-şi lase creierul amorţit de alcool, nici măcar pentru o oră. Aşa încât îşi bea singura bere înainte de culcare.

Băutura fusese punctul lui slab – putea recunoaşte asta – exact cum fusese şi al tatălui său. Exact aşa cum era pentru cei din neamul lor, spunea adesea tatăl lui. Alcoolul nu a fost decât o armă în plus pe care a folosit-o omul alb împotriva lor.

Băutura îl băgase în necazuri, îl adusese în atenţia legii omului alb.

Dar chiar îi plăcea la nebunie gustul unei beri reci. Nu va renunţa. Dar pur şi simplu se va controla.

Învăţase asta de unul singur. Tatăl lui îl învăţase atâtea lucruri, numai autocontrolul, nu.

Era o chestiune de autocontrol, îşi spuse el. Exact cum faptul că i-a lăsat pe turişti să plece a fost o chestiune de control, de putere. Uciderea lor ar fi fost ca pescuitul într-un butoi, ceea ce nu era la înălţimea artei lui. Se

gândise să ucidă trei din patru, iar pe ultimul să-l vâneze.

Nu strică niciodată puţin exerciţiu.

Dar uciderea a patru turişti ar fi umplut dealurile cu poliţişti şi rangeri, ca furnicile. Nu că nu ar fi putut scăpa de ei, aşa cum făceau strămoşii lui, odinioară, într-o zi o să pornească de unul singur, aşa cum o să vrea şi când o să vrea el, războiul împotriva celor care au pângărit pământul acesta.

Într-o zi îi vor pronunţa numele cu teamă şi respect.

Dar acum avea un peşte mai mare de prăjit, un peşte care nu se afla în butoi.

Îşi scoase binoclul ca să scaneze împrejmuirea de dedesubt. Îl cuprinse din nou un sentiment de mândrie privind paznicii plasaţi peste noapte de-a lungul perimetrelor.

Din cauza lui.

Prada lui îl adulmecase şi o cuprinsese frica. Nimic din tot ce făcuse înainte nu îi oferise atâta satisfacţie.

Cât de uşor şi cât de surescitant ar fi fost să-i lichideze. Pe toţi. Mişcându-se încet ca o fantomă, tăind beregate, una după alta, cu sângele cald şi ud pe mâinile lui.

Atâta vânat într-o singură noapte.

Şi care ar fi fost premiul lui, dimineaţa, când ea ar fi ieşit din cabană şi ar fi văzut carnagiul lăsat de el în urmă?

Ar fi alergat, ar fi alergat urlând de groază?

Îi plăcea când alergau, când strigau. Şi îi plăcea şi mai mult când nu mai aveau suflu să strige.

Dar se controlase. Încă nu venise momentul.

Îi putea trimite un mesaj, se gândi el. Da, putea face asta. Ceva foarte personal. Cu cât mai multe erau în joc, cu atât mai profundă va fi competiţia, când va sosi momentul.

El nu vroia doar frica ei – frica era uşor de obţinut.

O mai urmări o clipă, în timp ce traversa spre cabana în care se aflau birourile.

Nu, nu doar frica ei, îşi spuse coborându-şi binoclul şi lingându-şi ciocolata de pe degete. O vroia implicată, aşa cum nu fusese niciuna dintre celelalte. Aşa cum nu meritase niciuna dintre celelalte.

Se întoarse şi ridicându-şi sacul pe umeri, începu să meargă, în cerc, spre vizuina lui, fluierând o melodie.

Când drumeţul singuratic, gâfâind un pic, se intersectă cu el, îi zâmbi.

— Te-ai rătăcit? îl întrebă.

— Nu. Nu chiar. Oricum, sunt încântat să văd o faţă prietenoasă. Am fost pe Crow Peak, îndreptându-mă spre vârf. Cred că m-am îndepărtat puţin de marcaje. Scoase o sticlă cu apă de la cingătoare. Presupun c-ar fi trebuit să rămân pe unul din drumurile mai uşoare. Ei, a trecut ceva vreme…

— Mmm-hmm.

Ăsta arăta destul de sănătos, destul de in formă. Şi rătăcit, suficient de destul.

— Eşti singur?

— Da. Soţia mea s-a întors, la bifurcaţie. Aş fi făcut şi eu acelaşi lucru, doar că ea a spus că nu aş putea rezista cele şapte mile. Ştii cum este. Trebuie să le dovedeşti că greşesc.

— Eu mă îndrept în direcţia asta. Te-aş putea scoate înapoi, la drumul marcat.

— Ar fi grozav. Şi mi-ar prinde bine şi puţină companie.

Jim Tyler, adăugă el, întinzând mâna. Din St. Paul.

— Ethan Pisica-Iute.

— Încântat de cunoştinţă. Eşti de pe aici, de prin jur?

— Chiar aşa, sunt de prin jur.

Porni la drum, ducându-l pe Jim Tyler din St. Paul departe de drum, departe de marcajele de pe pini, de stâlpi, adânc în sălbăticie. Păstra un ritm moderat. Nu vroia să-l obosească pe Jim înainte de începerea jocului. Se

uita să vadă dacă mai era cineva pe acolo şi-l asculta pe omul ăsta vorbind despre soţia lui, despre copii, despre afacerea lui – imobiliară – din St. Paul.

Îi arăta diverse urme, ca să facă conversaţie, aşteptă ca Jim să facă poze cu un Canon digital, micuţ, frumuşel.

— Eşti mai bun decât ghidul din buzunarul meu, spuse Jim cu reală plăcere. Să vezi când o să-i arăt nevestimii pozele astea şi o să vadă ce-a pierdut. Ce noroc am avut să dau peste tine.

— Mare noroc. Îi zâmbi larg lui Jim, în timp ce-şi scotea pistolul.

— Fugi, iepure, spuse el zâmbind. Fugi.

Când apăru Farley, Lil ieşi în goană din cabană. Personalul, voluntarii, internii, cu toţii lăsară baltă ce făcuseră până atunci şi alergară spre el. Înainte ca Farley să oprească de tot, Lil se repezi şi se căţără pe pragul maşinii, de partea lui Tansy şi îi zâmbi prietenei ei.

— Ce face?

— Bine. Bine. A devenit puţin cam neliniştită acolo, în spate. Ca şi cum ştia că ne apropiam. O să fii foarte fericită cu ea, Lil. Este o frumuseţe.

— Ai toate rapoartele medicale? o întrebă Matt.

— Da şi azi am vorbit personal cu veterinarul. Dosarul ei de sănătate este perfect. Acum câteva luni a avut ceva probleme intestinale. Proprietarei ei îi plăcea să-i dea trufe de ciocolată. Trufe Godiva şi caviar Beluga, la ocazii speciale. Se pare că lui Cleo îi place tare mult ciocolata neagră cu umplutură de alune şi icrele negre pe cubuleţe de pâine uşor prăjită.

— Dumnezeule Mare, exclamă Matt în loc de răspuns.

— A părăsit viaţa în înalta societate, dar părerea mea este că o să se adapteze. Lil rezistă tentaţiei de a se căţăra chiar acum sus, ca să-şi arunce o privire.

— Du-o spre padocul temporar, Farley. Haide s-o

scoatem din cuşcă şi să-i prezentăm noua ei casă. Sunt convinsă că o să vrea să-şi întindă picioarele.

Se uită în direcţia în care doi interni îşi continuau turul cu un grup şi îi spuse tinerei de lângă ea:

— Annie, ce-ar fi să te duci şi să sugerezi grupului să se îndrepte spre padoc? Chestia asta o să fie întradevăr o trataţie, pentru ei.

Lil continuă să-i însoţească, în picioare pe pragul maşinii.

— Noi vă aşteptam deja de o oră aici, comentă ea. Tansy se foi în banchetă.

— Păi, ah, am plecat puţin mai târziu decât ne propusesem.

— Aţi avut probleme?

— Nu. Nu. Tansy continuă să se uite drept în faţă. Nici. P problemă. Cleo a suportat foarte bine drumul. A dormit aproape cea mai mare parte din timp. Am adus toate hârtiile, poate vrei să te uiţi peste ele, după ce o instalăm.

Prima privire a lui Lil asupra felinei îi tăie răsuflarea. Suplă, muşchiuloasă, cu ochii roşiatici strălucitori, Cleo stătea în cuşca ei de voiaj ca o regină pe tron.

Se uita la oameni cu ceea ce o izbi pe Lil a fi pură superioritate şi scotea din când în când un mârâit tuşit, în cazul în care aceştia nu ar fi înţeles cu adevărat cine era şeful, aici.

Lil se apropie de cuşcă, pentru ca jaguarul să-i poată adulmeca mirosul.

— Bună, Cleo. Da, eşti fantastică. Puternică, tare şi tu ştii asta. Dar aici, eu sunt alfa. Gata cu dulciurile şi cu pudelii, la meniu.

Felina o urmărea, în timp ce se plimba în cerc.

— Haideţi s-o scoatem de aici. Nu staţi cu mâinile pe bare. Apucatul de cap o fi metoda ei preferată, dar nu cred că s-ar da în lături să sfâşie un braţ sau o mână neglijente.

N-am nevoie de drumuri la infirmierie. Şi să nu vă lăsaţi prostiţi de predilecţia ei pentru ciocolată. Are maxilare puternice, poate cele mai puternice dintre toate felinele.

Coborâră cuşca şi în timp ce grupul de turişti făcea fotografii, o poziţionară la intrarea în padoc.

Cleo mârâi nefericită, concluzionă Lil, din cauza mulţimii, a mirosurilor oamenilor, animalelor. În partea cealaltă a refugiului, leul începu să ragă.

Lil ridică uşa cuştii, o fixă în poziţie şi se dădu în spate. Felina adulmecă aerul şi studie spaţiul, copacul, bolovanii, împrejmuirea. Şi celelalte animale, aflate dincolo de gard.

Coada îi zvâcni când leoaica începu să se plimbe de-a lungul împrejmuirii pe care o împărţeau între ele, marcându-şi teritoriul.

— Femela asta de jaguar melanit sau negru, nu a ajuns încă la maturitate, începu Lil, pentru beneficiul turiştilor. Îşi datorează culoarea unei gene alomorfe dominante – o unică pereche de gene. Dar are rozete

— Pete – care se pot vedea dacă vă apropiaţi suficient de ea. Face parte din cele patru feline mari, alături de leu, tigru şi leopard.

În timp ce vorbea, studia reacţiile lui Cleo.

— Cum vedeţi, deşi tânără, are un trup compact, muşchiulos.

— Seamănă cu un leopard.

Lil confirmă din cap, spre bărbatul care vorbise.

— Aveţi dreptate. Fizic, seamănă cu un leopard, deşi va fi mai mare şi mai solidă. Comportamental, seamănă mai mult cu un tigru – şi la fel ca şi tigrilor, îi place foarte mult să înoate.

Cleo făcu un pas spre deschizătura cuştii. Lil rămase pe loc, nemişcată, continuând să vorbească.

— Şi la fel ca tigrii, femela îi dă un şut bărbatului, după naştere.

Asta stârni chicote de râs printre turiştii care continuau să facă poze.

— Este un vânător care pândeşte-şi-atacă-prin-surprindere şi nu există vreo altă specie atât de abilă ca ea la aşa ceva. În sălbăticie este prădătorul perfect, aflat în partea de sus a lanţului hrănim. Numai oamenii mai pot concura cu el. Din cauza despăduririlor *şi* a violării şi fragmentării habitatelor, ca şi din cauza braconajului, populaţia de jaguari se află în declin. Specia este considerată Aproape Ameninţată. Eforturile de conservare vor ajuta la menţinerea speciei, ceea ce, în schimb, va ajuta la prezervarea altor specii, mai mici.

Jaguarul păşi, adunat la pământ, afară din cuşcă, adulmecând pământul şi aerul. Când ieşi complet, Lil lăsă în jos poarta ţarcului şi o încuie.

Mulţimea aplaudă. Lil continuă:

— Va fi protejată aici. Va fi îngrijită de personal, de interni şi de voluntarii Refugiului Chance şi datorită – asta ca să nu se uite, îşi spuse Lil în gând – donaţiilor sponsorilor şi vizitatorilor noştri, o să ducă o viaţă bună aici, poate chiar pentru următorii douăzeci de ani.

Se uita la felina neagră care înainta prin iarbă pe burtă, adulmecând-o, adulmecând aerul, apoi înălţându-se ca să pândească. Căutându-şi locul să urineze, marcându-şi teritoriul, aşa cum şi-l marcase leoaica pe al ei.

Făcea paşi şi circula şi chiar şi când se opri doar să bea din jgheabul ei, Lil îi văzu muşchii tremurând.

Continua să meargă, să se învârtă, scoţând răgete răguşite. Când se ridică pe picioarele din spate ca să-şi ascută ghearele pe copacul ei, Lil îşi simţi proprii muşchi tremurând, la splendoarea liniilor felinei, la forţa trupului ei. Stătu să o privească aproape o oră, mult după plecarea celorlalţi. Şi zâmbi când Cleo sări în copac, ca să-şi întindă trupul muşchiulos de-a lungul unei ramuri groase.

— Bine ai venit acasă, Cleo, spuse ea tare.

Îşi părăsi în singurătate noul ei oaspete şi se duse la birou, să se uite peste hârtii.

Se duse mai întâi la Matt, care citea ultimele rapoarte medicale

— E totul acolo?

— Femelă jaguar melanită, sănătoasă, care nu a intrat încă în călduri. I s-au făcut examene medicale regulate, vaccinurile necesare. Dieta ei a fost puţin cam suspectă. Tansy a adus probe de sânge, dar vreau să o examinez chiar eu.

— Am înţeles. Haide să-i acordăm câteva zile de acomodare în noul ei mediu, înainte de a o mai stresa. Dacă vrei să începi mai devreme, pot să-ţi aduc câteva probe de urină şi fecale de la ea.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— O să mă ocup de asta.

Lil se duse în biroul pe care-l împărţea cu Tansy şi închise uşa.

Tansy îşi ridică privirea din tastatura ei.

— E totul în regulă?

— Ajungem imediat şi la asta. Mai întâi, ce se întâmplă cu tine?

— Nimic. Nu vreau să discut acum despre asta. Mai târziu.

La un pahar de ceva, decise Tansy.

— Bine, diseară, după ce hrănim animalele. O să avem ceva vin şi ceva de comentat. Dar uite ce vreau să ştii acum.

Lil îi povesti lui Tansy cele petrecute în absenţa ei.

— Dumnezeule, Lil. Dumnezeule. Puteai fi grav rănită. Puteai fi omorâtă. Dacă unul dintre copii… Tansy închise ochii.

— Era miezul nopţii. Copiii nu sunt aici, la ora aia. Luăm măsuri. Toate măsurile posibile. Cu noul sistem de alarmă vor fi protejate animalele, personalul, toată lumea.

Ar fi trebuit să sap mai dinainte în cufărul cu bani, ca să instalez un sistem mai performant.

— Cel vechi şi-a făcut bine treaba, Lil. Şi-a făcut treaba până când a apărut un nebun în preajmă. Trebuie să fii nebun ca să deschizi aşa un padoc. Oricine a făcut asta putea sfârşi carne proaspătă, la fel de uşor ca iedul acela. Poliţia nu poate da de el? De urma lui?

— Nu, până acum. Coop crede că a dat de un fir, că bănuieşte cine ar putea fi. Tansy, ţi-aminteşti de Carolyn Roderick?

— Cum să nu. Ce legătură are ea cu asta?

— E dată dispărută. A dispărut de câteva luni, dintr-un grup care lucra în Alaska.

— A dispărut? Ah, nu. Familia ei. Am vorbit de câteva ori cu mama ei, când Carolyn lucra aici.

— A avut un prieten – un ex. Venea pe aici, cât a fost ea internă.

— Genul omului-de-munte – Ed? Nu, nu Ed.

— Ethan.

— Exact, Ethan, care-cobora-direct-din-Crazyhorse.

— Ţi-ai amintit de asta mai repede decât mine, spuse Lil.

— Am ieşit la cină de câteva ori cu Carolyn şi cu alţi interni. Venea şi el, sau apărea pe acolo. Plin de el şi de mândra lui moştenire, care mie mi se părea o minciună gogonată. Dar ei îi plăcea, îi plăcea de el. Îi aducea flori de câmp, făcea ceva voluntariat pe aici. O scotea la dans. Ea era leşinată după el.

— Relaţia nu a ţinut. A rupt-o cu el şi oamenii pe care i-a contactat Coop au spus că era un tip violent.

Lil aduse sticle cu apă pentru amândouă.

— După ce m-am uitat peste dosarul ei, mi-am amintit cum se plimba pe aici spunând că face parte din tribul sioux şi cum se lăuda că poate trăi vreme îndelungată în sălbăticie, aşa cum făcea Crazy Horse. Avea

un cui puternic împotriva Parcului Natural. Pretindea că ocupa un pământ sacru.

— Crezi că el este? Cel care a ucis puma? Dar de ce să se fi întors aici, ca să te hărţuiască pe tine?

— Nu ştiu. Dar a dispărut şi el. Coop nu a reuşit să-l localizeze. Încă. Dacă îţi mai aminteşti ceva despre el, orice, ar trebui să le spui lui Coop şi lui Willy.

— Aşa o să fac. O să mă mai gândesc la asta. Dumnezeule, crezi că i-a făcut ceva lui Carolyn?

— Aş vrea să nu mă gândesc aşa. Gândul acesta îi făcea rău, o întrista, o făcea să se simtă vinovată. Nu sunt convinsă că îmi amintesc efectiv, sau că nu este decât o idee a mea, dar am senzaţia că tipul nu era în toate ale lui. Îmi amintesc cum mă urmărea. Foarte insistent. Poate că atunci nu m-am gândit la nimic, pentru că mulţi voluntari şi interni mă urmăreau. Vroiau să vadă ce făceam şi cum făceam. Ştii cum e.

— Da.

— Iar acum am sentimentul că nu asta simţeam când mă urmărea el. Simţeam poate că ceva nu era chiar în regulă, dar nu am acordat importanţă.

— Nu-mi amintesc aşa de bine de el. Credeam că era doar fanfaron, dar ajuta pe aici şi părea preocupat să o farmece pe Carolyn.

— Da…

— Ce aş mai putea face?

— Vorbeşte cu internii, menţine-i calmi. Eu le-am spus tot ce am putut şi am contactat universităţile, pentru noua serie. Am vrut să fiu sinceră. Nu cred că vreunul dintre ei se află în pericol şi trebuie să avem grijă ca refugiul să funcţioneze normal. Totuşi, sinceritate totală. Deşi tocmai asta îi face pe unii dintre ei mai nervoşi.

— În regulă. Pe cei mai mulţi o să-i găsesc la bucătărie, procesând mâncarea de seară. Mă duc acolo să le iau

„Tensiunea”.

— Asta-i bine.

— Vorbim mai târziu. Vrei să rămân aici peste noapte? întrebă Tansy ridicându-se.

Laşo, îşi spuse Lil în clipa în care era gata să consimtă. Dar motivul nu ar fi fost frica de nu ştiu ce maniac care bântuie dealurile. Ar fi fost acela de a-l evita pe Cooper Sullivan.

— Suntem acoperiţi, aici. Prefer să păstrez rutina, cât de mult posibil.

În timp ce Tansy ieşea, Lucius bătu în tocul uşii.

— Ţi-am trimis un e-mail cu fotografii. Cleo într-un fel de montaj făcut în timp ce o transferam în padocul ei. Când vrei, îmi spui şi le pun pe website.

— O să le studiez.

Concentrează-te, îşi porunci Lil, intră în starea de lucru.

— O să scriu un text însoţitor pentru montaj. Să avem ceva care să se refere direct la ea, la jaguar în general şi la ceva din spatele scenei. Apoi o s-o punem pe pagina Adopţii. Mary s-a ocupat de jucăria de pluş jaguarul negru, pentru magazinul de suveniruri şi pentru donaţii?

— Cred că ţi-a trimis prin e-mail câteva variante.

— Bine. O să mă uit.

— Vrei să închid uşa?

— Nu, e mai bine cu ea deschisă.

Căută ceva de băut, cu puţină cafeină şi se apucă de muncă.

Trecuse de masa de seară a animalelor şi ea tot nu era mulţumită. Îşi copie pe un stick tot ce lucrase, plus fotografiile şi vârî stickul în buzunar. O să se mai uite peste ele acasă, după o pauză ca lumea. Cu o privire nouă.

Contribuabilii vroiau informaţii dar vroiau şi o poveste. Un animal nou însemna un nou interes şi ea avea de gând să exploateze asta. În timp ce amurgul se umplea

de sunetele animalelor care mâncau, îşi făcu ordine şi prin alte hârtii.

Ieşi afară şi încuie, după ce ultimul intern plecă şi el acasă. Poate că până la urmă bugetul îi va permite să construiască şi un dormitor. Un cămin pentru interni, cu bucătărie. Poate peste doi ani, estimă ea, având în vedere cheltuielile pentru noul sistem de securitate şi pentru construirea noului habitat.

O găsi pe Tansy în living, cu o sticlă de vin şi o pungă cu cipsuri de porumb.

— Alcool şi sare. De asta am nevoie, toastă Tansy.

— Hrana zeilor. Pari obosită. Lil îşi scoase jacheta şi pălăria şi-şi turnă şi ea un pahar.

— Nu prea am dormit azi-noapte. Tansy sorbi prelung din pahar. Pentru că am fost ocupată să fac sex cu Farley.

— Ah. Li decise că acest buletin de ştiri o obliga să se aşeze. În regulă. Da, astea sunt ştiri de servit cu o băutură pentru adulţi. Bravo.

— Sex cu adevărat, cu adevărat foarte bun. Iar acum ce-ar trebui să fac? întrebă Tansy cu sprâncenele încruntate şi muşcând dintr-un cips.

— Să continui, nu?

— Ah, Doamne Dumnezeule, Lil, ce *am făcut*? *Am* ştiut eu, dar pur şi simplu s-a întâmplat. De patru ori, adăugă ea mai luând o gură de vin.

— De patru ori? De patru ori, într-o noapte! Iisuse. Bravo lui Farley.

— Nu e de glumă.

— Nu, este o realizare autentică.

— Lil.

— Tansy. Tu eşti matură, el este matur.

— Crede că s-a îndrăgostit de mine. Ştii ce mi-a spus azi-noapte? continuă Tansy ronţăind.

— Înainte sau după sex?

— După, la naiba. Dar şi înainte. Încerc, încerc sincer

să fiu raţională şi cinstită şi realistă.

— Şi goală puşcă.

Tansy îi povesti tot ce-i spusese Farley, aproape cuvânt cu cuvânt.

— Ah. Lil îşi apăsă mâna pe inimă. Dar este minunat. Şi atât de Farley, atât de total şi minunat de Farley.

— Ştiu asta. Ştiu asta, dar Lil, azi dimineaţă în timpul micului-dejun pălăvrăgeam într-una, încercând să… Nu ştiu, să estompez lucrurile, să le calmez. Să fiu raţională. Iar el stătea doar şi-mi zâmbea.

— Mă rog, de patru ori într-o noapte, lipeşte un zâmbet pe faţa unui tip.

— Încetează! Şi ştii ce mi-a spus? „O să mă' căsătoresc cu tine, Tansy, dar îţi las, dacă vrei, puţin timp să te obişnuieşti cu ideea asta".

— Eeei! Lui Lil îi pică falca înainte de a fi reuşit să şi-o ţină închisă şi mai sorbi din vin. Ei bine, repet: eeei!

— Habar n-avea ce-i spuneam eu. Zâmbea doar şi dădea din cap, iar când am ieşit din local m-a strâns în braţe din nou şi m-a sărutat de mi-am ieşit din minţi. Le simţeam cum mi se scurg prin urechi. Cred că mi-am pierdut jumătate din creier, în Montana.

— Aţi stabilit data?

— Nu vrei să încetezi?! Nu mă ajuţi cu nimic.

— Iartă-mă Tans, dar stai acolo, mănânci într-una cipsuri, de nervi şi-mi spui că un bărbat bun, cu adevărat bun, te iubeşte şi te doreşte. Un bărbat cu care, presupun, ai avut multiple orgasme…

— Da, multiplu e un factor. Este foarte… Atent şi energetic.

— Acum chiar că te dai mare.

— Oarecum. Dumnezeule, Lil, este sincer şi dulce şi doar puţin speriat. Iar eu am încurcat totul, l-am încurcat şi pe el.

— Ceea ce ar trebui să fie un argument important,

îmi place că eşti îndrăgostită de el şi nu mă pot gândi decât că e bine. Şi nu pot fi decât fericită şi puţintel geloasă.

— Nu ar fi trebuit să mă culc cu el, continuă Tansy. Acum am complicat şi mai mult situaţia, pentru că înainte puteam crede doar că mi s-au aprins călcâiele după el, dar acum ştiu că mi s-au aprins călcâiele după el şi că sunt nebună după el. De ce facem asta? De ce sfârşim prin a ne culca cu ei?

— Nu ştiu. Şi eu m-am culcat cu Coop.

Tansy mai luă un chips şi-l dădu pe gât cu vin.

— Credeam că o să rezişti mai mult.

— Aşa am crezut şi eu, recunoscu Lii. Acum suntem furioşi unul pe celălalt. Aşa cred. Sau eu am izbucnit şi i-am aruncat vorbe urâte azi-dimineaţă, din care ştiam chiar atunci că doar zece la sută erau adevărate.

— Ţi-a sfâşiat inima.

— În mii de bucăţele. Farley este incapabil să-ţi facă aşa ceva.

Ochii adânci, negri ai lui Tansy se umeziră.

— Dar eu i-aş putea-o sfâşia pe a lui.

— Da, ai putea. Dar ai face-o?

— Nu ştiu, asta este problema. Nu vreau. El nu este ceea ce vroiam eu. Când mă gândeam la cine m-aş putea uita, în jurul meu, în niciun caz nu era un cowboy alb, numai piele şi os.

— Eu nu cred că noi alegem chiar atât de mult cât ne spunem că alegem. Gânditoare, Lil scormoni în punga cu chipsuri.

— Dacă aş putea alege, atunci l-aş alege pe Jean-Paul. El este o variantă mai bună pentru mine. Doar că nu el a fost acela, iar eu nu l-am putut face acela. Aşa că am sfârşit prin a-l răni, deşi nu am vrut asta.

— Acum mă simt deprimată.

— Îmi pare rău. Haide să nu mai vorbim despre inimi

sfâşiate. Haide să vorbim despre sexul cu Farley. Să nu-ţi scape niciun detaliu. În mod deliberat, Lil se scutură ca şi cum ar fi vrut să scape de o greutate.

— Nu. Amuzată, Tansy arătă spre ea. Cel puţin nu la un pahar de vin. Şi cum trebuie să conduc maşina, eu una nu mai beau. Mă duc acasă şi o să mă gândesc la altceva. Orice altceva. O să fii bine, aici?

— Afară se află o jumătate de duzină de oameni înarmaţi.

— Bine. Dar eu mă refeream la Cooper. Lil expiră cu putere.

— O să preiau eu ultimul schimb, iar el intră în primul, aşa că problema asta se poate evita. Nu este o soluţie, este un plan. Tansy, doar o singură întrebare. Nu te gândi mai întâi, răspunde-mi pe loc. Îl iubeşti pe Farley? Spune-mi dacă-l iubeşti, nu doar că ţi s-au aprins călcâiele după el.

— Aşa cred. Iar acum mă simt şi mai deprimată. Mă duc acasă să clocesc. Tansy se ridică în picioare.

— Mult noroc la clocit. Ne vedem mâine.

Rămasă singură, Lil îşi făcu un sandviş şi o cafea scurtă. Se aşeză la masa ei din bucătărie, mâncându-şi cina şi lustruind materialele pentru pagina de web.

Se încorda, cu toţi muşchii în alertă, când se deschise uşa.

Apoi se relaxă când o văzu pe mama ei.

— Ţi-am spus să nu mai vii noaptea.

— Tatăl tău e aici, sunt şi eu aici. Împacă-te cu ideea asta. Simţindu-se la ea acasă, Jenna deschise frigiderul, oftă uitându-se înăuntru, apoi scoase o sticlă cu apă.

— Tu lucrezi iar eu te-am întrerupt.

— Este în regulă. Finisez doar câteva articole pentru pagina de web, despre noua noastră prinţesă.

— Am văzut-o. Lil, este o frumuseţe. Atât de elegantă şi de misterioasă. O să reprezinte o mare atracţie, pentru

voi.

— Aşa cred. Şi o să fie fericită aici. Când îi vom termina habitatul permanent, o să aibă şi spaţiu cât vrea. Dieta corectă, îngrijirea corectă. La anu' o să mă ocup să o împerechem.

Jenna confirmă din cap, se aşează.

— Poate că nu e nimic…

— Ah-ah.

— Îl ştii pe Alan Tobias, rangerul?

— Cum să nu. Îşi aduce copiii aici.

— Ne ajută cu paza, în noaptea asta.

— Drăguţ din partea lui. Ar trebui să mă duc să-i mulţumesc.

— Da, mă rog. Ne-a spus că a dispărut un turist.

— De câtă vreme?

— Trebuia să se întoarcă în *jurul* orei patru. Soţia lui nu a început să se neliniştească cu adevărat decât pe la cinci.

— Da, dar este abia ora opt.

— Şi întuneric. Nu răspunde la mobil.

Cu nervii alertaţi, Lil reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

— Recepţia acolo este fragmentată. Ştii şi tu asta.

— Ştiu şi probabil că nu-i nimic. Probabil că s-a rătăcit puţin şi dacă nu o să ajungă repede la un drum marcat, o să aibă o noapte urâtă. Dar Lil, el drumeţea pe Crow Peak. Ori ştii bine că nu este prea departe de locul unde tu şi Coop aţi capturat puma.

— Ca să urci până sus şi să te întorci îţi trebuie o zi întreagă, iar drumul nu este uşor. Dacă nu ai experienţă, îţi ia mai mult, probabil mai mult decât se aştepta el. Dar de ce drumeţea singur?

— Nu ştiu. Nu am toate detaliile. Au plecat în căutarea lui.

Jenna se uită spre fereastră, în întuneric.

— Sunt sigură c-or să-l găsească.

— L-au căutat pe omul care ţi-a ucis puma, pe omul care a fost aici. Nu l-au găsit.

— El nu vrea să fie găsit. Turistul ăsta vrea, punctă Lil.

— La noapte se aşteaptă ploaie. O ploaie puternică. Jenna privi din nou pe fereastră. Îi poţi simţi deja mirosul. Lil, am un presentiment rău. O senzaţie dureroasă în coşul pieptului, că o să vină ceva mai mult decât o ploaie puternică.

18

Ploaia a venit şi a venit cu putere. În zori, Lil se târî înapoi în casă, îşi atârnă mantaua la uscat, îşi scoase cizmele ude şi înnămolite.

Vroia să mai fure o oră de somn. Două, dacă reuşea, apoi să stea la nesfârşit sub un duş fierbinte şi să mănânce ca un tăietor de lemne.

Până în zori, turistul – James Tyler din St. Paul, potrivit celor aflate de ea – încă nu fusese găsit. Spera că cel mai rău lucru care i se întâmplase acestuia să fi fost doar o noapte şi mai rea decât a ei.

Ieşi încet din bucătărie, în picioarele goale şi o porni spre scări. Dar când se uită în living, sofaua era goală. Probabil că a plecat acasă, îşi spuse ea. Nu-i văzuse camioneta, dar oricum nu văzuse ea prea multe, în ploaia torenţială. Urcă scările, relaxându-se.

Pune-ţi ceasul să sune. Nouăzeci de minute ar fi un compromis convenabil. Şi bagă-te în pat. În patul cald, moale, uscat.

Când intră în cameră, văzu că patul ei cald, moale, uscat, era deja ocupat.

Scrâşni din dinţi ca să nu înjure, dar când dădu să iasă, Coop deschise ochii.

— Nu mai dorm pe canapeaua aia afurisită.

— Perfect. Este dimineaţă, aşa că poţi să te scoli şi să

pleci. Dacă vrei, poţi să-ţi faci cafea, dar în linişte. Am nevoie de puţin somn. Traversă ţanţoşă dormitorul spre baie şi trânti uşa, decisă.

Deci, duşul mai întâi, îşi spuse ea. O să doarmă cu atât mai bine. Un duş bun, fierbinte, apoi patul. În fond nu era mare scofală. Şi în fond de ce omul ăsta să nu se fi culcat în pat, după câteva ore afară, în întuneric.

Se dezbrăcă, îşi lăsă hainele grămadă pe jos şi porni duşul la maxim şi cât de fierbinte putea suporta. Efectiv gemu de plăcere când simţi apa caldă biciuindu-i pielea îngheţată, pătrunzându-i în oasele îngheţate.

Şuieră când perdeaua fu dată la o parte.

— La naiba!

— Vreau şi eu să fac duş.

— Este duşul meu.

Coop intră pur şi simplu în spatele ei.

— E destul spaţiu, destulă apă. Lil îşi dădu de pe faţă părul ud.

— Mergi prea departe, Cooper.

— Prea departe ar fi să-mi pun mâinile pe tine, ceea ce nu o să fac.

— Sunt obosită. Nu o să mă cert cu tine.

— E bine. Nu am chef de ceartă. Pompă puţin gel de duş şi se săpuni O să avem ceva inundaţii cu ploaia asta.

Lil lăsă apa să-i curgă pe cap. Nici de conversaţie nu avea chef.

Ieşi prima de sub duş, se înfăşură într-un prosop, îşi înfăşură părul într-altul. În dormitor îşi trase pe ea pantaloni de flanel şi un maieu, apoi se aşeză pe marginea patului, să regleze alarma ceasului.

Coop ieşi cu părul ud, în jeanşi şi o cămaşă pe care nu se obosise să o încheie la nasturi.

— L-au găsit pe turistul rătăcit?

— Nu. Nu, încă. Nu, până când am intrat eu în casă.

Coop dădu din cap, apoi se aşeză să-şi tragă şosetele,

privind-o vârându-se în patul lăsat cald de el.

— Ai părul ud.

— Nu-mi pasă. Sunt obosită.

— Ştiu. Se ridică, veni spre pat. Aplecându-se, îşi apăsă buzele pe ale ei, la fel de blând cum ar fi făcut-o cu un copil adormit.

— Mă întorc mai târziu.

Îşi plimbă un deget în jos pe obrazul ei înainte de a se îndrepta spre uşă.

— Nu a fost doar sex, Lil. Niciodată.

Lil rămase cu ochii închişi, ascultându-l coborând. Aşteptă până când îl auzi deschizând uşa din faţă, apoi închizând-o în urma lui.

Şi se lăsă pradă torentului pe care Coop reuşise să-l declanşeze în ea. În timp ce ploaia răpăia, plânse până când adormi.

A plouat toată dimineaţa, anulând toate plimbările călare, programate. Coop se ocupă se hrănească animalele de la fermă şi după prima oră renunţă să mai înjure ploaia şi vântul.

Tot nu avea niciun rost.

Cu bunicul ocupându-se de curăţitul şi reparatul harnaşamentelor şi cu bunica înglodată în hârţoage – amândoi înăuntru la căldură şi feriţi de ploaie – Coop mai încărcă doi cai în trailer.

— Sunt multe adăposturi sus pe dealuri, spusese Lucy, în timp ce-i făcea lui Coop pachetul cu mâncare.

Mă rog pentru sărmanul acela să fi găsit unul. Dumnezeu ştie cum îl vor găsi, pe vremea asta.

— Avem şase cai sus, cu voluntari. Pe ăştia îi duc în oraş, în caz că mai au nevoie. Puhoaiele vor fi o problemă.

— Câte necazuri. Prea multe. Au venit ca ploaia.

— O să fie bine. Dacă vor avea nevoie de mai mulţi oameni, vă spun. Dacă nu, în câteva ore sunt înapoi.

— La noapte o să rămâi din nou cu Lil. Coop se opri,

cu mâna pe clanţă.

— Da. Până când se lămureşte totul.

— Dar tu şi Lil? Aveţi de gând să lămuriţi şi povestea asta? Lucy îi aruncă privirea aceea a ei inteligentă, plină de înţeles.

— Lucrăm la asta.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi în toţi aceşti ani şi nici nu întreb. Dar dacă o iubeşti pe fata asta, încetează să mai pierzi timpul. Mi-ar plăcea să vă ştiu aşezaţi şi fericiţi. Şi la naiba, mi-ar plăcea câţiva copilaşi pe aici.

Coop se frecă la ceafă.

— Cam devreme pentru asta.

— Nu şi din punctul meu de vedere. Dacă intenţionezi să pleci cu echipa de căutători, ia-ţi o puşcă.

Nu avea motive să-şi facă griji, îşi spuse el în timp ce conducea pe drumul mizerabil spre Deadwood. Nu el era cei pândit, sau cel rătăcit undeva pe dealuri. Pe el nu îl preocupa decât ce avea de făcut în continuare. Să asigure caii şi dacă era nevoie, o pereche de ochi în plus. Cât despre Lil? Tot ce putea el să facă era să fie acolo.

O iubea?

Întotdeauna o iubise. Şi în privinţa asta făcuse ce avea de făcut în continuare şi trăise fără ea. Şi uite unde a ajuns ea. Exact unde a vrut să fie – unde simţea nevoia să fie. Făcând ceea ce visase să facă. Îşi construise drumul ei şi în felul lui făcuse şi el acelaşi lucru.

Iar acum… mă rog, acum făcea doar ce avea de făcut în continuare. Problema lui însă era că nu ştia unde se afla în relaţia cu ea.

Era un prieten? Un iubit ocazional? Un port pe timp de furtună?

La naiba. De data asta nu mai era suficient atât, nu pentru el. Aşa că forţase nota, pentru că asta credea el că avea de făcut în continuare. Apoi vor vedea, amândoi, cum stăteau.

Între timp va face tot ce-i va sta în puteri ca să o protejeze.

Iar ea trebuia să se împace cu ideea asta.

Când apăru Coop, Gull ieşi din grajd. De pe borul pălăriei i se scurgea apa, prelingându-se în jos pe luciul mantalei, în timp ce ajuta la descărcatul cailor.

— Încă nu l-au găsit, strigă tare Gull, peste ropotul ploii. Imposibil, pe o vreme ca asta. Cu topitul zăpezii şi ploaia asta, sus trebuie să fie adevăraţi torenţi. Este rău de tot sus, şefu'.

— Vor avea nevoie de mai mulţi cai. Coop cercetă cerul negru, mânios. Chiar dacă ar putea decola, ce naiba să vadă elicopterele pe o vreme ca asta? Cea mai bună variantă este tot căutarea la sol.

— Poliţia încearcă să prindă legătura cu mobilul lui. Să găsească un semnal. Gull îşi conduse calul într-o boxă uscată. Nu ştiu cum se descurcă oamenii ăştia acolo. Dar dacă nu ai nevoie de mine, mă gândeam că aş putea înlocui pe cineva care stă de mult timp afară.

— La ce cal vrei şi du-te să vezi. Rămâi în legătură cu mine, Gull.

— Aşa o să fac. Dacă a avut puţină minte, s-a vârât într-o peşteră, undeva sus. Dar nu ştiu dacă are minte. Toţi ceilalţi care au fost în drumeţie sau au campat acolo sus, au ieşit la numărătoare. Lipseşte doar tipul ăsta din St. Paul.

— E cam multişor, când te pierzi pe o vreme ca asta.

— Al naibii de-adevărat. Cică nu au dat încă peste nicio urmă de-a lui. În timp ce vorbea, Gull punea şaua pe un jugan mare, murg. Cică l-ar fi văzut vreo doi drumeţi de o zi, chiar au schimbat câteva vorbe împreună la bifurcaţia de pe Crow Peak. Ei au pornit mai departe spre sud, în timp ce el a luat-o în sus, spre vârf. Dar asta a fost ieri, înainte de prânz.

— Au mai văzut pe altcineva?

— La bifurcaţie, dar şi pe drumul marcat. Tipul nu se îndrepta spre culme. Era singur.

— Atunci să sperăm că are minte. Dacă mai au nevoie de ajutoare, spune-le că sunt aici. Şi rămâi în legătură cu mine.

Coop se duse la birou şi-şi făcu o cafea. Până când avea să fie chemat, intenţiona să mai afle ceva despre Ethan Howe.

Porni computerul şi luă receptorul.

Petrecu următoarea oră năvălind peste poliţişti şi detectivi din Alaska, Dakota de Nord, New York, umplând încet, enervant, câteva pagini albe. Stătu de vorbă cu ofiţerul responsabil de Howe după eliberarea condiţionată şi cu foşti angajatori ai acestuia şi mai adăugă câteva nume pe lista lui de telefoane.

Cât despre companioni cunoscuţi, aceştia erau prea puţini. Omul era un solitar, un hoinar, preferind zonele puţin populate şi după câte îşi dădea Coop seama, rar stătea mai mult de şase luni într-un loc. De obicei ridicându-şi cortul undeva. Ocazional, în moteluri sau camere închiriate cu săptămâna. Plătea în numerar.

Lucra cu întreruperi. Muncitor cu ziua, ajutor la fermă, călăuză.

Închis în el. Tăcut. Muncea serios, dar nu se putea conta pe el. Venea şi pleca.

Coop săpă mai departe, ajungând la un bar din Wise River, Montana.

Roţi de tors, îşi spuse el în timp ce forma numărul. Mă întorc în jurul cozii. Aş putea foarte bine arunca la întâmplare o săgeată, pe hartă.

— Localul Bender.

— Vreau să vorbesc cu proprietarul sau cu managerul.

— Eu sunt Charlie Bender. Ăsta e locul meu.

— A fost şi acum patru ani, în iulie şi august?

— Este locul meu de şase ani. Care e problema?

— Domnule Bender, sunt Cooper Sullivan. Sunt detectiv particular, cu licenţă la New York.

— Atunci de ce suni din Dakota de Sud? Am decodor la telefon, amice.

— Acum sunt în Dakota de Sud. Dacă vrei să verifici, îţi pot da numărul licenţei mele – şi-o fi vândut el afacerea, dar numărul era în continuare valabil, încerc să găsesc, pe cineva care a lucrat pentru tine vreme de două luni, în vara lui

2005.

— Cine?

— Ethan Howe.

— Nu-mi sună clopoţelul în clipa asta. *Patru ani* înseamnă ceva iar la mine vin şi pleacă mulţi oameni. Ce ai *cu* el?

— Poate fi implicat într-un caz de dispariţie de persoană, la care lucrez acum. Trebuie să fi avut până în treizeci de ani pe atunci, începu Coop să ofere o descriere.

— Nu s-ar deosebi de toţi ceilalţi.

— Ieşise recent din puşcărie, pentru violenţă.

— Tot nu-l pot desprinde din cireadă.

— Pretinde că este în parte sioux, îi place să se dea mare cu îndemânarea lui de a se descurca pe munte. Este secretos, dar este foarte politicos şi fermecător cu doamnele. Cel puţin la început.

— Şeful! îi spuneam Şeful, pentru că zicea că se trage din Crazy Horse, după ce bea câteva beri. Încă un om de nimic. Mi-amintesc că purta un colier făcut

— Spunea el – din dinţi de urs şi povestea cum el şi tatăl lui vânau urşi şi aşa mai departe. S-a ţinut de treabă cât a stat aici, doar că nu a stat prea mult. Apoi a plecat cu cea mai bună chelneriţă a mea.

— Ţi-aminteşti numele ei?

— Molly Pickens. Lucra de patru ani la mine, când a

apărut Şeful. Apoi a şters-o cu el iar eu am rămas fără doi oameni, dintr-odată. A trebuit să-mi târăsc nevasta aici, să servească la mese şi nu-ţi mai spun ce mi-au auzit urechile din partea ei, câteva săptămâni. Aşa că îmi amintesc.

— Ai idee cum aş putea intra în legătură cu Molly?

— Nici nu am mai văzut-o şi nici nu am mai auzit nimic despre ea din augustul acela.

Coop simţi un bâzâit în cap.

— Are familie? Prieteni? Cineva cu care aş putea lua legătura?

— Ascultă, omule, eu nu fac letopiseţul oamenilor. A venit aici căutând de lucru, i-am dat de lucru. S-a descurcat bine, se purta frumos cu clienţii. Îşi vedea de treaba ei, iar eu, de a mea.

— De unde venea?

— Christoase, dar ştiu că eşti un băgăcios. De undeva din est. A spus o dată că se săturase de bătrân – nu pot să-ţi spun dacă vorbea de bărbatul sau de tatăl ei – şi s-a cărat. Niciodată nu mi-a făcut probleme, până când nu a fugit cu Şeful.

— A plecat fără să-ţi spună. Şi-a luat lucrurile?

— Nu avea prea multe. Şi-a împachetat câteva haine, şi-a lichidat contul din bancă şi s-a cărat, în bătrânul ei Ford Bronco.

— Îi plăcea în aer liber? îi plăcea să facă excursii, să campeze?

— Ce naiba?! îl cauţi pe el sau o cauţi pe ea?

— În clipa asta pe amândoi. Bender expiră sonor.

— Acum că tot ai pomenit de asta, îi plăcea mult să se plimbe. Era o fată bine făcută, puternică. Îi plăcea să iasă, să facă poze în parc, în zilele ei libere. Zicea că vroia să se facă fotograf. Mai împuşca un ban vânzând fotografii turiştilor. Sper că a aterizat undeva pe picioarele ei.

Coop nu era sigur de asta. Îl mai chinui pe Bender pentru alte detalii, mâzgălind notiţe.

Când compilă totul, se lăsă pe spate şi închise ochii. Modele, se gândea el. Modele şi cercuri şi cicluri. Dacă te uitai la ele, îţi dădeai seama că fuseseră întotdeauna acolo.

Se duse să-l caute pe Willy.

Faţa şerifului era păstoasă de epuizare, avea ochii roşii şi vocea îi suna ca din fundul unui puţ.

— M-am căptuşit. Strănută eroic într-o bandanna roşie. Afurisită primăvară. Acum o jumătate de oră am coborât de sus. Willy ridică o cană groasă, albă, O ceaşcă de supă. Nici nu-i simt gustul, dar mama zice întotdeauna să dai pe gât supă de pui, când eşti răcit. Şi o dau pe gât.

— Nu l-aţi găsit. Willy scutură din cap.

— Abia dacă-ţi găseşti cocoşelul pe o vreme ca asta. Ne gândim să o lăsăm pe mâine. Dacă nenorocitul ăla e în viaţă, atunci e tare nefericit. Will bău, încruntându-se. Parcă aş avea şmirghel pe amigdale. În fond, nu a trecut decât o zi. Dacă nu s-a rănit sau n-a murit şi dacă s-a vârât undeva ca să se ascundă de ploaie, o să se descurce. Avea concentrate la el. Bare energizante, apă, batoane din fructe uscate şi cereale, chestii dintr-astea. Nu o să moară de foame. Suntem îngrijoraţi ca nu cumva să fi fost luat de vreun torent şi să se fi înecat.

— Mai ai nevoie de ajutoare, sus?

— Suntem acoperiţi. Realitatea este că îmi fac griji să nu care cumva să se înece cineva alunecând într-un torent, de pe o stâncă afurisită. Doi din echipa de căutători au fost aduşi înapoi. O gleznă scrântită şi un atac de cord, am crezut noi. Dar s-a dovedit a fi fost doar o indigestie. Dacă va trebui să urcăm mâine din nou, vom avea nevoie de cai odihniţi.

— O să-i aveţi, Willy…

Se întrerupse când în uşă apăru o femeie.

— Domnule şerif.

— Doamnă Tyler. Intraţi şi luaţi loc. Respirând greu, Willy se ridică în picioare ca să o conducă la un scaun.

— Nu ar trebui să ieşiţi pe o vreme ca asta.

— Pur şi simplu nu pot să stau în camera de hotel. Simt că înnebunesc. Trebuie să ştiu ce se întâmplă. Trebuie să ştiu ceva.

— Facem tot ce putem. Avem mulţi oameni care-l caută pe soţul dumneavoastră, doamnă Tyler. Oameni care cunosc potecile, marcajele, care au multe salvări la activul lor. Mi-aţi spus că soţul dumneavoastră este un om înţelept.

— De obicei.

Îşi trecu mâna peste ochii încercănaţi. După cum arătau aceştia, Coop se îndoi că femeia îi închisese mai mult de o oră, de la dispariţia soţului ei.

— Ar fi trebuit să aibă mai multă înţelepciune şi să nu fi insistat să facă drumeţia asta. Se legăna în scaun, ca şi cum mişcarea ar fi ajutat-o să se calmeze în ultimii cinci ani nu a drumeţit mai mult decât bicicleta lui fixă, de gimnastică.

— Dar spuneaţi că era în formă.

— Da. Trebuia să merg cu el. Muşcându-şi limba, se legănă puţin mai repede, puţin mai tare.

— Nu trebuia să-l las singur. Dar efectiv nu am vrut să-mi petrec toată ziua hoinărind pe acolo. Eu am vrut să închiriez cai, dar Jim este nervos în preajma cailor. Am crezut că-l pot convinge să se întoarcă împreună cu mine, când am ajuns la bifurcaţia aceea. M-am înfuriat când nu a făcut asta. Am strigat la el. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să ţip la el. Ah, Dumnezeule.

Willy o lăsă să plângă, făcându-i semn lui Coop să rămână şi împingând un scaun, ca să o poată mângâia pe braţ.

— Ştiu că sunteţi speriată şi aş vrea să vă pot spune mai multe, ca să vă mai liniştiţi.

— Mobilul lui. Spuneaţi că încercaţi să luaţi legătura cu mobilul lui.

— Am încercat. Au încercat. Nu am putut găsi semnal.

Poate că i-o fi murit bateria. Ar fi sunat el. Ar fi încercat să sune. Îşi şterse faţa cu un şerveţel, continuând cu glas tremurat: nu ar fi vrut să-mi fac griji. Dimineaţa, înainte de plecare, ne-am încărcat amândoi bateriile mobilelor. Au spus că sunt inundaţii. Au spus la ştiri.

— Este un om înţelept. Un om înţelept rămâne undeva sus. Nu l-am găsit, doamnă Tayler, dar nu am găsit niciun indiciu că s-ar fi întâmplat ceva cu el. Haideţi acum să rămânem pe ideea asta.

— Încerc.

— O să rog pe cineva să vă conducă înapoi la hotel. Pot aranja să rămână cineva cu dumneavoastră, dacă nu vreţi să rămâneţi singură.

— Nu. Nu, o să fiu bine. Nu mi-am sunat băieţii – fiii noştri. Eram atât de sigură că o să fie înapoi în dimineaţa asta, iar acum… Au trecut douăzeci şi patru de ore de când ar fi trebuit să se întoarcă. Cred că trebuie să-mi sun băieţii.

— Dumneavoastră ştiţi cel mai bine.

— Lui Jim îi intrase efectiv în cap că trebuia să facă excursia asta. Wild Bill, Calamity Jane, Crazy Horse, Black Hills. Avem un nepot de trei ani şi un altul pe drum. Spunea că trebuie să exersăm, să-i luăm cu noi în drumeţie. A cumpărat echipamente nou-nouţe.

— Şi aţi spus că avea în bagaj absolut tot ce se recomandă în ghiduri. Avea o hartă, o lanternă… Începu Willy în timp ce o conducea afară din birou.

Coop se duse la fereastră, uitându-se la ploaia care ciocănea pământul. Aşteptă să se întoarcă Willy, apoi închise uşa.

— Încă o noapte acolo sus nu o să-i facă prea bine lui Jim Tyler.

Coop se întoarse.

— Dacă a dat peste Ethan Howe, s-ar putea să nu mai existe pentru el o a doua noapte.

— Cine este Ethan Howe?

Coop îi povesti tot ce ştia, oferindu-i informaţiile într-un raport rapid, concis, aşa cum fusese antrenat să o facă în calitate de poliţist, de detectiv.

— Este o legătură destul de precară cu Lil şi animalele ei dar este o legătură, consimţi Willy. Dar după câte ştii, sau după cât îşi aminteşte ea, acest Howe nu a avut nicio problemă, nicio discuţie dură cu Lil, nu?

— Ea abia şi-a amintit de el şi asta numai din cauza internei aceleia. Willy, omul ăsta înseamnă necazuri. Este un hoinar, un pustnic, ştie cum să se facă nevăzut – exceptând o singură izbucnire serioasă. Băuse. Şi şi-a pierdut controlul. Altfel, îşi ţine capul plecat când se află în lume. Îi place să vorbească despre legătura lui cu Americanii Nativi, dar le încurcă. Temperamentul irascibil şi părerea prea bună despre el sunt punctele lui slabe.

— Ştiu mulţi care le au pe amândouă.

— Destul de mult temperament, potrivit prietenilor şi familiei ei, ca să o fi speriat pe această Carolyn Roderick, adăugă Coop. Era genul lui, la fel ca şi cea din Montana. Atletică, drăguţă, puternică, singură. Molly Pickens şi-a golit contul din bancă şi a plecat cu el.

Willy se lăsă pe spate, în mână cu ceaşca albă cu supă, dădu din cap şi sorbi.

— De bunăvoie şi nesilită de nimeni.

— Şi de atunci nu am mai putut da de ea, de când aplecat cu el de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Din acel august nu mai există nicio mişcare pe cartea ei de credit, ori până atunci folosea în mod regulat un Mastercard. Nu şi-a mai reînnoit permisul de conducere. Nu şi-a mai plătit taxele. A plecat din Columbus, Ohia, în 96. Avea optsprezece ani. Există zvonuri despre un tată care ar fi abuzat de ea şi care nu a depus nicio declaraţie de

dispariţie de persoană. Există nişte scrisori de la ea. Am câteva dintre ele. Dar de când a plecat cu Ethan Howe, nimic. Nicio urmă.

Willy inspiră gânditor, şuierat.

— Crezi că el le-a ucis pe interna aceea şi pe chelneriţă?

— La naiba, chiar asta cred.

— Şi tu crezi că tot el îi face problemele astea lui Lil.

— Totul se potriveşte iar ea este genul lui.

— Iar dacă Tyler s-a intersectat cu el…

— Poate că el nu vrea să fie văzut, nu vrea ca cineva să se întoarcă şi să vorbească despre omul ăsta cu care s-a întâlnit pe drum. Sau poate că Tyler a dat peste tabăra lui, la prins făcând braconaj. Sau poate că pur şi simplu îi place să ucidă. Atâtea şi atâtea.

— Iisuse. Bine, haide să vedem, spuse Willy apăsându-şi şaua nasului.

— Melinda Barrett. Vârsta, douăzeci de ani. Willy se încruntă.

— Asta e fata pe care aţi găsit-o tu şi cu Lil.

— Puternică, drăguţă, atletică. Singură pe cărare. El trebuie să fi avut pe atunci cam aceeaşi vârstă. Au mai fost şi altele. Am făcut o copie după dosarul meu, pentru tine. Coop îi puse lui Willy un dosar pe birou.

Willy se uită, nu la dosar ci la Cooper.

— Iisuse, Cooper, tu vorbeşti despre un criminal în serie.

Vorbeşti de vreo doisprezece ani de crime.

— Care s-au oprit, cât am putut eu stabili, în anul şi jumătate cât Howe a stat la pârnaie. Problema legării primei crime de celelalte peste care am dat eu, crime asemănătoare, este perioada mare de timp dintre ele. Dar când adaugi persoane dispărute, trupuri care nu au fost găsite, din întâmplare sau pentru că aşa a vrut el? Atunci se leagă totul.

Willy se uită în jos la dosar, începu să spună ceva dar sfârşi într-un acces de tuse. Făcu semn cu mâna, până când îşi recăpătă suflul.

— Afurisită primăvară, se plânse el. O să mă uit să văd ce ai aici. O să citesc totul şi o să vreau să mai discutăm, după aceea – că o fi una său alta.

Îşi înghiţi ultima gură de supă acum călâie.

— Vrei o slujbă?

— Am una, mulţumesc. Willy zâmbi.

— Ai sânge de poliţist.

— Dar eu nu-mi vreau decât caii mei. În cazul acesta însă, am un interes bine întemeiat. Nu o să aibă nicio şansă să se atingă de Lil. Nu are el şansa asta.

Coop se ridică în picioare.

— Acolo o să mă găseşti, cel mai probabil, când eşti dispus să discutăm despre asta.

Se duse acasă şi-şi îndesă câteva schimburi curate într-un sac. Se uită de jur-împrejur în baraca transformată, gândindu-se că dormise mai puţin aici decât pe canapeaua lui Lil. Sau în patul ei.

Aşa trebuia să fie, decise el şi alergă prin ploaia care nu se mai oprea, să-şi arunce sacul în camionetă înainte de a se întoarce la fermă.

Se aşeză cu bunicii lui la masa din bucătărie şi le povesti totul.

Când termină, Lucy se ridică, se duse la bufet şi scoase o sticlă de whisky. Turnă câte puţin în trei pahare.

Aşezându-se la loc, îşi dădu paharul ei pe gât fără să clipească.

— Le-ai spus lui Jenna şi lui Joe?

— Trec pe la ei, în drum spre Lil. Nu pot dovedi…

— Nu trebuie să dovedeşti, spuse Sam înainte ca el să-şi termine fraza. Este vorba de ceea ce crezi tu. Asta este suficient. Ne rugăm să greşeşti în privinţa omului pe care-l caută ei acum. Ne rugăm să te înşeli în privinţa asta

şi ca el doar să se fi rătăcit, să fi încasat doar o udătură pe cinste şi o sperietură pe cinste.

— În timp ce vă rugaţi, vreau să rămâneţi în casă. Animalele sunt hrănite şi paiele schimbate. Staţi în casă, cu uşile şi ferestrele încuiate şi cu o puşcă la îndemână. Trebuie să-mi promiteţi asta. Insistă şi insistă cu duritate, când recunoscu încăpăţânarea instalată pe maxilarul bunicului său.

— Dacă nu-mi daţi cuvântul vostru, eu nu pot pleca. Nu pot avea grijă de Lil.

— Mă şantajezi, bombăni Sam.

— Da, domnule. Asta fac.

— Dacă asta este condiţia, atunci îmi dau cuvântul.

— Perfect. Dacă auziţi ceva, dacă simţiţi ceva, mă sunaţi şi sunaţi la poliţie. Nu vă gândiţi de două ori, sunaţi doar şi nu vă faceţi griji c-ar putea fi o alarmă falsă. Am nevoie de cuvântul vostru. Dacă nu, o să aduc doi oameni să păzească locul.

— Crezi că o să vină aici? întrebă Lucy.

— Nu, nu cred. Eu cred că el consideră că are o misiune. Nu cred că o să vină aici, pentru că locul ăsta nu face parte din planul lui. Dar nu plec fără cuvântul vostru. Poate că are nevoie de alimente, sau de un loc uscat unde să se culce. Este un psihopat. Nu am de gând să încerc să prezic ce ar putea să facă. Dar nu vreau să risc câtuşi de puţin, în ce vă priveşte.

— Du-te la Lil, îi spuse Sam. Ai cuvântul nostru pentru toate astea. Se uită la soţia lui, care confirmă din cap. Joe şi Jenna sunt probabil în drum spre Lil, sau vor fi în curând. Poţi discuta cu ei. Între timp îi sun chiar eu, în caz că sunt acasă. O să le spun ce ne-ai spus tu.

Dând din cap aprobator, Coop îşi luă whisky-ul şi bău. Şi se uită în pahar.

— Tot ce înseamnă ceva pentru mine este aici. În casa asta, cu Joe şi cu Jenna, la Lil. Asta înseamnă totul

pentru mine.

Lucy întinse mâna şi şi-o puse peste a lui.

— Spune-i asta.

Coop se uită în sus, se uită la ea şi se gândi la discuţia lor de dimineaţă. Zâmbi uşor şi-i dădu acelaşi răspuns.

— Lucrez la asta.

Când a ajuns la Lil, cina animalelor era în plin avânt. Mai privise procesul şi altă dată, dar nu sub o ploaie torenţială. Personalul se agita de colo, colo, în mantale negre, cărând în braţe sau cu cărucioarele, coşuri uriaşe cu hrană – pui întregi, felii de carne de vacă, containere cu carne de vânat, toate procesate la bucătărie. Sute de kilograme de carne, estimă el, toată curăţată, pregătită, transportată în fiecare seară.

Tone de hrană cu fortifiante, cereale, baloturi de fân, cărate, turnate şi împrăştiate seară de seară, indiferent de vreme.

Se gândi să-şi ofere ajutorul, dar nu ştia cum naiba, în plus, îi ajunsese deja atâta umezeală iar mai târziu va avea mai mult decât partea lui.

Duse în cabană vasul cu friptura de vacă pe care i-o dăduse cu de-a sila bunica lui. Decise că va fi mai util dacă va pune pe masă ceva de mâncare.

Deschise o sticlă de vin roşu, îl lăsă să respire şi puse la încălzit friptura şi pesmeţii cu unt şi lapte.

Era ciudat de relaxant să lucreze în bucătărioara intimă, cu ploaia răpăind pe acoperiş şi în ferestre, cu urletele animalelor sălbatice înălţându-se în întuneric. Luă două lumânări din living, le puse pe masă, le aprinse.

Când intră Lil, leoarcă şi cu o privire posacă, el pusese deja masa şi încălzise friptura şi pesmeţii şi-i turna un pahar cu vin.

— Pot şi eu să-mi fac o nenorocită de mâncare.

— Foarte bine. Cu atât mai multă friptură pentru

mine.

— Mâine încep instalarea noului sistem de securitate, dacă va permite vremea. După care vom putea înceta cu nebunia asta.

— Asta-i bine. Vrei puţin vin?

— Este vinul meu.

— De fapt, l-am adus eu.

— Îl am şi eu pe al meu.

— Dă-i drumul. Dar ăsta chiar este bun, continuă el privind-o în timp ce degusta vinul.

Lil se prăbuşi pe banchetă, uitându-se furioasă la lumânări.

— Asta înseamnă că trebuie să fie o cină romantică?

— Nu. Asta înseamnă o rezervă, în cazul în care se întrerupe curentul.

— Avem generatorul nostru.

— Îţi ia un minut ca să pornească. Stinge-le, dacă te supără.

Lil suflă din greu, dar nu în lumânări.

— Urăsc faptul că tu poţi face asta. Să fii atât de firesc şi de raţional, când eu mă simt terminată.

Coop mai turnă vin într-un pahar şi-l puse pe masă.

— Bea afurisitul ăsta de vin, terminato. E mai bine? Lil oftă, aproape zâmbind.

— Poate, o idee.

— E ceva muncă să hrăneşti grădina asta zoologică pe aşa o ploaie.

— Şi ele trebuie să mănânce. Şi da, este. Lil îşi frecă faţa cu mâinile.

— Sunt obosită. Sunt la capătul nervilor. Mi-e foame, aşa că friptura aia – pe care presupun că a făcut-o Lucy – este cât se poate de binevenită. Încă nu am scris lista, dar o am în cap şi trebuie să stăm de vorbă. Eu am schimbat situaţia. A fost alegerea mea, mutarea mea, acţiunea mea. Îmi pare rău dacă am greşit, dacă acest lucru afectează

prietenia noastră. Nu vreau asta.

— În primul rând, tu ai schimbat situaţia aici. A fost alegerea ta, mutarea ta, acţiunea ta.

— Cred că ai dreptate.

— Dar Lil, lucrurile nu pot fi întotdeauna aşa cum vrei tu.

— Eu nu vorbesc despre modul meu de a fi, sau al tău. Iar în plus, este mai mult ca sigur că nu a fost întotdeauna aşa cum am vrut eu. Coop, eu nu vreau decât să ne reaşezăm amândoi pe un teren solid. Aşa încât…

— Poate c-ar trebui să aşteptăm să trecem de momentul acesta. Trebuie să-ţi povestesc ce am mai descoperit în legătură cu Ethan Howe.

— Tipul despre care tu crezi că a răpit-o pe Carolyn Roderick.

— Da. Şi tipul despre care eu cred că a mai răpit şi alte femei, că a mai omorât şi alte femei. Tipul despre care cred că a omorât-o pe Melinda Barrett.

Lil îngheţă, mută.

— De ce crezi că el a omorât-o? Asta s-a întâmplat acum aproape doisprezece ani.

— O să-ţi povestesc în timp ce mâncăm. Şi încă ceva, Lil. Dacă există cumva pe lista din mintea ta ceva care îmi interzice să mă aflu aici ca să mă asigur că nu vei păţi nimic, ai face mai bine să ştergi de pe acum punctul respectiv.

— Nu am de gând să refuz niciun ajutor care să mă protejeze pe mine, familia mea, animalele mele. Niciunul. Dar tu nu eşti răspunzător pentru mine, Cooper.

— Responsabilitatea nu are nicio legătură cu asta.

Coop puse pe masă friptura şi pesmeţii. Lumina luminărilor pâlpâia între ei, în timp ce Coop îi vorbea despre crime.

19

Îl ascultă, intervenind arareori, în timp ce el relata

faptele, dezvoltându-le într-o teorie. Încercă, din nou, să-şi facă o imagine clară în mintea ei asupra bărbatului despre care vorbea Coop. Dar nu reuşi să schiţeze decât trăsături vagi, detalii înceţoşate, ca într-un desen în creion, şters de timp.

Omul acela nu însemnase nimic pentru ea, nu-i făcuse o impresie deosebită. Nu discutaseră decât de câteva ori, pe vremea când el venea ca voluntar sau să o vadă pe Carolyn.

— Îmi amintesc că m-a întrebat despre strămoşii mei, de linia mea de sânge sioux Lakota. Este genul de întrebări pe care oameni necunoscuţi mi le pun destul de frecvent. Folosesc linia aceasta în biografia mea, pentru că stârneşte interesul şi pentru că demonstrează că familia mea a trăit aici, pe dealurile acestea, de generaţii. Dar el vroia detalii mai speciale şi mi-a spus că era un sioux, descendent din Crazy Horse.

Lil îşi ridică mâinile.

— Cred că înţelegi ce vreau să spun. Sunt oameni care pretind o anumită moştenire şi de vreme ce o fac, atunci de ce să nu o facă pentru aur, ca să mă exprim aşa? Nu am dat prea multă atenţie acestui lucru, pentru că pretenţia de a descinde din Sitting Bull sau Crazy Horse pentru mine *nu* înseamnă decât dorinţa de a stârni interesul.

— Aşa că ai concediat ideea asta şi l-ai concediat şi pe el.

— Probabil că am fost politicoasă. Nu intră în obiceiul meu să insult oamenii, cu atât mai puţin pe voluntari sau pe potenţialii donatori. Dar nu m-am oferit să-i fac cinste cu o bere şi să pălăvrăgim despre strămoşii noştri comuni.

— L-ai concediat. Politicos. Repetă Coop. Lil pufni enervată.

— Probabil. Dar efectiv nu-mi amintesc prea bine.

Era un om obişnuit, uşor enervant, dar asta doar pentru că părea mai interesat să mă întrebe astfel de lucruri decât ceva legat de refugiu. Coop, eu am zeci de conversaţii, săptămânal, cu oameni pe care nu-i cunosc şi de care nu-mi amintesc prea bine.

— Dar cei mai mulţi dintre ei nu ucid alţi oameni. Mai încearcă.

Lil îşi apăsă degetele pe ochi, gândindu-se, gândindu-se, încercând să se reîntoarcă la vara aceea, la acea scurtă perioadă. Era foarte cald, îşi aminti ea. Era o vară fierbinte iar insectele – paraziţii şi bolile pe care le puteau purta acestea – erau ceva cu care duceau o luptă permanentă.

Curăţat, dezinfectat. Au avut o marmotă rănită. Sau asta fusese cu o vară înainte?

Mirosurile. Dulci, de excremente, de protecţie solară. Mulţi turişti. Vara era excelentă pentru aşa ceva.

Avu o imagine vagă a ei stând într-un ţarc, spălându-l cu apă pentru a doua oară, după ce fusese curăţat şi dezinfectat. Îi explica lui? Da, îi explica lui despre procedurile şi protocoalele necesare pentru a asigura un mediu sigur, curat, *sănătos*, *pentru* animale.

— Ţarcul pumei, şopti ea. Le curăţasem jucăriile. Mingea albastră pe care o iubea Baby în mod deosebit, pilonul portocaliu, mingea roşie. Totul era curat şi aşezat la loc în timp ce eu dădeam cu apă şi explicam toţi paşii necesari pentru întreţinerea zilnică. Şi…

Ridică din umeri, dar tot nu-l putea vedea pe el. Nu era decât doar un alt tip în cizme, pălărie de cowboy, jeanşi. Dar…

— La un moment dat m-a întrebat dacă m-am gândit cumva să revendic pământul sacru, pentru strămoşii mei şi pentru spiritele lor îndrumătoare – animalele. Eu eram ocupată. Nu sunt sigură ce i-am răspuns. Probabil că eram mai interesată de protejarea animalelor în viaţă şi de educarea oamenilor, decât de spiritele îndrumătoare.

Coop dădu din cap.

— Deci l-ai concediat din nou. Lil îşi trecu o mână prin păr.

— La naiba. Mă gândesc acum că am fost o ticăloasă. Dar nu am fost o ticăloasă. El ne ajuta. Nu m-aş fi purtat urât cu el. Şi ce am spus nici nu este întregul adevăr. Puma este a mea. Spirit îndrumător sau talisman, cum vrei să-i spui. Dar asta este ceva intim, ceva personal. Eu nu bat darabana cu aşa ceva;

— Îţi mai aminteşti şi altceva? Ce a spus el, sau ce a făcut?

Cum a reacţionat?

— Eram ocupaţi. Chichi era bolnavă – leopardul pe care l-am pierdut în toamna aceea. Era bătrână şi bolnavă, iar eu eram cu gândul numai la ea. Nu ştiu, sincer, dacă este vorba de un sentiment avut dintotdeauna sau de ceva indus de discuţiile noastre de acum, dar nu mi-a plăcut în mod deosebit de el. Efectiv apăruse acolo de nicăieri. Era doar acolo. Petrecea mult timp în preajma ţarcurilor, urmărind animalele, urmărindu-mă pe mine.

— Pe tine? în mod special?

— Aşa am senzaţia, acum. Dar oamenii fac asta – este locul meu. Eu sunt răspunzătoare şi refugiul poartă numele meu. Doar că… Baby nu îl plăcea. Am uitat asta. Lui Baby îi place să i se dea atenţie, dar nu se apropia de gard când era el în preajmă. Nu torcea. De fapt, de vreo două ori chiar s-a repezit asupra gardului când a apărut Ethan acolo. Ori acesta nu este comportamentul normal al lui Baby. El nu este agresiv şi îi plac oamenii.

— Dar nu i-a plăcut de el.

— Presupun că nu. Altfel, Ethan nu stătea şi nu a stat prea mult pe aici şi nu ne intersectam prea des. Nu purta nici vreun şirag din dinţi de urs sau chestii dintr-astea. Aş fi observat, mi-aş fi amintit.

— Nu s-ar fi potrivit într-un loc ca acesta. Un refugiu

pentru animale. Ai fi observat, ai fi comentat. Nu ţi-ar fi plăcut aşa ceva, adăugă Coop studiindu-i chipul.

— Ai dreptate. Coop, tu chiar crezi că tipul i-a ucis pe toţi oamenii aceia? Că el a ucis-o pe Melinda Barrett?

— Nu am nicio dovadă. Toate astea sunt circumstanţiale.

Speculaţii.

— Nu asta am întrebat eu. Am întrebat dacă asta crezi tu cu adevărat?

— Da. De ce nu ţi-e teamă?

— Îmi este. O cuprinse brusc un tremur ca pentru a-i confirma spusele. Dar frica nu ajută la nimic. Trebuie să vorbesc cu părinţii mei. Ei trebuie să ştie.

— Bunicul meu se ocupă de asta. Am crezut că îi găsesc aici.

— L-am rugat să rămână acasă în noaptea asta. Am recurs la sentimentul de vinovăţie, adăugă ea cu un zâmbet forţat. Tu îţi faci griji pentru mine? Dar cum rămâne cu grija mea pentru tine? îmi fac griji că nu reuşeşti să dormi şi tu o noapte ca lumea şi aşa mai departe. Tata a stat azi şase ore sus, căutându-l pe omul acela. Mama s-a ocupat de antrenamentul cailor în ţarc, l-au chemat pe Jerry Tobias să o ajute, ori el nu a mai făcut de cinci ani chestia asta. Acum mi-aş fi dorit să nu le fi spus nimic. Dacă ar fi fost aici, ar fi fost obosiţi, dar ştiam cel puţin că erau bine.

— Sună-i. O să te simţi mai bine. Lil încuviinţă din cap.

— Dacă ai dreptate, înseamnă că a început să ucidă, practic, de când era doar un copil. Nu pot înţelege ce-i împinge pe oameni să facă aşa ceva, să-şi facă din moarte scopul vieţii lor.

Coop se lăsă pe spate, scrutându-i chipul.

— Chiar aşa este. Este scopul vieţii lui. Poate că nu reuşeşti să înţelegi ce îl determină, dar înţelegi asta. Am

aflat câte ceva din trecutul lui. A petrecut o vreme, copil fiind, în sistem. Pendula între părinţii lui şi asistenţi maternali şi iar înapoi. Şi tatăl lui a făcut puţină puşcărie. Obişnuia să-şi burduşească din când în când nevasta şi copilul. Ea nu a depus niciodată vreo plângere. Se mutau tot timpul. Apoi a dispărut o vreme. Se pare că prestau muncă itinerantă aproape de aici, în Wyoming, Montana.

— Aici?

— Când Ethan nu împlinise încă cincisprezece ani. În perioada respectivă nu se ştie nimic despre mama lui.

— Poate că l-am cunoscut, şopti Lil. Nu mi-l amintesc, dar este posibil. Sau poate că am trecut pe lângă el în oraş sau pe dealuri, când făceam drumeţie.

— Sau poate că el te-a văzut pe tine. Familia ta. Poate că el şi tatăl lui au trecut pe la voi, în căutare de lucru.

— Nu-mi amintesc. Lil oftă, supărată pe ea şi se ridică să aducă nişte uscăţele. Scoase din frigider o bucată de brânză cedar, continuând să vorbească.

— De regulă, părinţii mei nu angajează necunoscuţi. Cred că politica asta o aplicau mai ales din cauza mea. Sunt generoşi, dar protectori. Nu ar fi angajat străini, mai ales când ajunsesem la aproape treisprezece ani, iar noi vorbim aici despre un bărbat şi cu fiul lui adolescent.

Lil făcu o pauză, încercând să zâmbească în timp ce punea gustarea pe masă.

— Şi îmi amintesc de un băiat de cincisprezece ani care lucra în jurul fermei, când eu aveam cam aceeaşi vârstă. Tocmai începusem să găsesc băieţii cât se poate de interesanţi.

— Oricum, din câte am reuşit eu să aflu, Ethan a plecat de aici cam în perioada aceea şi de atunci i-am pierdut urma pentru vreo doi ani. Am dat din nou de el pe când era călăuză în Wyoming. Chestia asta a durat şase luni. A plecat cu unul din cai, ceva echipament şi provizii.

— Nimeni nu fură un căi când intenţia lui este să

plece mai departe, pe drum. Îl fură când vrea să o ia pe drumuri de munte.

Dând din cap aprobator, Coop puse puţină brânză peste un pesmecior şi i-l oferi lui Lil.

— Ai fi putut deveni o jumătate de poliţist bunişor.

— Este doar logică simplă, dar ce-ai mai auzit de părinţii lui? Poate că ne-am face o imagine mai clară, dacă am reuşi să vorbim cu ei.

— Tatăl lui a murit acum opt ani, în Ohio. Complicaţii datorate abuzului îndelungat de alcool. Despre mama lui nu mai reuşesc să aflu nimic. Nimic, în ultimii şaptesprezece ani. Ultima oară a fost când şi-a lichidat un cec în Cody, Wyoming, unde lucra ca ajutor la bucătărie, într-un local. Nimeni nu-şi mai aminteşte de ea. Şaptesprezece ani, spuse Coop ridicând din umeri. Dar până atunci, a lucrat. Câteva săptămâni, câteva luni, cu intervale între diverse joburi. Dar oriunde se aflau, ea lucra. Apoi, pauză.

— Crezi că a murit.

— Oamenii care sunt suficient de motivaţi, suficient de speriaţi, îşi imaginează cum să se ascundă. Poate că şi-o fi schimbat numele. La naiba, poate că s-a mutat în Mexic, poate s-a recăsătorit şi poate că în clipa asta leagănă pe genunchi un nepoţel gras, fericit. Dar da, cred că e moartă. Poate că a avut un accident sau poate că soţul ei obişnuia să o… Fezandeze prea des.

— Iar el era doar un copil. Acest Ethan. Dacă aşa a fost, dacă a văzut asta…

Chipul lui deveni aspru, rece.

— Asta va spune avocatul lui. Bietul băieţel abuzat, distrus, pervertit de un tată alcoolic şi de o mamă pasivă. Desigur, i-a omorât pe toţi oamenii ăştia, dar nu el este responsabil. La naiba.

— Comportamentul învăţat nu funcţionează doar la animale. Nu comentez acest punct, Coop. În mintea mea,

uciderea este o opţiune clară. Dar tot ce-mi spui tu este că el era predispus spre aşa ceva, după care a făcut alegerea care a devenit opera vieţii lui. Nu simt milă pentru el.

— Asta e bine. Să nu simţi, spuse Coop, scurt.

— Nu simt milă pentru el, repetă Lil, dar cred că îl înţeleg mai bine. Crezi că şi pe celelalte victime le-a pândit, le-a hărţuit, aşa cum face cu mine?

— Barrett mi s-a părut o victimă ocazională, un impuls. Molly Pickens, după spusele şefului ei, a plecat cu el de bunăvoie. Dar Carolyn Roderick? Cred că în cazul ei a existat puţină pândă, puţină hărţuială. Aş spune că asta depinde de cât de bine îşi cunoaşte prada. Şi de cât de motivat este el.

— Dacă şi Jim Tyler a murit de mâna lui, înseamnă că a fost tot o crimă impulsivă.

— Sau o formă de descătuşare. Niciuna dintre femeile ale căror trupuri au fost găsite nu a fost violată. Niciun semn de atac sexual, de tortură sau de mutilare. Crima este cea care-l descătuşează pe el.

— Nu prea pot să înţeleg asta, câtă vreme paharul meu e pe jumătate gol. Oricum, ceea ce a făcut m-a pus pe mine şi ne-a pus pe toţi în stare de alertă. Este aproape imposibil acum pentru el să ajungă la mine sau la ai mei Aşa încât… Lil citi perfect ce scria pe faţa lui Coop şi continuă: ceea ce înseamnă că aste este

— Că eu sunt – ca o provocare pentru el?

— Posibil. Dacă am dreptate, aceasta este cel puţin a patra oară când apare aici, în zona asta. Poate că a mai trecut pe aici şi în alte dăţi. Când nu a avut contact direct cu tine, sau când tu erai plecată. Poate că o fi lucrat ceva pe aici, pe la vreo fermă, pe undeva. Cunoaşte zona.

— Ca şi mine.

— El ştie şi asta. Dacă nu ar fi vrut decât să te omoare, erai moartă până acum.

Modul rece, lipsit de emoţie în care o spusese, îi

dădu un nou fior.

— Ei da, asta îmi dă încredere.

— Te-ar fi putut omorî în noaptea în care i-a dat drumul tigrului. Sau oricând altădată, când ai fost singură aici. Ar fi putut bate la uşa ta şi te-ar fi putut scoate afară. Sau te putea ataca în drum spre părinţii tăi. Sunt multe scenarii, pe care nu le-a pus în practică. Încă.

Lil luă paharul şi sorbi puţin vin.

— Încerci să bagi frica în mine.

— La naiba, chiar aşa.

— Nu e nevoie. Sunt destul de speriată şi am de gând să fiu prudentă.

— Ai putea pleca într-o altă expediţie. Trebuie să mai existe un loc unde ai putea munci câteva săptămâni, câteva luni.

— Fireşte. Oricând. Iar el m-ar putea urmări şi găsi într-un loc care nu-mi este atât de familiar ca teritoriul meu. Sau m-ar putea pur şi simplu aştepta, ar putea aştepta să mă relaxez. Dar presupun că şi tu te-ai gândit deja la toate astea.

— Cred că eşti chiar mai bună decât o jumătate de poliţist bunicel, recunoscu el. Da, m-am gândit la toate astea. Dar m-am gândit şi la şansele pe care le-aş avea căutându-l în timp ce tu eşti în altă parte. Mie îmi plac şansele.

— Nu plec de aici, Coop.

— Ce-ar fi dacă aş aranja şi pentru părinţii tăi să plece undeva pentru câteva săptămâni?

Lil îşi puse paharul jos şi începu să bată cu degetele în masă.

— Este josnic să te foloseşti de ei.

— Mă folosesc de orice, ca să te ştiu pe tine în siguranţă. Lil se sculă şi se duse să pună de o cafea.

— Nu plec, repetă ea. Nu o să fug din propriul meu loc, construit de mine. Nu o să-mi părăsesc oamenii,

animalele, vulnerabile în timp ce eu mă ascund. Dacă nu înţelegi asta, înseamnă că nu mă cunoşti.

— A meritat o încercare.

— Pierzi atâta timp şi munceşti atât pentru povestea asta.

— Vrei să-ţi prezint o factură? Lil se întoarse şi se uită la el.

— Nu încerc să te enervez. Am făcut-o înainte, sperând că o să te saturi şi o să pleci, că o să mă laşi să respir. Nu ştiu ce să fac cu tine, Coop, ăsta este adevărul. Efectiv nu ştiu. Ştiu că amândoi avem nevoie să lămurim toate astea, dar nu este momentul. Nu avem destul timp, se corectă ea. Acum trebuie să-mi sun părinţii şi să-mi preiau schimbul, afară.

— Sunt destui oameni afară. Nu trebuie să preiei niciun schimb. Eşti epuizată, Lil. Se vede pe tine.

— Mai întâi îmi distrugi încrederea, acum, ego-ul. Presupun că la asta sunt buni prietenii, adăugă ea scoţând termosul.

— Ia-ţi o noapte liberă.

— Tu ai face asta? Tu ai putea, în locul meu? Oricum, tot nu aş mai putea dormi acum.

— Te-aş putea împuşca cu tranchilizante. Asta ţi-ar asigura câteva ore de somn. La ce sunt buni prietenii, nu? spuse el când Lil începu să râdă.

Lil umplu termosul şi i-l dădu.

— Acum pleacă. Vin şi eu după ce-i sun pe ai mei.

Coop se ridică, puse termosul pe masă şi o cuprinse în braţe.

— Uită-te la mine. Niciodată nu voi permite să păţeşti ceva.

— Atunci înseamnă că nu avem de ce să ne facem griji.

Îi mângâie buzele cu ale lui. Şi inima ei i se rostogoli afară din piept.

— Sau avem alte lucruri pentru care să ne facem griji, la cafeaua cu tine.

Coop îşi puse pelerina, apoi luă termosul.

— Nu mai dorm pe canapea.

— Nu.

Când Coop ieşi, Lil oftă. Alegeri, îşi spuse ea. Se părea că ea îşi făcea alegerile.

Lil se postă de pază în dreptul gardului perimetrului cu felinele mici. În ciuda ploii, Baby şi companionii săi se jucau de-a pânda-şi-atacul cu mingea mare, roşie. Pisicile sălbatice se fugăreau într-un copac, scoţând numeroase sunete caraghioase şi mârâituri. Lil presupuse că dacă nu ar fi fost luminile reflectoarelor, sunetele, mirosurile, vederea oamenilor, poată că felinele s-ar fi ascuns de ploaie.

Dincolo de habitat, cea mai nouă achiziţie scotea ocazional nişte strigăte lătrate, ca şi cum ar fi vrut să spună că încă nu ştia unde naiba se afla, dar ştia că era al naibii de importantă.

— Ca şi cum ar da o petrecere.

Îi zâmbi lui Farley care veni lângă ea, să privească.

— Aşa cred. Apreciază publicul. Mă simt caraghioasă aici, în noaptea asta. Cine ar pătrunde aici să-mi facă probleme, în toată nebunia asta?

— Eu cred că tocmai acum trebuie să fii mai prudentă.

Exact când te simţi mai în siguranţă.

— Ah, bine. Vrei puţină cafea? îi oferi termosul.

— Am mai băut, dar nu te pot refuza. Presupun că Tansy ţi-a spus anumite lucruri, continuă el turnându-şi puţină cafea.

— Mi-a spus. Lil aşteptă ca Farley să-şi ridice privirea.

Cred că este o fată cât se poate de norocoasă. Farley începu să zâmbească, tot mai larg.

— Îmi place să aud asta.

— Doi dintre favoriţii mei îşi devin favoriţi, unul, altuia.

Ce-mi mai pot dori?

— Ea îşi închipuie că eu trec doar printr-o perioadă. Mă rog, vrea să creadă asta. Poate că tot asta o să creadă şi după ce o să avem vreo doi copii.

Lil se înecă, sorbind din cafea.

— Iisuse, Farley, când începi tu să te mişti, atunci te mişti ca un leopard afurisit.

— Când găseşti ceea ce vrei, ceea ce e bine, trebuie să te mişti repede. O iubesc, Lil. Ea este tulburată de asta şi de ceea ce simte pentru mine. Dar mie nu prea-mi pasă. De fapt, chiar mă flatează asta.

Farley îşi bău cafeaua în timp ce ploaia îi picura de pe borul pălăriei.

— Oricum, sper că o să-mi faci o favoare.

— O să vorbesc cu ea, Farley. O să-i spun că sunt convinsă că eşti perfect pentru ea.

— Şi asta este plăcut de auzit. Dar nu este o favoare. Eu speram să mergi cu mine şi să mă ajuţi să alegem un inel. Nu prea mă pricep la chestiile astea. Nu vreau să fac o alegere greşită.

O clipă, Lil nu putu decât să se zgâiască la el.

— Farley, eu… Chiar aşa? Serios? Vrei să cumperi un inel şi să o ceri în căsătorie? Aşa, pur şi simplu?

— I-am spus deja că o iubesc şi că o să mă căsătoresc cu ea. M-am culcat cu ea. Chiar şi în întuneric, Lil putea vedea că se înroşise tot.

— Nu are rost acum să discutăm despre asta, mi-ai zis doar că ţi-a povestit. Dar vreau să-i cumpăr ceva care să-i placă, iar tu te pricepi mai bine. Nu-i aşa?

— Aşa presupun. Niciodată nu am mai cumpărat un inel de logodnă, dar dacă văd ceva, cred că o să-mi dau seama ce şi-ar dori ea. La naiba, Farley.

— Crezi că am putea găsi unul potrivi în Deadwood? Dacă nu, putem merge la Rapid City.

— Haide să încercăm mai întâi în Deadwood. Ar trebui să… Nu, încă nu am digerat ideea. Lil îl studie pe Farley prin perdeaua de ploaie. Apoi, râzând, se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu zgomot. Farley. Le-ai spus alor mei?

— Jenna a plâns. Genul de plâns fericit. Ea mi-a spus c-ar trebui să te rog pe tine să alegem împreună inelul, l-am pus să-mi promită că nu vor spune nimic până nu se întâmplă. Nu o să spui nimic nici tu, da, Lil?

— O să am buzele sigilate.

— Am vrut să le spun mai întâi lor. Un fel de – nu ştiu… Sună patetic.

— Ce anume?

Farley se foi pe picioarele lui lungi, de lăcustă.

— Am vrut binecuvântarea lor, cred.

— Asta nu sună patetic. Eşti foarte preţios, Farley, jur pe Dumnezeu. De ce nu te-oi fi îndrăgostit tu de mine?

Farley zâmbi, aplecându-şi puţin capul

— Lil. Tu pur şi simplu eşti sora mea.

— Pot să te rog ceva, Farley?

— Cum să nu.

Începură să se preumble, într-un ritm care, dacă nu ar fi fost puştile pe care le cărau, ar fi fost ca o plimbare prin ploaie.

— Eu am avut o copilărie a naibii de minunată. Când ai plecat de unul singur, erai încă un copil.

— Nu pot spune că mă simţeam astfel.

— De ce? De ce ai decis să pleci, vreau să spun. Este un pas uriaş, înspăimântător. Chiar şi când familia este nenorocită, tot familie rămâne.

— Era greu de trăit cu ea şi mă săturasem să trăiesc printre străini, apoi să fiu trimis înapoi la ea şi la cine mai era cu ea în clipa aia. Nu-mi amintesc multe nopţi fără urlete şi fără bătăi. Uneori ea era cea care începea, alteori,

bărbatul cu care trăia atunci. Oricum, mai curând sau mai târziu aş fi ieşit sângerând din toată povestea asta. Odată chiar mă gândisem să dau cu bătacul într-unul, după ce ne-a învârtit pe amândoi în jur. Dar era un uriaş şi mi-a fost teamă că o să mi-l smulgă şi că o să mă cotonogească cu el.

Brusc, Farley izbucni:

— Dumnezeule, Lil, doar nu-ţi închipui că aş fi în stare să-i fac vreodată rău lui Tansy?!

— Nici într-un milion de ani, Farley. Altceva încerc eu să-mi dau seama, să reuşesc să înţeleg. Când ai ajuns aici, nu aveai un ban, erai flămând şi erai doar un băieţel. Dar în tine nu era nimic rău. Părinţii mei ar fi văzut asta. Or fi ei delicaţi, dar au instincte bune. Nu ai furat, nu ai făcut scandaluri, nu ai înşelat, de când eşti la noi. Şi ai fi putut-o face.

— Atunci nu aş fi fost mai bun decât ceea ce am părăsit, nu?

— Tu ai ales să fii mai bun decât ce ai lăsat în urmă.

— Dumnezeu mi-e martor, Lil, Jenna şi Joe m-au salvat. Nu ştiu cum aş fi sfârşit sau dacă aş fi sfârşit întreg, fără ei.

— Eu cred că am fost cu toţii norocoşi în ziua aceea când ţi-ai ridicat degetul mare şi tata a oprit. Omul acela, cel care credem noi că se află acolo, afară, a avut şi el o copilărie grea.

— Şi? Acum nu mai este un copil, nu?

Lil scutură din cap. Era pura logică Farley – şi în timp ce o aprecia, ştia totuşi că oamenii erau, de regulă, mult mai complicaţi.

Imediat după ora două, intră în casă. Îşi asigură puşca şi urcă. Încă mai avea ceva lenjerie frumoasă, din epoca Jean-Paul. Dar nu i se păru corect să poarte pentru Coop ceea ce purtase pentru un alt bărbat.

Aşa că îşi puse iar obişnuiţii ei pantaloni flanelaţi şi

un maieu şi apoi se aşează pe marginea patului să-şi perie părul.

Obosită? se gândea ea. Da, era obosită dar şi conştientă. Vroia ca el să vină la ea, vroia să fie cu el, după o zi lungă şi grea. Să facă dragoste cu el, în timp ce ploaia răpăia şi noaptea se strecura spre dimineaţă.

Vroia ceva luminos în viaţa ei şi chiar dacă ar fi fost o rază complicată, era mai bine decât întunericul şi monotonia.

Îl auzi intrând şi se ridică să-şi pună peria pe măsuţă. Lăşându-şi mintea în voia ei, se duse înapoi să facă patul. Şi se întoarse spre el, când intră în cameră.

— Trebuie să vorbim, spuse ea. Sunt multe de spus. Dar este ora două noaptea. Discuţiile sunt pentru lumina zilei. Vreau doar să mă culc cu tine. Vreau doar să simt, să ştiu că există ceva bun, ceva puternic, după o zi care a fost atât de sumbră.

— Atunci o să vorbim la lumina zilei.

Se apropie de ea, îşi trecu degetele prin părul ei, îi dădu capul pe spate. Buzele lui le întâlniră pe ale ei cu o tandreţe, cu o răbdare pe care uitase că le putea el oferi.

Aceasta era dulceaţa pe care o împărtăşiseră odinioară.

Se întinse împreună cu el pe aşternuturile reci, moi, cu trupul şi mintea şi inima, deschise. Încet şi cu blândeţe… Ca şi cum ar fi ştiut că ea avea nevoie de… Grijă. Tensiunea dispăru, măturată de plăcere. Mâinile lui se plimbau pe ea, palme aspre, atingere delicată. Cu un oftat mulţumit, îşi întoarse capul când buzele lui începură să-i exploreze gâtul, maxilarul.

Nu era nevoie de grabă, de data aceasta. Acum era mătase şi catifea, căldură şi delicateţe. Acum nu mai erau doar senzaţii, doar dorinţe, acum erau sentimente. Îi scoase cămaşa şi îşi plimbă degetele peste cicatricea lui.

— Nu ştiu dacă aş fi putut suporta, dacă…

— ŞŞt. Nu te gândi la nimic. Nu-ţi face griji. Îi luă mâna şi i-o duse la buze, îi sărută degetele, apoi gura.

În noaptea asta îi putea oferi puţină pace şi să ia şi el puţină, în schimb. În noaptea asta, Coop vroia să-i arate nu numai pasiunea, ci şi dragostea lui. Mai mult. În noaptea asta se vor savura unul pe celălalt. Piele, oftaturi, mirosuri.

Ea mirosea a ploaie, într-un fel a întuneric şi a proaspăt. Avea gustul acesta. Îi scoase hainele, atingând, gustând carnea acum expusă, întârziind când ea se cutremură.

Şi trupul ei era brăzdat de cicatrice. Cicatrice care nu fuseseră acolo când se iubiseră prima oară, când toată această adorabilă piele fusese intactă. Acum purta urmele muncii ei. La fel cum, îşi spuse el, cicatricea lăsată de un glonţ era semnul lui.

Niciunul dintre ei nu mai era ce fusese odinioară. Şi totuşi ea continua să fie singura femeie pe care o dorise vreodată.

De câte ori oare visase el la asta, la a o iubi pe Lil, toată noaptea? La a-i simţi mâinile plimbându-se de-a lungul lui, la trupul ei mişcându-se astfel.

Lil se rostogoli peste el ca să-şi plimbe buzele peste pieptul lui, să se scufunde în sărut, în timp ce părul îi cădea în jurul lui asemenea unei draperii întunecate. Sub mâinile ei, sub buzele ei, inima lui bătea să-i iasă din piept. Se ridică să o cuprindă în braţe, să o legene şi să o ţină aşa, în timp ce gura îi găsi sânul.

Aici plăcerea era densă, mişcarea, lentă şi fiecare nerv, viu. Lil îl privi în timp ce îl conducea în ea, atentă, în timp ce respiraţia i se opri, apoi ieşi din nou, tremurat. Buzele i se aşezară peste ale lui, tremurând în sărut. Apoi trupul i se arcui, ochii i se închiseră.

Lil se mişca încet, încet, extrăgând fiecare strop de plăcere. Încet şi mătăsos şi frumuseţea momentului îi aduse lacrimi în gât. Şi în timp ce trupul i se elibera, inima

ei se umplea.

Îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui, revenind alături de el. Coop îşi întoarse faţa spre gâtul ei.

— Lil, spuse el, Dumnezeule, Lil.

— Nu spune nimic. Te rog, nu.

Dacă spunea ceva, poate că ea ar fi spus prea multe. Era fără apărare, acum. Se întoarse să-i atingă obrazul.

— Discuţiile se fac la lumina zilei, repetă ea.

— În regulă. Oricum, în curând o să fie lumină. Se întinse lângă ea, trăgând-o aproape de el.

— Eu trebuie să plec înainte de răsăritul soarelui. Dar mă întorc. Avem nevoie de un timp al nostru, Lil. De un timp neîntrerupt.

— Se petrec atâtea. Efectiv nu pot gândi cum trebuie.

— Nu-i adevărat. Tu gândeşti mai cum trebuie decât oricine.

Nu când e vorba de tine, recunoscu ea în tăcere. Niciodată când e vorba de tine.

— Ploaia s-a mai potolit. Mâine ar trebui să avem cer senin. O să discutăm mâine. La lumina zilei.

Dar lumina zilei aduse cu ea moartea.

20

Gull a fost cel care l-a găsit pe Jim Tyler. Mai mult norocul decât abilitatea a fost cel care i-a adus pe el, pe fratele lui Jesse şi pe unul dintre poliţişti la cotul făcut de apele acum umflate ale râului Spearfish Creek. Îşi mânau caii prin noroi în dimineaţa învăluită în ceaţă, ca o fereastră mătuită de aburii unui duş. Apa, înspumată de ploaie şi de topirea zăpezilor, bătea ca o tobă şi deasupra ei pluteau cârcei groşi de ceaţă, împletiţi în panglici cenuşii.

Se aflau mult dincolo de drumul logic pe care l-ar fi putut urma Tyler în drum spre piscul Crow Peak şi înapoi. Dar căutările se extinseseră prin pantele canionului, acoperite de copaci, în grupuri mici, periind suprafeţele

înalte, bolovănoase şi văile mâloase, maronii, pline de uscături.

Gull nu se aşteptase să găsească ceva şi se simţea puţin vinovat că savura plimbarea aceasta sinuoasă. Primăvara începea să-şi arate fustele şi ploaia scosese la iveală verdele dealurilor, atât de iubit de el. O gaiţă o zbughi – ca un glonţ albastru, prin ceaţă – în timp ce piţigoii negri sporovăiau ca nişte copii pe terenul de joacă.

Ploaia stârnise apele, însufleţindu-le, dar tot mai existau locuri unde râul era la fel de limpede ca ginul într-un pahar.

Spera să aibă parte în curând de un grup care să vrea să pescuiască, să poată petrece puţin timp dând la păstrăvi. Gull îşi spuse că avea cea mai bună meserie din afurisita asta de lume.

— Dacă omul ăla a ajuns tocmai aci, de la drumul marcat, înseamnă că nu are mai mult simţ de orientare decât o ciocănitoare oarbă, spuse Jesse. Ne pierdem timpul aici.

Gull se uită la fratele lui.

— E o zi frumoasă de pierdut. În plus, poate că a fost deviat aici de furtună, de întuneric. Zig în loc de zag şi a continuat aşa, pe drumul greşit, până aici.

— Idiotul ăsta putea găsi şi el un bolovan pe care să se aşeze, până dădea cineva de fundul lui amărât. Jesse se foi în şa. El petrecea mult mai mult timp potcovind caii decât călărindu-i şi fundul lui amărât era totul o durere.

— Eu nu-mi mai pot permite să pierd timpul călărind pe aici, căutând pe cineva care nu ştie cum să se facă găsit.

Poliţistul Cy Fletcher – fratele mai mic al fetei care era posesoarea primei perechi de sâni pe care pusese Gull mâna

— Se scărpină pe burtă.

— Eu zic să mai mergem o vreme de-a lungul apei,

după care facem cercul înapoi.

— Perfect din punctul meu de vedere, spuse Gull.

— Nimic nu poţi vedea pe ceaţa asta, se plânse Jesse.

— O s-o ardă soarele, spuse Gull ridicând din umeri. Uite că deja a început să străpungă pe aici şi pe-acolo. Ce naiba ai altceva mai bun de făcut, Jesse?

— Am de câştigat o pâine, nu? Eu nu am o slujbă de fund puturos, să călăresc toată ziua însoţind nişte turişti înapoiaţi mintal. Între fraţi exista un fel de sâmbure de scandal şi cei doi se înţepau într-una, în timp ce soarele devenea mai puternic şi ceaţa se subţia. Apropiindu-se de una dintre micile cascade, căderea şi tumultul apei îi obligară să-şi strige prea tare înţepăturile, ca să mai merite oboseala.

Gull se decise să savureze din nou drumul călare şi se gândi la costumele albe, impermeabile, care îşi vor face în curând apariţia pe apă. Vremea se putea întoarce, îşi spuse el, oricând putea ninge din nou, dar oamenilor le va plăcea, în mod sigur, să se strecoare în plute de cauciuc şi să-şi dea drumul în josul curentului.

Lui unul nu-i făcea nicio plăcere aşa ceva.

Să călărească, da, să pescuiască, asta avea un sens. Dacă ar putea găsi o femeie care să le aprecieze pe amândouă şi ar face împreună o pereche potrivită, s-ar însura cu ea într-o clipă.

Luă o gură adâncă, mulţumită, de aer proaspăt, care începea să se încălzească şi zâmbi fericit, uitându-se la un păstrăv care sări afară din apă. Peştele sclipi, lucios ca argintăria bună pe care o folosea mama lor de Crăciun, apoi se scufundă înapoi în apa agitată.

Ochii lui urmară vălurelele până la albul înspumat al cascadei. Clipi des, în timp ce părul de la ceafă i se făcea măciucă.

— Cred că e ceva acolo, în cascada de acolo.

— Eu nu văd nimic.

— Dacă tu nu vezi nimic, nu înseamnă că nu văd nici eu. Ignorându-şi fratele, Gull îşi îndreptă calul mai aproape de mal.

— Dacă ajungi în apă, eu n-o să vin după tine, să ştii.

Poate că nu era decât un bolovan, îşi spuse Gull şi o să se simtă ca un idiot şi va trebui probabil să suporte furia lui Jesse, tot restul drumului. Dar nu părea a fi un bolovan. Părea mai curând a fi prima jumătate a unui bocanc.

— Eu cred că e un bocanc. Îl vezi, Cy?

— Nu-mi dau seama. Cy se mai uită odată, nu foarte interesat, cu ochii umbriţi de borul pălăriei.

— Poate că-i un bolovan.

— Eu cred că-i o gheată.

— Anunţaţi imediat media aia nenorocită, spuse Jesse ridicându-se puţin ca să-şi frece fundul bătătorit. Titlu: „Un turist cretin şi-a pierdut o gheată în Spearfish Creek”.

— Dacă un turist cretin şi-a pierdut o gheată, atunci ce caută gheata acolo? De ce nu pluteşte la vale, împinsă de torent? Un cretin, mormăi Gull în timp ce-şi scotea binoclul.

— Pentru că e un nenorocit de bolovan. Sau poate e gheata unui cretin, care s-a înţepenit într-un nenorocit de bolovan. Prostii. Mie-mi vine să mă uşurez.

În timp ce se uita prin binoclu, faţa lui Gull devenea tot mai albă.

— Ah, Iisuse. Sfântă Fecioară. Eu cred că e cineva în gheata aia. La naiba, Jess. Văd ceva sub apă.

— Aiureli, Gull.

Gull îşi lăsă jos binoclul şi se uită la fratele lui.

— Arăt eu ca şi cum aş vorbi aiureli?

Studiind faţa fratelui său, Jess strânse din dinţi.

— Păi atunci să ne uităm mai de aproape. Priponiră caii.

Gull se uită la ajutorul de şerif – la constituţia lui costelivă

— Şi-şi dori să nu se fi simţit obligat.

— Eu sunt cel mai bun înotător aici. Mă duc eu acolo.

Respiraţia căreia îi dădu Cy drumul trăda atât resemnare cât şi nervozitate.

— Asta este treaba mea.

Poate fi treaba ta, spuse Jesse în timp ce-şi pregătea funia, dar Gull înoată ca o afurisită de vidră. Apa este destul de iute, aşa că trebuie să ne asigurăm. Gull, eşti un fund, dar eşti fratele meu şi n-am de gând să mă uit la tine cum te îneci.

Înfrângându-şi nervozitatea, Gull se dezbrăcă până la chiloţi, lăsându-l pe fratele lui să-i înfăşoare funia în jurul taliei.

— Pun pariu că apa asta e a naibii de rece.

— Tu eşti cel care a trebuit neapărat să vadă ceva.

Cum la asta nu mai avea argumente, Gull coborî malul, înaintând peste bolovani şi prin noroi şi se uită la apa iute. Se uită înapoi, se asigură că fratele lui prinsese bine funia.

Şi intră în apă.

Al naibii de rece! Slăbeşte puţin funia! strigă el uitându-se înapoi.

Înotă împotriva curentului, gândindu-se că degetele de la picioare i se vor învineţi şi vor pica. Chiar şi cu funia, tot era aruncat în bolovani dar reuşea să se îndepărteze din nou de ei.

Intră sub apă, luptând, luptând împotriva curentului şi în apa asta limpede ca ginul văzu că avusese dreptate. În ghetele acelea era cineva.

Ieşi din nou la suprafaţă, înecându-se, bătând apa.

— Trage-mă înapoi. Ah, Iisuse Christoase, trage-mă înapoi!

În cap îi uruia panica, în stomac îl încerca greaţa. Bătând apa, înghiţind-o, înecându-se din nou, se baza pe fratele lui că o să-l aducă înapoi la mal.

Înotă spre o stâncă, vărsă apa şi micul-dejun până când nu mai putu decât să zacă întins, gâfâind.

— L-am văzut. L-am văzut. Ah, Dumnezeule, l-au mâncat peştii, l-au mâncat faţa.

— Sună la secţie, Cy. Sună. Jesse îşi dădu drumul în jos prin alunecare, ca să pună peste fratele său o pătură de şa.

Vorba s-a răspândit aşa cum se răspândeşte vorba. Coop a auzit din trei surse despre descoperirea lui Gull, cu detalii diferite, înainte ca Willy să vină după el, la grajduri.

— Ai auzit.

— Da. Mă duc să văd ce face Gull.

Willy dădu din cap. Vocea lui era în continuare groasă, dar se simţea mai bine.

— Este destul de marcat. Mă duc să-i iau o declaraţie, dacă vrei poţi să vii cu mine. Adevărul este, Coop, că ţi-aş fi recunoscător dacă ai veni. Nu doar pentru că lucrează cu tine. Am mai avut eu crime şi înainte, dar nu ca asta. O să avem multe degete în plăcintă. Dar eu aş vrea să le am pe ale tale – neoficial.

— Vin şi eu după tine. Ai anunţat-o pe soţia lui Tyler? Gura lui Willy se strânse.

— Da. A fost partea cea mai grea. Presupun că ai avut şi tu partea ta de asemenea anunţuri, la vremea ta.

— A fost partea cea mai grea, consimţi Coop. Am auzit mai multe variante. Ai aflat cauza morţii?

— O să ne spună legistul. A stat ceva vreme în apă ştii ce se întâmplă acolo, dar nu a fost nici cădere şi nici afurisiţii ăia de peşti nu i-au tăiat beregata. Şi nici nu i-au scufundat trupul. Apa mare nu l-a ridicat la suprafaţă şi dacă Gull nu ar fi avut ochi de vultur, Dumnezeu ştie când am fi dat de el.

— Ce a folosit?

— Sfoară de nailon şi pietre. Iar după locul în care se afla, ticălosul ăla a trebuit să intre în apă, să facă asta.

Ticălos bolnav, i-a luat portofelul, ceasul, sacul, haina, cămaşa. L-a lăsat doar în pantaloni şi ghete.

— Probabil că nu erau numărul lui. Altfel le-ar fi luat. De ce să fi irosit ceva?

Gull avea un apartament micuţ în partea cealaltă a oraşului, deasupra unui bar cu grill. Apartamentul strâmt mirosea ca el – a cai şi a piele – şi era mobilat ca un dormitor de colegiu. Cu vechituri de la părinţii lui, de la fratele lui, de la oricine altcineva a vrut să-şi schimbe un scaun sau o masă. A deschis Jesse, care era acolo uitând că trebuia să-şi câştige existenţa. Nu se îndepărtase mai mult de câţiva metri de fratele său, de la ieşirea acestuia din Spearfish Creek.

— Încă mai tremură. Mă gândeam să-l duc la mama, să-l răsfeţe puţin.

— Nu-i o idee rea, spuse Willy. Acum o să-i iau declaraţia. Pe a ta o am deja, deşi n-ar fi rău să, te mai gândeşti, poate-ţi mai aminteşti ceva.

— Am pus de cafea. Nu i-a fost prea bine acolo. Dumnezeu ştie cum o s-o înghită, dar asta avem, acum.

— N-aş zice nu la o cafea. Willy traversă încăperea spre canapeaua zdrenţuită pe care stătea Gull, cu capul în mâini.

— Încă mai văd totul în capul meu. Nu l-am putut scoate de-acolo.

— Ai făcut un lucru greu, azi. Ai făcut ce trebuia.

— Nu mă pot împiedica să nu-mi doresc să fi văzut altcineva gheata aia afurisită ieşind din apă. Gull se uită în sus şi-l văzu pe Coop.

— Ei, şefu'. Vroiam să vin la tine, dar…

— Nu-ţi face griji pentru asta. Ce-ar fi să-i spui totul lui Willy? Povesteşte exact cum a fost. O să te simţi mai bine, după asta.

— Ţi-am spus – i se adresă el lui Willy – şi le-am spus şi rangerilor. Gull expiră adânc şi se frecă pe faţă.

— Bine. Mergeam de-a lungul râului, începu el.

Coop rămase tăcut, lăsându-l pe Willy să pună întrebări, când acestea trebuiau puse. Bău cafea de cowboy, în timp ce Gull scotea din el toate detaliile.

— Ştii cât de clară e apa. Chiar şi după furtună, este bună şi limpede. M-am scufundat pentru că nu puteam vedea bine din cauza spumei făcută de apele cascadei. Atunci am văzut bine. Un singur picior îi ieşise afară, ştii. Probabil că ploaia a făcut asta. Nu avea cămaşă pe el, doar pantalonii şi cizmele. Şi fuseseră peştii la el. Faţa lui…

Ochii lui Gull se umeziră când se uită din nou la Coop.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu este ca în filme. Nu este ca nimic altceva. Nici măcar nu puteam şti precis dacă era el – cel pe care-l căutam. Nu, din fotografia pe care o aveam. Din cauza peştilor. Am ieşit la suprafaţă, dar am înghiţit o găleată de apă. Cred că am strigat ca o muiere, acolo sub apă şi am înghiţit o găleată. Nu-mi puteam mişca picioarele. Jesse şi Cy au trebuit să mă tragă de sfoară.

Îi zâmbi slab fratelui său.

— Mi s-a făcut rău cât la doi câini – poate că nu chiar atât de rău cum ai vomat tu când ai mestecat tutun, şefu', dar destul de al naibii de rău. Cred că stârneam atâta milă, încât Jesse nici măcar nu s-a mai burzuluit la mine, pentru asta.

— Eu am vrut să ne întoarcem, spuse Jesse. Înjuram şi bombăneam. Ziceam că tipul, cel pe care la găsit Gull mort, era un idiot. Acum îmi pare rău pentru asta.

Afară, Willy îşi umflă obrajii, pufăind.

— E ceva distanţă între drum şi locul unde a sfârşit Tyler.

Un spaţiu vast, în care a putut da peste asasinul lui.

— Chiar crezi că Tyler s-a îndepărtat aşa de mult de potecă?

— Nu, nu cred. Nu de unul singur, dacă asta vrei să spui. Ceva, da, dar avea harta la el, avea telefonul. Eu cred că a fost dus atât de departe, asta cred eu.

— Sunt de acord cu tine. Tipul nu vroia să i se găsească prea repede cadavrul şi nici nu vroia să fie găsit prea. Aproape de teritoriul lui. Să hăituieşti vânatul departe de… Habitatul tău, spuse el gândindu-se la Lil. Ucide-l, debarasează-te de el şi întoarce-te în teritoriul tău.

— Cred că i-a luat ceva timp. Ore, probabil. Ticălosul a avut noroc cu ploaia.

— Nu poate avea mereu noroc.

— În clipa de faţă, căutăm un subiect neidentificat. Nu putem lega uciderea lui Tyler de ce i s-a întâmplat lui Lil sau de celelalte crime pe care le-ai dezgropat tu. Ce-o să fac eu, este să public fotografia lui Ethan, ca persoană de interes. Cy a păstrat locul cât de bine a putut. Este el verde ca o frunză de iceberg, dar nu este prost. Am făcut fotografii şi nu cred că o să cârâi dacă îţi strecor nişte copii.

— Nu o să cârâi.

— Divizia pentru Cercetări Penale perie acum scena. Nici ei nu sunt proşti. O scobitoare dacă i-a scăpat criminalului şi o vor găsi. Ne va ajuta, când o să ştim momentul morţii. Putem concepe câteva scenarii de reconstituire. Ascult orice idee ai, legată de asta. Să fiu al naibii dacă o să las pe cineva să-mi terorizeze prietenii şi să ucidă turişti.

— Atunci îţi dau chiar acum vreo două. Se ascunde. Are un loc, poate chiar mai multe, dar are unul în care-şi ţine grosul lucrurilor. Nu are multe lucruri. Trebuie să călătorească des şi nu prea încărcat. Când are nevoie de ceva, sau când vrea ceva, fură. De la turişti campaţi, de la oameni aflaţi în vacanţă, din case goale. Ştim că are cel puţin un pistol, deci are nevoie de muniţie. Vânează pentru hrană, sau jefuieşte taberele. Şi cred că stă cu urechea la

pământ. O să afle că aţi găsit cadavrul. Cel mai înţelept lucru pe care l-ar putea face ar fi să-şi amâne planurile, să o ia spre Wyoming, să se dea la fund, o vreme. Dar nu cred că o să facă asta. Are o agendă şi încă nu a terminat.

— O să-l căutăm, la sol şi din aer. Vârful cocoşelului dacă şi-l arată, l-am şi umflat.

— Ai primit ceva plângeri despre lucruri furate din tabere, de la drumeţi, din case, din prăvălii?

— Întotdeauna sunt. O să mă uit peste tot ce a apărut în ultimele şase luni. Poate că o să-mi permiţi să te fac adjunctul meu, o vreme?

— Nu. Nu mai vreau nicio insignă.

— Într-una din zilele astea, Coop, noi doi o să stăm la un pahar de bere şi o să-mi povesteşti de ce.

— Poate. Acum trebuie să mă duc la Lil.

— Treci pe la secţie să iei pozele alea. Cu sau fără insignă, tot o să te folosesc.

Când apăru la Lil, Coop purta de data aceasta, sub haină, pistolul lui de 9 mm. Îşi depuse în cabana lui Lil laptopul, dosarele pe care i le dăduse Willy şi trei cartuşiere de *rezervă*. După ce se mai gândi puţin, vârî în buzunar una dintre ele iar pe celelalte două le băgă într-unul din sertarele din debara.

Şi ridicând dintr-o sprinceană, scoase de aici o cămaşă de noapte din mătase neagră, cu dantela foarte fină, în locuri interesante.

Se întrebă de ce părea că Lil se îmbracă mereu în flanele.

Se mai uită la ceva roşu şi efectiv transparent, scuturâ din cap şi dădu drumul înapoi în sertar ţinutei negre.

Întors în bucătărie, îşi instală laptopul pe masa ei, scoase din rezerva ei două sticle cu apă, apoi ieşi să vadă cum avansau lucrările la sistemul de supraveghere.

Îşi petrecu puţin timp cu şeful lucrărilor, venit din

Rapid City şi se retrase *după* ee *omul înţelese că se* pricepea ceva la sisteme – şi înainte de a putea fi îmbrobodit să-i ajute la trasul firelor.

Vremea bună scosese lumea afară, observă el. Numără trei grupuri care făceau rondul habitatului. Iar autobuzul galben, mare, al şcolii spunea că mai erau încă şi alţii, pe domeniu. La centrul educaţional, presupuse el.

Lil îşi făcea mereu de lucru, ceea ce era bine. Dar nu mai rămăseseră decât câteva ore de lumină – iar ei aveau întâlnire.

Ataşă la camionetă trailerul ei pentru cai şi încărcă în el calul pe care i-l vându-se. Îl alese pe cel mai tânăr şi mai mare dintre caii rămaşi în grajd şi îl urcă şi pe acesta în trailer.

Se amuză că nimeni nu-l întreba nimic. Ori era prea familiar, ori prea ameninţător, dar internii îşi vedeau de treaba lor – iar din partea cealaltă a complexului, Tansy îi făcu prietenos cu mâna.

O singură întrebare adresată unui angajat în trecere şi află unde era Lil – la birouri. Conduse trailerul la cabană, apoi intră la ea.

— Coop. De la biroul ei, Mary îl salută absentă, din cap. Lil e la telefon, dar cred că e prinsă. Se uită spre birou, continuând cu glas scăzut.

— Ai auzit de crimă? E adevărat?

— Da, e adevărat.

— Bietul om. Biata lui soţie. Vine aici într-o mică vacanţă şi se întoarce acasă văduvă. De câte ori îmi spun că oamenii sunt, fundamental, buni şi decenţi, se întâmplă ceva care să mă convingă, de fapt, că prea mulţi dintre ei nu sunt deloc buni.

— Ai dreptate în ambele privinţe.

— Asta e problema, nu? Ah, prietenul tău – cel cu sistemul de alarmă – a sunat aici.

— Am vorbit cu el. În două zile veţi fi complet

securizaţi.

— Îmi pare bine să aud asta, dar e totuşi o ruşine. Să avem atâtea probleme şi cheltuieli din cauză că unii oameni nu sunt deloc buni.

— Este o investiţie necesară.

— Da. Gata, a terminat convorbirea. Intră repede, până nu mai sună pe cineva.

— Mary, ai vreo problemă dacă ţi-o răpesc pe Lil câteva ceasuri?

— Nu, dacă o duci undeva unde să nu muncească şi să nu-şi facă griji, ceea ce este singurul lucru pe care-l face de câteva săptămâni.

— Am înţeles.

— Să nu-i permiţi să spună nu, îi porunci Mary în timp ce Coop intra în biroul lui Lil.

Lil stătea la computer, cu degetele pe tastatură.

Coop se întrebă dacă ştia cât de palidă era, sau cât de încercănată era.

— Cred că am intrat pe fir pentru un tigru.

— Nu e o propoziţie pe care o poţi auzi în fiecare zi.

— Boris e singur. O bombă cu striptease din Sioux City folosea un tigru bengalez ca parte din spectacol.

— Făcea şi el striptease?

— Ha, ha. Nu. Îl ţineau în cuşcă, sau legat de lanţ. Până la urmă li s-a închis prăvălia pentru abuz asupra animalelor. I s-au smuls ghearele şi a fost drogată. Şi Dumnezeu mai ştie la ce altceva a fost supusă. O s-o luăm aici.

— Bine, du-te după ea.

— Lucrez să ne-o aducă aici. Sunt multe de făcut. Forţez nota, pentru donaţii. A stârnit deja ceva vâlvă în media şi mă pot folosi de asta ca să mai punem mâna pe nişte bani. Nu trebuie decât să…

— Vino cu mine.

O văzu cum se tensionează.

— S-a întâmplat ceva? Altceva?

— Pentru următoarele două ore, să zicem, nu. Tigrul poate să aştepte. E încă lumină.

— Cooper, am de lucru. În centrul educaţional e un autobuz cu elevi, toată lumea se învârte peste tot, agăţându-se de alarme. Matt abia a terminat de cusut un cerb care a fost agăţat de o maşină, iar eu lucrez să o am pe Delilah aici, la începutul săptămânii viitoare.

— Presupun că Delilah este tigroaica, nu una dintre dansatoare. Şi eu am treabă, Lil, şi asta se va întâmpla aici, când ne întoarcem. Să mergem.

— Unde? Dumnezeule, Coop, un amărât a fost ucis şi aruncat în Spearfish. Cum să pot ieşi la o plimbare pe jos cu tine şi să discutăm… Orice?

— Nu mergem la o plimbare pe jos. Şi cred că o să recurgem la forţă. Coop ocoli biroul, o trase în sus de pe scaunul ei şi o ridică, depunând-o pe umărul lui.

— Ah, Dumnezeule! Lil dădu cu pumnul în spinarea lui.

Încetează! Este caraghios. Nu! Nu ieşi afară cu mine… Coop îi luă pălăria, în drum spre ieşire.

— Lipsim câteva ore, Mary.

Cu ochii râzând, Mary dădu solemn din cap, spre ei.

— În regulă.

— Dacă nu ne întoarcem până atunci, închizi tu, da?

— Nicio problemă.

— Încetează. Acesta este locul meu. Nu le spui tu angajaţilor mei… Nu ieşi afară din clădire. Cooper, ne faci pe amândoi să ne simţim prost.

— Eu nu mă simt prost. Coop ieşi, îndreptându-se spre camionetă. Dar tu o să te simţi, dacă nu rămâi acolo unde o să te aşez eu, pentru că o să te prind şi o să te depun înapoi la loc.

— Nu faci decât să mă înfurii.

— Pot trăi cu asta. Coop deschise portiera din

dreapta şi îi dădu drumul pe banchetă. Vorbesc serios, Lil, alerg după tine şi te aduc înapoi. Coop se întinse peste ea, îi prinse centura de siguranţă, apoi îi trânti pălăria în poală. Ochii albaştri ca gheaţa se întâlniră cu ochii cafenii.

— Stai unde te-am pus.

— Ah, o să stau. Stau pentru că nu o să facem circul ăsta aici. Nu am nevoie de o altă scenă.

— Foarte bine. Trânti portiera, ocoli prin faţă şi se aşează la volan.

— Mergem să călărim. Nu ne întoarcem până nu capeţi puţină culoare în obraji. Nu mă refer la culoarea furiei, adăugă el după ce-i aruncă o ocheadă.

— Furie o să fie tot ce-o să obţii.

— Asta mai vedem. O luă în jos, pe drum. Mergem la Rimrock. Îl putem considera un teren neutru. Şi la mile depărtare de locul unde a fost găsit Tyler.

— Care e rostul?

— Rostul este că ai nevoie de o pauză, ca şi mine de altfel.

Şi Lil, prea mult am amânat chestia asta.

— Eu decid când am nevoie de o pauză. La naiba, Coop, nu ştiu de ce ţii să mă enervezi în halul ăsta. Am şi aşa destule, fără să mă mai cert cu tine – şi ce bine ne era. Nu mai departe de azi-noapte.

— Azi-noapte erai prea frântă ca să te mai enervezi. Prefer să te enervez decât să te văd gata să izbucneşti în lacrimi, la gândul că trebuie să stai de vorbă cu mine.

— Am stat destul de vorbă cu tine. Lil îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, Iisuse Christoase, Cooper, a murit un om. A murit. Şi tu forţezi chestia asta? Să vorbim despre ce? Despre ce a fost şi s-a dus?

— Exact, a murit un om. Şi cel care a făcut asta te are pe tine în colimator. Ai nevoie de ajutor, dar nu ai încredere în mine.

Cu mişcări repezite, furioase, Lil îşi luă pălăria din

poală şi şi-o puse pe cap.

— Nu este adevărat.

— Ai încredere în mine să te ajut să-ţi securizezi locul. Ai suficientă încredere în mine ca să te culci cu mine. Dar în străfundurile tale, nu ai încredere în mine. Amândoi ştim asta.

Coop parcă maşina la locul de camping. Descărcară caii împreună, în tăcere.

— O putem lua pe bucla de jos. E drumul mai scurt.

— Nu-mi place să fiu manipulată în felul ăsta.

— Nu te condamn. Dar nici nu-mi pasă.

Lil urcă pe cal şi-şi întoarse calul în direcţia drumului.

— Poate că femeile pe care le-ai avut îţi. Tolerau chestiile astea. Dar eu, nu. Niciodată. O să ai cele două ore pentru că eşti mai mare şi mai puternic – şi pentru că nu vreau să mă dau în spectacol în faţa angajaţilor mei, a internilor, a vizitatorilor. După care, gata, Cooper. Cu asta s-a terminat totul.

— După ce capeţi puţină culoare în obraji, după ce ţi se mai limpezesc puţin ochii de griji, o să limpezim şi aerul dintre noi. Iar dacă după asta o să zici că s-a terminat, aşa o să fie. Deschise poarta pentru vite ca să poată trece, apoi o închise înapoi, în urma lui.

— Poţi să-mi spui tot ce ştii despre James Tyler. La altceva nu mă prea pot gândi. Nu ştiu cum ai crezut că aş putea.

— Bine, haide să terminăm şi cu asta.

În timp ce călăreau spre marginea canionului, îi povesti toate detaliile pe care şi le aminti. Vorbi despre moarte şi despre crimă, pe drumul care îi ducea întortocheat printre pini şi plopi tremurători, unde ciocănitoarele zburdau printre copaci.

— Gull e bine?

— O vreme, de câte ori o să închidă ochii, o să-l vadă

pe Tyler aşa cum l-a găsit acolo. Nu o să aibă somn, iar când o să adoarmă, o să aibă coşmaruri. Apoi o să treacă şi asta.

— Aşa era şi la tine?

— Şi eu am văzut-o multă vreme pe Melinda Barrett. Prima oară când am văzut un cadavru, după ce mi-am pus uniforma, a fost la fel de cumplit. Apoi… Coop ridică din umeri.

— A devenit rutină?

— Nu. A devenit o meserie, dar niciodată aşa ceva nu devine rutină.

— Eu încă o mai văd, uneori. Chiar înainte de a începe toate astea. Crezusem că am uitat, dar apoi m-am trezit din nou, rece şi transpirată, cu ea în minte.

Mai calmă acum, Lil se întoarse spre el şi ochii li se întâlniră.

— Am trăit împreună un lucru cumplit, în tinereţea noastră. Am trăit multe, împreună. Greşeşti când spui că nu am încredere în tine. Şi greşeşti când crezi că manipularea mea este calea de a obţine tot ce vrei.

— Tu eşti ceea ce vreau, Lil. Tu eşti tot ce mi-am dorit eu dintotdeauna.

Culoarea îi îmbujoră într-adevăr obrajii când îşi întoarse brusc capul spre el.

— Du-te naibii.

Îşi împunse calul, luând-o la trap.

PARTEA A TREIA
SPIRITUL

Nimic în lume nu rămâne singur;

Printr-o divină lege, totul într-un spirit se-ntâlneşte, se-mpreună.

PERCY BYSSHE SHELLEY

Rahat, îşi spuse Coop. Şi o lăsă să se îndepărteze. Poate că aşa o să se elibereze de tensiunea nervoasă, poate că nu, dar furia era mai bună decât epuizarea. Avea

nevoie să călărească, îşi spuse el, avea nevoie să respire şi ea puţin. Aerul era plin de parfum de salvie şi ienupăr, în timp ce deasupra lor un vultur zbura în cerc, pornit la vânătoare. Auzi dintr-un desiş de ceanothus gata să-şi deschidă mugurii, darabana unei potârnichi, probabil.

Furioasă sau nu, ştia că ea va asimila toate acestea şi că îi va fi mai bine, după aceea.

Poate că nu o să ridice capul să se uite la uliu, dar ştia precis că se afla acolo.

Când în sfârşit încetini, o prinse din urmă. Nu, decise el, încă nu dăduse aburul afară. Continua să fie la fel de furioasă.

— Cum ai putut să-mi spui asta? „Tot ce ţi-ai dorit vreodată”? Tu m-ai părăsit pe mine. Tu mi-ai sfâşiat inima.

— Avem amintiri diferite aici, pentru că eu nu-mi amintesc ca cineva să fi părăsit pe cineva. Şi în mod categoric, nu păreai să fi avut inima sfâşiată când am decis împreună că povestea cu distanţa nu va funcţiona.

— Când ai decis tu. Am ajuns la jumătatea drumului spre New York ca să te văd, să fiu cu tine. Am vrut să fac tot drumul, să stau cu adevărat o vreme pe terenul tău, cu tine. Acolo unde era locul tău. Dar tu nu ai vrut asta.

Ochii acei întunecaţi îl străpunseră ca nişte cuţite letale.

— Presupun că ţi-ai spus că ar fi mai greu să scapi de mine dacă stăteam cu tine, în apartamentul tău din New York.

— Iisuse Christoase, Lil, nu aş fi vrut niciodată să scap de tine. Nu a fost aşa.

Ochii aceia îl răneau, împroşcându-l cu sânge pe care ea nu-l putea vedea.

— Şi cum naiba a fost, din perspectiva ta? Mi-ai spus că nu mai puteai continua aşa, că aveai nevoie să te concentrezi asupra propriei tale vieţi, asupra carierei tale.

— Am spus noi nu puteam, noi aveam nevoie.

— Ah, rahat! Rocky tresări puţin, deranjat de ton, de nervi. Lil îl stăpâni fără niciun semn de efort. Nu aveai dreptul să vorbeşti în numele meu sau al sentimentelor mele. Nici atunci şi nici acum.

— Atunci însă nu ai spus asta, să fiu eu al naibii. Calul lui începu să danseze, la fel de agitat ca şi Rocky. Coop îl linişti, dând să se întoarcă astfel încât să fie faţă în faţă cu Lil. Dar Lil porni la trap. Din nou. Strângând din dinţi, Coop îşi îndemnă calul să o urmeze.

— Ai fost de acord cu mine, adăugă el enervat de tonul de apărare din glasul său.

— Ce naiba ar fi trebuit să fac? Să mă arunc în braţele tale şi să te implor să rămâi cu mine, să mă iubeşti?

— De fapt…

— Am condus tot drumul până la nenorocitul ăla de hotel din Illinois, eram înnebunită. Mi se părea că trecuseră ani de când nu ne mai văzusem şi mi-era teamă că nu o să-ţi placă părul meu, rochia mea. Prostii. Şi mă durea efectiv dorinţa de a te vedea. Efectiv mă durea. Până şi degetele de la picioare mă dureau.

— Lil…

— Şi în clipa în care te-am văzut, am ştiut că ceva nu era în regulă. Ai ajuns acolo înaintea mea – ţi-aminteşti? Te-am văzut traversând parcarea, ieşind din micuţul restaurant.

Vocea i se schimbă. Furia i se scurgea din ea, făcând loc nefericirii. Dacă furia îl rănise, nefericirea ei efectiv îl distrugea.

Nu spuse nimic, lăsând-o să termine. Deşi i-ar fi putut spune da, îşi amintea. Se vedea traversând peticul acela de parcare, îşi amintea de prima clipă când îi simţise prezenţa. Îşi amintea emoţia, nevoia, disperarea.

Totul.

— Nu m-ai văzut de la început. Iar eu am ştiut,

încercam să-mi spun că erau doar nervii, emoţia de a în fi revăzut. Doar că… Arătai altfel. Mai puternic, mai dur.

Eram altfel. Amândoi eram deja altfel.

Sentimentele mele nu se schimbaseră, nu ca ale laie.

Stai puţin. Stai puţin. Coop întinse mâna să-i apuce căpăstrul.

Am făcut dragoste aproape în clipa următoare în care am închis uşa camerei ăleia de motel. Şi am ştiut că aveai să pui capăt legăturii noastre. Crezi că nu-mi puteam da seama că dădeai înapoi, că te distanţai?

— Eu am dat înapoi? De câte ori ai făcut tu asta? De ce trecuse atâta vreme de când nu ne mai văzuserăm? întotdeauna exista un proiect, o călătorie pe teren, o…

— Dai vina pe mine?

— Nu despre vină e vorba, începu el, dar Lil îşi întoarse brusc calul care se dădu într-o parte.

Luptând să rămână calm, Coop descălecă să liniştească ambii cai.

— Trebuie să mă asculţi.

— Te-am iubit. Te-am iubit. Tu erai acela, tu erai singurul.

Aş fi făcut orice pentru tine, pentru noi.

— Asta este o parte a problemei.

— Faptul că te iubeam, era o problemă?

— Că ai fi făcut orice. Lil, doar… Stai naibii locului! O apucă de umeri când ea dădu să se îndepărteze din nou de el.

— Tu ştiai ce vroiai să faci cu viaţa ta. Ştiai ce vroiai j să faci şi făceai. Cea mai bună din clasă, diplome şi: oportunităţi. Erai vie, Lil. Erai exact acolo unde simţeai nevoia să fii, făceai exact ce simţeai nevoia 5 să faci. Eu nu puteam fi parte din asta şi sunt al naibii j de sigur că nu puteam intra în jocul ăsta.

— Acum pretinzi că m-ai părăsit şi mi-ai sfâşiat inima; pentru binele meu? Aşa ai ales să priveşti lucrurile?

— Aşa a fost, aşa este.

— Niciodată nu mi-am revenit după tine, ticălosule. Furie şi ofensă în orice părticică din ea – faţă, trup, voce.

— M-ai distrus. Ai luat ceva de la mine, ceva ce nu am mai putut niciodată căpăta înapoi, ceva ce n-am mai putut niciodată dărui altcuiva. Am rănit un om i bun, un om foarte bun, pentru că nu-l puteam iubi,; pentru că nu-i puteam dărui ceea ce merita să aibă, ceva ce tu ai aruncat la gunoi. Am încercat. Jean-Paul era perfect pentru mine şi ar fi trebuit să reuşesc să fac relaţia noastră să funcţioneze. Dar nu am putut, pentru că el nu erai tu. Şi el ştia asta, întotdeauna a ştiut. Iar acum vrei să-mi spui că m-ai părăsit spre binele meu?

— Eram copii, Lil. Nu eram decât nişte copii.

— Nu te-am iubit mai puţin, nu am suferit mai puţin pentru că aveam doar nouăsprezece ani.

— Tu erai pe cale să ajungi undeva. Îţi construiai o marcă. Eu trebuia să mi-o construiesc pe a mea. Aşa că da, am făcut-o pentru tine şi pentru mine. Eu nu aveam nimic să-ţi ofer.

— Rahat. Dădu să se smulgă din strânsoare, dar Coop o trase înapoi.

— Eu nu aveam nimic. Eu nu eram nimic. Nu aveam un ban, trăiam de la un cec la altul – dacă aveam noroc. Trăiam într-o mahala nenorocită, pentru că asta era tot ce-mi puteam permite şi munceam nopţile, când găseam ceva de lucru. Nu veneam des aici pentru că nu aveam bani de drum.

— Spuneai că…

— Am minţit. Am spus că eram ocupat sau că nu puteam obţine concediu. Ceea ce nu era chiar de tot o minciună, de vreme ce aveam două slujbe, când puteam găsi ceva suplimentar. Dar nu de asta nu veneam aici mai des decât am făcut-o. Îmi vândusem motocicleta pentru că nu mi-o puteam permite. Mi-am vândut şi sângele, ca să-mi

plătesc chiria pe câteva luni.

Dumnezeule, Coop, dacă lucrurile stăteau aşa de rău. De ce nu ai…

— De ce nu mi-am tapat bunicii? Pentru că ei îmi dăduseră deja un început şi nu aveam de gând să mai iau bani de la ei.

— Puteai veni acasă. Puteai…

— Să mă întorc aici ca un ratat, cu bani abia cât să-mi plătesc biletul de autobuz? Trebuia să fac ceva, să devin ceva, iar tu ar trebui să înţelegi asta. Când împlineam douăzeci şi unu de ani, trebuia să primesc nişte bani, o parte din fondul meu fiduciar. Aveam nevoie de ei ca să îmi pot plăti un loc decent în care să trăiesc, să am un respiro ca să pot munci, să-mi construiesc marca aceea. Dar tata mi-a tăiat banii, j Era furios că nu i-am respectat deciziile, planurile pe j care le făcuse pentru mine. Aveam ceva bani – cei pe care mi-i dăduseră bunicii – ce mai rămăsese din ei – economiile mele. Iar el mi-a îngheţat conturile.

— Cum?

— Asta a făcut. Cunoaşte oameni, cunoaşte sistemul. Adaugă la asta faptul că în colegiu mi-am făcut de cap, aruncând cu banii ca şi cum ar fi fost: confeti. Asta a fost vina mea, numai a mea, dar eram; tânăr, prost, plin de datorii şi el mă strângea de boaşe.

A crezut că până la urmă o să mă întorc pe făgaşul; dorit de el.

— Vrei să-mi spui că tatăl tău ţi-a tăiat toate resursele, chiar şi pe cele care erau ale tale, pentru că vroia să te faci avocat?

— Nu. A făcut asta pentru că vroia să deţină controlul, pentru că nu vroia – nu putea – să tolereze ca cineva să-i sfideze controlul.

Dar, îşi spuse în gând, poate că ea nu o să: înţeleagă niciodată aşa ceva.

Cum Lil asculta tăcută, Coop continuă.

— Banii sunt o armă şi el ştie cum să o folosească. Mi-ar fi dat ceva bani dacă eu… Mă rog, făcuse o listă cu condiţii, care nu mai contează acum. Trebuia să devin avocat, ceea ce însemna mult timp şi mulţi bani. Nu puteam să te las să vii la New York, să vezi cum trăiam. Trebuia să bag toţi banii pe care-i aveam în ce vroiam să devin. Trebuia să devin detectiv, ca să dovedesc că eram destul de bun. Iar tu, Lil, erai în plin avânt. Publicai articole, călătoreai, îţi continuai studiile academice. Erai uluitoare.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Aveam dreptul să ştiu ce se întâmpla.

— Şi dacă ţi-aş fi spus? Ai fi vrut să mă întorc aici şi poate că aş fi făcut-o. Fără nimic. Aş fi urât asta. Şi mai curând sau mai târziu, te-aş fi acuzat pentru asta. Sau poate că ai fi renunţat la tot şi ai fi venit tu la New York. Şi foarte curând, ne-am fi urât. Dacă ţi-aş fi spus, Lil, dacă ţi-aş fi cerut să rămâi cu mine până când reuşeam să fac ceva cu viaţa mea, nu ar mai fi existat Refugiul Chance Pentru Animale Sălbatice. Nu ai mai fi fost ceea ce eşti acum. Şi nici eu.

— Tu ai luat toate deciziile.

— Sunt de acord cu asta. Dar la timpul lor, ai fost de acord cu ele.

— Am spus că da, pentru că singurul lucru care-mi mai rămăsese era mândria.

— Atunci ar trebui să înţelegi că asta era tot ce aveam şi eu.

— Mă aveai pe mine.

Vroia să o atingă, doar cu degetele, pe obraz, să facă ceva ca să înlăture suferinţa din ochii ei. Dar nu asta era soluţia.

— Trebuia să devin cineva, pentru mine. Aveam nevoie de ceva de care să fiu mândru. Mi-am petrecut primii douăzeci de ani din viaţă tânjind după dragostea

tatălui meu, tânjind ca tatăl meu să fie mândru de mine. Şi mama, cred. Are un fel de a te face să doreşti încuviinţarea lui, pe care nu ţi-o oferă ca să ţi-o doreşti şi mai mult şi să simţi… Mai puţin, pentru că niciodată aceasta nu va veni. Tu nu ştii cum este.

— Nu, nu ştiu. Văzu în clipa aceea, cu atâta claritate, băiatul pe care-l văzuse ea prima oară. Ochii aceia, ochii aceia trişti şi furioşi.

— Eu nu am ştiut niciodată cum este să-i pese cuiva de mine, să mă simt mândru pentru ceva, până când nu am venit în vara aceea aici, la bunicii mei. După care, într-un fel, devenise chiar mai important să obţin asta de la părinţii mei. Mai ales de la tatăl meu. Dar niciodată nu aveam să o obţin.

Ridică din umeri, lepădându-se de ceva care trecuse de mult, ceva care nu mai avea importanţă.

— Când am înţeles asta, totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Poate că am devenit mai dur, Lil, dar am început să fac ceea ce vroiam eu, nu ceea ce vroia el. Eram un poliţist bun, ori asta conta. Când nu am mai putut fi poliţist, mi-am construit afacerea mea şi am fost un detectiv bun. Niciodată nu m-am gândit la bani, deşi permite-mi să-ţi spun că este al naibii de greu să nu ai nimic, să nu şti cu ce-ţi vei plăti chiria luna viitoare.

Lil se uită deasupra canionului, unde stâncile se înălţau cu o putere tăcută spre albastrul tot mai adânc al cerului.

— Crezi că eu nu aş fi înţeles toate astea?

— Nici eu nu înţelegeam jumătate din ele şi nu ştiam cum să-ţi spun. Te-am iubit, Lil. Te-am iubit în fiecare zi din viaţa mea, de la unsprezece ani. Coop băgă mâna în buzunar şi scoase moneda pe care i-o dăduse ea la sfârşitul primei lor veri.

— Te-am purtat cu mine în fiecare zi a vieţii mele. Dar a existat o vreme când am crezut că nu te meritam.

Mă poţi condamna pentru asta, dar realitatea este că amândoi a trebuit să ne construim drumul nostru. Nu am fi reuşit dacă nu ne-am fi lăsat să ne urmăm calea.

— Nu ai de unde să ştii asta. Şi nu ai avut dreptul să decizi pentru mine.

— Eu am decis pentru mine.

— Şi te poţi întoarce acum, după zece ani, când eşti tu pregătit? Iar eu trebuie să fiu de acord?

— Am crezut că erai fericită – şi crede-mă, gândul că îţi vedeai de drumul tău, că făceai ceea ce vroiai tu să faci, fără mine, sfâşia ceva în mine. De fiecare dată. De fiecare dată când auzeam despre tine, când auzeam despre renumele pe care ţi-l construiai singură, despre cum îţi construiai refugiul, sau despre plecările tale în Africa sau în Alaska. De cele câteva ori când te-am văzut, erai mereu ocupată. Plecai întotdeauna undeva.

— Pentru că nu puteam să stau în preajma ta. Mă durea.

La naiba.

— Ai fost logodită.

— Niciodată nu am fost logodită. Aşa spunea lumea. Am trăit cu Jean-Paul şi uneori călătoream împreună, când treburile noastre coincideau. Eu vroiam să-mi fac o viaţă. Vroiam o familie. Dar nu a mers. Nici cu el, nici cu nimeni altcineva.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, de câte ori auzeam despre el sau auzeam despre tine că ieşeai cu altcineva, muream. Am avut atâtea nopţi şi zile mizerabile, ore, ani, dorindu-mi să nu fi făcut ceea ce am crezut – şi încă mai cred – că a fost ce trebuia făcut. Mi-am spus că tu m-ai părăsit şi jumătate din timp te-am urât pentru asta.

— Nu ştiu ce vrei să spun, ce vrei să fac.

— Nici eu. Dar îţi spun acum că ştiu cine sunt, ce sunt şi că sunt mulţumit cu asta. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Iar acum? Fac ceea ce vreau să fac. O să le ofer

bunicilor mei tot ce am eu mai bun, pentru că asta mi-au oferit şi ei mereu. O să-ţi ofer ţie tot ce am eu mai bun, pentru că nu te las să mai pleci.

— Nu îţi aparţin, Coop.

— Atunci o să am grijă să fie aşa. Dacă pentru moment tot ce pot să fac este să te ajut, să mă îngrijesc de siguranţa ta, să mă culc cu tine şi să fiu sigur că ştii că nu plec nicăieri, este perfect. Mai curând sau mai târziu o să fii din nou a mea.

— Nu mai suntem ceea ce am fost.

— Suntem mai mult decât am fost. Şi aşa cum suntem, încă ne potrivim.

— De data asta decizia nu-ţi va mai aparţine numai ţie.

— Încă mă mai iubeşti.

— Da, te iubesc. Se uită la el, îl studie cu ochi care erau deopotrivă limpezi şi insondabili. Şi am trăit multă vreme ştiind că dragostea nu este suficientă. M-ai rănit mai mult decât m-a rănit vreodată altcineva, mai mult decât ar fi putut vreodată, altcineva. Chiar dacă aş şti de ce, asta nu ar face lucrurile mai bune sau mai rele. Este greu de spus.

— Eu nu caut ceea ce este uşor. Am venit aici pentru că bunicii mei *aveau nevoie* de mine. Şi eram pregătit să plec. Mă aşteptam să te găsesc în pragul căsătoriei. Mi-am spus să înghit şi asta. Dar a fost norocul meu. Şi din punctul meu de vedere şi al tău.

Acordă-ţi timpul necesar, dacă simţi nevoia asta. Eu nu plec nicăieri.

— Aşa spui într-una. Se dădu înapoi, o porni spre cai, dar Coop o luă de braţ întorcând-o spre el.

— Cred că trebuie s-o spun până când o să mă crezi. Ascultă-mă, Lil. Ştii în câte feluri te poate lovi dragostea? Te poate face fericit sau nefericit. Îţi poate face rău la stomac sau îţi poate răni inima. Face totul mai luminos şi

mai conturat, sau estompează în ceaţă toate marginile. Te poate face să te simţi ca un rege sau ca un nebun. Când este vorba de tine, dragostea mă loveşte în toate felurile.

O trase spre el să-i ia gura, să cedeze acestei dorinţe nesfârşite, în timp ce vântul mătura aerul cu parfumul de salvie.

— Iubirea pentru tine a făcut un bărbat din mine, spuse el dându-i drumul. Bărbatul este cel care se întoarce acum.

— Încă îmi mai faci genunchii să mi se înmoaie şi încă îţi mai doresc mâinile pe mine. Dar asta este singura mea certitudine.

— Este un început.

— Trebuie să mă întorc.

— Ţi-a revenit culoarea în obraji şi nu mai arăţi aşa de obosită.

— Bravo, uraaa! Lil urcă pe cal. În clipa asta sunt furioasă pe tine în atâtea feluri, pe atâtea planuri.

Îi studie faţa în timp ce se arunca în şa.

— Niciodată nu ne-am certat atât, prima oară. Eram prea tineri şi prea în călduri.

— Nu, nu ne-am certat atât de mult pentru că tu nu erai aşa un ticălos.

— Nu cred că asta este.

— Poate că ai dreptate. Poate că erai exact la fel de ticălos ca acum.

— Îţi plăceau florile. Întotdeauna îţi plăceau când plecam în drumeţie şi florile de câmp erau în toi. Trebuie să-ţi aduc flori.

— Oh, da, asta va face totul prefect. Tonul ei era la fel de tăios ca un ienupăr în plină secetă. Eu nu sunt una dintre femeile tale de la oraş, care pot fi cumpărate cu un buchet de trandafiri la modă.

— Nu ştii nimic despre femeile mele de la oraş. Ceea ce probabil că te frământă.

— De ce, mă rog? Mulţi bărbaţi… Mi-au adus flori, după tine.

— Bine, un punct pentru tine, aici.

— Ăsta nu este un joc, sau o glumă, sau o competiţie.

— Nu. Dar Lil vorbea cu el şi consideră asta un punct câştigat. În momentul ăsta, trebuie să cred că e vorba doar de destin. Am muncit din greu ca să pot trăi fără tine. Şi iată-mă aici, exact înapoi, în punctul de unde am pornit.

Lil tăcu în timp ce caii lor înaintau prin iarba înaltă, înapoi spre potecă.

Cât timp încărcară caii şi asigurară uşa, Coop nu mai spuse nimic. Se instală la volan, porni motorul şi se uită la profilul ei.

— Mi-am adus câteva lucruri. Am de gând să stau la tine, cel puţin până când îl vor prinde pe Howe, Mâine o să-mi mai aduc nişte lucruri. Am nevoie de un sertar, de un loc în debara.

— Poţi avea şi un sertar şi un loc în debara. Numai să nu îţi închipui că asta înseamnă altceva decât că vreau să fie un lucru cât mai convenabil pentru tine, pentru că îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău.

— Şi pentru că îţi place să faci sex.

— Şi pentru că îmi place să fac sex, spuse ea foarte rece.

— O să trebuiască să lucrez puţin cât timp stau la cabană. Nu cred că te aranjează masa din bucătărie, îmi trebuie un alt loc unde să-mi pun laptopul.

— Poţi sta în living.

— Perfect.

— Nu-mi spui cum a fost ucis James Tyler pentru că îţi închipui că nu pot suporta să aud?

— Au fost alte lucruri despre care vroiam să vorbim.

— Nu sunt fragilă.

— Nu, dar te uzează. Se aşteaptă rezultatul de la autopsie, dar Willy mi-a spus că i-a tăiat gâtul. Nu mai

avea decât pantalonii şi cizmele pe el – ceea ce mă face să cred că asasinul şi-a spus că se poate folosi de cămaşa, jacheta şi căciula lui. I-a luat ceasul, portofelul. Probabil că i-a distrus mobilul, sau poate că Tyler şi l-a pierdut pe drum. I-a scufundat trupul îngreunându-i-l cu pietre. A durat ceva să-l care la râu, în locul acela, să-l fixeze. Dar ploaia a schimbat puţin lucrurile şi l-a ridicat la suprafaţă ca să-l vadă Gull.

— Probabil că a avut mai mult noroc când a scăpat de alte cadavre.

— Da, aşa cred.

— Deci, dacă el este cel care a omorât-o pe Molly Pickens, înseamnă că nu s-a dat la fund şi nici nu a fost la pârnaie, aşa cum ai crezut tu, sau nu pentru durata de timp la care te-ai gândit tu. El doar face mereu altfel. Lasă unele trupuri pentru animale, trupuri care pot fi găsite sau care au fost găsite. Le ascunde pe altele.

— Aşa se pare.

Lil dădu încet din cap, ceea ce îi spunea lui Coop că se gândea la ceva.

— Iar asasinii care fac asta, ucigaşii în serie care îşi schimbă locul, care călătoresc, care ştiu cum să se ascundă şi să treacă neobservaţi, care au o anumită măsură de control, nu sunt întotdeauna prinşi.

— Ai citit mult.

— Asta fac când am nevoie de informaţii. Tipii ăştia sfârşesc cu nume fictive şi poate cu un film artistic. Zodiac, Green River. Totuşi, ei simt uneori nevoia să provoace poliţia sau au nevoie de media, de popularitate. El, nu.

— Nu este vorba de glorie sau de recunoaştere. Este vorba de muncă. Este ceva personal, iar el tocmai în asta îşi găseşte satisfacţie. Orice crimă dovedeşte că este mai bun decât victima lui. Mai bun decât tatăl lui. El vrea să dovedească ceva. Eu ştiu ce înseamnă asta.

— Coop, tu te-ai făcut poliţist ca să fii un erou?

Buzele lui Coop se curbară.

— La început? Da, poate. Mă simţeam total nelalocul meu, în scurta mea trecere prin colegiu. Nu încercam să-mi găsesc locul, eram efectiv unde nu trebuia. Singurele lucruri pe care le-am învăţat despre lege au fost acela că nu vroiam să mă fac avocat, dar că legea era fascinantă. Deci, trebuia să intru în forţele care apărau legea.

— Să lupţi împotriva crimei, în canioanele urbane.

— Am iubit New York-ul. Încă îl mai iubesc, spuse Coop degajat. Şi evident, îmi închipuiam că o să vânez băieţii răi ca să protejez populaţia. Am descoperit repede că treaba asta înseamnă multă alergătură, mult stat în fund, multă hârţogăreală, mult bătut pe la uşi. Este multă plictiseală, în raport cu momentele de absolută teroare. Am învăţat să fiu răbdător. Am învăţat cum să aştept şi ce înseamnă să protejezi şi să serveşti. Apoi, pe data de 11 septembrie, totul s-a schimbat.

Lil se întinse şi îşi puse o mână pe mâna lui, uşor, scurt. Dar în atingerea aceea era totul. Alinare, înţelegere, compasiune.

— Am fost cu toţii îngroziţi până când am *aflat că* nu ţi se întâmplase nimic.

— Nu lucram în ziua aceea. Când am ajuns acolo, căzuse deja al doilea turn. Nu faci decât ceea ce trebuie să faci, ceea ce poţi.

— Eram la cursuri când am auzit că un avion a lovit unul din turnuri. Nimeni nu a ştiut la început ce se întâmplase. Şi atunci… Totul s-a oprit. Nu a mai existat nimic altceva decât asta.

Coop scutură din cap, ca să nu permită imaginilor să se contureze din nou în mintea lui, imagini cu ce a văzut şi cu ce a făcut, imagini cu ce nu a putut să facă.

— L-am cunoscut pe unii dintre poliţiştii şi pompierii care au intrat acolo. Oameni cu care lucrasem, sau cu care ieşeam, cu care băteam mingea. S-au dus. După asta, nu

m-am mai gândit că aş putea ieşi vreodată din poliţie. Devenise un fel de misiune. Erau oamenii mei, oraşul meu. Dar când a fost ucisă Dory, totul s-a terminat. Ca şi cum cineva ar fi tăiat curentul. Nu mai puteam rămâne. Această pierdere a fost, alături de pierderea ta, cea mai grea.

— Te-ai fi putut transfera în altă parte.

— Asta am şi făcut, în felul meu. Cred că simţeam nevoia să construiesc ceva în loc. Să construiesc ceva, din moarte şi din durere. Nu ştiu, Lil. Am făcut ce a venit de la sine. Şi a funcţionat.

— Dacă Sam nu ar fi avut accidentul, ai mai fi fost încă acolo.

— Nu ştiu. Oraşul şi-a revenit şi mi-am revenit şi eu. Îmi terminasem treaba acolo şi începusem deja să-mi fac planuri să mă întorc aici, înainte de accident.

— Înainte?

— Da. Îmi doream linişte.

— Având în vedere ce s-a întâmplat, nu prea ai avut parte de ce ţi-ai dorit.

Coop se uită la ea.

— Nu, încă.

Se întunecase aproape, când Coop coti spre drumul către ea. Umbre lungi, la capătul unei zile lungi.

— Eu mă duc să ajut la hrănirea animalelor. După care o să mai am ceva de terminat.

— Şi eu. Coop se întinse înainte ca Lil să apuce să deschidă portiera şi îi prinse ceafa în mână.

— Aş putea spune că îmi pare rău, dar nu îmi pare, pentru că tu eşti aici. Ţi-aş putea spune că nu te voi mai răni niciodată, dar o voi face. Ceea ce îţi pot spune, este că te voi iubi până la sfârşitul vieţii mele. Poate că nu este de ajuns, dar altceva nu am să-ţi ofer, în clipa asta.

— Iar eu îţi spun că îmi trebuie puţin timp să mă gândesc, să mă adun, timp să-mi dau seama ce îmi doresc de data asta.

— Eu am timp. Acum trebuie să plec puţin în oraş. Ai nevoie de ceva?

— Nu. Avem totul.

— Mă întorc într-o oră. O trase spre el şi îşi apăsă gura de a ei.

Poate că munca îi venea în ajutor, recunoscu Lil. Era ceva de care să se sprijine, care să o ajute să continue, după o lovitură puternică. Şi trebuia făcută. Şi căra mâncare pentru animalele care strigau în cor. Îl privi pe Boris aruncându-se asupra hranei lui, sfâşiind-o. Şi îşi spuse că dacă totul va fi bine, într-o săptămână va avea companie.

O altă gaură în cureaua refugiului, într-adevăr, reflecta ea. Dar mai important pentru ea era faptul că un alt animai abuzat îşi va avea adăpostul lui, libertatea – atâta cât îi putea ea oferi – şi îngrijire.

— Şi cum a fost aventura?

După zâmbetul de pe chipul lui Tansy, Lil concluzionă că prietena ei fusese martoră la umilitoarea ei ieşire, de mai devreme. Iar cei care nu au văzut-o efectiv, au auzit despre ea.

O s-o încaseze Coop pentru asta.

— Bărbaţii sunt nişte idioţi.

— Destul de adevărat, dar noi îi iubim tocmai pentru asta.

— A decis să se comporte ca un om al peşterilor, ca să îmi poată spune de ce mi-a vârât pumnalul în inimă, în ziua aceea. A făcut-o din mândrie bărbătească şi spre binele meu şi alte motive de rahat, pe care – auzi

— Eram prea tânără şi visătoare pe vremea aceea ca să le intuiesc sau ca să le înţeleg. Mai bine să mă sfâşie în bucăţi, decât să discute cu mine, corect? Ticălos prost.

— Ei!

— S-a gândit vreodată ce mi-a făcut? Cât de mult m-a rănit? Că eu îmi spuneam că nu eram destul de bună

pentru el, că îşi găsise pe altcineva? Că mi-am petrecut aproape jumătate din viaţa mea încercând să mă eliberez naibii de el. Iar acum s-a întors şi Dumnezeule, Lil, am făcut totul numai pentru tine. Iar eu probabil că trebuie să sar în sus de fericire şi să-i fiu recunoscătoare?

— Nu ştiu ce să spun. Şi chiar dacă aş şti, probabil că n-aş spune.

— M-a iubit întotdeauna. Mă va iubi întotdeauna şi tra-la-la. Aşa că mă ridică de jos ca şi cum aş fi un pachet pe care-l poate lăsa şi ridica oricând vrea el, din nou pentru binele meu şi-mi trânteşte în poală toate astea. Dacă aş fi fost mai puţin bine crescută i-aş fi tras una în fund, pentru asta.

— În clipa asta nu pari foarte bine crescută. Lil pufni cu putere.

— Mă rog, sunt, dar m-a scos din sărite. În plus, aşa mă pot coborî la nivelul lui de Neanderthal. Sunt om de ştiinţă. Am un doctorat. Şi ştii ceva?

— Ce anume, doctore Chance?

— Gura! M-am gândit la toate astea, la el, la mine. Iar acum efectiv nu mai ştiu ce naiba să cred.

— Ţi-a spus că te iubeşte.

— Nu asta e ideea.

— Atunci care este? îl iubeşti. Mi-ai spus că te-ai despărţit de Jean-Paul pentru că îl iubeai în continuare pe Coop.

— M-a rănit, Tansy. M-a sfâşiat în bucăţele, din nou, doar spunându-mi de ce a făcut-o prima oară. Iar el un vede asta. Nu pricepe asta.

Tansy îşi petrecu un braţ pe după Lil, trăgând-o lângă ea.

— Eu înţeleg, draga mea. Eu chiar înţeleg.

— Pe plan intelectual şi eu pot totuşi înţelege. Dacă mă dau un pas înapoi şi privesc cu detaşare la tot ce mi-a spus, pot da din cap, plină de înţelepciune. Da, desigur, la

acest nivel, este rezonabil totul. Doar că eu nu sunt obiectivă. Nu pot fi. Nu dau doi bani pe rezonabilitate. Eram atât de patetic de îndrăgostită.

— Nu trebuie să-ţi pese de rezonabilitate. Nu trebuie să-ţi pese decât de ce simţi tu. Iar dacă îl iubeşti, îl ierţi, după ce-l laşi să sufere puţin.

— Ar trebui să sufere, stabili Lil. Nu vreau să fiu onestă şi iertătoare.

— La naiba, nu. Ce-ar fi să intrăm? Pot să pregătesc două mărgărită La-Naiba-Cu-Bărbaţii. Pot să rămân la tine peste noapte, cu ocazia asta îl pot evita şi pe prostul meu. Ne îmbătăm şi punem la cale complotul dominaţiei femeilor.

— Sună bine. Chiar mi-ar face bine chestia sta. Doar că vine şi el. Până când nu vom fi în siguranţă aici, aşa o să fie. Trebuie să mă descurc cu asta, într-un fel. În plus, eu nu mă pot îmbăta cu mărgărită La-Naiba-Cu-Bărbaţii – deşi tu eşti as la asta – pentru că am de lucru. Am de lucru, pentru că un idiot m-a luat pe sus, vreme de două ore.

Lil se întoarse şi îşi petrecu braţele pe după Tansy.

— Dumnezeule Mare, a murit un om şi soţia lui trebuie să fie distrusă. Iar eu stau aici, plângându-mi de milă.

— Nu poţi schimba nimic din ce s-a petrecut. Nu ai nicio vină.

— Pe plan intelectual, pot gândi şi eu aşa. Nu este vina mea, nu este responsabilitatea mea. James Tyler s-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Şi a fost locul nepotrivit şi momentul nepotrivit, pentru că maniacul acela s-a fixat asupra mea. Nu din vina mea, nu. Dar…

— Când gândeşti aşa, el marchează puncte. Tansy o întoarse ferm şi ochii li se întâlniră.

— Este vorba de terorism. Este un război psihologic. Te presează. Pentru el, Tyler nu însemna mai mult decât au însemnat puma sau lupul. Doar un alt animal care să fie

folosit împotriva ta. Nu-l lăsa să te copleşească.

— Ştiu că ai dreptate. Lil vroia să spună din nou „dar”. În schimb, o îmbrăţişă din nou pe Tansy.

— Teribil ce îmi prieşti. Chiar dacă nu conţii mărgărită.

— Noi suntem fetele deştepte.

— Suntem. Du-te acasă şi ocupă-te de prostul tău.

— Cred că asta o să trebuiască să fac.

Lil se uită la puiul de căprioară rănit – tratat, hrănit şi aflat în siguranţă, într-un spaţiu din zona animalelor mici. Dacă se vindecă, va putea fi eliberat în natură. Dacă nu… Mă rog, atunci îşi va avea propriul lui adăpost, aici.

Timpul ne va spune.

Mai petrecu o oră în biroul ei. Auzea camionete plecând, camionete venind. Personalul care pleca acasă, voluntarii care veneau să facă de gardă. În curând, îşi spuse ea, sistemul de pază va fi complet instalat şi ea va putea renunţa la ajutorul vecinilor şi al prietenilor. Acum însă nu putea decât să le fie recunoscătoare.

Ieşi afară, unde dădu imediat peste Gull.

— Gull, nimeni nu te aştepta în seara asta aici.

— Oricum nu aş fi reuşit să dorm. Este mai bine când faci ceva.

Poate că încă nu arăta el prea bine, dar ochii lui erau suficient de sănătoşi ca să pară letali.

— Aproape că sper ca ticălosul ăla să apară aici în noaptea asta.

— Ştiu că este cumplit, dar datorită ţie soţia lui ştie. Nu se mai întreabă. Dacă nu l-ai fi găsit tu, ar fi fost mai rău. Încă nu ar fi ştiut nimic.

— Willy mi-a spus că au venit băieţii ei. I-au venit fiii, aşa că nu mai este singură. Îşi strânse tare buzele, uitându-se în altă parte.

— Asta e bine. Nu trebuie să fie singură. Lil îl frecă uşor pe braţ, înainte de a pleca mai departe.

Când intră în cabană, Coop stătea pe canapea, cu laptopul pe măsuţă. Se întoarse puţin spre ea, indiferent – prea indiferent – în timp ce intra în cameră.

O fotografie, îşi spuse ea trăgând repede cu ochiul.

— Pot să fac un sandviş, spuse ea. Pentru altceva nu am timp. Trebuie să-mi preiau schimbul.

— Am luat eu o pizza, din oraş. E în cuptor, la cald.

— Perfect. E bună şi ea.

— Termin imediat aici. Mâncăm câte o felie şi preluăm primul schimb.

— La ce lucrezi?

— La nişte chestii.

Nemulţumită de non-răspunsul lui, Lil intră în bucătărie.

Acolo, pe masa ei, se afla o vază cu lalele galbene. Pentru că o făcură să o usture ochii şi îi înmuiară inima, se întoarse cu spatele la ele, ca să scoată farfurii. Îl auzi intrând, în timp ce se ocupa de pizza.

— Florile sunt frumoase. Mulţumesc. Dar nu rezolvă nimic.

— „Frumoase”, îmi ajunge. Trebuise să o vrăjească pe proprietăreasa florăriei, ca să redeschidă şi să i le vândă. Dar

„Frumoase” era destul de bine.

— Vrei o bere?

— Nu, rămân pe apă.

Se întoarse, în mâini cu cele două farfurii şi aproape că se lovi de el.

— Ce este?

— Am putea face o pauză, mâine. Te-aş putea scoate să mâncăm în oraş, să mergem poate la un film.

— Nici ieşirile nu rezolvă lucrurile. Şi nu cred că aş putea lipsi de aici prea mult. Nu acum.

— Bine. Când sistemul de pază va fi instalat şi pornit, tu o să poţi pregăti o cină, iar eu o să pot lua bilete la film.

Îi luă farfuriile din mână şi le duse la masă.

— Nu contează cât de furioasă sunt pe tine?

— Nu. Sau poate nu contează atât cât contează faptul că te iubesc. Am aşteptat până acum. Mai pot aştepta până când o să încetezi să mai fii furioasă pe mine.

— Ar putea să dureze.

— Foarte bine. Aşa cum am mai spus, nu plec nicăieri, spuse Coop aşezându-se şi luând o felie de pizza.

Li se aşeză, luând şi ea o felie de pizza.

— Încă mai sunt furioasă – foarte – dar acum mi-e prea foame ca să mă preocupe asta.

Coop zâmbi.

— E o pizza bună. Chiar era, îşi spuse ea.

Şi la naiba, lalelele erau într-adevăr frumoase.

22

În peştera lui, adânc în dealuri, îşi studia achiziţiile, îşi imagină că ceasul – decent, mult deasupra mediei

— Fusese un cadou de ziua lui sau de Crăciun. Îi făcu plăcere să şi-l imagineze pe bunul, bătrânul Jim desfăcând pachetul, manifestându-şi plăcerea şi surpriza şi oferindu-i soţiei – de asemenea foarte decentă, judecând după fotografia din portofel – un pupic de mulţumire.

Peste şase luni, sau poate peste un an, undeva pe drum, îl va putea amaneta, dacă va avea nevoie de bani. Dar acum, mulţumită bunului, bătrânului Jim, era bine căptuşit cu cei

122.89 Ţ pe care îi găsise în buzunarele acestuia.

Mai făcuse rost şi de un cuţit Swiss Army – niciodată nu puteai avea prea multe – de o cheie-card de hotel, de o jumătate de pachet de gumă de mestecat Big Red şi de o cameră digitală Canon Powershot.

Pierdu ceva timp chinuindu-se să descopere cum funcţiona, apoi se uită la fotografiile pe care le făcuse Jim în ziua aceea. Cele mai multe erau panoramice cu natura, câteva fotografii cu Deadwood şi vreo două cu destul de

bine conservata doamnă Jim.

Închise aparatul ca să nu consume bateriile, deşi Jim fusese prevăzător şi mai avea un set de rezervă în sacul lui.

Era un sac de bună calitate şi nou-nouţ. O să-l poată valorifica, undeva pe drum. Şi mai erau şi snack-urile pentru drum, apa, o trusă de prim ajutor. Şi-l imagină pe Jim citind ghidul pentru turişti, făcându-şi lista cu ceea ce trebuia să ia cu el, într-o excursie de o zi. Chibrituri, pansamente şi tifon, Tylenol, un carneţel pentru însemnări, un fluier, o hartă şi ghidul, fireşte.

Nimic din toate acestea nu-i fuseseră de folos lui Jim, pentru că era un amator. Un intrus.

Fusese carne.

Vioi totuşi, îşi spuse el mestecând dintr-un baton de drum de-al lui Jim. Afurisitul ştia să fugă bine. Fusese totuşi atât de uşor să-l gonească pe nenorocit, să-l împingă cât mai departe de drum, să-l îndrepte spre râu.

A fost frumos.

S-a făcut cu o cămaşă bună şi cu jachetă specială. Păcat de ghete. Ticălosul avea ghete Timberland. Dar ce picioare mici.

Una peste alta, fusese o vânătoare bună. Îi dăduse lui Jim nota şase, din zece. Şi achiziţiile erau de prima mână.

Considerase ploaia un bonus. Imposibil ca poliţiştii aceia prostănaci şi rangerii şi ţărănoii ăia să dea de bătrânul, bunul Jim, cu ploaia care spăla orice urmă.

El ar fi putut, el şi toţi ceilalţi dinaintea lui. Cei care erau stăpânii acestui pământ sacru.

Ploaia îl scutise de efortul şi timpul pierdut cu ştergerea urmelor, presărarea altora, false. Nu că i-ar fi fost greu. Asta făcea doar parte din munca lui şi-i aducea şi anumite satisfacţii.

Dar când Natura îţi oferă un dar, îl iei şi-i mulţumeşti. Problema era că uneori darul era un premiu de consolare.

Dacă nu era ploaia, dacă nu se revărsa râul, bătrânul Jim ar fi rămas acolo unde îl pusese el – şi asta pentru o bună bucată de vreme. El nu făcuse nicio greşeală, nu, domnule. Greşelile te-ar putea costa viaţa, în sălbăticie. De aceea îl bătea bătrânul lui până la sânge, ori de câte ori făcea vreuna. El nu făcuse nicio greşeală. El îl ancorase bine pe Jim în apă şi îl legase solid, sub acele cascade. Pierduse timp cu asta. (Poate nu suficient, îşi spuse el în partea secretă a minţii sale. Poate că se grăbise puţin, pentru că vânătoarea îi făcuse foame. Poate…)

Renunţă să se mai gândească la asta. El nu a făcut nici. O greşeală.

Dar ei l-au găsit.

Se încruntă la staţia pe care o furase în urmă cu câteva săptămâni. Îi auzise vorbind prin radio, împrăştiaţi peste tot. Doamne, ce mai râsese de ei.

Până când a dat norocul peste nenorocitul ăla.

Gull Nodock. Poate că o să se ocupe de acest Gull, într-una din zilele astea. Şi atunci nu va mai fi la fel de norocos.

Dar va trebui să aştepte până când i se va ivi de la sine, ocazia. Acum venise timpul să se gândească.

Ceea ce trebuia el să facă acum, era să-şi strângă boarfele şi să se care de aici. Să traverseze în Woming şi să se dea la fund câteva săptămâni. Să aştepte să se mai aşeze apele. Tâmpiţii ăia de poliţişti se vor ocupa mai serios de un turist mort decât de un lup sau de o mâţă moartă.

Pentru el, un lup sau o mâţă valorau al naibii de mai mult decât nu ştiu ce cretin din St. Paul. Mă rog, lupul însemnase o vânătoare cinstită. Dar puma aceea îi stârnea momente neplăcute. Coşmaruri cu spiritul pumei întorcându-se la el şi vânându-l.

Ori el nu vroise decât să ştie cum era să ucizi ceva viu şi liber, în timp ce era închis într-o cuşcă. Atâta tot. Nu

avea de unde să ştie că se va simţi atât de rău, sau că va fi bântuit de spiritul felinei.

Vânat. În visele lui, când era lună plină, spiritul pumei îl pândea şi striga, în timp ce se repezea la beregata lui.

În visele lui spiritul pumei ucise de el îl privea cu ochi reci care-l făceau să tremure, făcându-l să se trezească transpirat şi cu inima bubuindu-i în piept.

Ca un copil, ar fi spus tatăl lui. Ca o muiere.

Smiorcăindu-se şi tremurând şi temându-se de întuneric.

Dar acum nu mai conta, a fost şi a trecut, îşi spuse el. Şi o speriase de moarte pe drăguţa de Lil, nu? Aici trebuia să pună în balanţă partea bună, cu partea rea.

Acum îl vor căuta ca lumea, din cauza bunului, bătrânului Jim. Ar fi prudent – aşa cum obişnuia să spună bătrânul lui – ar fi prudent să lase o distanţă de câteva mile între el şi terenul care avea să fie cercetat.

S-ar putea *întoarce la* Lil, pentru competiţia lor, peste o lună, poate peste şase, dacă situaţia nu se va relaxa. Să-i lase pe poliţiştii şi pe rangerii ăia să-şi vadă de căutările lor.

Problema era că el nu va fi acolo să poată vedea totul.

Nicio plăcere, niciun haz, niciun chichirez.

Inutil.

Dacă rămânea aici, s-ar fi simţit vânat de ei. Sau poate că şi el i-ar vâna pe ei. I-ar scoate pe vreo doi afară din drum. Ei da, asta merita riscul. Şi riscul era acela care-ţi punea sângele în mişcare, nu?

Riscul era acela care făcea dovada că nu erai un mucos, că nu erai o muiere. Ţie nu ţi-e teamă de nimic. Riscul, vânătoarea, uciderea, ele îţi dovedeau că erai bărbat.

Nu vroia să aştepte şase luni, pentru Lil. Aşteptase

deja destul.

O să rămână pe loc. Acesta era acum pământul lui, aşa cum fusese pământul străbunilor săi. Nimeni nu-l va goni de pe el. O să rămână pe loc. Dacă nu reuşea să înfrângă o mână de poliţişti, înseamnă că nu era demn de competiţie.

Acesta era destinul lui şi fie că ea ştia asta sau nu, era şi al lui Lil.

Lucrările în zona administrativă avansau eficient, chiar mai mult decât atât, după Lil când îşi făcu apariţia Brad Dromburg. Omul ăsta nu trosnea din bici, nu arăta cu degetul, dar totul părea să se mişte mai repede când era el acolo.

Singura problemă a lui Lil în legătură cu sistemul de pază aproape pus la punct era timpul de care avea nevoie ca să înveţe modul de acţionare.

— O să ai câteva alarme false, îi spuse Brad în timp ce înaintau împreună pe cărare. Sfatul meu ar fi să limitezi accesul la punctele de control doar la şefii personalului. Cel puţin pentru moment. Cu cât mai puţini oameni vor avea codurile, *vor* cunoaşte rutina, cu atât mai puţine ocazii pentru erori.

— Vom putea fi complet operaţionali la sfârşitul zilei?

— Aşa ar trebui.

— Se munceşte repede. Mai repede, ştiu, decât în mod obişnuit – şi mai eficient, de când ai venit tu aici să supervizezi. Ai făcut un efort mare, Brad. Îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Totul face parte din serviciu. În afară de asta, am avut câteva zile din ceea ce numim noi o vacanţă de lucru, puţin timp de petrecut cu un prieten şi cei mai buni pui cu găluşte din partea asta de paradis.

— Capodopera lui Lucy. Lil se opri să mângâie măgăruşul cu ochi dulci, care strigase după ea. Mărturisesc că am fost surprinsă că ai tras la Coop şi nu la

hotel.

— La hotel pot trage oricând. Chiar prea des. Dar de câte ori are ocazia un băiat de la oraş să doarmă într-o baracă refăcută, la o fermă de cai?

Lil se uită la el şi râse, pentru că semăna atât de mult cu un copil căruia i se oferise o vacanţă nesperată.

— Presupun că nu prea des.

— Iar asta m-a făcut să înţeleg de ce prietenul şi camaradul meu orăşean a dat canioanele de beton pentru Black Hills. Chiar aşa le descria el întotdeauna, spuse Brad uitându-se spre dealurile înverzite de primăvara care se năştea.

— Vorbea despre asta, despre venirile lui aici, pe vremea când era copil?

— Despre cum arăta, cum mirosea, cum se simţea totul. Cum era să lucreze cu caii, să pescuiască cu tatăl tău. Pentru el, cât timp a trăit la New York, aici era acasă, asta era clar.

— Ciudat, eu am crezut întotdeauna că pentru el acasă însemna New York-ul.

— Vrei să-ţi spun părerea mea? New York-ul era pentru Coop ceva ce trebuia să cunoască. Aici însă era locul unde simţea întotdeauna… Cum să spun, pacea. Poate că sună puţin cam dur. După felul în care vorbea el de locurile astea, credeam că romantiza, că accentua părţile frumoase, aşa cum faci când îţi aminteşti ceva din copilărie. Trebuie să spun că la fel credeam şi când vorbea despre tine. Dar m-am înşelat în ambele cazuri.

— Este un compliment frumos, dar îmi imaginez că oricine îşi romantizează sau demonizează copilăria, într-o oarecare măsură. Nu-mi pot închipui de unde a avut Coop atâtea de spus despre mine. Dar, întradevăr, pescuitul era un lucru formidabil, adăugă ea repede. Imaginează-ţi cum îmi pregăteam, înnebunită, undiţa şi mulineta.

— Avea multe de spus despre tine, de pe vremea

când eraţi copii – şi când nu mai eraţi chiar copii. Îmi arăta articole scrise de tine.

— Nu se poate. Uluită, Lil se uită la el. Cred că erau fascinante pentru un profan.

— De fapt, erau. În sălbăticia Alaskăi, adânc în Everglades, câmpiile din Africa, Vestul American, misterele Nepalului. Ai acoperit o bună bucată din lume. Iar articolele tale despre aceste locuri chiar m-au ajutat în proiectarea sistemelor mele de pază.

Brad merse o vreme în tăcere.

— Probabil că este o violare a legilor nescrise ale prieteniei, dar să ştii că are mereu în portofel o fotografie a ta.

— El s-a retras. Asta a fost alegerea lui.

— Nu am argumente pentru asta. L-ai cunoscut vreodată pe tatăl lui?

— Nu.

— Este un ticălos lipsit de suflet. Dur şi rece. E drept şi eu am avut din când în când discuţii cu tatăl meu.

Dar dincolo de asta? Am ştiut întotdeauna că însemnam mult pentru el. Exact cum Coop a ştiut că singura parte din el care a contat vreodată ceva pentru tatăl lui, a fost numele. Îţi ia o vreme să-ţi construieşti respectul de sine, când persoana care ar trebui să te iubească necondiţionat ciupeşte încontinuu din el.

Trist şi furios, îşi spuse ea. Asta te face trist şi furios.

— Ştiu că a fost greu pentru el. Şi greu pentru mine, care am cei mai buni părinţi din istoria părinţilor, să înţeleg cu adevărat cum este să treci prin aşa ceva.

Totuşi, îşi spuse ea, la naiba.

— Dar spune-mi, asta ţine de mentalitatea bărbătească? Să stai departe de cei care te iubesc şi te preţuiesc şi să lupţi de unul singur, cu cei care nu te iubesc şi nu te preţuiesc?

— Cum ştii că meriţi să fii iubit şi preţuit, dacă nu-ţi

dovedeşti ţie însuţi asta?

— O chestie de mentalitate bărbătească, deci.

— Posibil. Dar totuşi, stau acum de vorbă cu o femeie care a petrecut de curând şase luni în Anzi, atât de departe de căldura căminului. Fireşte, pentru muncă, spuse el repede, înainte ca Lil să poată comenta. Munca pentru care eşti dedicată. Îmi imaginez că ai făcut atâtea călătorii, ai pierdut atâta timp pentru că simţeai nevoia să dovedeşti că îţi meriţi locul.

— Asta este enervant de adevărat.

— După ce partenera lui a fost omorâtă iar el împuşcat, a făcut un efort să se reconcilieze cu mama lui.

Ah, ca să vezi, îşi spuse ea. Fireşte. Un perfect gest Cooper Sullivan.

— A funcţionat destul de bine, continuă Brad. A încercat chiar să dreagă puţin busuiocul cu tatăl lui.

— Serios? Da, fireşte, normal.

— Dar nu i-a reuşit. După care şi-a construit propria lui afacere, foarte solidă. Era un fel de a dovedi, dacă mă întrebi pe mine, că nu avea nevoie de banii nimănui, ca să realizeze ceva.

— Asta era ceva ce precis i-a spus tatăl lui, îmi pot imagina. Nu l-am cunoscut niciodată, dar mi-l imaginez spunând, când Coop a încercat să dreagă busuiocul acela, că era un nimeni, fără bani. Fără banii familiei. Bani care veneau de la tatăl lui. Da, parcă îl aud spunând asta. Mi-l pot imagina pe Cooper sărind în sus şi hotărât, din nou, să-i demonstreze că se înşela.

— Şi chiar i-a dovedit că se înşela. Mai mult decât o dată. Dar aş spune că acela a fost momentul în care Coop a încetat să mai aibă nevoie de aprobarea tatălui său în orice privinţă, la orice nivel. Nu a spus niciodată asta şi probabil nu o va recunoaşte, dar îl ştiu eu bine. Însă nu a încetat niciodată să simtă nevoia aprobării tale.

— Niciodată nu m-a întrebat ce gândeam eu, dacă

eram de acord.

— Nu? întrebă Brad, degajat.

— Eu nu… Lil se întoarse la un urlet şi văzu duba încetinind în dreptul primei cabane.

— Asta e tigroaica noastră.

— Nu se poate, tigroaica de la clubul de striptease? Pot să mă uit şi eu?

— Desigur, doar că nu o să execute un dans din buric. O ducem în ţarcul ei, începu Lil îndreptându-se împreună spre dubă. De partea cealaltă a împrejmuirii pe care am făcut-o în ţarcul lui Boris. El este bătrân dar e irascibil. Ea este tânără, dar i s-au scos ghearele. Şi a fost ţinută în lanţ şi în cuşcă şi a fost drogată aproape toată viaţa ei. Nu a stat în preajma altor tigri. O să urmărim cum se comportă unul faţă de celălalt. Nu vreau ca vreunul dintre ei să păţească ceva.

Se opri ca să se prezinte şi să dea mâna cu şoferul şi cu însoţitorul.

— Managerul nostru, Mary Blunt. Mary se va ocupa de acte. Aş vrea s-o văd.

Lil urcă în spaţiul cargo şi îngenunche, astfel încât ochii trişti ai tigroaicei priviră într-ai ei. Înfrântă, îşi spuse Lil, resemnată. Toată mândria şi ferocitatea dispăruseră, în atâţia ani de prost tratament.

— Bună, frumoaso, şopti Lil. Bună, Delilah. Bine ai venit într-o lume complet nouă. Haideţi să o ducem acasă la ea, strigă Lil. Eu rămân aici, în spate, cu ea.

Se aşează cu picioarele încrucişate pe duşumeaua dubei, apăsându-şi cu prudenţă mâinile de bare. Delilah abia dacă s-a mişcat.

— Nimeni nu-ţi va mai face niciodată vreun rău. Nimeni nu te va mai umili. Acum ai o familie.

La fel cum făcuseră şi cu răsfăţata Cleo, potriviră cuşca, descuiară şi deschiseră uşa spre ţarc. Spre deosebire de Cleo, tigrul nu făcu nicio încercare să

părăsească cuşca.

Boris, pe de altă parte, se apropie de gard, adulmecând aerul. Îşi marcă linia lui de gard, dându-se mare, observă Lil, aşa cum nu mai făcuse de foarte multă vreme. Şi umflându-şi pieptul, scoase un răget.

În cuşca ei, muşchii lui Delilah se încordară.

— Să ne îndepărtăm acum. E nervoasă. În ţarc are apă şi mâncare. Şi Boris stă de vorbă cu ea. O să intre când o să decidă ea.

Lucius coborî camera.

— Arată destul de distrusă. Înţelegi, emoţional.

— Tansy o să lucreze cu ea. Şi dacă va fi nevoie, vom aduce şi un psihiatru.

— Există psihiatri specializaţi în tigri? întrebă Brad uluit.

— Un psihiatru comportamental. Am mai lucrat şi altădată cu el, în cazuri extreme. Cred că i-ai putea spune un vorbitor în şoaptă cu animalele sălbatice. Lil zâmbi. L-am găsit pe Animal Planet. Dar cred că o să reuşim şi singuri să ne ocupăm de ea. Este obosită şi… Şi-a pierdut respectul faţă de ea însăşi. O să ne asigurăm doar că o să ştie că este iubită, preţuită şi în siguranţă, aici.

— Cred că uriaşul acela de-acolo s-a şi îndrăgostit lulea, remarcă Brad în timp ce Boris se freca de gard.

— A fost singur. Un tigru mascul se împacă bine cu femelele. Sunt mult mai cavaleri decât leii. Lil se dădu în spate, aşezându-se pe o bancă.

— Eu o să mai stau aici o vreme, să-i studiez.

— Eu mă duc să văd care mai e stadiul lucrărilor la porţi.

În vreo două ore ar trebui să putem face o probă.

După o jumătate de oră, Tansy veni şi se aşeză lângă ea, oferindu-i una din cele două sticle cu Diet Pepsi cu care venise.

— Au folosit asupra ei ţepuşe şi şocuri electrice,

spuse Tansy.

— Ştiu. Continuând să privească felina nemişcată, Lil sorbi din băutură.

— Se aşteaptă să fie pedepsită dacă iese din cuşcă. Mai curând sau mai târziu tot o să iasă, după mâncare. Dacă nu, mâine va trebui să o scoatem noi.

Sper să nu trebuiască. Are nevoie să iasă singură şi să constate că nu este pedepsită.

— Boris are deja stele în ochi.

— Da. E un dulce. Poate că o să-i răspundă, o să se lase atrasă de tigrul alfa înainte de a ceda în faţa foamei. Şi o să aibă nevoie să se uşureze. Probabil că a mai trebuit să se uşureze în cuşcă, dar nu o să facă asta, dacă are o variantă.

— Veterinarul care lucrează cu animale abuzate spune că a tratat-o pentru o infecţie renală şi a trebuit să-i scoată doi dinţi. Matt o să se uite peste toate rapoartele şi vrea să o examineze chiar el. Dar ca şi tine, simte că are nevoie să fie lăsată singură, o vreme. Cum mai merg lucrurile între tine şi Coop?

— Suntem într-un fel de moratoriu, presupun. Trebuie să montăm odată sistemul ăsta de pază. În plus, cred că lucrează cu poliţia. Are dosare pe care nu vrea să mi le arate. Acum o s-o las, o vreme.

— Ca şi Boris.

— Ca o metaforă a relaţiei mele cu Coop, nu este rău. Este chiar emoţionant, gândindu-ne la potenţialul unei lupte sălbatice. Am găsit două cartuşiere pentru pistolul lui, în sertarul meu cu lenjerie. De ce naiba le-a pus tocmai acolo?

— Ca să-i fie greu să uite unde le-a pus. Cu lenjeria ta de toată ziua, sau cu cea de regulează-mă?

— Cea de regulează-mă. Este mortifiant. Mă gândeam tocmai să scap de cea mai mare parte dintre ele. Este ciudat să ştiu chestiile alea acolo. Factorul Jean-Paul.

El mi le-a cumpărat pe cele mai multe şi le savura pe toate.

— Renunţă la ele. Cumpără-ţi altele, singură.

— Da, doar că nu sunt sigură că vreau să investesc acum în aşa ceva. Asta trimite un semnal.

— Da. Zilele trecute mi-am cumpărat două cămăşi de noapte smulge-le-de-pe-mine-băiatule. Cumpărăturile on-line sunt pasiunea mea. Încă mă mai întreb de ce nu m-am abţinut.

— Farley o să-şi înghită limba.

— Eu îmi spun într-una că o să o rup cu povestea asta înainte *de a deveni ceva* prea profund. Ca *apoi* dau peste linia de primăvară, de la Victoria Street. Cred că ceva nu e bine cu mine, Lil.

— Te-ai îndrăgostit, draga mea.

— Eu cred că e doar plăcere. Plăcerea este bună. Nu dăunează. Şi trece.

— A-ha. Doar plăcere. Ba bine că nu.

— Bine, dar încetează să mă mai necăjeşti, diavoliţo. Ştiu că e mai mult decât plăcere. Doar că mă blochează chestia asta. Aşa că încetează cu tortura ta insidioasă.

— Bine, dacă mă rogi. Uite, uite! Lil o lovi pe Tansy cu palma pe genunchi. Înaintează!

În timp ce ele se uitau, Delilah înainta pe burtă, un centimetru, apoi încă unul. Boris mârâia la ea, încurajator. Când ajunse pe jumătate afară, înţepeni din nou ca o statuie şi Lil se temu că o să se retragă la loc. Apoi fremătă, se adună şi se repezi asupra puiului întreg. Lăsat pe bucata ei de beton.

Îl apucă cu labele, întorcându-şi capul la stânga, la dreapta, înainte, scanând. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Lil.

Haide, mănâncă, îi porunci Lil în gând. Haide, dă-i drumul. Îşi înălţă capul şi încă atentă, îşi înfipse dinţii în carne.

Smulgea şi înfuleca hrana. Lil o strânse pe Tansy de mână.

— Se aşteaptă să vină cineva să o împungă. Dumnezeule, ce n-aş da să-i înţep şi eu pe ticăloşii ăia din Sioux City cu o ţepuşă electrică.

— Ai dreptate. Biata fată. I se poate face rău.

Dar nu. Şi în loc să-şi lângă labele, se furişă la jgheabul ei şi bău, bău.

De partea cealaltă a gardului, Boris se ridică pe labele din spate, chemând-o. Ea rămase jos, servilă, dar se apropie de gard, adulmecându-l. Când Boris se lăsă în jos, Delilah o zbughi înapoi, oprindu-se la intrarea în cuşcă.

Unde, Lil ştia asta, îşi spunea că era în siguranţă. Boris o chemă din nou, insistent, până când ea se duse pe burtă până la gard, tremurând în timp ce el îi adulmeca nasul, labele din faţă.

Când începu să o lingă, Lil zâmbi.

— Ar fi trebuit să-i spunem Romeo. Haide să îndepărtăm cuşca şi să o închidem în ţarc. O s-o preia Boris, de acum încolo.

Se uită la ceas şi se ridică.

— Perfect. Acum trebuie să fug în oraş.

— Eu ştiam că nu ne lipseşte nimic.

— Trebuie să fac câteva curse. Şi vreau să dau o fugă să-mi văd şi părinţii. Mă întorc până să se întunece.

Nu intenţionase să se oprească la grajdurile Wilkses, dar era devreme iar ei erau chiar acolo. Oricum, era irezistibil să îl vezi pe Coop plimbând o fetiţă în jurul padocului, pe un ponei îndesat, bălţat.

Fetiţa arăta ca şi cum primise tocmai cheia de la cel mai mare magazin de jucării. Sărea în şa, vizibil incapabilă să rămână locului şi sub pălăria ei roz, de cowboy, faţa îi strălucea ca soarele de vară.

În timp ce ieşea din drumul ei, Lil auzea copilul sporovăind într-una, în timp ce mama râdea iar tatăl făcea poze. Fermecată, Lil se duse la gard şi se aplecă peste el, să privească.

Coop arăta al naibii de mulţumit de el însuşi, remarcă ea, fiind atent cu copilul, răspunzând la nesfârşitele întrebări, în timp ce căluţul tropăia, răbdător.

Câţi ani să fi avut fetiţa? se întrebă ea. Patru, poate? Cârlionţi lungi îi ieşeau de sub pălărie şi jeanşii erau brodaţi la tiv cu flori colorate.

Imposibil de frumoasă, decise Lil. Apoi simţi o strângere de inimă puternică, în clipa în care Coop se întinse să ridice fetiţa din şa.

Niciodată nu se gândise la el, cu adevărat, ca la un tată. La un moment dat se gândise, pur şi simplu, că vor avea o familie împreună, dar totul era vag, cu marginile argintate. Vise frumoase, despre „odată şi odată”.

Se gândi la toţi anii care au trecut de atunci. Ar fi putut avea o fetiţă.

Coop o lăsă pe fetiţă să mângâie calul, apoi pescui un morcov dintr-un sac. Îi arătă fetiţei cum să-l ţină şi puse frişca pe tortul copilului, permiţându-i să hrănească ea căluţul.

Lil îl aşteptă pe Coop să stea de vorbă cu părinţii şi îl văzu zâmbind când fetiţa îl cuprinse cu braţele de un picior şi îl îmbrăţişă.

— O să te ţină minte tot restul vieţii ei, comentă Lil când Coop veni spre ea.

— Pe cal, în orice caz. Nimeni nu uită primul lui cal.

— Nu am ştiut că oferi şi partide de călărit pe ponei.

— S-a întâmplat. Copilul vroia. Oricum, mă gândeam să mă extind şi în zona asta. Este profitabilă. Tatăl a insistat să-mi dea un bacşiş de zece dolari. Coop zâmbi din nou, scormonindu-se în buzunar după ei. Vrei să mă ajuţi să-i cheltuiesc?

— Este tentant, dar am întâlnire cu cineva. Ce frumos te-ai purtat cu fetiţa.

— Datorită ei. Şi da, m-am gândit şi eu la asta. Când Lil înălţă din sprâncene, întrebătoare, Coop îşi puse

mâinile peste ale ei, pe gard.

— M-am gândit la copiii pe care i-am putea avea noi. Coop o strânse mai tare, când Lil dădu să se retragă. Cu ochii tăi. Întotdeauna am fost înnebunit după ochii tăi. Mă întrebam ce fel de tată aş putea fi. Cred că aş fi unul în regulă. În sfârşit…

— Nu am de gând să mi se împăienjenească ochii visând la copii, Coop.

— Ăsta este un loc bun de crescut copii, cel mai bun. Şi amândoi ştim asta.

— Faci prea mulţi paşi mari. Eu mă culc cu tine pentru că vreau să mă culc cu tine. Dar am multe lucruri de rezolvat, multe la care să mă gândesc bine, înainte de a putea fi ceva mai mult decât este acum şi ceea ce pare să tindă spre o o prietenie fragilă.

— Am spus că aştept şi aştept. Asta nu înseamnă că nu o să recurg la orice, ca să te aduc înapoi. Lil, mi-am dat seama că niciodată până acum nu a trebuit să lucrez pentru tine. Poate fi interesant.

— Nu am trecut pe aici ca să discutăm despre asta. Dumnezeule, îmi dai o senzaţie de frustrare. Lil îşi smulse mâinile de sub ale lui. Vroiam să-ţi spun că Brad crede că spre sfârşitul zilei noul sistem de supraveghere va fi funcţionabil.

— Bravo. Bine.

— Voi spune la toată lumea că nu vom mai avea nevoie de patrule. Asta te include şi pe tine.

— Eu o să stau acolo până când îl voi vedea pe Howe după gratii.

— Asta este alegerea ta. Iar eu nu o să pretind că aş prefera să nu rămân singură noaptea, acolo. Poţi să-ţi păstrezi sertarul şi partea ta de debara. O să mă culc cu tine. Mai departe, nu ştiu. Lil dădu să se îndepărteze, dar se opri.

— Vreau să ştiu tot ce-ţi spune Willy, pentru că ştiu

că te-a păstrat în echipa lui. Vreau să mă uit peste dosarele acelea pe care le ţii cu atâta grijă departe de mine. Coop, vrei să ai o şansă, cu mine, de data asta? Atunci ai face mai bine să înţelegi că mă aştept de la tine la încredere şi respect. La orice nivel. Un sex bun şi lalele galbene nu sunt suficiente.

Farley făcea paşi pe trotuarul din faţa bijuteriei, când apăru Lil.

— Nu am vrut să intru fără tine.

— Iartă-mă că am întârziat. Am fost reţinută.

— Nicio problemă. Nu tu ai întârziat. Eu am venit mai devreme. Cu mâinile în buzunare, Farley zăngănea mărunţişul.

— Eşti nervos?

— Oarecum. Vreau doar să fiu sigur că o să fie exact ce trebuie.

— Haide să-l găsim.

Înăuntru erau câţiva oameni şi multă strălucire. Lil ridică o mână ca să o salute pe vânzătoarea pe care o cunoştea, apoi îşi petrecu braţul pe după braţul lui Farley.

— La ce anume te-ai gândit?

— Păi tocmai pentru asta eşti tu aici.

— Nu, spune-mi doar la ce te gândeşti.

— Păi… În fine, vreau ceva special şi ceva diferit. Dar nu ceva ţipător sau…

— Ceva unic.

— Da, unic. Aşa cum este şi ea.

— Până aici ai fost cât se poate de corect. Lil îl conduse spre o etalare de inele de logodnă.

— Aur alb sau galben?

— Ah, pe naiba, Lil. Farley arăta ca şi cum l-ar fi întrebat dacă preferă cianură sau arsenic în cafea.

— Bine, asta a fost o întrebare încuietoare. Având în vedere culoarea pielii ei şi personalitatea ei – şi faptul că o consideri unică – eu cred că ar trebui să te orientezi pe

aurul roşu.

— Ăsta ce naiba mai e?

— Ca acesta, îi arătă Lil un inel. Vezi, este cald şi catifelat, parcă. Străluceşte, dar nu sclipeşte.

— Dar tot aur este, da? Vreau să spun… Să fie bun

— Adică să nu fie mai puţin important, da? Trebuie să fie important.

— E tot aur. Dacă nu-ţi place, atunci o să-ţi propun aur galben.

— Îmi place. Este altfel şi da, este cald. Uşor rozaliu. Aur roz, ha, ca să vezi.

— Relaxează-te, Farley, este de calitate.

— Da.

— Uită-te puţin la toate, alege-l pe cel care ţi-a sărit în ochi.

— Ah… Ăsta? Are diamantul ăsta frumos, prins în el.

— Este frumos, dar cred că este prea proeminent. Lil îşi îndepărtă puţin degetul mare şi arătătorul, ca să-i demonstreze ce vroia să spună.

— Tansy lucrează mult cu mâinile, cu animalele. Inelul ăsta o să agaţe.

— Înţeleg. Înseamnă că ar vrea ceva care să nu iasă atât de mult în sus. Farley îşi scoase pălăria să se scarpine în cap.

— Nu sunt prea multe de culoarea asta, dar totuşi suficiente, din care să-mi pot alege. Ăsta e drăguţ, cu lucrătura asta pe bandă, dar diamantul este cam meschin. Nu vreau să merg pe ieftin.

În timp ce Lil se apleca să se uite mai bine, vânzătoarea se năpusti asupra lor.

— Hei! Voi doi aveţi să-mi spuneţi ceva?

— Nu mai putem ţine secretă iubirea noastră, spuse Lil, făcându-l pe Farley să roşească. Ce mai faci, Ella?

— Bine. Deci l-ai târât pe Farley aici, ca să te ascunzi în spatele lui. Dacă vezi ceva ce-ţi place, o să fiu fericită să

îl îndrept pe Coop într-acolo, când apare pe aici.

— Ce spui? Nu. Nu, nu.

— Toată lumea se aşteaptă de la voi să faceţi anunţul oficial.

— Nu este vorba de niciun anunţ. Tulburată, simţi cum se înroşeşte şi ea. Am venit aici doar în calitate de consultant. Farley e pe piaţă.

— Serios? aproape că strigă Ella. Întotdeauna apele adânci sunt mai agitate. Şi cine e fericita doamnă?

— Încă nu am cerut-o, aşa că…

— Te pomeneşti că este o anumită frumuseţe exotică, cu care te-am văzut dansând de vreo două ori? Cea care locuieşte puţin mai departe de aici, unde de câteva săptămâni îţi cam văd camioneta parcată?

— Ah… De data asta, Farley se foi pe picioare.

— Ah, Dumnezeule, ea este! Este nemaipomenit. Abia aştept să spun…

— Nu. Să nu spui la nimeni, Ella. Încă nu am cerut-o.

Ella îşi puse o mână pe inimă iar pe cealaltă o ridică în sus, ca să jure.

— Niciun cuvânt. Noi suntem experţi în păstrarea secretelor. Dar dacă nu o ceri mai repede, de data asta nu garantez că o să mă pot abţine. Şi acum să ne întoarcem la treabă. Spune-mi la ce te-ai gândit.

— Lil crede că cel mai potrivit este aurul roşiatic.

— Ah, bună alegere pentru ea. Ella descuie caseta şi începu să depună o mică selecţie pe o bucată de catifea.

Discutară, dezbătură, cu Lil intervenind între ei. După un considerabil timp de gândire şi frământare, Farley îi aruncă lui Lil o privire îndurerată.

— Trebuie să-mi spui dacă greşesc sau nu. Mie îmi place inelul ăsta. Îmi place lăţimea bandei, pare consistentă, înţelegi? Şi îmi place cum se înalţă, în jurul diamantului din mijloc, diamantele astea mici. Sunt sigur că o să-i placă. Că o să ştie că am pus suflet când l-am ales.

Lil se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz, în timp ce Ella oftă, în spatele tejghelei.

— Speram că pe acesta o să-l alegi. O să-i placă la nebunie, Farley. Este exact ce trebuie.

— Slavă Domnului, pentru că mă luaseră deja transpiraţiile.

— Este frumos, Farley. Neobişnuit, modern şi totuşi romantic. Ella puse la loc celelalte inele.

— Ce număr are?

— Ah, la naiba.

— În jur de şase, îi spuse Lil. Eu am cinci şi am mai făcut schimb de inele. Inelele ei sunt o idee mai mari.

Eu port inelul ei pe degetul mijlociu. Cred că… Lil luă inelul şi şi-l strecură pe degetul mijlociu.

— Cred că ăsta e bun.

— Ce înseamnă soarta. Dar dacă totuşi trebuie dimensionat, vino cu ea aici şi o să ne ocupăm noi de asta. Sau îl poate schimba dacă o să-i placă altul, mai mult. Eu mă ocup acum de hârtii, Farley şi încheiem afacerea.

Ella îi arătă, cu degetul îndoit, să se aşeze.

— Şi pentru că te-am lăsat odată să mă săruţi, în spatele rufelor, îţi fac o reducere de cincisprezece la sută. Să ai grijă să vii tot la mine, pentru verighete.

— Nici prin cap nu-mi trece să mă duc în altă parte. Farley se uită în sus la Lil, cu ochii împăienjeniţi.

— Îi cumpăr un inel lui Tansy. Nu face asta, îi spuse el când ochii lui Lil se umplură de lacrimi. Altfel încep şi eu să dau apă la şoareci.

Lil îşi petrecu braţele pe după el, îşi puse capul pe pieptul lui, în timp ce Farley o bătea pe spate. Alegerile, se gândea ea, şi şansele. Unii reuşeau să facă alegerea bună şi să profite cât mai bine de şanse.

23

Farley o urmă la fermă, aşa că Lil experimentă dulcea plăcere de a-l privi arătându-le inelul părinţilor ei. Au

urmat bătăi pe spate, câteva lacrimi şi promisiunea de a o aduce pe Tansy aici, pentru o celebrare în familie, după ce Tansy va accepta cererea în căsătorie.

Când Farley îl invită pe Joe la o mică plimbare, evident pentru a-i cere ceva sfaturi ca de la bărbat la bărbat, Lil se aşează jos, cu mama ei.

— Dumnezeule, era ca un băieţel acum cinci minute, spuse Jenna.

— Voi aţi făcut un bărbat din el. Jenna îşi şterse ochii. Din nou.

— Noi i-am asigurat accesul la instrumente, pentru ca el singur să poată alege să devină un bărbat adevărat. Dacă Tansy o să-i frângă inima, o s-o ţin numai cu şuturi în fund, de aici până la Pierre şi înapoi.

— De acord. Dar nu cred că o să se întâmple asta. Nu cred că o s-o lase el. Farley are un plan, despre care cred că vorbeşte chiar acum cu tata. Tansy n-are variantă.

— Gândeşte-te la copiii pe care o să-i aibă. Ştiu, ştiu. Râzând, Jenna dădu din mână. Da, o reacţie tipică. Dar mi-ar plăcea să am în jur câţiva copii. Mai am încă leagănul pe care l-a făcut bunicul tău pentru mine şi în care ai crescut şi tu. E în pod, în aşteptare. Iar acum trebuie să las totul deoparte şi să mă gândesc la planurile de nuntă. Sper că ne vor lăsa pe noi să ne ocupăm de nuntă. Mi-ar plăcea să-mi vâr mâinile în tot ce înseamnă aşa ceva. Flori şi rochii şi prăjituri şi… Jenna se întrerupse.

— Eu nu ţi-am oferit bucuria asta.

— Îmi pare rău că a sunat aşa. Nu trebuie să-ţi mai spun ce mândră sunt de tine, nu?

— Nu, nu trebuie. Odată, de mult, am avut un plan, care nu a ieşit cum am vrut. Aşa că mi-am făcut alt plan, care mi-a ieşit. Iar acum? Acum mă aflu într-o situaţie ciudată şi complicată. Nu mi-ar strica un sfat.

— Cooper.

— Întotdeauna a fost Cooper. Dar de mult a încetat să

fie chiar aşa de simplu.

— Te-a rănit prea tare. Aplecându-se, îi luă mâna într-ale ei. Fetiţa mea, ştiu.

— A luat cu el o parte din mine. Acum vrea s-o pun înapoi iar eu nu ştiu dacă o să se mai potrivească, la fel ca înainte.

— Nu o să se potrivească. Nu se poate. Jenna îi strânse mâna înainte de a se lăsa pe spate. Dar asta nu înseamnă că nu o să se potrivească altfel. Mai bine. Îl iubeşti, Lil. Şi asta ştiu.

— Dragostea nu a fost suficientă, atunci. Mi-a spus

— Pe-ndelete – de ce nu a fost de ajuns.

În timp ce-i povestea totul, simţi nevoia să se scoale, să se ducă la fereastră, să deschidă uşa, pentru aer. Se mişca, se mişca, în timp ce mama ei asculta tăcută.

— A făcut-o pentru binele meu, pentru că trebuia să-şi dovedească ceva, pentru că era falit, pentru că se simţea ca un ratat. Ce diferenţă au făcut toate astea? Iar în plus, aveam dreptul să cunosc motivele. Eram o parte din această relaţie. Nu este o relaţie, dacă numai unul singur face toate alegerile. Nu am dreptate?

— Nu, sau nu una echilibrată. Înţeleg ce simţi, de ce eşti furioasă.

— Totuşi, este mai mult decât faptul că sunt furioasă. Una dintre cele mai importante decizii din viaţa mea a fost făcută pentru mine. Iar motivul a fost ţinut ascuns de mine. Cum pot crede că nu se va mai întâmpla şi altă dată la fel? Iar eu nu am de gând să-mi construiesc viaţa alături de cineva care să facă aşa ceva. Nu pot.

— Nu, nu poţi. Nu, tu. Dar o să-ţi spun ceva ce poate că te va dezamăgi. Îmi pare rău, atât de rău că ai fost rănită. M-a durut pentru tine, Lil. M-a durut. Îţi simţeam inima sfâşiată, în mine. Dar sunt atât de recunoscătoare că a făcut astă.

Lil tresări, întorcându-se brusc.

— Cum poţi spune asta? Cum poţi gândi asta?

— Dacă nu ar fi făcut-o, tu ai fi renunţat la tot ce îţi doreai

— La toate pasiunile tale – cu excepţia lui. Dacă ar fi fost să alegi între el şi ţelurile tale personale sau profesionale, l-ai fi ales pe el, pentru că erai mult prea îndrăgostită.

— Cum poţi spune că nu le puteam avea pe amândouă? La naiba! Cum rămâne cu compromisul, cu munca împreună?

— Poate că ai fi reuşit, dar şansele erau împotriva ta. Ah. Lil, spuse Jenna cu atâta compasiune, încât Lil îşi simţi ochii arzându-i de lacrimi. Nici nu aveai douăzeci de ani şi lumea se deschidea în faţa ta. El avea doar cu aproape doi ani mai mult, iar lumea lui se îngusta, era tot mai dură. El avea nevoie să lupte, iar tu aveai nevoie să creşti.

— Deci eram tineri. Şi tu erai tânără, când te-ai căsătorit cu tata.

— Da şi am fost norocoşi. Dar noi vroiam acelaşi lucru, chiar şi atunci. Ceea ce ne doream noi era chiar aici, ori asta ne-a oferit şanse mai bune.

— Deci crezi că eu nu trebuie decât să-mi scutur de pe umeri ultimii zece ani. Totul este iertare, Coop, sunt a ta?

— Eu cred că ar trebui să-ţi acorzi timpul de care ai nevoie şi să vezi dacă îl poţi ierta.

Lil expiră prelung, în timp ce simţea cum i se ridică de pe piept o parte din tensiune.

— Iar părerea mea este că dacă înainte a trebuit să-şi dovedească lui ceva, acum trebuie să-ţi dovedească ţie. Lasă-l. Şi în timp ce-ţi acorzi timpul acesta, întreabă-te dacă vrei să trăieşti următorii zece ani fără el.

— S-a schimbat, iar cel care a devenit… Dacă l-aş fi cunoscut abia acum, dacă nu ar fi existat trecutul acesta al nostru? Aş fi căzut lată în faţa lui. Iar faptul că îmi dau

seama de asta mă sperie cumplit. Ştiind că dacă mă abandonez lui, îi dau puterea să mai sfâşie o bucată din mine.

— Draga mea, nu ai obosit să te apropii doar de bărbaţi cu care ştii că nu poţi rămâne?

— Nu ştiu, sincer, dacă am făcut asta în mod deliberat, sau dacă doar din cauză că el este singurul de care mă pot apropia cu adevărat. Lil îşi frecă braţele ca şi cum ar fi vrut să şi le încălzească.

— Oricum, este o altă alegere care mă înspăimântă. Şi trebuie să mă gândesc mult. Acum trebuie să mă întorc. Nu am vrut să lipsesc atât de mult.

— Treburi importante. Jenna se ridică şi îşi puse mâinile pe umerii lui Lil.

— O să-ţi găseşti drumul, Lil. Ştiu asta cu certitudine. Dar acum vreau să-mi spui dacă eşti sigură că nu vrei să să stăm cu tine, la noapte.

— Când am plecat, noul sistem de supraveghere era aproape gata. Dacă se împotmolesc, o să vă sun. Promit. Oi fi eu confuză în legătură cu mine, cu Coop, dar sunt foarte lucidă în ceea ce priveşte refugiul. Nu vreau să mai risc.

— Foarte bine. Cei mai mulţi cred că tipul s-a cărat. Că nu rămâne aici, cu vânătoarea asta după el.

— Sper să fie aşa. Îşi puse obrazul pe obrazul Jennei.

— Şi mai ştiu că nu o să ne liniştim, nu de tot, până când nu va fi prins. Nici voi să nu riscaţi.

Lil ieşi pe verandă şi-l văzu pe Farley dând ocol, împreună cu tatăl ei, uneia dintre clădirile anexe.

— Spune-i lui Farley că o să lupt pentru el. Dădu să plece, dar se întoarse, uitându-se la mama ei şi spunându-şi cât de frumoasă era stând acolo, pe veranda bătrânei ferme.

— Mi-a adus lalele galbene.

Şi mai frumoasă, când îi zâmbi, îşi spuse Lil.

— Şi au avut efect?

— Mai mult decât l-am lăsat să vadă. Tipic, nu?

Lil s-a întors înainte de ora închiderii şi a găsit deschisă poarta cea nouă. Se uită totuşi la camera de supraveghere, la fanta pentru card şi la code pad.

Acestea vor opri pe oricine să intre, cu un vehicul, după ora închiderii. Dar nu puteai păzi dealurile.

Conduse încet pe drum, scanând întinderile, copacii.

Ea ar putea găsi o cale de intrare. Ea cunoştea fiecare centimetru pătrat de aici şi putea găsi o modalitate de a eluda sistemul de supraveghere, dacă vroia să piardă timp şi dacă era dispusă să-şi dea osteneala.

Dar faptul că ştia asta nu o făcea decât şi mai vigilentă.

Îşi lăsă privirea să-i fugă în sus, în timp ce conducea. Mai multe camere de luat vederi poziţionate să supravegheze zona administrativă, drumul. Ar fi greu să le eviţi chiar pe toate. Iar noile reflectoare vor scălda totul în lumină. Nu te mai puteai ascunde în întuneric, nu, odată ce te aflai înăuntru.

Trase în faţa cabanei, încântată să vadă că existau trei grupuri care făceau turul habitatelor. Îl văzu pe Brad în extremitatea vestică, vorbind cu unul dintre instalatori. Dar atenţia îi fu atrasă de ultimul membru al familiei Chance.

Delilah stătea întinsă la gard, cu Boris întins de cealaltă parte. Aici se opri Lil prima oară.

Femela nu-şi înălţă capul când apăru Lil. Stătea întinsă la pământ, dar cu ochii deschişi. Încă în alertă, îşi spuse Lil. Poate că întotdeauna va fi în alertă când va vedea oameni. Dar totuşi, în felul ei, găsise alinare.

— Cred că vom desfiinţa bariera asta mai repede decât aş fi crezut. Lil vorbea degajat, se mişca încet. Bună treabă, Boris. Delilah are nevoie de un prieten, aşa că pe tine contez să fii alături de ea.

— Domnişoară, scuzaţi-mă…

Privi în jur, la grupul de patru persoane care stăteau în spatele barierei.

— Da?

— Nu ar trebui să staţi acolo unde staţi.

Lil se îndreptă şi se apropie de bărbatul care i se adresase.

— Sunt Lil Chance. Acesta este locul meu, spuse ea întinzându-i mâna.

— Ah, scuzaţi-mă.

— Nicio problemă. Mă uitam tocmai la noua noastră achiziţie. Încă nu i-am pus plăcuţa. Ea este Delilah şi este prima ei zi aici. Este un tigru bengalez, începu Lil, oferindu-şi unul din rarele ei tururi cu turiştii.

Când termină şi trecu noul grup în seama internilor, Brad era gata pentru ea.

— Eşti conectată, Lil. Complet funcţională. Vreau să vă explic întregul sistem, ţie şi personalului din conducere.

— L-am anunţat că s-ar putea să întârzie în seara asta. Aş prefera să aşteptăm până la ora închiderii, dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă, mai ales că Lucius mi-a spus că v-aş putea ajuta la hrănirea animalelor, în seara asta – dacă eşti de acord.

— E multă treabă.

— Mi-ar face plăcere să mă întorc la New York şi să mă laud că am hrănit un leu. Multă vreme aş putea lua masa în oraş, pe chestia asta.

— Atunci eşti invitatul meu. Eu o să-ţi arăt cum se face asta iar tu o să ne arăţi cum funcţionează sistemul. Lil se întoarse spre habitat.

— Chiar dacă am văzut proiectul, m-am temut că o să arate prea high-tech, bătător la ochi şi… ca la un ospiciu. Dar nu e aşa. Totul e frumos camuflat. Nu este strident.

— Contează şi estetica, nu numai eficienţa. Cred că o să constaţi că ţi le-am oferit pe amândouă.

— Am constatat deja. Şi haide acum să te duc la bucătărie.

După masa de seară a animalelor, Lil trecu în revistă sistemul de pază, sub tutela lui Brad. Pentru întâlnirea de seară cu personalul din conducere asigurase nişte bere, un castron cu pui prăjit şi câteva garnituri. O fi vorba de ceva serios, dar nu avea rost ca oamenilor să nu le facă plăcere.

Avuseseră cu toţii parte de suficient stres.

Trecu prin toate sectoarele, pe rând, aprinzând lumini, alarme, acţionând încuietori, oprindu-le, schimbând zona de acoperire a camerelor, la monitor.

— Eşti mare, spuse Brad, deşi nu la fel de rapidă ca Lucius.

El deţine totuşi, recordul.

— Asta-i bună, spuse Tansy, acuzator.

— Şi sunt mândru. Segmentează ecranul, Lil. În patru sectoare. Lucius bătea darabana, împingându-şi ochelarii în sus pe nas. La să vedem de ce eşti în stare.

— Crezi că nu sunt în stare?

— Am un greiere care-mi şopteşte că nu o să reuşeşti.

— Eu am doi greieri care-mi spun că o să reuşească, contracară Tansy.

Lil îşi frecă mâinile, trecând repede în revistă, în minte, codurile şi secvenţele. Când patru imagini apărură pe ecran, făcu o reverenţă.

— Ai avut baftă. Pariez pe cinci dolari că Mary nu poate opera secvenţa.

Mary oftă, uitându-se la Lucius.

— Eu pariez împotriva mea. Chei-card, coduri de securitate. În curând va apărea scanarea retinei. Dar Mary se apucă de treabă, intrând în joc. Iar în treizeci de secunde, pornise toate alarmele.

— La naiba!

— Slavă Domnului. Asta mă face să mă relaxez

complet, spuse Matt ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

În timp ce Brad trecea din nou prin program o Mary frustrată, Lil se apropie de Tansy.

— Tu ai terminat. Poţi pleca oricând.

— Vreau să mai trec o dată prin toate secvenţele. În plus – îşi ridică în sus farfuria de hârtie – avem aici salată de cartofi. N-am nicio grabă. Ce e? întrebă ea când Lil se încruntă.

— Nimic. Scuze. Mă gândeam la altceva.

Cum ar fi inelul care ştia că îi ardea buzunarul lui Farley.

— Ştii, în seara asta o să fie linişte aici. Gata cu serviciul de pază.

— Bine. Tansy îşi ridică sprâncenele când în încăpere intră Coop. Gata, oarecum. Poate c-ar trebui să-ţi mai pui o dată lenjeria ta sexi.

Lil o înghionti cu cotul.

— Gura.

Îşi reţinu un hohot de râs când Mary reuşi să închidă monitorul.

— O să dureze ceva.

— Dacă Brad ar putea pune programul pe un desfăşurător, s-ar descurca şi ea.

— Până atunci… Lil se aşează cu o coapsă pe biroul lui Lucius, delectându-se cu berea.

Era complet întuneric şi luna, aflată la pătrar, începuse să se înalţe pe cer când Lil îşi luă la revedere de la ultimul dintre ei. Spera să reuşească a doua zi cu toţii, să-şi folosească cheia-card, dar până una, alta, vroia să se mai ocupe puţin de nişte lucrări pe care le neglijase în timpul zilei.

— Trec mâine pe aici, îi spuse Brad. Mai rămase puţin pe terasă, în timp ce Coop se aşează pe balustradă.

— Mai lucrează puţin cu Mary şi asigură-te că nu vom avea rateuri.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai. Făcut. Este o uşurare să ştiu animalele în siguranţă. Lil se uită spre habitaturi, la valurile de lumini, la clipocitul roşu al detectoarelor de mişcare.

— Dacă ai probleme, ai numărul sucursalei locale. Şi ai şi numărul meu.

— Sper că o să mai vii pe aici chiar dacă nu vom avea probleme.

— Poţi conta pe asta.

— Pe mâine.

Se duse la cabana ei. Gândindu-se la oră, optă pentru o cană cu ceai, ca să poată rezista ceasul şi ceva pe care spera să şi-l poată petrece lucrând.

În bucătărie, pe masa ei necizelată, se afla o vază cu panseluţe multicolore. Frumoase ca un curcubeu.

Să fi fost slăbiciune, naivitate, că se simţi atât de emoţionată? Dar sincer, exista oare ceva care să creeze un impact mai puternic decât nişte flori puse pe masa unei femei, de către un bărbat?

Bucură-te de ele, doar, îşi porunci ea punând ceainicul pe foc. Acceptă-le doar pentru ce înseamnă. Un gest frumos.

Îşi făcu ceaiul, îşi luă câteva prăjiturele din rezerva ei şi se aşeză la masă, cu laptopul şi cu florile.

Deschise mai întâi e-mailurile refugiului, amuzată ca întotdeauna de scrisorile copiilor şi încântată de cele venind din partea unor potenţiali donatori, cerându-i noi detalii despre anumite programe. Răspunse pe rând, la fiecare, cu egală emoţie, îl deschise pe următorul şi-şi ţinu respiraţia. Apoi îl citi încet, de două ori.

Bună lil. A trecut ceva timp de când nu neam mai văzut, cel puţin tu pe mine. Ai făcut multe pe aici, am râs cu poftă în timp ce urmăream, presupun că trebuie să facem din nou cunoştinţă, am crezut că o să fie o surpriză dar se pare că localnicii cred că am fost aici. Mă distrez

urmărindu-i cum îşi plimbă fundurile lor grase pe dealuri şi în curând o să le las un cadou, trebuie să-ţi spun că-mi pare rău pentru puma aia dar să nu mai prinzi niciodată un animal în cuşcă aşa că este vina ta că a murit. Gândeşte-te că animalele sunt spirite libere şi strămoşii noştri ştiau asta şi le respectau, tu ai violat moştenirea sacră şi m-am gândit să te omor de mult dar m-am îndrăgostit de carolyn. A fost bună şi a fost un joc bun şi a murit frumos. Să mori frumos, asta contează, cred că tu aşa o să faci. Când terminăm eu o să liberez toate animalele pe care le ţii în închisoare. O s-o fac în onoarea ta dacă îmi oferi un joc bun. Să fii bine şi puternică, pentru ca atunci când ne vom întâlni să fim egali, bunul, bătrânul jim a fost un exerciţiu bun dar tu o să fii evenimentul numărul unu.

Sper să primeşti asta. Nu mă pricep prea bine la computere şi lam împrumutat pe ăsta doar ca să-ţi trimit mesajul. al tau ethan pisica-iute.

Lil salvă cu grijă mesajul şi îl copie. Stătu puţin să-şi recapete respiraţia normală, înainte de a ieşi să-l caute pe Coop.

Văzu luminile de poziţie ale maşinii lui Brad, închiriată, în timp ce Coop se îndrepta spre terasa cabanei.

— Brad vrea să ajungă la timp înapoi la fermă, ca să o vrăjească pe bunica mea să-i mai dea o bucată de plăcintă. O să… Coop se întrerupse când Lil apăru în lumină.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a trimis un e-mail. Trebuie să-l vezi.

Coop acţionă cu rapiditate, dând-o la o parte ca să intre în casă şi se repezi direct în bucătărie, unde întoarse laptopul ca să citească mesajul.

— Ai făcut o copie?

— Da. L-am salvat pe hard disk şi pe stick.

— Ne trebuie şi copiile după hard. Recunoşti adresa de e-mail?

— Nu.

— Nu o să fie greu de aflat. Coop traversă şi ridică receptorul.

În clipa următoare îl auzi dându-i lui Willy detaliile, cu o voce egală, inexpresivă ca şi chipul lui.

— O să ţi-l trimit. Dă-mi adresa ta de e-mail. O mâzgăli pe carneţelul de lângă telefon.

— Am înţeles.

Îi dădu telefonul lui Lil, întorcându-se la computer.

— Willy? Da, sunt bine. Poţi să aranjezi un drum? La părinţii mei. Lil se uită la Cooper, care tasta la computer. Şi la bunicii lui Coop. M-aş simţi mai bine dacă… Mulţumesc. Da, aşa o să facem. Bine.

Închise, stăpânindu-se cu greu să nu-şi frământe mâinile.

— Zice că o să se intereseze imediat de unde a fost trimis e-mailul. O să sune sau o să vină aici cum ce află ceva.

— Ştie că a făcut o greşeală cu Tyler, mormăi Coop ca pentru el însuşi. Ştie că l-am identificat. De unde ştie? Are o sursă. Poate un radio. Sau riscă să vină în oraş, să asculte bârfele.

Cu ochii mici, Coop reciti mesajul.

— Există câteva locuri în oraş unde te poţi aşeza la un computer, dar… Ar fi un risc stupid. Aflăm sursa, apoi găsim pe cineva care l-a văzut, care a vorbit cu el. Dar mă îndoiesc. Asta ne-ar oferi prea mult despre el. Este mai probabilă intrarea undeva, prin efracţie. L-a trimis la nouăsprezece treizeci şi opt. A aşteptat să se întunece. A căutat o casă. Poate una cu un copil sau cu un adolescent. Ăştia au tendinţa să-şi lase computerele deschise.

— Poate că a mai omorât pe cineva. Poate că a mai omorât pe cineva, poate chiar pe mai mulţi, doar ca să-mi trimită mie e-mail-ul ăsta. Ah, Dumnezeule, Coop.

— Nu ne gândim la asta decât atunci când o să

trebuiască. Lasă gândul ăsta, îi porunci el, continuând calm: concentrează-te la ce ştim, iar ce ştim noi este că a mai făcut o greşeală. A ieşit din umbră pentru că s-a simţit obligat să ia legătura cu tine. A aflat că ştim cine este, aşa că s-a simţit liber să intre în contact, să comunice cu tine.

— Dar nu cu mine. Cu ideea deformată pe care şi-a făcut-o despre mine. El vorbeşte cu el însuşi.

— Cât se poate de exact. Continuă.

— El, ah… Îşi apăsă fruntea cu mâna, trecându-şi-o prin păr. Este needucat, neobişnuit cu computerele. Ia trebuit ceva ca să scrie atât de mult. A vrut ca eu – ca versiunea lui despre mine – să ştiu că mă pândeşte. A vrut să se umfle puţin în pene. A spus că a râs la ce am făcut noi aici. Noul sistem de pază. Că a râs de cei care-l caută. Este convins că nimic nu-l va opri să-şi atingă scopul. Jocul. A spus că biata Carolyne i-a oferit un joc bun.

— Iar cu Tyler a exersat doar. Totul indică faptul că l-a scos pe Tyler din cărare, departe, împingându-l spre râu. Tyler era un om sănătos, în formă. Şi mai mare, mai puternic decât Howe. Concluzia ar fi că Howe avea o armă. Un cuţit nu e suficient, nu, dacă Tyler a reuşit să ia distanţă faţă de el. Care e jocul, dacă îl duci pe cineva, în marş forţat, câteva mile?

Lil putea vedea acum paşii şi etapele. Şi faptul că vedea o ajuta să îşi păstreze calmul.

— Ştim că are un pistol şi el cunoaşte dealurile. Potecile.

El… Vânează.

— Da. Ăsta e jocul – vânătoarea. Alege prada, pândeşte prada, ucide.

— Şi m-a ales pe mine pentru că el crede că am violat pământul sacru, moştenirea sacră, prin construirea acestui refugiu. Pentru că în capul lui noi împărţim puma ca spirit călăuzitor. Este o nebunie.

— Te-a ales pe tine şi pentru că tu cunoşti terenul.

Poţi lua urma şi poţi vâna şi poţi dispărea. Aşa că tu eşti premiul cel mare.

— Probabil că tot pentru mine a venit şi înainte, dar Carolyn i-a distras atenţia. Era tânără şi drăguţă şi a fost atrasă de el. Îi asculta teoriile, precis s-a culcat cu el. Şi când a văzut suficient ca să înceapă să-i fie frică de el, sau îngrijorată, ca să rupă legătura, atunci el s-a orientat spre ea, în locul meu. Ea a devenit prada lui.

Zguduită, Lil se lăsă pe banchetă.

— Nu eşti tu, Lil. Nu e vina ta.

— Ştiu asta, dar totuşi ea e moartă. Aproape cu siguranţă, moartă. Şi poate că în seara asta a mai murit cineva, pentru ca el să poată ajunge la computerul acela, ca să-mi trimită mie chestia asta. Dacă o să mai pună ochii pe cineva, pe vreunul din oamenii mei, nu ştiu ce-o să fac. Nu ştiu.

— Îmi fac mai puţine griji pentru asta, decât mi-am făcut până acum.

Când Lil se uită la el, Coop spuse:

— Te-a avertizat. Nu mai are nevoie să îţi demonstreze.

Nu mai trebuie să te momească sau să îşi bată joc de tine.

Lil inspiră adânc.

— Spune-mi. Brad doarme la bunicii tăi pentru că îi place cum găteşte Lucy, sau l-ai rugat tu, ca să aibă grijă de ei?

— Gătitul este un bonus. Coop scoase o sticlă cu apă, desfăcu capacul şi i-o dădu.

Lil bău.

— Este un prieten bun.

— Da, este.

— Eu cred… Lil mai inspiră o dată prelung, să se liniştească. Eu cred că îţi poţi face o idee despre cineva, după prietenii pe care-i are.

— Lil, tu mai ai nevoie să-ţi faci o idee, când este vorba de mine?

Am nevoie să-mi fac o idee când este vorba de zece ani din viaţa ta. Lil se uită la telefon, dorindu-şi să-l poată face să sune, să-l poată face pe Willy să o sune şi să-i spună că nimeni nu a păţit ceva. Că nimeni nu a mai murit.

— Cum poţi sta şi aştepta aşa?

— Pentru că asta urmează. Locul ăsta este bine păzit. Dacă încearcă să vină aici, o să se declanşeze alarma. Eşti în siguranţă aici. Eşti cu mine. Aşa că pot aştepta.

Încercând să-şi păstreze calmul, Lil întinse mâna şi mângâie petalele unei panseluţe.

— Mi-ai adus iarăşi flori. Ce să însemne asta?

— Presupun că îţi datorez un deceniu de flori. Pentru certuri, pentru aniversări, pentru orice.

Lil îi studie chipul, apoi îi spuse, dintr-un impuls:

— Dă-mi portofelul tău.

— De ce?

Lil întinse mâna.

— Vrei să reintri în gratiile mele? Dă-mi-l.

Prins între amuzament şi nedumerire, Coop duse mâna la spate, să-l scoată din buzunar. Şi Lil îi văzu pistolul de la şold.

— Ai pistol.

— Am permis. Îi dădu portofelul. Am avut cartuşe de rezervă în sertarul tău. Acum nu mai sunt acolo. Frumoase desuuri, Lil. Cum de nu le-ai îmbrăcat niciodată?

— Mi le-a cumpărat un alt bărbat. Zâmbi amuzată când văzu supărarea de pe chipul lui.

— Sau o parte din ele. Nu mi s-a părut chiar potrivit să le îmbrac pentru tine.

— Eu sunt aici. El nu este.

— Dar spune-mi, dacă mi-aş îmbrăca de exemplu chestia aia micuţă, roşie, nu te-ai întreba oare, în timp ce mi-ai scoate-o de pe mine, cum o fi făcut el acelaşi lucru?

— Aruncă-le.

Sugestia lui scurtă o făcu să zâmbească, dintr-o vagă infatuare meschină.

— Dacă aş face asta, ai şti că sunt gata să te primesc înapoi

— De tot înapoi. Tu ce ai arunca pentru mine, Coop?

— Numeşte tu.

Lil scutură din cap şi deschise portofelul. Un timp, ca să se distreze, îi studie permisul de conducere, licenţa de detectiv particular.

— Întotdeauna ai arătat bine în poze. Ochii ăştia de viking şi privirea asta care îţi sugerează probleme. Ţi-e dor de New York?

— De Stadionul Yankee. O să te duc odată acolo, la un meci. Atunci o să vezi baseball adevărat.

Ridicând din umeri răsfoi mai departe şi găsi fotografia. Îşi aminti când o făcuse, în vara în care au devenit iubiţi. Dumnezeule, ce tânără era, îşi spuse ea. Cât de deschisă şi de sălbatic fericită. Stătea la malul apei, cu flori de câmp în jurul ei, cu dealurile de un verde crud, în spate. Îşi strângea genunchii în braţe şi părul liber, îi cădea în cascadă peste umeri.

— Este fotografia mea favorită. Amintirea unei zile perfecte, a unui loc perfect, a fetei perfecte. Te-am v iubit, Lil, cu tot ce am avut eu. Doar că nu am avut destul.

— Pentru ea era suficient, spuse Lil, încet. Şi atunci sună telefonul.

24

După telefon, Willy veni în persoană la el. Lil îi deschise poarta cu comanda la distanţă şi o clipă îşi spuse, cel puţin chestia asta este mai sigură şi mai uşoară. Trecuse de la ceai la cafea şi *turnă într-o* cană pentru Willy, în timp ce Coop se duse la uşă să-i deschidă.

Duse cafeaua în living şi i-o oferi.

— Mulţumesc, Lil. M-am gândit că vrei să auzi

detaliile direct. S-a folosit de computerul lui Mac Goodwin. Îl cunoşti pe Goodwin, Lil, are ferma de pe 34.

— Da, am fost la şcoală cu Lisa. Lisa Greenwald, îşi spuse ea, conducătoarea galeriei, pe care o displăcea intens pentru că Lisa era tot timpul cu nasul pe sus. I se strânse stomacul, gândindu-se de câte ori se strâmbase ea în spatele Lisei.

— Am primit un telefon de la Mac, nici la cinci minute după voi. Mi-a raportat o spargere.

— Sunt…

— Sunt în regulă, spuse el venindu-i în întâmpinare. Ieşiseră în oraş, pentru cină şi la concertul dat de orchestra în care cântă şi fiul lor mai mare. Când s-au întors, au văzut că fusese spartă uşa din spate. Au făcut lucrul cel mai deştept, au ieşit imediat şi m-au sunat de pe mobil. Oricum, părea o coincidenţă prea mare, aşa că l-am întrebat dacă au un cont de e-mail care se potriveşte cu cel pe care-l aveam de la voi. Şi au.

— Nu au fost acasă. Nu au păţit nimic. Lil se aşeză când genunchii începură să-i tremure.

— Sunt bine. Tocmai şi-au luat un căţeluş, după ce bătrânul lor câine a murit, acum câteva luni. Era închis în spălătorie. Şi el e bine. M-am dus să stau de vorbă cu ei, să arunc o privire. Am lăsat pe cineva acolo, să-l ajute pe Mac să repare uşa. Se pare că s-a năpustit înăuntru, a găsit computerul. Mac nu-l închisese înainte de a pleca. S-a ocupat de copii şi efectiv a uitat de el. Se întâmplă.

— Da. Se întâmplă Au fost împreună la liceu. Mac şi Lisa, Lisa şi Mac. Şi s-au căsătorit în primăvara după absolvire. Au doi băieţi şi o fată. Fetiţa e încă mică.

Nu era nostim, îşi spuse Lil, câte ştia despre odinioară

— Detestata Lisa?

— Aşa este şi cu toţii sunt bine. Ce ne-au putut spune la prima vedere este că a luat nişte alimente. Pâine,

conserve, fel de fel de biscuiţi, câteva cutii cu bere şi sucuri. A lăsat bucătăria vraişte. A luat cele două sute de dolari pe care îi ţinea Mac în biroul lui, banii copiilor, din cutiile lor şi suta pe care o ţinea Lisa în frigider.

Se uită atent la Lil, îi aruncă o privire lui Coop şi continuă pe un ton la fel de degajat.

— Oamenii nu par să-şi dea seama că acestea sunt primele locuri unde caută orice hoţ care se respectă. Se vor mai uita o dată, după ce se vor mai linişti, să vadă dacă le mai lipseşte ceva.

— Arme? întrebă Coop.

— Mac îşi ţine armele într-un seif special. Bine încuiat. Deci asta este o binecuvântare. Am luat amprente. Le eliminăm pe cele ale familiei Goodwin iar pe celelalte le vom compara cu amprentele lui Ethan Howe. Mâine dimineaţă intenţionez să sun la FBI.

Îşi înălţă capul văzându-i expresia lui Coop.

— Nu-mi place deloc ideea de a lucra cu ei, sau de a-i lăsa să preia ei investigaţiile. Dar fapt este că totul indică un criminal în serie iar Lil a primit un e-mail de ameninţare. Asta înseamnă cyber-crime. În plus, este un fapt clar că teritoriul javrei ăleia – scuză-mă, Lil – include parcul naţional. O să mă lupt pentru partea mea în investigaţia asta, dar nu am de gând să mă pun cu ordinea stabilită.

— După ce compari amprentele, o să trebuiască să dai în presă fotografia lui Howe. Peste tot. Oricine ajunge în zonă, pentru drumeţie, toţi localnicii trebuie să-l poată identifica la prima vedere, spuse Coop.

— Am asta pe listă.

— Dacă foloseşte pseudonimul Pisica-Iute, am putea avea ceva aici.

— Treizeci şi cinci de mile pe oră, spuse Lil, dar scutură din cap când Coop se întoarse spre ea.

— Ăsta este recordul pentru o pumă, la sprint. Dar nu

pot alerga efectiv cu viteza asta. Există feline mai iuţi. Mult mai iuţi decât o pumă. Ce vreau eu să spun este… Lil se opri, îşi apăsă degetele pe ochi, încercând să-şi contureze gândurile. El nu cunoaşte cu adevărat animalul despre care pretinde că este spiritul lui călăuzitor. Şi cred că mi-a dat numele pe care l-a ales pentru că el îşi închipuie că avem acelaşi spirit călăuzitor. Nu cred că l-a mai folosit înainte, sau că l-a folosit des.

— Oricum, o să facem o mică verificare. Willy îşi puse cafeaua deoparte. Lil, ştiu că ai un sistem nou de alarmă şi că-l ai aici pe fostul-detectiv-din-Newyork, dar pot aranja pentru protecţie.

— Unde? Cum? Willy, tipul ăsta merge repede şi poate şi o să se dea la fund, în aşteptare, dacă plec eu. El pândeşte locul ăsta şi ştie ce se petrece aici. Singura şansă pe care o ai să pui mâna pe el este ca el să creadă că eu sunt accesibilă.

— Lil are voluntari şi interni, începu Coop. Nu văd de ce n-ai putea îmbrăca vreo doi poliţişti în haine nevinovate şi să-i trimiţi să muncească prin zonă.

— Aş putea aranja asta, încuviinţă Willy dând din cap. Să lucreze cu cei de la parc, aici… Da.

— De acord, sări Lil. Willy, nu fac pe curajoasa. Dar pur şi simplu nu vreau să mă ascund undeva, pentru ca peste şase luni, un an, să trebuiască să o iau de la început. Nu. Vreau să se termine odată.

— Mâine dimineaţă o să ai aici doi oameni. Acum mă duc să văd ce pot face în seara asta. Luăm legătura mâine.

Lil surprinse o privire între cei doi bărbaţi.

— Te conduc, spuse Coop.

— Nu, nu îl conduci. Lil îl luă pe Coop de braţ şi îl ţinu în loc.

— Dacă voi doi mai aveţi să vă spuneţi ceva, atunci eu am dreptul să ştiu. Nu mă protejaţi dacă îmi ascundeţi informaţii. Mă ignoraţi.

Coop se uită la Lil.

— Am confirmarea faptului că Howe se afla în Alaska în perioada în care a dispărut Carolyn Roderick. Am luat legătura cu un magazin cu obiecte sportive, al cărui proprietar şi-l aminteşte şi l-a identificat după fotografia pe care i-am trimis-o prin fax. Şi-l aminteşte pentru că Howe a cumpărat o arbaletă Stryker, tot pachetul, cu periscop, săgeţi de carbon, coardă şi muniţii pentru un pistol de treizeci şi doi. A cheltuit aproape două mii şi a plătit cu bani peşin, l-a spus că îşi duce prietena la vânătoare.

Lil scoase un mic sunet, gândindu-se la Carolyn.

— După Tyler, mi-am extins cercetările, continuă Coop. Un cadavru găsit în Montana, patru luni mai târziu, bărbat, în jur de douăzeci şi ceva de ani, a fost lăsat pradă animalelor şi a fost găsit într-o stare foarte proastă. Dar autopsia a arătat o rană la picior – în os

— Care s-a stabilit că a fost cauzată de o săgeată. Dacă mai are arcul acela…

— I-am putea lega de dispariţia lui Roderick şi de crima din Montana, spuse Willy. Şansele sunt ca el să fi fost autorul. E vorba de o sumă mare de bani.

— Din spargerea din seara aceasta s-a ales cu peste trei sute, plus ce a mai luat de la Tyler. Nu o să-i ţină mult, după cum lucrează el şi o să trebuiască să facă din nou rost de bani.

— O să adaug arcul şi săgeţile la dosar. Frumos lucrat, Coop.

— Dacă nu te plictiseşti să dai telefoane, poţi avea noroc. Rămaşi singuri, Lil se duse să sufle în foc, până când se iţiră flăcările. De perete, lângă şemineu, stătea proptit bătacul de baseball, cel pe care i-l făcuse Sam lui Coop cu o viaţă de om în urmă. Şi-l adusese aici.

Pentru că acum aici se simte acasă, îşi spuse ea. Cel puţin până terminăm cu povestea asta, aici este casa lui.

Doar că ea nu se putea gândi la asta, nu încă.

— Este mai greu de ascuns o arbaletă decât un pistol, spuse ea continuând să stea în picioare acolo, să privească flăcările. Probabil că îşi ia arcul când vrea să vâneze. Poate seara, sau înainte de răsărit.

— Poate.

— Nu a folosit arcul asupra pumei. Dacă l-ar fi folosit, asta i-ar fi dat mai mult timp să se îndepărteze, să-şi acopere urmele. Dar nu a folosit arcul.

— Pentru că tu nu ai fi auzit împuşcătura. Probabil tocmai de aceea a ales pistolul, concluzionă Coop.

— Ca să aud împuşcătura şi să intru în panică, pentru pumă. Lil se întoarse, rămânând cu spatele în dreptul flăcărilor şi a căldurii.

— Ce altceva mai ştii şi nu mi-ai spus?

— Sunt speculaţii.

— Vreau să văd dosarele, cele pe care le pui deoparte, de câte ori intru eu.

— Nu are rost.

— Are tot rostul.

— La naiba, Lil, la ce-ţi foloseşte să vezi fotografiile cu Tyler înainte şi după ce a fost scos din apă, după ce peştii au trecut pe la el? Sau să citeşti detaliile autopsiei? La ce-ţi foloseşte să-ţi încarci mintea cu aşa ceva?

— Tyler a însemnat un exerciţiu pentru el. Eu sunt evenimentul principal, spuse ea citând din e-mail. Dacă îţi faci griji pentru sensibilităţile mele, nu ţi le mai face. Nu, eu nu am văzut niciodată fotografiile unui cadavru. Dar tu ai văzut un leu sărind din tufiş şi doborând o antilopă? Antilopa nu este un om, dar crede-mă, aşa ceva nu este pentru inimi slabe, încetează să mă mai protejezi, Coop.

— Asta nu o să se întâmple niciodată, dar o să-ţi arăt fotografiile.

Deschise geanta şi scoase dosarele.

— Fotografiile nu-ţi vor fi de niciun folos. Legiştii au stabilit momentul morţii undeva între orele trei şi şase.

Lil se aşează, deschise dosarul şi se uită la fotografiile în alb-şi-negru ale lui James Tyler.

— Sper până la Dumnezeu că soţia lui nu l-a văzut aşa.

— Au făcut ce au putut, înainte.

— I-a tăiat beregata. Asta e ceva personal, nu? Din vastele mele cunoştinţe în materie de investigaţii.

— Trebuie să se implice cât mai mult, să-şi mânjească mâinile cu sânge. Un cuţit este, în general, mai intim decât un glonţ. L-a luat pe Tyler pe la spate, tăindu-l de la stânga la dreapta. Trupul are tăieturi şi contuzii căpătate aproape de momentul morţii, cel mai probabil în urma căzăturilor şi a juliturilor. Genunchii, mâinile, coatele.

— Ziceai că a murit între trei şi şase. În timpul zilei, sau probabil când tocmai se întuneca, în partea aceea. Ca să ajungi în acel punct al râului, de la poteca unde a fost văzut ultima oară Tyler, îţi trebuie câteva ore. Poate mai mult, dacă eşti de acord că l-a condus pe Tyler de-a lungul drumului cel mai accidentat, prin zonele unde existau cele mai mici şanse să fie văzuţi de vreun alt drumeţ, sau ca Tyler să găsească un ajutor. Tyler avea asupra lui un sac cu provizii pentru o zi. Dacă fugi ca să-ţi salvezi viaţa, scapi de greutăţi, nu?

— Nu i-au găsit sacul.

— Pariez că Ethan i l-a găsit.

— De acord.

— Şi când l-a manevrat pe Tyler spre poziţia dorită, nu l-a împuşcat. Nu sportiv. S-a apropiat de el, pentru o ucidere personală.

Răsfoi lista cu obiectele pe care soţia victimei stabilise că le avea Tyler asupra lui când a pornit-o spre vârf.

— O achiziţie bună, spuse Lil. De ceas nu are nevoie. El ştie timpul după cer, după cum simte aerul. Poate că o să-l păstreze ca pe un trofeu, sau poate că îl va amaneta

câteva state mai încolo, când o să aibă nevoie de bani.

Lil îşi ridică privirea din dosar.

— Obişnuieşte să ia ceva, câteva lucruri de la fiecare victimă de care crezi tu că este responsabil, nu?

— Aşa se pare. Bijuterii, bani, mâncare, îmbrăcăminte. Este un gunoier. Dar nu este suficient de prost ca să se folosească de cărţile de credit sau de actele de identitate ale victimelor. La niciuna dintre victime nu s-a mai constatat vreo mişcare în cărţile de credit, de la dispariţia lor.

— Nu există urme scrise. În plus, poate că el consideră cărţile de credit o invenţie a omului alb, o slăbiciune a omului alb. Mă întreb dacă părinţii lui au avut vreodată cărţi de credit. Aş paria că nu.

Ai paria corect. Eşti o fată deşteaptă, Lil.

— Noi suntem fetele deştepte, spuse Lil absentă. Dar el cumpără o arbaletă, nu o armă tradiţională, din arsenalul americanilor nativi. El prinde din zbor nişte idei şi alege. Fondul lui este plin de rahat. Pământul sacru, dar el îl pângăreşte vânând un bărbat neînarmat. De dragu sportului. Ca să se antreneze. Dacă are cu adevărat sânge de sioux în vinele lui, atunci îl pângăreşte şi pe acesta. Este un om lipsit de onoare.

— Siuxii considerau Black Hills centrul sacru al lumii.

— Axis muncii, confirmă Lil. Ei considerau – şi încă mai consideră – Black Hills ca fiind inima a tot ce există. Paha Sapa. Ceremoniile sacre începeau o dată cu venirea primăverii. Urmăreau bizonii peste dealuri, formând o potecă în forma unui cap de bizon. Şase sute de mii de hectare de dealuri le-au fost promise în tratate. Dar apoi au găsit aur aici. Aurul valora mai mult decât onoarea, decât tratatele, decât promisiunea de a respecta ceea ce era sacru.

— Dar se află în continuare în dispută.

— Ai învăţat cumva asta la istorie? întrebă ea. Da,

USA au intrat în posesia pământului în 1877, violând Tratatul de la Fort Laramie, dar siuxii Teton, Lakota, nu au acceptat niciodată ideea asta. După o sută de ani, Curtea Supremă a decretat că Black Hills au fost preluate ilegal şi a cerut guvernului să plătească preţul promis iniţial, plus dobânzile aferente. Peste o sută de milioane, dar ei au refuzat aranjamentul. Ei şi-au vrut pământul înapoi.

— Dobânzile au crescut de atunci şi din cercetările mele, acestea se ridică în prezent la peste şapte sute de milioane.

— Dar ei nu vor accepta banii. Este o chestiune de onoare. Străbunicul meu a fost un sioux. Străbunica mea a fost albă. Eu sunt produsul unui amestec şi generaţiile care au trecut de atunci au diluat cu siguranţă sângele meu sioux.

— Dar înţelegi ce înseamnă onoarea, înţelegi refuzul unei sute de milioane de dolari.

— Banii nu înseamnă pământ, iar pământul le-a fost luat. Lil făcu ochii mici. Dacă tu crezi că Ethan face ceea ce face ca un fel de răzbunare pentru încălcarea tratatelor, pentru furarea pământului sacru, eu nu cred asta. El nu merge atât de profund. Poate fi o scuză, una care l-ar putea face să se creadă un războinic, un rebel. Mă îndoiesc că Ethan cunoaşte toată povestea. Poate frânturi, dar şi acelea deformate.

— Nu, el ucide pentru că îi place să ucidă. Dar te-a ales pe tine şi locul acesta, pentru că se potriveşte cu ideea de răzbunare. Asta face ca totul să fie mai excitant, mai satisfăcător. Iar ideea lui despre onoare este deformată, este o versiune proprie. Nu o să te răpească atunci când circuli prin refugiu. Nu ăsta e jocul, asta nu îl satisface şi nu îl face să-şi atingă scopul.

— Este liniştitor ce-mi spui.

— Dacă nu aş crede asta, ai fi acum încuiată undeva la o mie de mile de aici. Dar încerc să fiu onest, adăugă,

văzând că Lil începu să se încrunte. Mi-am făcut o imagine despre el, un fel de profil, care mă asigură că el vrea ca tu să-l înţelegi, să-i ţii piept, apoi să-i oferi o competiţie autentică. Va aştepta o ocazie, dar începe să îşi piardă răbdarea. E-mailul îl împinge să acţioneze.

— Este o provocare.

— Oarecum, dar şi o declaraţie. Lil, trebuie să-mi dai cuvântul tău că nu o să-i permiţi să te atragă în această cursă.

— Îl ai.

— Fără comentarii? Fără remarci?

— Nu. Mie nu-mi place vânătoarea şi ştiu că nu mi-ar face plăcere să fiu vânată. Eu nu simt nevoia să-i dovedesc nimic şi cu siguranţă nici n-o să mă duc de bună voie şi să îi ţin piept unui asasin maniac, într-o confruntare corp-la-corp.

Lil continuă să studieze dosarele.

— Hărţi. Bine, bine, putem lucra la chestia asta.

Se ridică şi îndepărtă toate lucrurile de pe măsuţă.

— Ai avut de lucru, spuse ea observând însemnările făcute de Coop pe hartă, cu incidentele atribuite lui Ethan Howe. Încerci să înscrii într-un triunghi locurile unde şi-ar putea avea bârlogul.

— Sectoarele care par cele mai plauzibile au fost deja cercetate.

— Este aproape imposibil să acoperi fiecare metru pătrat, mai ales când cauţi pe cineva care ştie cum să se mişte şi îşi acoperă urmele. Uite, aici am găsit-o pe Melinda Barrett. Acum aproape douăzeci de ani. Nu au existat indicii că ar fi vânat-o. Nu au existat semne că ar fi fugit sau că ar fi fost urmărită. Semnele arătau că el a venit în urma ei. A pândit-o, poate. Sau, foarte posibil, efectiv a dat peste ea. Ce i-a declanşat oare dorinţa de a o ucide?

— Dacă uciderea ei nu era scopul, atunci poate că i-a

vrut banii, sau a vrut să o violeze. Au găsit nişte contuzii pe bicepşii ei, de genul pe care le faci când te strânge cineva cu putere şi tu încerci să scapi. A izbit-o cu spinarea de copac, cu suficientă forţă ca să-i spargă capul, provocându-i o rană deschisă. Sângerare.

— Sânge. Poate că sângele l-a aprins. Mirosul sălbatic de sânge, ăsta stârneşte animalele. Lil dădu. Din cap, pentru că acum putea vizualiza întocmai ce se întâmplase. Ea se luptă, poate că ţipă, poate că îl insultă pe el, sau bărbăţia lui, într-un fel. O omoară – cuţitul, apropierea, este ceva personal. În grabă, în panică. O târăşte, o lasă pradă animalelor. Poate şi-a spus că moartea ei va fi pusă pe seama atacului unei pume sau al unui lup.

— Următoarea dată când putem confirma că s-a întors aici, a fost în locul acesta. Refugiul. Coop puse un deget pe hartă. A luat contact cu tine, a încercat să joace cartea unei moşteniri comune.

— Şi a cunoscut-o pe Carolyn.

— Ea l-a găsit atrăgător, interesant, i-a alimentat egoul. Şi poate că i-a povestit mai multe despre tine, despre refugiu.

Ea găseşte în el o nevoie, sexul şi mândria, aşa că el pătrunde în lumea ei. Dar nu se potrivesc, iar ea începe să-l vadă aşa cum este cu adevărat, când iese din elementul lui. O urmează în Alaska, să închidă această uşă, să-şi îndeplinească nevoia

— Mai puternică decât sexul – apoi se întoarce din nou la tine.

— Iar eu sunt în Perú. Trebuie să aştepte.

— În timp ce te aşteaptă, coboară noaptea aici, cel puţin o dată.

— Când a fost Matt singur aici. Da. Şi dezafectează camera de supraveghere. Doar cu câteva zile înainte de a mă întoarce eu.

— Pentru că ştia că te întorci. Dacă s-ar fi dus altcineva să verifice camera, ar fi dezafectat-o din nou. Până când te duceai tu.

— Presupunea că o să mă duc singură, continuă ea. Mie îmi place să urc pe dealuri şi să campez singură. Aşa şi plănuisem să fac. Şi atunci el ar fi putut să înceapă jocul şi poate că l-ar fi câştigat. Îţi rămân deci datoare.

— Când a văzut că ai companie, poate s-a gândit să mă lichideze. Să mă elimine pe mine, să te ia pe tine. Deci eu cred că amândoi trebuie să fim recunoscători nenumăratelor nopţi petrecute afară şi abilităţii de a avea un somn uşor. Vine aici, în tabără, continuă Coop, uitându-se pe hartă. Se întoarce înapoi la camera de supraveghere de aici şi revine din nou în tabără. Apoi agaţă un lup de poarta principală a refugiului. Apoi mai intră o dată în refugiu, să-ţi scoată tigrul.

— După care apare undeva, pe drumul spre Crow Peak, unde îl interceptează pe Tyler şi ajunge aici, în locul acesta de la râu, unde îl părăseşte pe Tyler. Apoi pătrunde în ferma Goodwin, care este cam pe aici. Este o întindere mare. Cea mai mare parte a acesteia se află în Spearfish, deci aici este el acasă. Ei bine, şi eu.

Se uită la ceaşca ei goală de cafea, dorindu-şi ca prin cine ştie ce minune aceasta să se umple din nou.

— Sunt multe peşteri în zona asta. Trebuie să aibă un adăpost, dar nu-l văd ridicându-şi un cort. El are nevoie de un bârlog. Aici e mult vânat şi mult peşte. Cea mai bună tainiţă, locul cel mai bun pentru el trebuie să fie aici. Lil desenă un cerc cu degetul, pe hartă. Ar dura săptămâni să cercetezi atâţia acri de teren, atâtea peşteri şi atâtea găuri în care te poţi ascunde.

— Dacă încerci cumva să cultivi ideea de a te duce acolo ca momeală, o poţi uita.

— Am cultivat-o pentru câteva minute. Eu cred că aş putea da de el, sau cu siguranţă că aş avea aceleaşi şanse

ca toţi cei care îl caută acum. Dar astfel, oricine ar fi cu mine ar avea toate şansele să fie ucis. Deci nu, nu mă voi duce ca momeală.

— Ar trebui să existe o cale, studiind harta asta, să bănuim care va fi următoarea lui mişcare, sau unde se va duce după aceea. Trebuie să existe un model, dar eu nu îl văd.

Lil închise ochii.

— Trebuie să existe o modalitate de a-l ademeni să iasă, de a-l atrage într-o capcană, în loc să fie invers. Dar nici eu nu văd niciuna.

— Asta poate pentru că ţi-a ajuns pentru ziua de astăzi.

— Iar tu o să fii dornic să mă ajuţi să nu mă mai gândesc la asta.

— Mărturisesc că mi-a trecut gândul ăsta prin minte.

— În interesul adevărului, recunosc că şi mie mi-a trecut. Lil se întoarse spre el. Mintea mea este destul de ocupată, Coop. O să-ţi ia ceva timp să mi-o distrag i.

— Cred că o să mă descurc. În clipa în care Lil întinse mâna spre el, Coop se ridică, evitând-o.

— Direct sus, da? Eu care credeam că m-ai putea încălzi puţin chiar aici.

— Nu urcăm. Coop stinse luminile, lăsând doar strălucirea focului, apoi se duse la micul stereo şi apăsă pe butonul de pornire al CD playerului. Muzica începu să se reverse, încet, plină de suflet.

— Nu ştiam că am discuri cu cu Percy Sledge.

— Nu aveai. Reveni la ea, o luă de mână şi o ridică în picioare.

— M-am gândit că o să ne fie mai la îndemână. O întoarse şi o legănă.

— Noi nu prea am făcut asta.

— Nu. Lil închise ochii în timp ce vocea magică a lui Percy îi povestea ce era în stare să facă un bărbat când se

îndrăgostea de o femeie.

— Nu, nu prea am făcut asta.

— O să trebuiască să începem. Îşi întoarse capul ca să-i mângâie tâmpla cu buzele. Este ca şi cu florile. Îţi datorez câţiva ani de dans.

Lil îşi apăsă obrazul de al lui.

— Nu-i putem aduce înapoi., Coop.

— Nu, dar îi putem umple. Îşi plimbă mâinile în sus şi în jos, în sus şi în jos, pe muşchii încordaţi ai spinării ei. Erau nopţi în care mă trezeam şi îmi imaginam că erai acolo, în pat, lângă mine. Uneori era totul atât de real, încât aveam senzaţia că îţi auzeam respiraţia, că îţi puteam mirosi părul. Acum, sunt nopţi în care mă trezesc şi tu eşti lângă mine, în pat şi o clipă intru în panică auzindu-ţi respiraţia, mirosindu-ţi părul, gândindu-mă că îmi imaginez doar că eşti aici.

Lil strânse tare din ochi. Ce simţea oare, durerea lui, sau durerea ei?

— Vreau să crezi din nou în noi. În mine. În asta. O întoarse, până când gura i-o găsi pe a ei. Şi i-o luă adânc, fără să mai respire, în timp ce se legănau în tremuratul auriu al focului din cămin.

— Spune-mi că mă iubeşti. Doar atât. Inima îi tremură.

— Da, dar…

— Doar atât, repetă el şi o sărută din nou. Doar atât.

Spune-mi.

— Te iubesc.

— Te iubesc, Lil. Încă nu poţi crede cuvintele astea, aşa că o să continui să-ţi arăt dragostea mea, până când mă vei crede.

Mâinile lui se plimbau în sus şi în jos. Gura lui o testa şi o savura pe a ei. Şi inima care tremurase pentru el începu să bată pentru el, încet şi puternic.

Seducţie. Trupul i se plia după al lui. Buzele se

ofereau atacului blând, plin de răbdare. Un lung, lung oftat de plăcere.

Se lăsară la pământ, îngenunchează, se strânseră tare. Se legănară din nou.

Îi scoase bluza, apoi îi duse mâinile la buze şi îi sărută palmele. Totul, îşi spuse el, tot ce era el, ţinea ea în palmele ei. Cum de nu-şi dădea seama?

Apoi îi puse palma pe inima lui, privind-o în ochi.

— Este a ta. Când eşti pregătită să o iei, să mă iei pe mine, aşa cum sunt, este a ta.

O trase mai aproape, cu mâinile prinse într-ale lui şi de data aceasta gura lui nu a mai fost blândă, nu a mai fost răbdătoare.

Nevoia tresări în ea, vie şi puternică, în timp ce inima lui Coop bătea sălbatic în palmele ei. Coop îi deschise şi trase jeanşii şi o conduse brutal în sus, tot mai sus, tot mai sus, chiar şi când ea strigă.

Când căzu moale, când părea să se fi dizolvat în duşumea, o acoperi cu trupul lui. Şi continuă.

Mâinile şi gura lui se plimbau pe ea, lăsând-o fără vlagă, deschisă spre el, slabă şi ameţită. Suspină, strigă iar, când el pătrunse din nou în ea.

— Uită-te la mine. Uită-te la mine, Lil.

Deschise ochii şi îi privi faţa spălată de flăcările roşii şi aurii ale căminului. Pătimaşă şi sălbatică, la fel cum bătea şi inima lui. Se scufundă în ea, iară şi iară, până când vederea i se înceţoşa.

Până când ea îi dărui totul.

Nu obiectă când o duse în braţe, sus pe scări. Nu protestă când se întinse lângă ea, trăgând-o mai aproape, cuprinzând-o strâns cu braţele.

Când o sărută din nou, a fost la fel ca primul sărut din timpul dansului. Dulce, catifelat, seducător.

Închise ochii şi se lăsă să viseze.

Dimineaţa, se rostogoli afară din pat când el ieşi din

baie, cu apa picurându-i încă din păr.

— Credeam că o să dormi mai mult, spuse Coop.

— Nu pot. Am o zi lungă.

— Da, şi eu. Cam în vreo treizeci de minute ar trebui să-ţi apară oamenii aici, nu?

— Cam aşa ceva. Presupunând că îşi vor aminti cu toţii cum să deschidă poarta.

Veni spre ea şi-şi trecu degetul mare de-a lungul obrazului ei.

— Eu mai pot aştepta până când vor începe să apară.

— Eu cred că mă pot descurca singură, o jumătate de oră.

— O să aştept.

— Pentru că îţi faci griji pentru mine sau pentru că speri că o să folosesc timpul ca să-ţi pregătesc micul-dejun?

— Ambele. Acum degetul îi urma linia maxilarului. Am adus şuncă şi ouă.

— Te-ai gândit vreodată la colesterol?

— Nu, când te păcălesc să-mi faci ouă cu şuncă.

— Bine. Atunci o să lipesc doi pesmeţi, unul de celălalt.

— Iar eu o să trântesc diseară nişte fripturi, pe grătar.

— Sigur, şuncă, ouă, carne roşie. La naiba cu arterele.

O cuprinse de coapse şi o ridică, pentru un sărut zdravăn de bună-dimineaţa.

— Uite cum vorbeşte fiica unui crescător de animale.

Lil coborî gândindu-se că această discuţie despre micul-dejun, planurile pentru cină, despre zile pline, părea aproape normală. Dar nu era normală. Nimic nu se afla chiar în zona normală, sigură.

Nu avea nevoie de hainele împrăştiate pe jos, în living, ca să-i amintească asta.

Le strânse mai întâi pe acestea şi le duse pe toate în spălătorie.

Puse de cafea şi încinse tigaia. Lăsă şunca să sfârâie şi deschise uşa din spate, ieşi pe terasă şi inspiră aerul dimineţii.

Răsăritul începea să spargă cerul dinspre est, transformând dealurile în siluete delicate, în prima lumină a zilei. Mai sus, mult mai sus, ultimele stele se stingeau asemenea luminărilor.

Simţea ploaia. Da, era fiică de fermier, îşi spuse ea. Ploaia va aduce mai multe flori de câmp, va desface mai multe frunze şi o va face să se gândească să mai cumpere ceva plante pentru refugiu.

Lucruri normale.

Privi răsăritul şi se întrebă cât o va aştepta el. Cât timp va mai urmări şi va mai aştepta şi va mai visa la moarte?

Intră înapoi în bucătărie, închizând uşa. Se întoarse la sobă şi scurse şunca şi sparse ouăle în tigaie.

Lucruri normale.

25

Tansy nu avea inelul pe deget. Lil îşi simţi efectiv sufletul ca plumbul; contase pe o veste bună. Dar când Tansy se repezi spre locul unde ea şi Baby purtau conversaţia lor de dimineaţă, inelarul ei era gol.

Tansy o cuprinse pe Lil în braţe, cu ochii plini de nefericire şi o îmbrăţişă cu putere.

— Hm, Făcu Lil.

— Am vrut să te sun aseară. Mă simţeam tristă. Dar apoi mi-am spus că le aveai tu destul pe ale tale şi nu am vrut să te mai împovărez şi eu.

— Tristă? Ah, Tans. Cum greutatea ca de plumb o apăsa tot mai tare, Lil nu putu decât să-i întoarcă lui Tansy îmbrăţişarea, cu aceeaşi forţă.

— Ştiu că nu poţi simţi decât ce simţi şi că trebuie să-

ţi urmezi acele simţăminte, dar urăsc să te ştiu tristă.

— Fireşte că mă simt tristă. Tansy se retrase, scuturând-o uşor pe Lil.

— Tristeţea nu este nici pe departe ce resimt eu, când prietena mea cea mai bună este ameninţată. O să începem chiar acum să ne ocupăm de e-mailul tău. De fapt, o să-ţi copiem toate e-mailurile.

— E-mailurile?

— Scumpo, ai luat ceva în dimineaţa asta?

— Ce? Nu! E-mailurile. E-mailul. Scuză-mă, am văzut că abia ai venit şi nu m-am gândit că ştii de el.

— Atunci despre ce naiba credeai că vorbesc?

— Ah… Tulburată, Lil reuşi să râdă anemic.

— Pune-mă în temă. Sunt puţin întoarsă în dimineaţa asta.

Cum ai aflat aşa de repede?

— Farley şi cu mine ne-am dus la şerif, aseară, după ce l-ai sunat tu. El – Willy – ştia că îţi făceai probleme pentru părinţii tăi şi a vrut ca Farley să ştie despre ce este vorba. Şi Farley s-a dus direct acasă.

— Farley s-a dus direct acasă?

— Da. Farley. Lil, poate că ar trebui să te întinzi puţin.

Deci nu a cerut-o în căsătorie, îşi dădu Lil seama, în timp ce Tansy îi punea mâna pe frunte, să vadă dacă nu are cumva temperatură. Nu a avut ocazia să o ceară.

— Nu, sunt bine. Doar că sunt puţin distrată şi încerc să îmi intru în rutină. Cred că asta o să-mi facă bine.

— Şi ce scria în el? Nu. Tansy scutură din cap. O să-l citesc singură. Ar fi trebuit să-ţi spun imediat că acasă la tine toţi sunt bine. Farley m-a sunat înainte să plec, să-mi spună.

— Am vorbit cu ei, dar oricum, îţi mulţumesc. Ce drăguţ, tu şi Farley.

— Ce ciudat, eu şi Farley. Drăguţ şi ciudat, cred.

Tansy o privi în timp ce Lil luă de jos mingea mare, albastră şi o aruncă în sus peste gard, în ţarc. Baby şi companionii săi strigară, intrând fericiţi în cursa după minge.

— Îl vor găsi, Lil. Îl vor găsi curând şi o să se termine totul.

— Contez pe asta. Tansy, a pomenit de Carolyn, în e-mail.

— Ah. Ah, Dumnezeule. Ochii negri ai lui Tansy scânteiară.

— Mă doare aici, când mă gândesc la asta. Lil îşi dădu cu pumnul în coşul pieptului. Deci, să reintrăm în rutină. Şi consolare. Se uită peste gard, în direcţia în care Baby şi prietenii lui se tăvăleau, luptându-se pentru minge.

— Există întotdeauna suficientă rutină.

— Tansy, ştii ce mi-aş dori eu? Ştii ce mi-ar aduce această consolare?

— O îngheţată uriaşă, cu cremă.

— Asta nu ratează niciodată, dar nu. Aş vrea să mă duc acolo sus, să-l vânez. M-aş simţi mai bine dacă aş putea urca pe dealuri, să-i dau de urmă.

— Asta ar însemna alte riscuri. Dar mi-e greu să aştept, doar să aştept ca alţii să găsească persoana responsabilă pentru toate astea. Lil respiră prelung.

— Mă duc să văd ce fac Delilah şi Boris.

— Lil. Să nu faci vreo prostie, da? strigă Tansy în urma ei.

— Eu? Ca să-mi risc statutul de fată-deşteaptă? Nu. Rutină.

Doar rutină, repetă ea.

Avea un plan, unul minunat. Era convins că ideea îi venise într-o stare de transă, convingându-l că măreţul lui strămoş se întorsese să-l ghideze, în chip de pumă. Şi-l revendicase de atât amar de vreme pe Crazy Horse, încât pentru el legătura devenise adevărată. Cu cât rămânea

mai mult pe dealuri, cu atât legătura devenea mai adevărată.

Acest plan va necesita atenţie şi precizie, dar el nu era un vânător neglijent.

Îşi cunoştea teritoriul. Va întinde cursa. Va strânge momeală.

Şi când va sosi timpul, va acţiona capcana, începu prin a cerceta terenul, luând în considerare şi respingând mai multe locuri, înainte de a se stabili la grota de suprafaţă. Aceasta va fi perfectă pentru scopul lui, pe termen scurt. Locul *era* ideal, un fel de răscruce de drumuri pentru cele două puncte principale ale lui.

Îi va servi ca o cuşcă de păstrare.

Mulţumit, merse pe un drum şerpuit înapoi spre teritoriul parcului, până când ajunse la un drum frecventat. Purta una din jachetele pe care le furase în timp, împreună cu o pereche de ochelari de soare pentru aviatori şi o şapcă cu sigla Refugiului Chance Pentru Animale Sălbatice. Frumos, îşi spuse el. Astea şi barba pe care şi-o lăsase nu vor prosti multă vreme ochii ascuţiţi ai poliţiştilor, dar aşa putea rămâne în spaţiu deschis, folosindu-se de Canon-ul bunului, bătrânului Jim, ca să facă fotografii.

Înainta printre ei, dar ei nu-l cunoşteau, îşi spuse. Ba, chiar stătea de vorbă cu alţi drumeţi. Alţi idioţi care tropăiau pe pământul sacru ca şi cum ar fi avut vreun drept.

Când va termina, toată lumea va şti cine era el. Pentru ce lupta el. Ce putea el să facă. Va deveni o legendă.

Acum înţelegea că pentru asta se născuse. Până acum nu îşi dăduse seama cu atâta claritate. Nimeni nu-i cunoscuse chipul, nimeni nu-i cunoscuse numele, în toţi aceşti ani. Da, asta a trebuit să se schimbe, ca să se dedice cu adevărat destinului său.

Nu putea, nu va pleca de aici, aşa cum făcuse în trecut când simţise în ceafă respiraţia fierbinte a hăitaşilor sau când se temuse – trebuia să recunoască acum că se temuse – că va fi prins. Destinul lui era să rămână aici, pe aceste dealuri, pe acest pământ.

Să trăiască sau să moară.

Era puternic şi înţelept şi dreptatea era a lui. Credea că va trăi. Va învinge şi victoria îi va adăuga numele la toţi cei dinaintea lui.

Crazy Horse, Sitting Bull, Red Cloud. Da, Calul Nebun, Taurul Şezând, Norul Roşu.

Cu ani în urmă, înainte de a fi înţeles, a făcut sacrificii pentru acest pământ. Totul a început când a ţâşnit sângele femeii, lovită de mâna lui. Nu fusese un accident, aşa cum crezuse el atunci. Acum înţelegea că mâna lui fusese ghidată. Iar puma, spiritul lui călăuzitor, binecuvântase această ofrandă. O acceptase.

Ea a pângărit acest sacrificiu. Lillian Chance. Ea a venit la locul sacrificiului, pământul lui sfânt, unde devenise el bărbat, războinic, împrăştiind sângele acelei femei. Adusese Guvernarea acolo, sub forma poliţiei.

Îl trădase.

Totul avea acum logică, totul devenise clar. Acum trebuia să urmeze sângele ei.

Călătorea cu un mic grup, se contopea cu acesta, în timp ce deasupra capului uruia un elicopter. Căutându-l pe el, îşi spuse şi simţi cum mândria îi umple pieptul. Când grupul alese una dintre multele bifurcaţii, spre o vale mai strâmtă, se despărţi de drumeţi făcându-le cu mâna.

Era din nou timpul să se piardă.

— Dacă va reuşi să-şi împlinească destinul, Guvernarea va trebui cu siguranţă să recunoască în public ce a furat. Şi poate că într-o bună zi, nişte oameni adevăraţi îi vor ridica o statuie aici, aşa cum i-au ridicat lui Crazy Horse.

Dar până atunci, vânătoarea şi sângele vor fi recompensa.

Înainta repede – pe înălţimi, pe teren plat, prin iarba înaltă, prin pâraiele mici. Chiar şi cu viteza şi priceperea lui, i-a trebuit aproape toată ziua ca să traseze o pistă falsă spre graniţa cu Wyoming, lăsând în urmă semne despre care îşi spunea, în derâdere, că şi un orb le-ar putea vedea. A îndulcit pista cu portofelul lui Jim Tyler, înainte de a face cale întoarsă.

Lil plantă cu mâna ei panseluţele, în stratul din faţa ţarcului lui Cleo. Vor rezista îngheţurilor care fireşte că erau inevitabile şi zăpezilor de primăvară, care erau mai mult decât probabile, în următoarele săptămâni.

Îi făcea bine să-şi simtă mâinile în pământ şi ce satisfacţie să vadă revărsarea asta de culori. Cum jaguarul o privea cu aviditate, Lil traversă poteca spre el.

— Ce părere ai?

Cleo păru să nu aibă nimic nici pentru şi nici *împotriva* panseluţelor.

— Dacă tot mai aştepţi nu ştiu ce Godiva, înseamnă că o să fii foarte dezamăgită.

Felina se lăsă cu o parte pe gard, frecându-se înainte şi înapoi. Interpretând, Lil se aplecă pe sub barieră. Era atentă la ochii lui Cleo în timp ce se apropia şi îi văzu subţiindu-se de plăcere când o mângâie şi o scărpină prin împrejmuire.

— Ţi-a fost dor de aşa ceva, nu? Fără ciocolată şi fără căţeluşi, dar din când în când îţi putem acorda puţină atenţie.

— Indiferent de câte ori te văd făcând asta, nu o să fiu niciodată tentat să încerc şi eu.

Lil se întoarse şi îi zâmbi lui Farley.

— Tu alinţi caii.

— Un cal îmi poate arde o copită, dar n-o să-mi sfâşie niciodată beregata.

— Este obişnuită să fie atinsă, să i se vorbească, este obişnuită cu mirosurile şi cu vocile oamenilor. Nu numai oamenii simt nevoia contactului fizic.

— Spune-i asta lui Roy. Sau lui Siegfried. Amândoi au avut acest contact real cu un tigru.

— Greşelile se plătesc. Se aplecă şi trecu pe sub barieră, ca să vină alături de Farley.

— Chiar şi un pisoi muşcă şi zgârie când este enervat sau plictisit. Nimeni care are de-a face cu pisici nu scapă nezgâriat. O căutai pe Tansy?

— Am vrut să te văd şi pe tine. Am vrut doar să ştii că o să stau lipit de casă, aşa că să nu-ţi faci griji.

— Asta ţi-a dat peste cap planurile tale, aseară.

— Poate că o să fac asta la un picnic. Este romantic, nu?

— Întruneşte toate cele zece comandamente.

— Dar primăvara este un sezon ocupat şi la fermă şi aici.

— Dă un raid în cămara din cabana mea. Foloseşte zona de picnic de acolo.

— Aici? Acum? Farley rămase cu gura căscată la ea.

— Pariez pe bugetul meu din următorii cinci ani că ai inelul în buzunar, aici şi acum.

— Nu pot accepta pariul ăsta. Eu trebuie să-mi economisesc banii. Crezi că aş putea-o cere în căsătorie aici? Farley se uită în jur, cu faţa trădând entuziasmul şi preocuparea.

— Este o după-amiază frumoasă, Farley. Ea. Iubeşte locul ăsta la fel de mult ca şi mine aşa că da, eu cred că o poţi cere aici. O să mă asigur că toată lumea vă va lăsa în pace.

— Nu le poţi spune motivul.

— Ai puţină încredere în mine.

El avea multă încredere în Lil şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea că era o idee bună. În fond,

Tansy şi cu el se cunoscuseră chiar aici, în refugiu. Aici se îndrăgostise de ea. Şi ea de el, ceva ce ştia că ea era pe cale să recunoască.

Lil nu avea cine ştie ce ca să încropească un picnic, dar găsi destul pentru două sandvişuri. Luă mere, o pungă cu cipsuri şi două Cola dietetice – de vreme ce doar asta avea.

Apoi o momi pe Tansy la o masă de picnic.

— Nu pot lipsi prea mult.

— Nici eu, dar timpul pe care-l am vreau să mi-l petrec cu tine.

Tansy se înmuie, vedea el bine.

— Farley, mă omori.

— Mi-a fost dor de tine, azi-noapte.

Îi ridică faţa pentru un sărut, înainte de a-i face un semn spre banca pe care o ştersese el deja.

Tansy oftă.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Sincer. Dar îmi pare bine că te-ai dus acasă. Ai făcut ce trebuia să faci. Toată lumea încearcă să-şi păstreze calmul, iar pe mine asta mă agită şi mai tare. Eu mi-am petrecut mult timp în ceea ce majoritatea oamenilor consideră a fi o zonă periculoasă. Şi există riscuri, Este un risc calculat, respectat şi înţeles. Dar din chestia asta efectiv nu pot înţelege nimic. Oamenii sunt, după mine, animalele cel mai puţin previzibile.

— Chiar aici ai o cicatrice. Farley întinse mâna şi trasă cu degetul semnul de pe antebraţul ei.

— Este de la un leopard care a văzut în mine o ameninţare. Şi a fost mai mult vina mea, decât a lui. Nimic din toate astea nu sunt din vina lui Lil. Nimic din toate astea.

— N-o să permitem să i se întâmple ceva. Sau ţie.

— Nu îl interesează persoana mea. Tansy îşi puse o mână peste a lui. Dar uite că stric picnicul acesta improvizat. Ce avem aici? Luă un sandviş şi râse.

— Unt de arahide cu jeleu?

— Nu prea avea Lil cine ştie ce variante pentru meniu.

— Întotdeauna o să găseşti la ea unt de arahide şi jeleu.

Tansy muşcă din sandviş. Cum merg lucrurile la fermă?

— Mult de lucru. Vin în curând arăturile de primăvară. Şi foarte curând o să transformăm nişte viţei în jugani.

— În ce?… Ah. Ridică mâna şi făcu cu degetele o mişcare de foarfecă. Ţac, ţac?

— Da. Întotdeauna mă doare, puţin.

— Nu la fel de mult ca pe viţel.

Farley zâmbi. 1

— Unul din lucrurile-care-trebuie-făcute. Viaţa la fermă seamănă mult cu cea de aici. Ajungi să vezi lucrurile aşa cum sunt. Când lucrezi în aer liber simţi că devii parte din aceste lucruri. Ţi-ar plăcea să trăieşti la o fermă.

— Poate. Când am venit aici să o ajut pe Lil am crezut, sincer, că o să fie ceva temporar. O ajutam să se pună pe picioare şi în stare de funcţionare, îi antrenam personalul şi apoi aveam să mă duc să lucrez undeva, într-o rezervaţie mai mare. Să-mi fac un nume. Dar locul ăsta şi-a înfipt cârligele în mine.

— Acum eşti acasă, aici.

— Aşa se pare.

Farley scoase inelul din buzunar.

— Simte-te acasă împreună cu mine, Tansy.

— Farley. Ah. Întinse o mână, iar pe cealaltă şi-o presă de inimă. Nu mai pot respira. Nu mai pot respira.

— Linişteşte-te.

— Asta e o nebunie, spuse ea respirând scurt, sacadat.

— Inspiră adânc şi expiră, de câteva ori.

— Farley, ce ai făcut? Ce ai făcut?

— Am cumpărat un inel pentru femeia cu care o să mă căsătoresc. Hai, încă de două ori, inspiră adânc şi expiră.

— Căsătoria este ceva uriaş! Uriaş. Noi abia am început să ne întâlnim.

— Ne cunoaştem deja de ceva timp şi de la o vreme ne culcăm regulat, împreună. Eu te iubesc. Farley o frecă pe spate cu mişcări ferme, ca să o ajute să-şi revină. Şi dacă nu m-ai fi iubit şi tu, nu ai fi ameţit.

— Asta este măsura ta pentru iubire? Că am ameţit şi nu mai pot respira?

— Este un semn bun. Şi acum eşti gata să stai ca lumea şi să te uiţi la inelul ăsta? Lil m-a ajutat să-l aleg.

— Lil? Tansy se ridică brusc. Ştie de asta? Şi cine altcineva mai ştie?

— Mă rog, a trebuit să le spun lui Joe şi Jennei. Ei sunt părinţii mei, din toate punctele de vedere. Şi mai ştie Ella, de la bijuterii. Este greu să cumperi un inel fără ştirea ei. Atâta tot. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Mi-ai făcut. Şi una mare de tot. Dar…

— Îţi place?

Poate că alte femei ar fi rezistat tentaţiei să se uite mai bine, dar Tansy nu făcea parte dintre acestea.

— Este frumos. Este, ah, este formidabil. Serios. Dar…

— Ca şi tine. Nu te-aş fi putut ruga să porţi un inel care nu ar fi fost aşa. Este aur roşu. Asta îl face puţin diferit. Tu nu eşti ca oricine altcineva, aşa că am vrut să-ţi ofer ceva special.

— Farley, şi eu pot spune, cât se poate de cinstit, că nici tu nu eşti ca oricine altcineva.

— De aceea ne şi potrivim. Ascultă-mă doar un minut, înainte de a spune ceva. Ştiu să muncesc pentru un trai decent. Şi tu la fel. Amândoi facem ceea ce ştim mai bine

şi ce ne place. Eu cred că asta este important. Acesta este locul nostru, al tău şi al meu. Şi asta este important. Dar cel mai important este faptul că te iubesc.

Îi luă mâna şi rămase cu ochii lui atât de limpezi şi de serioşi, aţintiţi asupra ochilor ei.

— Nimeni nu te va iubi vreodată aşa cum te iubesc eu. Joe şi Jenna au făcut un bărbat din mine. De câte ori mă uit la tine, îmi dau seama de asta. Ce îmi doresc eu cel mai mult pe lumea asta, Tansy, este să construiesc o viaţă frumoasă alături de tine, să te fac fericită în fiecare zi din viaţa asta. Sau în cât mai multe, pentru că uneori o să te mai şi înfurii pe mine. Vreau să-mi fac un cămin şi o familie, cu tine. Cred că o să mă pricep la asta. După câte îmi pot da eu seama.

— Am toate aceste argumente în minte. Argumente raţionale, de bun simţ. Dar când mă uit la tine, când te uiţi tu la mine, totul pare să slăbească. Se transformă în scuze. Nu tu trebuia să fii acela, Farley. Nu ştiu. De ce eşti tu acela. Dar eşti.

— Mă iubeşti, Tansy?

— Farley. Chiar te iubesc. Vrei să te măriţi cu mine?

— Chiar vreau. Da, vreau, spuse Tansy dând drumul unui râs scurt, surprins.

Întinse mâna. Farley îi strecură inelul în deget.

— Se potriveşte. Şoapta ei înceată sună gros şi tremurat. Ameţit, Farley se uită la inel, apoi la ea.

— Suntem logodiţi.

— Da. Da, suntem. Tansy râse acum cu tot sufletul şi îşi aruncă braţele în jurul lui.

Lil ţinu personalul să lucreze în partea cealaltă a complexului, cât putu ea de mult. Iar ea trebui să-şi schimbe poziţia ca să nu piardă din ochi masa de picnic, când internii începură să conducă un grup de-a lungul habitatelor.

Îşi spunea că de fapt nu spiona. Doar… Superviza

doar lucrurile. Şi când o văzu pe Tansy năpustindu-se în braţele lui Farley, nu pronunţă felicitările doar în sinea ei.

— Scuze, ce-ai spus? întrebă Eric.

— Nimic, nimic. Ah, poţi te rog să vezi dacă totul este pregătit pentru grupul de elevi de mâine dimineaţă? La centrul educaţional, la cu tine şi vreo doi interni.

— Sigur. Matt o s-o examineze pe tigroaică, în după-amiaza asta. Speram că o să pot privi şi eu. Poate chiar să îl asist.

— Dacă este de acord Matt.

— Se spune că vrei să desfiinţezi baricada dintre ţarcuri.

— Da. După ce termină Matt cu examinarea ei. Ea este încă în cuşcă, Eric. O cuşcă mai mare, curată, unde se află în siguranţă. Când vom desfiinţa bariera, o să poată interacţiona în libertate cu un seamăn al ei şi când o să fie pregătită, o să poată bântui prin habitatul ei, o să poată umbla prin iarbă, o să poată alerga. O să se poată juca, sper.

— Am vrut să fiu sigur că nu era doar un zvon. Urăsc ce i-au făcut. Cleo era altfel, când a venit aici. Era elegantă şi arogantă. Dar ea pare atât de tristă şi de obosită. Cred că am compasiune pentru ea.

— Acesta este motivul pentru care eşti tot mai bun în munca pe care o faci. Pentru că ai corn pasiune pentru animale.

Ochii lui Eric se măriră.

— Mulţumesc.

Oare fusese şi ea odată atât de tânără? se întrebă Lil. Încât un compliment din partea unui instructor să-i fi adus privirea asta în ochi, să o fi făcut să meargă mai alert? Probabil că da.

Dar ea fusese atât de preocupată, atât de decisă să-şi sape drumul. Nu doar să-şi atingă scopul, ci să poată substitui ceea ce pierduse. Să-l poată substitui pe Coop.

Inspiră adânc, în timp ce studia complexul. Una peste alta, acesta îşi făcuse treaba. Acum avea să fie decizia ei, alegerea ei dacă va dori să redeschidă trecutul, să-şi ia înapoi ceea ce pierduse.

Auzi paşi pe pietriş, paşi înceţi şi se întoarse brusc, în apărare.

— Iisuse, Lil!

— Iartă-mă, iartă-mă. Toată ziua fusese atât de tensionată? se întrebă ea.

— M-ai speriat.

— Ei bine, tu mă sperii de cinci ani, aşa că suntem chit.

Vreau să pregătesc totul pentru examinarea tigroaicei.

— Foarte bine. Eric vrea să te asiste.

— Splendid. Matt o bătu abia simţit pe umăr. Pentru Matt, Lil ştia, asta echivala cu o îmbrăţişare din partea altcuiva.

T E multă treabă înăuntru. De ce nu intri?

— Trebuie să mă vadă. Dacă mă urmăreşte, dacă este undeva acolo, trebuie să mă vadă. Să Vadă că fac ceea ce fac mereu. Este vorba de putere. Lil îşi aminti ce-i spusese Coop. Cu cât mă ascund mai mult, cu atât îi las lui mai multă putere. Şi la naiba, Matt – adăugă ea când îi văzu pe Farley şi pe Tansy sărutându-se în *dreptul* camionetei – este o zi minunată.

— Oare?

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

Îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate şi se duse spre Tansy, în timp ce Farley se îndepărta.

Tansy se întoarse şi umerii ei se ridicau şi coborau, în timp ce se apropia de Lil.

— Ai ştiut.

— La să văd cum îţi vine. Lil îi apucă mâna lui Tansy. Fabulos. Perfect. Mă pricep. Deşi de fapt chiar el l-a ales,

după ce mi-am pus în funcţiune brânciul meu mintal.

— De asta te bâlbâiai azi-dimineaţă. Te aşteptai să-ţi povestesc cum m-a cerut Farley de nevastă. Nu să te întreb de e-mail.

— A fost o confuzie de moment, dar nu m-am bâlbâit.

— Mi-a povestit acum cum îşi făcuse el planul să mă ceară de soţie aseară. Venise cu o sticlă de şampanie şi cu lumânări. Apartamentul meu avea să fie scena.

— Şi în loc de asta, s-a dus să aibă grijă de familia mea.

— Da. Lui Tansy i se umeziră ochii. Asta spune cine este el şi este unul din motivele pentru care acest inel se află acum pe degetul meu. Deşi este mai tânăr şi mai spălăcit la piele, ca mine. Este un om bun, bun. Este omul meu. Lil? O să mă mărit cu Farley.

Strigând şi râzând, Lil o luă pe Tansy şi începu să danseze cu ea în cerc.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Matt.

— Ţi-am spus că azi a fost o zi foarte bună.

— De aceea strigaţi şi săriţi?

— Da. Tansy alergă spre el, se împiedică şi aproape îl doborî, strângându-l în braţe.

— M-am logodit. Uită-te, uită-te la inelul meu!

— Foarte frumos. O împinse uşor în spate, afară din spaţiul lui profesional şi zâmbi. Felicitările mele.

— Ah! Trebuie să i-l arăt lui Mary. Şi lui Lucius. Mă rog, mai mult lui Mary.

Când Tansy se îndepărtă alergând, Lil zâmbi.

— Vezi? într-adevăr o zi bună.

Familia înainte de orice, îşi spuse Lil încercând să nu-şi facă griji în timp ce se aşeza la masa din sufrageria părinţilor ei. Mama ei dorise – insistase – să organizeze o cină de sărbătorire, aşa că se afla acolo unde îi era locul. Cu ei, cu Farley şi Tansy, cu Lucy şi Sam, care erau consideraţi bunicii neoficiali ai lui Farley. Şi fireşte, cu

Coop.

Dar mintea ei revenea neîncetat la refugiu. Sistemul de securitate montat şi în funcţiune. Matt şi Lucius şi doi dintre interni, acolo.

Totul era bine. Ei erau bine, animalele erau bine. Dar dacă se întâmpla ceva în timp ce ea era aici…

În timp ce conversaţia zumzăia în jur, Coop se aplecă şi-i şopti:

— Încetează să-ţi mai faci griji.

— Încerc.

— Încearcă mai mult.

Ridică paharul, asigurându-se că avea un zâmbet pe faţă.

La sfârşitul verii, nunta. Se acordă momentului. Iar acum erau deja în aprilie şi erau atâtea de făcut. Se discuta despre locul unde se va celebra evenimentul. La fermă. La refugiu. Asupra momentului. După-amiaza sau seara.

Oare el ştia că ea nu era acolo? se întrebă Lil. Va încerca oare să facă rău cuiva, ca să demonstreze că putea?

Coop îi luă mâna pe sub masă şi i-o strânse. Nu ca să o susţină sau ca un îndrăgostit, ci transmiţându-i încetează.

Îl înghionti, dar se adună.

— Dacă am dreptul la vot, atunci eu aş spune aici la fermă, după-amiaza. Astfel vom putea petrece toată seara. Vom închide refugiul, în ziua aceea. Aici este mai mult spaţiu, iar dacă vom avea ghinion cumva cu vremea…

— Muşcă-ţi limba, îi porunci Jenna.

— Mă rog, casa este mult mai plăcută pentru primiri, decât cabanele.

— Să închizi în ziua respectivă? Serios? întrebă Tansy.

— Haide, Tans. Nu în fiecare zi mi se mărită prietena

mea cea mai bună.

— Ah, oameni buni, o să trebuiască să facem cumpărături! Jenna *îi făcu cu* ochiul lui Lucy. Rochii, flori, mâncare, tortul.

— Noi ne gândeam să facem ceva cât mai simplu, interveni Farley.

La care Joe mormăi:

— Îţi doresc să-ţi reuşească, fiule.

— Nu simplu este problema. Simplu sau nu, tot trebuie să fie frumos şi perfect. Jenna accentuă ideea împingându-l pe

Joe cu degetul în piept.

— Sper că mama ta o să poată veni cât mai repede, ca să ne aşezăm şi să ne gândim împreună.

— Nimic nu o poate opri. M-a sunat de trei ori de când i-am spus şi deja are o listă cu magazine pentru mirese.

— Când o să vină, o să facem un drum, aşa ca fetele. Ah, ce amuzant o să fie! Lucy, trebuie să organizăm un adevărat safari, pentru târguieli.

— Abia aştept. Jenna, ţi-aminteşti florile de la nunta fetei lui Wendy Reader? Putem face ceva şi mai frumos.

— Simplu. Sam îşi dădu ochii peste cap, în direcţia lui Farley.

— Înainte ca voi femeile să ajungeţi prea departe şi să începeţi să vorbiţi despre eliberarea a o sută de porumbei şi a şase cai albi…

— Caii. Jenna îşi întrerupse soţul, bătând din palme, încântată. Ah, putem aranja o trăsură cu un cal. Am putea…

— Jenna, opreşte-te puţin, Farley s-a albit tot.

— El nu trebuie decât să se prezinte. Laşi totul pe noi, îi spuse Jenna lui Farley.

— Între timp, spuse Joe făcându-i soţiei sale un semn cu degetul să tacă, Jenna şi cu mine ne vom gândi la

câteva lucruri practice. Poate că voi doi aveţi altceva în minte, sau poate că nici nu v-aţi gândit la asta. Dar Jenna şi cu mine vrem să vă oferim trei acri de pământ. Un spaţiu suficient ca să vă construiţi o casă, să aveţi locul vostru. Destul de aproape ca amândoi să puteţi merge în continuare la muncă. Adică, dacă tu te gândeşti să rămâi să lucrezi în continuare aici la fermă, iar Tansy, la Lil.

Farley căscă gura.

— Dar… Pământul îi revine de drept lui Lil.

— Nu fi ridicol, Farley, spuse Lil.

— Nu… nu ştiu ce să spun sau cum să o spun.

— Este un lucru pe care o să vrei să-l discuţi cu mireasa ta, îi spuse Joe. Pământul este al vostru dacă decideţi că îl vreţi. Şi nu se supără nimeni dacă nu-l vreţi.

— Mireasa are ceva de spus. Tansy se ridică, se duse mai întâi la Joe, apoi la Jenna şi îi sărută pe amândoi.

— Vă mulţumesc. M-aţi tratat ca pe un membru al familiei, de când Lil şi cu mine eram colege de cameră. Acum fac într-adevăr parte din familie. Nu mă pot gândi la nimic altceva ce să-mi doresc mai mult decât să am o casă aici lângă tine, Lil. Tansey îi zâmbi lui Farley, cu toată faţa.

— Sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

— Deci am stabilit. Joe îşi închise mâna peste mâna lui Tansy, rămasă pe umărul lui.

— Cu prima ocazie o să mergem să alegem terenul.

Prea copleşit ca să mai poată spune ceva, Farley dădu doar din cap. Îşi drese glasul.

— Mă duc doar… Se ridică şi se duse la bucătărie.

— Acum avem şi noi ceva interesant de discutat. Sam îşi frecă mâinile. Avem de construit o casă.

Jenna schimbă o privire cu Tansy, se ridică şi se duse după Farley.

Farley ieşise din bucătărie pe cealaltă uşă şi stătea afară pe verandă, cu mâinile pe balustradă. Ploaia pe care Lil o adulmecase de dimineaţă împroşca acum pământul,

înmuia câmpurile care aşteptau arătura. Farley se îndreptă când Jenna îşi puse o mână pe spinarea lui, apoi se întoarse şi o îmbrăţişă strâns. Strâns de tot.

— Mamă.

Jenna scoase un sunet mic, aproape plângând de plăcere, strângându-l mai aproape de ea. Rareori îi spunea aşa şi de obicei pe un ton glumeţ, când o făcea. Dar acum, acest singur cuvânt spunea totul.

— Băiatul meu dulce.

— Nu ştiu ce să fac cu atâta fericire. Obişnuiai să-mi spui,

„Găseşte-ţi fericirea, Farley şi nu-i mai da drumul". Acum am atât de multă încât nu o pot ţine pe toată. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Tocmai ai făcut-o. Nu există o mulţumire mai mare.

— Când eram copil, mi se spunea că nu o să am niciodată nimic, că nu o să reuşesc niciodată să ajung undeva, să fiu cineva. Mi-era uşor să-i cred. A fost mai greu să cred ce-mi spuneaţi tu şi Joe. Ce-mi spuneaţi mereu. Că puteam fi orice vroiam să fiu. Că puteam avea orice meritam să am. Voi m-aţi făcut să cred asta.

— Tansy a spus că este cea mai norocoasă femeie din lume şi chiar că este a naibii de norocoasă. Dar nici eu nu sunt departe de ea. Îmi am aici, aproape de mine, amândoi copiii. Îi pot privi cum îşi construiesc vieţile. Şi acum trebuie să organizez o nuntă. Se dădu mai în spate şi îl bătu pe obraji.

— Nu o să vă fie uşor cu mine. Lui Farley îi reveni zâmbetul.

— Abia aştept.

— Asta o spui acum. Aşteaptă până o să te scot din minţi. Acum eşti gata să intri? Dacă stai prea mult aici, Sam şi Joe vă vor proiecta casa până să apuci tu să spui pst.

— Chiar acum? îşi petrecu braţele pe după umerii ei.

Sunt gata pentru orice.

26

Toată noaptea a tunat, a fulgerat, a bătut un vânt hain, a ropotit până dimineaţa. Apoi furtuna a devenit ceva rău. Prima rafală de grindină se împrăştie ca boabele de mazăre, sărind pe poteci, făcând scandal pe acoperişuri. Obişnuită cu capriciile primăverii, Lil dispuse ca toate maşinile de dimensiuni convenabile să fie băgate fa adăpost. Îşi manevra camioneta prin noroi, când începură să şuiere mingiile de golf.

Animalele fuseseră destul de deştepte ca să se adăpostească, dar se uită la câţiva interni care alergau în jur, râzând, luând în mâini bilele de grindină şi jucându-se cu ele. Ca şi cum ar fi fost o petrecere, îşi spuse ea, zigzagurile fulgerelor spărgând cerul negru ca nişte elaborate jocuri de lumini.

Scutură din cap când îl văzu pe Eric jonglând cu trei mingi de grindină, ca un iscusit jongler de stradă, în timp ce bubui tunetul.

— Cineva, îşi spuse ea, o s-o încaseze.

Înjură când o bucată de grindină mare cât o pară zdravănă bubui pe capota camionetei, chiar în timp ce se strecura cu aceasta sub extensia acoperişului magazinului. Încă o adâncitură în capotă, bombăni ea.

Gata cu râsetele, observă, în timp ce internii se înghesuiau sub cel mai apropiat acoperiş. Vor mai fi şi alte adâncituri şi scrijelituri, ştia asta. Plantele zdrenţuite şi o întreagă masă de gheaţă, de strâns cu lopata. Dar acum stătea la căldură şi optă să aştepte în maşină.

Până când o minge de gheaţă nimeri în spinarea unei interne care alerga, trântind-o cu faţa în noroi.

— Fir-ar!

Lil coborî şi alergă spre fată, în timp ce doi dintre ceilalţi puşti alergau şi ei să o ajute să se ridice.

— Duceţi-o înăuntru! înăuntru! Grindina îi lovea ca o

echipă furioasă de baseball.

O apucă pe fată şi mai târând-o, mai cărând-o, o duse pe terasa propriei ei cabane. Erau uzi şi plini de noroi.

— Eşti rănită?

Fata scuturã din cap şi strănutând, îşi strânse genunchii în mâini.

— Mi-a tăiat efectiv răsuflarea.

— Ba bine că nu. Lil îşi răsfoi agenda mentală, în căutarea numelor celor doi din noua generaţie de interni, în timp ce tunetul răcnea deasupra dealurilor, ca nişte lei mândri.

— Relaxează-te. Reed, intră şi adu-i Lenei puţină apă. Şi şterge-te pe picioare, adăugă ea. Dacă mai avea rost.

— S-a întâmplat atât de repede. Lena tremura şi ochii îi scânteiau de pe un chip mânjit cu noroi. La început erau nişte firimituri de gheaţă, care au devenit apoi mingi de ping-pong. Şi apoi…

— Bine ai venit în Dakota de Sud. Matt o să se uite la tine.

Eşti sigură că nu eşti rănită?

— Hm. Nu. Sunt doar puţin… Uluită. Mulţumesc, Reed. Luă sticla cu apă şi bău cu sete.

— M-a speriat. Şi încă mă mai sperie. Se uită dincolo de UI, acolo unde mingile ciocăneau pământul şi furca vicioasă a unui tunet se rostogolea afară din nori.

— Este ciudat de nemaipomenit.

— Să nu uiţi asta când o să facem curăţenie. Grindina nu ţine mult. Deja a lăsat-o mai moale, aprecie Lil. Furtuna o ia acum spre vest.

— Serios? Puteţi şti asta? Lena clipi des, privind-o.

— O poartă vântul. Te poţi folosi de duşul meu. O să-ţi împrumut nişte haine. Când se termină, voi ceilalţi vă duceţi la cabană. O să avem o groază de făcut. Haide, Lena.

O conduse pe fată sus, arătându-i baia.

— Poţi să-ţi arunci lucrurile afară. Le dau drumul în maşina de spălat.

— Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri. Nu căzând pe burtă în timpul unei furtuni cu grindină, am vrut eu să mă observaţi.

— Poftim? Lil se întoarse cu jeanşi curaţi şi un pulover.

— Vreau să spun că am lucrat mai ales cu Tansy şi cu Matt de când am venit aici. Nu am prea avut ocazia să lucrez direct cu dumneavoastră, cu tot ce se petrece. Dar tocmai dumneavoastră sunteţi motivul pentru care mă aflu eu aici. Motivul pentru care studiez biologia animalelor sălbatice şi conservarea naturii.

— Serios?

— Dumnezeule, asta o să sune naşpa. Lena se aşează pe closet ca să-şi scoată cizmele. Am văzut documentarul acela despre ce faceţi aici. Chestia aia în trei părţi. Stăteam acasă, eram bolnavă şi mă plictiseam de moarte. Butonam canalele, înţelegeţi?

Şi am dat peste partea aia, despre refugiu. Le-am pierdut pe celelalte, pentru că – ştiţi – m-am întors la şcoală. Dar am făcut rost de DVD, acelaşi pe care îl vindeţi în magazinul cu suveniruri. Atunci am intrat cu adevărat în ceea ce construiaţi aici. Mi-am spus, asta vreau să mă fac, când o să fiu mare. Mama a spus că era un lucru grozav, dar că o să mă mai schimb de zece ori până la terminarea colegiului. Dar nu m-am schimbat.

Intrigată, Lil puse jeanşii, puloverul şi o pereche de şosete calde, pe poliţa din baie.

— Este mult, pentru un singur documentar.

— Eraţi atât de pasionată, continuă Lena, ridicându-se să-şi desfacă fermoarul de la jeanşi şi să se strecoare afară din puloverul înnoroiat, cu glugă. Şi eraţi atât de articulată şi implicată. Până atunci nu mă interesase deloc ştiinţa. Dar dumneavoastră o făceaţi să sune, nu ştiu, sexi

şi interesantă şi importantă. Iar acum sună ca şi cum m-aş linguşi.

— Câţi ani aveai atunci?

— Şaisprezece. Până atunci mă gândeam să devin star rock. Zâmbi şi ieşi din jeanşi. Faptul că nu eram în stare să cânt sau să cânt la vreun instrument nu părea să fie nicio problemă. Apoi v-am văzut la TV şi mi-am spus, ei, asta da, un star rock. Şi iată-mă aici, dezbrăcându-mă în baia dumneavoastră.

— Când ai aplicat să-ţi faci practica aici, profesorii tăi te-au prezentat foarte frumos.

Evident nepreocupată de modestie, Lena rămase în picioare, în desuuri, uitându-se la Lil cu ochi mari, plini de speranţă.

— Mi-aţi citit dosarul?

— Locul ăsta este al meu. Am observat că lucrezi mult şi că ştii să asculţi. Vii la timp aici, în fiecare dimineaţă şi rămâi peste program când este nevoie. Nu te plângi de muncile urâte şi rapoartele tale scrise sunt atente – chiar dacă puţin exaltate, încă. Am observat că îţi faci timp să vorbeşti cu animalele. Pui întrebări. Poate că se petrec multe aici şi asta îmi afectează timpul pe care aş vrea să îl dedic programului cu internii. Dar te-am remarcat înainte de a te întinde cu burta în noroi.

— Credeţi că am ceea ce trebuie?

— O să-ţi spun la sfârşitul programului.

— E de speriat, dar corect.

— Şi acum haide, spală-te. Lil dădu să plece, dar ezită puţin.

— Lena, ce se spune despre ce se petrece aici? Cum vă descurcaţi voi cu asta? Ştiu că vorbiţi între voi. Şi eu am fost intern, odată. Mi-aduc aminte.

— Toată lumea e puţin speriată. Dar în acelaşi timp nu pare cu adevărat, adevărat.

— Ar fi bine să rămâneţi tot timpul împreună. Atâta

cât se poate. Când termini aici, te duci alături.

Lil coborî să pună hainele la spălat şi îşi porunci să nu uite să le bage apoi în uscător. În timp ce ecoul tunetelor se auzea acum tot mai îndepărtat, se gândi la fata de sub duş şi îşi dădu seama că Lena îi amintea de Carolyn.

Ideea îi provocă un mic fior. Ieşi afară să se apuce să cureţe după furtună.

La fermă, Coop şi Sam dădură drumul cailor să pască. Sam şchiopăta puţin, poate că întotdeauna va şchiopăta, dar părea destul de sigur şi de zdravăn. Suficient pentru Coop să nu simtă nevoia să-şi urmărească bunicul la fiecare pas.

Priviră împreună mânjii jucându-se, în timp ce adulţii păşteau.

— Bine barem că nu am însămânţat încă nimic. Putea fi şi mai rău. Aplecându-se, Sam luă de jos o bucată de grindină mare cât o minge de baseball.

— Cum mai stai cu braţul ăla al tău?

— Încă îl mai am.

— La să vedem.

Amuzat, Coop luă şi el o bucată de gheaţă, apoi o aruncă în sus, departe.

— Dar al tău?

— Poate că e mai potrivit pentru lucrul la câmp, dar cine ştie. Sam luă o altă minge, ţinti un pin şi aruncă bucata de gheaţă direct în centrul trunchiului.

— Vederea încă n-am pierdut-o.

Coop ridică o altă minge şi o aruncă spre un imaginar jucător la bătaie.

— I-am dat gata.

În timp ce Sam râdea, aplecându-se după o altă bucată de gheaţă, auziră vocea lui Lucy.

— Voi chiar aveţi de gând să staţi ca proştii şi să aruncaţi cu gheaţă sau poate că o să mai faceţi şi ceva

treabă?

Lucy stătea sprijinită de sapa cu care obişnuia să cureţe gheaţa din grădina ei cu zarzavaturi.

— Am încurcat-o, spuse Coop.

— E furioasă că grindina i-a stricat varza. Cu atât mai bine pentru mine. Nu suport varza. Vin imediat, Lucy! Sam îşi şterse mâinile de pantaloni, în timp ce porniră amândoi înapoi.

— Mă gândeam la ce spuneai tu, să mai luăm nişte ajutoare. O să mă ocup de asta.

— E bine.

— Nu că nu m-aş putea descurca singur.

— Nu, domnule.

— Mă gândesc doar că aşa o să poţi să te ocupi mai mult de afacere. O să ai mai mult timp pentru închirieri de cai şi turişti. E foarte important.

— De acord.

— Şi mă gândeam că nu o să foloseşti prea mult magazia aia. Nu, dacă ai puţină minte. Dacă ai minte, o să extinzi cabana lui Lil. O să ai nevoie de mai mult spaţiu, când o să te aşezi la casa ta şi o să ai o familie.

— Mă dai afară de aici?

— Păsările trebuie să-şi părăsească cuibul. Dar o să-ţi mai acordăm puţin timp. Ai grijă să nu-l iroseşti. Sam se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— Bunicule, lucrurile sunt mai complicate, în momentul ăsta.

— Băiete, lucrurile sunt întotdeauna complicate. Poate că voi doi o să reuşiţi să desfaceţi împreună câteva noduri.

— Cred că asta şi facem, sau începem să facem. Dar acum, preocuparea mea este să o ştiu în siguranţă.

— Şi crezi că asta o să se schimbe vreodată? Sam se opri o clipă, scuturând din cap spre Coop. Nu o să fie ce este acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, dar tot restul vieţii

tale o să munceşti ca să o ştii în siguranţă. Şi dacă o să fii binecuvântat, o să te ocupi de siguranţa copiilor pe care o să-i aveţi. Nu ai probleme să te culci cu ea, nu?

Coop rezistă greu pornirii de a-şi pleca capul, jenat.

— Niciuna.

— E bine, atunci. Şi cum asta era suficient, Sam îşi reluă drumul.

— Să ne întoarcem la afacere, spuse Coop, Vroiam să vorbesc cu tine şi cu bunica. Mă gândeam să investesc.

— Ce să investeşti?

— Bani, bunicule, banii pe care îi am. Sam se opri din nou.

— Afacerea merge destul de bine. Nu are nevoie de o… Cum i se spune? Infuzie.

— Ar avea, dacă am extinde-o. Să mai construim grajduri, să adăugăm plimbări cu ponei, un mic spaţiu pentru vânzări cu amănuntul.

— Ce să vindem? Suveniruri?

— Nu chiar. Mă gândeam la echipamente de munte şi la alimente. Sunt atâţia clienţi care le cumpără din altă parte. De ce nu şi-ar cumpăra sticlele de apă, ciocolata, ghidurile şi camerele de unică folosinţă – când îşi dau seama că i-au lăsat bateriile – de la noi? Dacă ne-am cumpăra un computer şi o imprimantă mai performantă, am putea face fotografii sub formă de cărţi poştale. Orice mamă o să vrea o carte poştală cu fetiţa ei călare pe un ponei. O să vrea o duzină.

— Asta înseamnă multe de adăugat.

— Gândeşte-te ca la o extindere organică.

— Extindere organică. Sam fornăi. M-ai dat gata, Coop. Cred că o să mă gândesc. Cărţi poştale, mormăi el, scuturând din cap.

Încruntându-se, îşi acoperi ochii în faţa razei de soare care străpungea norii după furtună.

— Uite-l pe Willy.

Şi Lucy îl văzuse şi începu să-şi scoată mănuşile de grădinărit şi îşi dădu pe spate părul pe care vântul i-l bătuse peste ochi.

— Doamnă Lucy. Willy îşi duse degetele la borul pălăriei.

Dar ştiu că grindina asta v-a făcut de lucru în grădină.

— Putea fi şi mai rău. Dacă nu a spart acoperişul, e bine.

— Da. Sam. Coop.

— Willy. Te-a prins grindina? îl întrebă Sam.

— Am ratat ce-a fost mai rău. N-au pomenit nimic de grindina de azi la buletinul meteo. Pe care oricum nu-l ascult decât pe jumătate.

— Asta este şi rata probabilităţii. Jumătate.

— Dacă. Se pare totuşi că a adus şi puţină căldură. Poate că o să stea o vreme, pe aici. Coop, mă întrebam dacă putem vorbi puţin.

— William Johannsen, dacă ai de spus ceva în legătură cu crimele, dă-i drumul. Avem dreptul să ştim. Lucy îşi puse pumnii în şolduri.

— Cred că ai dreptate. Mă duc să vorbesc cu Lil, aşa că nu este ceva ce nu trebuie să auziţi. Cu o mişcare din dosul degetelor, îşi dădu pălăria pe spate.

— Am găsit portofelul lui Tyler. Sau ceea ce credem că este portofelul lui Tyler. Cu permisul lui de conducere şi cârdul de identitate. Fără bani, fără fotografii, cum spusese soţia lui că avea. Dar cu toate cărţile de credit specificate de ea.

— Unde? întrebă Coop.

— Vezi, tocmai asta este interesant. Mult mai la vest, la doar cinci mile de graniţa cu Wyoming. Parcă s-ar fi îndreptat spre Carson Draw. Ploaia a spălat o parte din urme, dar oamenii s-au descurcat.

— E ceva distanţă, faţă de aici. Ceva cam mare,

spuse Lucy.

Afară din teritoriul lui obişnuit, se gândi Coop. Afară din teritoriul lui de vânătoare.

— A luat pozele şi a lăsat cartea de identitate.

— Exact. Fie şi-a imaginat că se afla destul de departe de locul căutărilor ca să arunce portofelul, fie că pur şi simplu l-a scăpat din greşeală.

— Dacă vroia să scape de el, îl putea arunca în râu sau îl putea îngropa.

Willy dădu din cap spre Coop, aprobator.

— Şi asta e o idee.

— Dar oricum, sunt veşti bune, da? Dacă este atât de departe spre vest şi dacă o ţine tot aşa, înseamnă că pleacă de aici. Lucy întinse mâna spre braţul lui Coop.

— Ştiu că trebuie prins, că trebuie oprit, dar nu o să-mi pară rău dacă asta se va întâmpla la câteva mile bune de aici. Deci sunt veşti bune, spuse ea.

— S-ar putea.

— Este clar că nu sunt veşti proaste, continuă Lucy.

— Da, doamnă Lucy, dar având în vedere circumstanţele, trebuie să fiu prudent.

— Să fii prudent. Oricum, la noapte o să dorm mai bine.

Intră şi stai jos puţin. Am ceai rece şi o cafea caldă.

— Mi-ar face plăcere, dar trebuie să plec. Vreau să dormiţi mai bine la noapte, dar vreau totuşi să încuiaţi uşile. Doamnă Lucy, Sam.

— Mă întorc imediat. Coop se îndepărtă cu Willy.

— Cât durează să verifici dacă este portofelul lui Tyler şi dacă are amprentele lui?

— Sper să ştim mâine. Dar pun pariu că este portofelul lui Tyler şi că vom găsi pe el şi amprentele lui Howe.

— Poţi pune pariu şi că l-a aruncat sau că i-a picat?

— Ăsta nu este un joc pe care aş paria.

— Eu pariez că l-a plantat intenţionat acolo.

Willy strânse din buze, aprobând cu o înclinare a capului.

— Eu aş zice că am rămas la aceeaşi pagină din carte. Pare prea simplu. De zile întregi, abia dacă am găsit vreo urmă a tipului ăstuia. Apoi iată că ne lasă urme, chiar şi după ploaia asta, urme pe care şi o bunicuţă mioapă le-ar putea vedea. N-oi fi eu prea vechi în poliţie, dar nici aşa de prost cum mă crede el, nu sunt.

— Are nevoie de puţin timp, de puţin spaţiu, să se pregătească pentru ce are el în minte. Asigură-te că Lil o să înţeleagă asta. O să fac şi eu acelaşi lucru când o s-o văd, dar vreau să o audă mai întâi de la tine.

— Aşa o să fac. Deschise portiera maşinii de poliţie. Coop, federalii se concentrează pe Wyoming. Poate că au dreptate.

— Nu au.

— Dovezile arată spre acolo, iar ei merg după dovezi. Mie însă instinctul îmi spune că ne duce de nas. Asta o să-i spun lui Lil.

Când Coop ajunse la complex, ziua se îngemăna deja cu noaptea. După sunetele scoase de animale, ştia că erau la ora mesei. Un grup de interni gata pe ziua de astăzi se înghesuiau într-o dubă. Weezer îi dădu imediat drumul.

O privire spre cabana birourilor îi spuse că aceasta era deja încuiată pentru noapte. Făcu totuşi rondul, trecând peste pietriş, beton, noroi, spre oficii, magazii, grajduri, centrul educaţional, bucătărie, să se asigure că totul era gol şi sigilat.

La ferestrele cabanei lui Lil se vedea lumină. În timp ce-şi făcea rondul o văzu – îi văzu părul dat pe spate, strâns într-o coadă, albastrul puternic al puloverului, chiar şi strălucirea cerceilor care i se mişcau la urechi. O privi prin geam cum se mişca în timp ce-şi turna puţin vin, sorbind, inspectând ceva pe sobă.

Văzu aburul înălţându-se şi prin el, trăsăturile puternice ale profilului ei.

Dragostea se rostogoli în el, peste el, într-un val puternic, aproape violent.

Ar fi trebuit să se obişnuiască. Să se obişnuiască cu ea, după atâta amar de vreme, punând la socoteală chiar şi timpul fără ea. Dar niciodată nu s-a obişnuit. Niciodată nu a depăşit starea asta.

Poate că bunicul lui avea dreptare. Pierdeau timpul. Urcă pe terasă, deschise uşa.

Lil se întoarse brusc de la sobă, scoţând totodată un cuţit lung, dinţat, din suport. Coop văzu, în clipa aceea, teama dar şi curajul.

Îşi ridică în sus amândouă mâinile.

— Am venit cu pace.

Mâna îi tremura, foarte uşor, când puse cuţitul la locul lui.

— Nu ţi-am auzit maşina şi nici nu m-am aşteptat că o să vii prin spate.

— Atunci ar trebui să te asiguri că ţii uşa încuiată.

— Ai dreptate.

Poate că iroseau timpul, dar el nu avea niciun drept să forţeze.

— Willy a trecut pe aici? întrebă Coop luându-şi un pahar.

— Da.

Se uită la sobă, la sticla cu vin bun.

— Lil, dacă te gândeşti cumva la o cină de sărbătorire…

— Când am devenit dintr-odată aşa de proastă? scuipă ea cuvintele şi smulse capacul tigăii, făcându-l pe Coop să ridice din sprâncene când turnă vinul acela bun peste pui.

— Este în Wyoming acum, aşa cum sunt şi eu. S-a asigurat că o să lase destule semne ca să fie urmate şi

poate a lăsat chiar un bilet cu „aici sunt”, arătând spre portofel.

— În regulă.

— Nu este în regulă. Încearcă să ne prostească.

— Ceea ce este mai rău decât faptul că încearcă să ne omoare?

— Se adaugă la insultă. Eu mă simt insultată. Lil înşfăcă paharul şi bău.

— Şi atunci pregăteşti puiul folosind un vin de douăzeci şi cinci de dolari sticla?

— Dacă te-ai pricepe cât de cât la gătit, atunci ai şti că dacă nu este destul de bun ca să fie băut, nu este nici destul de bun pentru gătit. Iar eu am avut plăcerea să gătesc. Ţi-am spus că ştiu să gătesc. Şi n-a spus nimeni că trebuie să mănânci chestia asta.

După ce trânti capacul înapoi pe tigaie, Coop se apropie de ea. Nu spuse nimic, o luă doar, strângând-o mai tare când ea încercă să scape. O trase spre el, ţinând-o aproape, fără să spună nimic.

— Este undeva acolo sus, râzând de noi. Asta face totul şi mai rău. Poate că sună meschin, dar este şi mai rău aşa. Aşa că o să mă enervez.

— Asta e bine, enervează-te. Sau priveşte lucrurile în felul ăsta: el crede că suntem proşti, că tu eşti proastă. Crede că i-am cumpărat micul lui joc, dar noi nu i l-am cumpărat. Ne subestimează, ceea ce este o greşeală, l-a luat ceva vreme şi osteneală să planteze urmele acelea, portofelul. A pierdut timp.

Lil se mai relaxă puţin.

— Dacă priveşti lucrurile aşa…

Îi ridică faţa spre a lui şi o sărută.

— Bună ziua.

— Bună ziua.

Îşi plimbă mâna în jos pe coada ei, dorindu-şi să poată cere, să roage, chiar să implore. Dar îi dădu drumul.

— Grindina a făcut ceva ravagii?

— Nimic major. Cum e la bunicii tăi?

— Spre încântarea secretă a bunicului meu, au pierdut varza.

— Mie-mi place varza.

— De ce? Lil râse.

— Habar n-am de ce. În seara asta e un meci de baseball.

Toronto cu Houston.

— Vrei să ne uităm?

— Absolut.

— Bine. Poţi pune masa.

Coop luă farfurii şi le aşeză pe masă, cu mirosul mâncării, al ei, umplând aerul. Decise că nu forţa nota, dacă doar punea o întrebare.

— Mai ai în sertar desuurile acelea sexi?

— Da.

— Bine. Se uită la ea în timp ce deschidea un sertar cu tacâmuri.

— Trebuie să alegi să ieşim o dată împreună, în vara asta. O să-ţi dau programul de jocuri al echipei Yankee şi poţi alege ce meci vrei. Îl pot ruga pe Brad să ne trimită avionul. Ne putem lua liber două zile, stăm la Palace sau la Waldorf.

Lil se uită la cartofii pe care îi prăjea în cuptor, cu rozmarin.

— Avioane personale, hoteluri de lux.

— Eu mi-am păstrat încă locurile în lojă.

— Locuri în lojă… Cât eşti de bogat, Coop?

— Vorbesc serios.

— Poate c-ar trebui să te atac pentru o altă donaţie, îţi dau cinci mii dacă arunci chestia aia roşie din sertarul de sus.

— Asta înseamnă mituire. O să mă gândesc.

— New York şi Yankee au fost prima încercare de

mituire.

Ţi-a scăpat asta.

Şi asta i-a scăpat, îşi spuse Lil. Îl întrebă, în glumă:

— Cât dai ca să le arunc pe toate?

— Spune o cifră.

— Hmm. Ar putea costa ceva. Vreau să construiesc un dormitor pentru interni.

Coop se întoarse, interesat.

— Asta-i o idee bună. Îi ţii pe domeniu. Vor avea mai mult timp aici, probabil că vor interacţiona mai mult între ei şi cu personalul. Şi întotdeauna va fi cineva aici.

— La ultima parte nu m-am gândit, până de curând. Ceea ce de fapt nu vreau să vorbim acum. Cazarea şi transportul nu sunt nişte probleme uriaşe, dar totuşi. Vreau să construiesc un cămin cu şase camere, cu bucătărie şi un salon. Am avea spaţiu pentru doisprezece interni. Îţi las timp de gândire, apoi o să-ţi spun cifra.

— Asta înseamnă mituire. O să mă gândesc. Lil îi zâmbi.

— Cum te simţi? Când eşti plin de bani?

— Mai bine decât falit. Am crescut cu bani, aşa că nu m-am gândit niciodată la ei. Când am intrat la colegiu, a fost în parte şi greşeala mea. Nu a. Trebuit niciodată să mă întreb de unde venea mâncarea sau cum o să-mi plătesc pantofii, chestii dintr-astea. Mi-am bătut joc de bani.

— Erai doar un băiat.

— Şi tu erai doar o fetiţă şi ai câştigat bani şi ai trăit din ei.

Nu am uitat asta.

— Eu nu am crescut bogată. Pe vremea aceea ai cheltuit şi cu mine, mult. Iar eu te-am lăsat.

— Oricum, a fost extraordinar când mi-am găsit un loc de unde am pus la cale revolta împotriva tatălui meu, renunţând la colegiu şi luând decizia să mă fac poliţist.

Ridică din umeri şi sorbi din vin, ca şi cum nu ar mai

fi contat. Dar ea ştia că de fapt, conta.

— Primisem prima tranşă din bani, aşa că o vreme m-am descurcat. E drept, pe sponci. Nu ştiam cât de „pe sponci” erau banii, dar am aflat repede.

— Cred că te-ai cam speriat.

— Uneori mă simţeam înfrânt şi furios. Dar făceam ceea ce trebuia să fac şi eram destul de bun. Deveneam tot mai bun. Când mi-a blocat plăţile şi mi-a îngheţat conturile – ceea ce mai rămăsese în ele – m-a cuprins disperarea. Aveam o slujbă, deci nu se punea problema să ajung pe străzi, dar subţirele devenea tot mai subţire. Aveam nevoie de un avocat, de unul bun, iar unul bun costă mult. A trebuit să împrumut bani. Brad mi i-a împrumutat.

— Ştiam de ce mi-a plăcut de el.

— Mi-au trebuit luni, aproape un an, ca să-i dau înapoi banii. Lil, nu era vorba doar de bani, era vorba să-i pot lua tatălui meu puterea asupra plăţii banilor ce mi se cuveneau.

În final totul se reducea la a-i lua puterea asupra mea.

— A fost pierderea lui. Nu mă refer la control. Te-a pierdut pe tine.

— Iar eu te-am pierdut pe tine.

Lil scutură din cap şi se întoarse înapoi la sobă.

— Trebuia să-mi dovedesc mie că puteam face ceva înainte de a putea fi cu tine. Iar ca să-mi dovedesc asta însemna că nu puteam fi cu tine.

— Şi totuşi acum suntem aici.

— Iar acum trebuie să-ţi dovedesc ţie că pot face ceva.

— Nu. Nu este corect. Vocea îi tremura din nou, enervată.

— Ba da. Este corect. Enervant, dar este. Când lucrezi cu caii, ai mult timp să te gândeşti. Am petrecut deci mult timp gândindu-mă la asta. Sunt cu tine acum

într-o perioadă de probă şi asta este enervant. Tu vrei să fii sigură *că nu o să* plec din *nou şi* totodată vrei să fii sigură că vrei să rămân. Dar între timp, trebuie să mă culc cu tine şi din când în când primesc o mâncare fierbinte pe care nu mi-o fac singur. Şi te pot privi prin fereastra bucătăriei. Este corect.

— Sex şi mâncare şi voaiorism, din când în când?

— Şi mă pot uita în ochii tăi, în care citesc că mă iubeşti.

Ştiu că nu poţi rezista multă vreme.

— Nu asta fac. Eu…

— Vrei să fii sigură. Acelaşi lucru, termină Coop. Se mişcă, repede şi delicat şi o cuprinse într-un sărut, oferindu-i căldură. Nu o forţă, muşcând-o încetişor, delicat.

— Puiul miroase bine.

Lil îl împinse puţin mai departe de ea.

— Stai jos. Cred că e gata.

Au mâncat şi printr-o înţelegere tacită au îndreptat conversaţia spre lucruri simple. Vremea, caii, sănătatea noii ei tigroaice. După ce Coop a verificat încuietorile – singurul semn vizibil al unor eventuale probleme – s-au instalat şi s-au uitat la meci. În timp ce luna ca de ceară îşi revărsa lumina prin ferestre, făcură dragoste.

Şi totuşi, noaptea, Lil visă că fugea. O cursă panicată, prin pădurea luminată de lună, cu teroarea galopându-i în piept şi cu respiraţia aspră, sonoră. Simţea transpiraţia efortului şi groaza alunecându-i pe piele. Tufişurile îi sfâşiau pielea în timp ce se lupta să treacă prin ele şi simţi mirosul propriului ei sânge.

Deci asta era. Era vânată.

Iarba înaltă îi biciuia picioarele când ajunse pe teren plat. Auzea paşii urmăritorului, constanţi, tot mai aproape, oricât de repede ar fi fugit ea, indiferent în ce direcţie ar fi luat-o. Luna era ca un punct luminos, crud de strălucitoare, nelăsându-i niciun loc în care să se ascundă.

Zborul, numai zborul ar fi salvat-o.

Dar umbra lui se lăsă peste ea, doborând-o aproape la pământ sub greutatea ei. În clipa în care se întoarse să-l înfrunte, să lupte, din iarba înaltă sări puma, cu ghearele spre beregata ei.

27

Trecu o zi, mai trecu încă una. Existau rapoarte în care se spunea că Ethan fusese văzut în Wyoming, la sud, aproape de Medicine Bow, la nord, spre Shoshoni. Dar nimic nu putea fi dovedit.

Echipa de căutători din Spearfish se subţie şi discuţiile, în oraş sau printre fermieri, se orientară spre alte subiecte. Arăturile de primăvară şi însămânţările, mieii, puma care se urcase într-un măr, într-o grădină nu departe de Deadwood.

Ascultând buletinul meteo, stând la o plăcintă la masa de seară, la poştă, la o bere la bar, oamenii se împăcaseră cu ideea că bărbatul care-l ucisese pe amărâtul acela din St. Paul, fugise.

Urma i se răcise.

Dar Lil îşi amintea visul şi ştia că se înşelau.

În timp ce oamenii din jurul ei lăsau garda jos, ea şi-o ţinea tot mai strâns pe a ei. Începuse să-şi vâre un cuţit în cizmă, în fiecare dimineaţă. Greutatea acestuia o liniştea, chiar dacă îi repugna ideea.

Vremea bună aducea turişti şi turiştii însemnau creşterea donaţiilor. Mary îi raportă că acea creştere de şapte la sută, din primul trimestru, rămăsese constantă în primele săptămâni ale celui de al doilea.

Veşti bune, într-adevăr, doar că Lil nu-şi putea manifesta entuziasmul.

Cu cât zilele deveneau mai aşezate şi mai obişnuite, cu atât nervii ei slăbeau. Ce aştepta el?

Îşi punea această întrebare în timp ce căra mâncarea pentru animale sau spăla ţarcurile cu furtunul sau când

descărca alimentele. De câte ori făcea turul habitatelor, muşchii i se încordau, pregătiţi pentru atac.

Aproape că îi poruncea să apară. Mai bine să-l vadă pe Ethan strecurându-se afară din pădure, înarmat până în dinţi, decât să tot aştepte să sară brusc arcul unei capcane nevăzute.

Putea să-i privească pe Boris şi pe Delilah jucându-se împreună sau pe el conducând şi pe ea urmându-l prudentă prin iarbă şi să simtă plăcere, un fel de împlinire. Dar sub aceasta clocoteau îngrijorarea şi stresul.

Putea să-i ajute pe Mary şi pe Lucius să planifice programul de vară, cu intrarea liberă sau să o ajute pe Tansy cu pregătirile de nuntă. Dar singurul lucru la care se putea gândi, era doar: Când? Când o să apară? Când se va termina?

— Aşteptarea mă înnebuneşte. Mai nou, Coop o însoţea pe Lil în circuitul de seară al habitatelor, după plecarea personalului.

— Asta trebuie să faci tu, să aştepţi.

— Dar nu trebuie să-mi şi placă.

Purta, sub jachetă, unul din noile lor pulovere cu glugă şi nu se împiedica să nu se joace cu şireturile.

— Este altceva când stai într-un jeep o jumătate de noapte, aşteptând să vină să se adape vreo pradă de-a leilor, sau chiar când stai în faţa unui computer, urmărind o pumă cu colier de reperare. Asta înseamnă că faci ceva.

— Poate că noi ne înşelăm. Poate că într-adevăr a plecat spre vest.

— Ştii bine că nu a plecat. Coop ridică din umeri.

— Willy face tot ce poate, dar are resurse limitate. Este o suprafaţă mare de teren acolo, sunt mulţi drumeţi, mulţi turişti care campează şi lasă urme.

— Willy nu o să-l găsească. Cred că amândoi ştim asta.

— Norocului îi place să se joace, Lil, iar când

perseverezi ai mai multe şanse să fii norocos. Willy este al naibii de perseverent.

— Şi dacă rişti ai mai multe şanse. Am senzaţia că sunt încuiată aici, Coop şi mai rău, că efectiv mă învârt în loc. Simt nevoia de mişcare, de acţiune. Simt nevoia să merg acolo, sus.

— Nu.

— Nu-ţi cer ţie permisiunea. Dacă decid să fac asta, nu o să mă poţi opri.

— Ba da, pot. Şi o voi face, spuse Coop uitându-se la ea.

— Nu vreau să mă cert, nu vreau să mă lupt. Ştiu că tu ai fost acolo. Ştiu că de două zile conduci turişti acolo. Şi amândoi ştim că ar fi gata să-ţi facă ţie un rău, doar ca să ajungă la mine.

— Un risc calculat. Ascultă-mă. Dacă ar încerca să mă atace, atunci ar aduce din nou acolo sus toată armata de cercetaşi. Iar el ştie asta. Şi de ce ar face-o, după ce s-a ostenit atât ca să îndrepte săgeata spre vest şT să-i facă pe cei de la FBI să o urmeze. De ce i-ar aduce înapoi? în al doilea rând, dacă ar fi totuşi atât de prost sau de impulsiv ca să încerce, eu am o staţie radio şi îi învăţ pe toţi turiştii să o folosească, în cazul unui accident. Aşa că ar trebui să mă lichideze nu numai pe mine, ci tot grupul pe care îl conduc. Un risc calculat, repetă el.

— Aşa că stai cu fundul pe un cal şi te plimbi. Respiri.

Coop îşi trecu o mână prin părul ei, un subtil gest de înţelegere.

— Asta este destul de adevărat.

— Ştiu că urci acolo sperând să găseşti semne, să dai de o urmă. Nu o să reuşeşti. Ai tu ceva îndemânare, dar a ruginit. Şi niciodată nu ai fost la fel de bun ca mine.

— Noroc şi perseverenţă.

— Aş putea merge cu tine, într-un un grup de turişti.

— Atunci, dacă întâmplător ne va vedea, sau te va

vedea, ar putea să mă lichideze. După care te-ar putea forţa, cu arma, să îl urmezi, aşa încât în momentul în care cineva încă în viaţă ar reuşi să ceară ajutor prin radio, tu n-ai mai fi de mult acolo. Ai fi departe bine, dacă s-ar folosi de cai. Aşteptarea înseamnă să facă el prima mişcare. El trebuie să se expună primul.

Lil mergea în sus şi în jos pe potecă. În ţarcul lui, Baby îi copia mişcările, ca într-o oglindă. Mişcarea aceea reflectată îl făcu pe Coop să zâmbească.

— Puma asta este sclavul iubirii lui pentru tine. Lil se uită şi ea, aproape zâmbind.

— Fără minge în seara asta, Baby. O să ne jucăm mâine dimineaţă.

Baby scoase un sunet căruia Coop i-ar fi spus scâncet, dacă o pumă ar fi fost capabilă de aşa ceva.

Lil trecu pe sub barieră ca să-l frece prin cuşcă, să-l lase să-i atingă capul, să-i lângă mâna.

— Se enervează că mă vede aici?

— Nu. Te-a văzut destul cu mine. A simţit mirosul tău pe mine şi pe al meu, pe tine. Simţul mirosului nu este comoara cea mai de preţ a pumelor, dar Baby îmi cunoaşte mirosul. Vino aici.

Când Coop se apropie, Lil îşi puse mâna pe a lui şi i-o conduse spre blana lui Baby.

— Te va asocia cu mine. Ştie că nu mi-e frică de tine, ştie că nu sunt ameninţată de tine. Şi chiar îi place să fie scărpinat. Loveşte-ţi fruntea de a mea. Apleacă-te şi atinge-mi fruntea cu a ta.

— Îţi miroase părul, şopti Coop când îşi puse fruntea pe a ei. Aşa cum fac şi eu. Miroase ca dealurile. A curăţenie şi puţin a sălbăticiune.

— Acum pune-ţi fruntea pe bare. Este o ofertă de afecţiune. Ai încredere.

— Încredere. Coop încercă să nu-şi imagineze ce-ar putea face dinţii aceia ascuţiţi.

— Eşti sigură că nu este genul gelos?

— Nu o să-i facă rău cuiva la care ţin.

Coop îşi sprijini fruntea de bare. Baby îl studie o clipă. Apoi se ridică pe picioarele din spate şi îşi lovi capul de al lui

Coop.

— Asta înseamnă că tocmai ne-am dat mâna sau ne-am sărutat? se minună Coop.

— Undeva pe la mijloc. De trei ori am încercat să-i dau drumul în natură. Prima oară când i-am dus în pădure, pe el şi pe fraţii lui, mi-a luat urma şi s-a întors

— Acasă la părinţii mei. Eram în vizită la ei. Îţi poţi imagina ce surpriză pe noi când l-am auzit, am deschis uşa din spate şi l-am găsit stând pe verandă.

— A mers după mirosul tău.

— Patru mile, deşi nu ar fi trebuit să reuşească, nu ar fi trebuit să o facă.

— Dragostea te întăreşte. Şi aş mai adăuga, dorinţa.

— Nu e ştiinţific, dar... A doua oară, a venit înapoi după mine la refugiu iar ultima oară l-au dus Tansy şi un intern. Asta a fost vina mea. Nu vroiam să-l las să plece, dar simţeam că trebuia să încerc. S-a întors acasă înaintea lor. Alegerea lui. Noapte bună, Baby.

Lil se întoarse înapoi pe cărare.

— Acum două nopţi am visat că eram urmărită. Alergam, alergam, dar el se apropia tot mai mult. Când am ştiut că nu mai aveam ce face, m-am întors să mă lupt şi atunci a sărit o pumă din iarbă, direct la gâtul meu.

Se lăsă pe el, când Coop îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

— Niciodată nu am visat că eram atacată de o felină.

Niciodată. Nici măcar după ce am fost muşcată, sau după ce am scăpat din vreo situaţie critică. Dar uite că acum am visat. Nu mă pot împiedica să nu-mi fie frică. Nu pot suporta să fiu închisă aici.

— Există şi alte modalităţi de a ieşi.

— Adică? Să merg în oraş, la târguieli?

— Este tot undeva afară.

— Acum vorbeşti ca mama. Că o să-mi facă bine, că o să mă gândesc la altceva. Asta când mă fac că nu aud când Tansy doreşte ca prietena ei cea mai bună şi domnişoara ei de onoare să fie cu ea când îşi alege rochia de mireasă.

— Aşa că te duci.

— Fireşte că mă duc, spuse Lil oftând. Astăzi a venit mama lui Tansy şi mâine mergem în safariul nostru pentru târguieli. Şi mă simt vinovată că mă enervează asta.

— Ţi-ai putea cumpăra nişte desuuri noi, sexi. Lil îi aruncă o privire.

— Mintea ta nu vede decât într-o singură direcţie.

— Păstrează direcţia, poate că o să ajungi la linia de sosire.

— Simt nevoia dealurilor, Coop. Degetele ei începură din nou să tragă şi să răsucească de şnururile glugii.

De data aceasta Coop se aplecă şi-şi puse buzele pe părul ei.

— O să ducem caii la Custer. O să ne plimbăm toată ziua pe dealuri.

Vroia să spună că acelea nu erau dealurile ei, dar ar fi sunat jalnic şi răsfăţat.

Se uită spre dealuri, cu silueta lor conturată, neagră, sub cerul nopţii. În curând, îşi spuse ea. Trebuia să fie curând.

Lil îşi spuse din nou că îi plăcea să facă târguieli. Geografia şi circumstanţele însemnau că pe cele mai multe le făcea online, aşa că dacă avea ocazia să scormonească cu adevărat în culorile, formele, mirosurile cumpărăturilor în trei dimensiuni, o făcea cu entuziasm.

Şi savura compania femeilor, mai ales a acestor femei. Susanne Spurge avea farmec şi era plină de umor şi se înţelegea cu Jenna şi Lucy ca şi cum s-ar fi cunoscut de-

o viaţă.

Îi plăcea şi oraşul. De obicei. Îi *plăceau* schimbarea ritmului, priveliştile, magazinele, mulţimea. Încă din copilărie, o excursie în Rapid City însemna o trataţie specială, o zi plină de distracţii şi de fel de fel de lucruri de făcut.

Dar acum zgomotul o enerva, lumea efectiv îi stătea în cale şi nu vroia nimic mai mult decât să se întoarcă la refugiu – pe care nu mai departe de seara trecută începuse să-l considere ca pe o închisoare.

Stătea pe scaun, în frumoasa cabină de probă din buticul cu rochii de mireasă, sorbind apă minerală prezentată cu o felie subţire de lămâie, gândindu-se pe ce urme ar lua-o ea, dacă ar avea ocazia să îl vâneze pe Ethan.

Ar începe din locul unde îi dezafectase el camera de supraveghere. Cercetările acoperiseră zona aceasta, dar n-avea importanţă. Poate că le-a scăpat totuşi ceva. El mai ucisese acolo, cel puţin de două ori. Un om şi o pumă. Făcea parte din terenul lui de vânătoare.

De acolo, ar acoperi terenul până la drumul spre Crow Peak, acolo unde mai mult ca sigur îl interceptase pe James Tyler. De acolo s-ar duce la râu, unde fusese găsit cadavrul. De aici…

— Lil!

Lil tresări şi se întoarse atât de repede încât aproape vărsă paharul cu apă din poală.

— Ce e?

— Rochia. Tansy îşi desfăcu braţele ca să-şi prezinte toaleta din mătase şi dantelă, fără umeri.

— Arăţi fantastic.

— Toate miresele arată fantastic. În tonul lui Tansy se simţea o uşoară iritare. Dar noi aşteptăm opinii despre rochia asta.

— Hm…

— Mie-mi place, efectiv! Susanne îşi duse mâinile la inimă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Fetiţa mea, arăţi ca o prinţesă.

— Culoarea te avantajează, Tansy. Albul acesta cald, interveni Jenna.

— Şi linia. Lucy îşi frecă mâna, în sus şi în jos, pe spinarea lui Susanne. Este foarte romantică.

— Este o rochie spectaculoasă, reuşi Lil într-un târziu.

— Şi este vorba de o nuntă la ţară, afară. Iar lumea nu o să spună, da, e spectaculoasă, dar poate prea mult pentru o nuntă simplă, la ţară?

— Oricum tu eşti actriţa principală, insistă Susanne.

— Mama, ştiu că în mintea ta o ai pe Prinţesa Tansy şi te iubesc pentru asta. Şi mie îmi place rochia. Dar nu este ce am eu în minte, pentru nunta mea.

Vizibil dezumflată, Susanne reuşi un zâmbet strâmb, stabilind:

— Ah, bine. Trebuie să fie rochia ta.

— De ce nu mai vânăm şi altceva? sugeră Lucy. Lil o poate ajuta să iasă din asta şi să intre într-una din celelalte de aici. Poate că am ratat rochia ideală.

— O idee grozavă. Haide, Susanne. Jenna o luă de braţ pe mama miresei şi o scoase din cabină.

— Îmi place, sincer. Tansy făcu o întoarcere în oglinda cu trei faţete. Ce e de neplăcut la ea? Dacă am fi făcut o nuntă mai formală, aş lua-o pe asta fără să mă gândesc, dar… Lil!

— Hmm. La naiba, Iartă-mă. Iartă-mă. Punând deoparte paharul cu apă, se ridică şi desfăcu nasturii de la spatele rochiei.

— Ce prietenă groaznică mai sunt şi eu. Sunt cea mai rea domnişoară de onoare din istoria domnişoarelor de onoare. Merit să mă îmbrac în organdi roşu-maroniu, cu mâneci bufante şi cu douăsprezece volănaşe. Te rog, nu mă

obliga să mă îmbrac în organdi roşu-maroniu.

— Îl ţin în rezervă, spuse Tansy cu voce gravă, aşa că fii atentă cum te porţi. Ştiu că nu ai vrut să vii astăzi.

— Nu e asta. Pur şi simplu nu reuşesc să rămân cu mintea aici. Dar acum sunt. Şi o să rămân aici. Jur solemn.

— Atunci ajută-mă să intru în cea pe care am ascuns-o după rochia cu fusta aia enormă. Ştiu că mama mă vrea într-o rochie de mireasă albă, formidabilă şi dacă s-ar putea, cu o trenă de cincisprezece metri şi cu cinci milioane de paiete. Dar eu am văzut-o pe cea de acolo şi mi-au rămas ochii la ea. Eu cred că aceea este rochia mea.

Avea culoarea mierii calde, dense, cu decolteul în formă de inimă, subliniat cu perle mici, delicate. Se strâmta spre talie, apoi se revărsa într-un fel subtil. Spatele era brăzdat de panglici în zig-zag, spre o fundă elaborată care flirta din talie.

— Ah, Tansy, arăţi… Bună de mâncat. Dacă n-ar fi vorba de Farley, chiar eu m-aş mărita cu tine.

— Simt că ard. Tansy se întoarse cu faţa la oglindă, radiind toată. Asta este ce vreau eu. Vreau să ard pe dinafară, aşa cum ard pe dinăuntru.

— Chiar arzi. Nu este spectaculoasă. Este uluitoare şi este atât de absolut tu.

— Este rochia mea de mireasă. Trebuie să mă ajuţi să o conving pe mama. Nu vreau să o dezamăgesc, dar asta este rochia.

— Cred că…

Lil se opri brusc când Susanne se repezi în cabină, în fruntea paradei. Susanne se uită la Tansy, apoi îşi duse mâinile la gură. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ah, fetiţa mea. Ah, fetiţa mea mică.

— Nu cred că trebuie convinsă, conchise Lil.

Cumpărăturile îi eliberară într-adevăr gândurile, în clipa în care se decise să se apuce de treabă. Şi ce putea fi mai amuzant decât o zi întreagă prin buticuri? Rochii

frumoase şi pantofi frumoşi şi poşete frumoase, toate puse, cu un sentiment de vinovăţie, pe seama nunţii lui Tansy.

Intermezzo-ul a fost un prânz elegant, care incluse, la insistenţa lui Susanne, o sticlă de şampanie. Cu dispoziţia la fel de spumoasă ca vinul, se întoarseră la tema lor, trecând în revistă florăriile şi cofetăriile, pentru idei şi inspiraţie.

Triumfătoare, se înghesuiră înapoi în maşinuţa Jennei, cu munţii de pungi cu achiziţii. Când le lăsară pe Tansy şi pe mama ei în Deadwood, se aprindeau deja luminile stradale.

— Pariez că am bătut pe jos douăzeci de mile. Cu un mic suspin, Lucy îşi întinse picioarele. O să-mi încoronez ziua cu o baie lungă, în cadă, cu multă spumă.

— Eu mor de foame. Cumpărăturile îmi fac foame. Şi mă dor picioarele, recunoscu Jenna. Mă întreb ce aş putea mânca în cadă.

— Asta pentru că ai ieşit din magazin încălţată cu pantofii noi.

— Nu am putut rezista. Jenna îşi îndoia şi-şi dezdoia degetele dureroase, de la picioare. Nu-mi vine să cred că mi-am cumpărat trei perechi de pantofi dintr-un foc. Eşti o influenţă negativă.

— Erau la reduceri.

— O singură pereche era la reduceri.

— Ai economisit banii pe una, aşa că e ca şi cum nici nu i-ai cumpărat.

— Nu?

— Nu, spuse Lucy pe un ton rezonabil. Este ca şi cum i-ai economisit. Aşa că priveşte astfel: nu ai cumpărat decât două perechi. Iar una dintre ele este pentru nuntă. Pe ăştia ai fost obligată să-i cumperi. Cu adevărat, nu ai cumpărat decât o singură pereche.

— Logica ta e înţeleaptă. Şi confuză.

Pe bancheta din spate, Lil le asculta pe cele două

vechi prietene savurând plăcerea de a fi împreună şi zâmbi.

Nu îşi găsise timp suficient pentru asta, recunoscu ea. Timp să stea şi să o asculte pe mama ei vorbind, timp să fie cu ea, cu Lucy. Îl lăsase pe ticălosul ăla să-i fure chiar şi aceste mici momente de plăcere.

Dar se va schimba totul.

— Haide să avem o zi de spa.

Jenna aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— O ce?

— O zi de spa. Nu mi-am mai făcut cosmetica sau manichiura de când m-am întors din America de Sud. Haide să ne gândim când ne putem lua cu toate o zi liberă şi să rezervăm câteva tratamente decente, la spa.

— Lucy, pe bancheta din spate e cineva care pretinde că ar fi Lil.

Lil se aplecă în faţă şi o lovi uşor pe mama ei, pe umăr.

— O s-o rog pe Mary să sune şi să facă o rezervare de îndată ce verific agendele, a mea şi a lui Tansy, aşa că ai face bine să-i spui dacă ai o zi liberă săptămâna viitoare. Altfel, păcat pentru tine.

— Eu cred că o să reuşesc să-mi fac o zi liberă. Tu, Lucy?

— S-ar putea să trebuiască să mai amân câte ceva, dar cred că o să mă descurc. Ce-o să ne mai distrăm. Se întoarse în spate şi-i zâmbi lui Lil.

— Da, o să ne distrăm. De mult trebuia s-o facem.

Când ajunseră acasă la Lucy, Lil ieşi din maşină să-şi întindă picioarele şi să se aşeze apoi pe bancheta din faţă.

— Lasă-mă să te ajut la pachete.

— Eu le-am cumpărat, eu le car, replică Lucy.

În spatele maşinuţei, toate trei începură să scormonească prin pachete.

— Asta-i a mea, spuse Lucy. Asta e a mamei tale.

Asta, da, e a mea. Cea de acolo. Şi, ah, chiar am întrecut măsura.

Lucy o sărută pe Jenna pe obraz, râzând.

— Nu-mi amintesc când m-am mai distrat atât de bine. Noapte bună, scumpo, îi spuse lui Lil, sărutând-o. Iar acum mă duc să-l ascult pe Sam întrebându-mă de ce mi-a trebuit încă o pereche de pantofi, când am doar două picioare, după care o să-mi bag în cadă oasele astea bătrâne.

— Vorbim mâine, îi strigă Jenna şi aşteptă ca Lucy să intre în casă, înainte de a se înscrie pe drumul spre fermă.

— Dar tu? La ce visezi, la o baie sau la mâncare?

— Visez aşa: pantofii jos, picioarele sus şi un sandviş mare, gras.

— Ai avut o zi bună şi o să fii o domnişoară de onoare superbă.

— Este o rochie superbă. Oftând, Lil îşi lăsă capul pe spate.

— De, ani de zile nu am mai făcut un asemenea maraton prin magazine. Efectiv de ani de zile.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să-ţi iei o zi întreagă liberă. Iar acum pui la cale o zi de spa. Eşti o prietenă bună.

— Şi ea ar face la fel, pentru mine. Plus rochia grozavă, pantofii fabuloşi şi alte accesorii asortate, care de fapt nici nu-mi trebuiau.

— Este mai amuzant când nu îţi trebuie.

— Şi asta-i adevărat. Lil se juca cu noii ei cercei cu care – ca şi mama ei cu pantofii – ieşise în urechi, din magazin.

— Dar de ce este oare aşa?

— Când cumperi ce ai nevoie, este rezultatul unei munci din greu. Când cumperi ceea ce nu-ţi trebuie este recompensa pentru o muncă din greu. Tu munceşti din greu, draga mea. Mă bucur că ţi-ai acordat acest timp. A

fost plăcut, nu-i aşa, să o vedem pe Susanne atât de fericită şi de surescitată? Când începe să vorbească de Farley, nu se mai opreşte.

— Asta te umple pe tine de mândrie.

— Într-adevăr. Îţi dă atâta satisfacţie când altcineva îţi spune ce om bun este copilul tău. Sunt fericită să ştiu cât de bine primit va fi în noua lui familie. Şi tu o să fii fericită, având-o aproape de tine.

— Pui pariu că tata şi Farley au lăsat şahul şi şi-au petrecut seara jucându-se cu planurile pentru casă?

— Fără discuţie. Poate că o să le pară chiar rău că mă întorc.

Când ajunseră la poartă, Jenna se opri pentru ca Lil să poată introduce cartela.

— Nu-ţi pot spune cu cât mai bine mă simt acum, ştiind că ţi-ai instalat sistemul ăsta de pază. Aproape la fel de bine cum mă simt ştiind că nu intri într-o casă pustie.

— Este o situaţie ciudată să-l am aici pe Coop. Îl vreau aici, dar în acelaşi timp încerc să nu mă obişnuiesc cu el aici.

— Eşti speriată.

— Într-adevăr. O parte din mine simte că poate îl pedepsesc pentru ceva ce a făcut, sau nu a făcut, pentru ceva ce a spus sau nu a spus, când aveam eu douăzeci de ani. Nu vreau să fac asta. Cealaltă parte din mine se întreabă dacă suntem împreună aici din cauza situaţiei, pentru că eu sunt în pericol iar el simte nevoia să mă ajute.

— Te îndoieşti de dragostea lui?

— Nu. Nu. Nu mă îndoiesc.

— Dar?

— Dar dacă mă implic prea mult şi el pleacă din nou, nu ştiu dacă voi mai reuşi să trec peste asta.

— Eu nu-ţi pot spune ce să faci. Mă rog, aş putea, dar nu o s-o fac. Îţi pot spune doar că nimic pe lumea asta nu vine cu o garanţie ataşată. Când e vorba de oameni, de

iubire, o promisiune trebuie să fie suficientă. Când asta o să fie suficient pentru tine, atunci o să ştii ce ai de făcut.

— Este greu să mă gândesc cum trebuie, să simt cum trebuie, cu norul ăsta deasupra capului meu. Nu vreau să iau o decizie sau să fac un asemenea pas când totul în jurul meu este o adevărată nebunie.

— Asta este foarte înţelept.

Lil făcu ochii mici spre mama ei, când Jenna opri în faţa cabanei.

— Şi greşit?

— Nu am spus asta.

— Ba da. Doar că nu cu glas tare.

— Lil, eşti fata mea. Steaua mea strălucitoare. Întinzând mâna, apucă o buclă din părul lui Lil şi şi-o trecu printre degete. Te vreau în siguranţă şi fericită. Nu voi fi mulţumită până nu voi şti că le ai pe amândouă, atât cât va fi posibil, din amândouă. Îl iubesc pe Cooper, aşa că voi fi înnebunită dacă vei decide că el face parte din ceea ce te va face să te simţi în siguranţă şi fericită. Numai siguranţa şi fericirea ta sunt ceea ce-mi doresc eu cel mai mult, indiferent cum vei decide tu. Iar acum? Acum îmi place să-i văd camioneta aici şi luminile aprinse în cabană. Şi… îmi place să-l văd ieşind în verandă şi urându-ţi bun venit acasă.

Jenna ieşi din maşină.

— Bună, Coop.

— Doamnelor. Cum a fost? întrebă el coborând.

— Poţi aprecia asta după cantitatea de pachete din spate. Ne-am gândit să închiriem un camion de marfă, dar am reuşit să înghesuim totul şi pe noi pe deasupra, în maşinuţa mea. Cu greu.

Deschise portbagajul şi începu să-i dea pungile.

— Aţi mai lăsat ceva pentru restul femeilor din statul ăsta?

— Nu am fi lăsat nimic dacă am fi putut. Gata. Restul

e al meu. Se întoarse şi o îmbrăţişă pe Lil.

— Păcat că nu face asta suficient de des.

— Ar trebui să-mi acord o mărire de salariu ca s-o pot face mai des.

— Sună-mă mâine.

— Te sun.

— Ai grijă de fetiţa mea, Coop.

— E în capul listei.

Lil îi făcu la revedere cu mâna, o privi cum se îndepărtează.

— Totul e bine, aici?

— Perfect.

— Ar trebui să mă uit dacă mi-a lăsat cineva vreun mesaj.

— Matt şi Lucius mai erau aici, când am venit eu. Miau spus să-ţi transmit că lucrurile au mers foarte bine, fără tine. Chiar dacă nu o să îţi placă să auzi asta.

— Fireşte că îmi place să aud asta.

— Atunci de ce te încrunţi? îţi duc eu pachetele înăuntru.

— Doar că nu sunt obişnuită să lipsesc toată ziua.

Şi acum, că se întorsese aici, se întreba ce o posedase oare, când sugerase o altă zi în oraş.

— Ai fost şase luni în Perú.

— Asta e altceva. Nu-mi pasă dacă pare ilogic, dar este altceva. Ar trebui să fac circuitul habitatelor.

— I-am făcut eu. Coop lăsă pachetele în capul, scărilor.

Baby s-a jucat cu mine.

— Ah. Şi asta e bine. Presupun că nu s-a mai auzit nimic de Ethan, sau de cine ştie ce, în zonă.

— Ţi-aş fi spus, dacă ar fi fost ceva. Se aplecă şi o sărută. De ce nu te relaxezi? Oare golirea rafturilor de toate lucrurile nu presupune relaxarea unei femei?

— E foarte sexist ce spui, dar în mare parte adevărat.

Mor de foame.

— Eu am mâncat resturile.

— Vreau un sandviş. Unul mare, adevărat.

— Atunci bine că am fost şi eu la târguieli, spuse Coop intrând împreună în bucătărie. Pentru că nu mai aveai nici pâine, nici nimic – în afară de untul tău de arahide – de pus între.

— Ah. Bine, mulţumesc. Lil deschise frigiderul şi rămase privind, cu ochii mari.

— Ah. Dar e o groază de mâncare.

— Nu şi dacă doi oameni mănâncă două mese pe zi. Ridicând din umeri, Lil scoase un pachet cu mezel fin.

— La prânz am mâncat modern, ceea ce înseamnă că la sfârşit trebuie să comanzi salată. Salate la modă. Eram cât pe ce să comand Reuben, dar mi-am dat seama că nu mergea. Mai ales că aveam şampanie. Efectiv nu cred că poţi mânca salată Reuben cu şampanie.

Coop se aşeză pe banchetă, privind-o.

— Te-ai simţit bine. Se vede.

— Da. Mi-a durat ceva ca să schimb vitezele, să intru în atmosferă, în sfârşit. Dar slavă Domnului, am reuşit şi n-o să mai fiu obligată să mă îmbrac în roşu-maroniu şi cu volănaşe, la nunta lui Tansy.

Coop îşi înălţă capul.

— Iartă-mă, dar ce e aia roşu-maroniu?

— Este coşmarul oricărei domnişoare de onoare. Tansy şi-a luat cea mai fabuloasă rochie. O rochie care te omoară, iar a mea o va complementa perfect. Apoi a venit rândul pantofilor. Este educativ şi palpitant totodată, să le priveşti pe Lucy şi pe mama, într-un magazin cu pantofi. Eu sunt o amatoare de rând, în comparaţie cu ele. Apoi au venit poşetele.

Sporovăi despre poşete, apoi despre flori, retrăind mici fragmente din zi, în timp ce-şi turna un pahar cu lapte.

— Cutreieram magazinele ca o turmă de căprioare flămânde. Cred că la sfârşitul zilei cartea mea de credit a reuşit să ofteze slab. Dumnezeule, picioarele mele! spuse ea venind cu sandvişul la masă şi trântindu-se pe banchetă. În timp ce muşca din sandviş, îşi scotea pantofii din picioare.

— Funcţionează, să ştii. Un safari ca ăsta. Efortul fizic egalează cu rânitul boxelor din grajd.

— Ah-ha. Coop îi ridică picioarele în poală şi începu să i le maseze, plimbându-şi dosul degetelor pe boltă.

Lil simţi cum i se dau ochii peste cap de plăcere.

— Ah. Probabil că aşa arată paradisul. Un sandviş uriaş, un pahar cu lapte rece şi un masaj la picioare.

— Ce ieftin se scapă cu tine, la întâlnire. Lil zâmbi şi mai luă o muşcătură.

— De fapt, la care din aventurile mele la cumpărături ai încetat să mai fii atent?

— M-am deconectat la pantofi.

— Aşa cum am bănuit. Dar ai noroc că ştii să faci masaj. Mai târziu, în timp ce-şi întindea în debara noua ei rochie, se gândea că fusese o zi excepţională. Fără stres, din clipa în care lăsase stresul deoparte şi presărată cu momente de reală bucurie şi minunate nebunii.

Iar mama ei avusese dreptate, îşi spunea, în timp ce-l auzea pe Coop pornind televizorul, să prindă scorul la baseball. Era plăcut să ai pe cineva care să iasă pe terasă şi să-ţi spună bine ai venit acasă.

28

Lil îl simţi atingând-o, doar o atingere uşoară, o mângâiere pe umăr şi în jos, pe braţ. Ca şi cum ar fi vrut doar să se asigure că era acolo, înainte de a se da jos din pat, în întunericul dinaintea răsăritului.

Stătea acum întinsă, trează, în căldura patului, în căldura pe care o lăsase pentru ea, ascultând zgomotul duşului. Zgomotul apei pe faianţă şi în cadă.

Se gândi să se scoale şi ea, să pună de cafea, să-şi dea un brânci pentru ziua care urma. Dar era ceva atât de reconfortant, atât de dulce, să stea doar acolo şi să asculte apa care curgea.

Ţevile păcăniră o dată şi Lil zâmbi auzindu-l înjurând înfundat, prin uşa de la baie. Lui Coop îi plăceau duşurile lungi, suficient de lungi ca să facă să protesteze mica centrală pentru încălzirea apei.

Acum se va bărbieri – sau nu, în funcţie de dispoziţia lui. Se spăla pe dinţi, cu prosopul înfăşurat în jurul coapselor şi cu apa încă picurându-i din păr.

Şi-l va freca repede cu prosopul, nerăbdător, poate îşi va trece degetele prin el, de câteva ori.

Ah, să ai un păr frumos şi să nu fie nevoie să-ţi pierzi vremea cu el. Dar oricum, în această privinţă Coop era adeptul minimalismului. Deja se gândea la ce avea de făcut în cursul zilei, care erau corvezile prioritare, de pe lista corvezilor zilnice.

Avea multe pe cap, se gândea Lil. Ferma, afacerea şi pentru că era cine era şi ce era, responsabilitatea de a inventa modalităţi prin care să-şi ţină bunicii ocupaţi, asigurându-se că nu se suprasolicitau.

Apoi şi-o mai adăugase şi pe ea, peste toate celelalte. Şi nu doar ca să o recâştige ci să o ajute, în această foarte serioasă ameninţare, asupra ei şi al *or* ei. Asta însemna griji în plus, muncă în plus.

Şi îi aducea flori.

Coop intră înapoi în cameră, mişcându-se încet. Nu doar pentru că avea el această abilitate înnăscută, dar şi dintr-o fundamentală consideraţie. Avea grijă să nu o trezească, îmbrăcându-se în semi-întuneric, lăsându-şi cizmele afară.

Simţea mirosul de săpun şi apă de pe el şi descoperi în asta un alt fel de confort. Îl auzi deschizând încet un sertar, închizându-l încet la loc.

Mai târziu, îşi spuse, va coborî şi ea la aroma de cafea, la parfumul companiei. Cuiva îi păsa destul, ca să se gândească la ea. Probabil că va aprinde un foc, să amorţească răcoarea din casă, deşi el o va părăsi.

Dacă avea nevoie de el, oricând, îl putea suna. Va găsi el o modalitate de a-i veni în ajutor.

Coop veni la pat, se aplecă şi-şi apăsă buzele pe obrazul ei. Lil dădu să spună ceva, dar simţi că vorbele ar împrăştia farmecul momentului, ar distrage-o de la ce se întâmpla înăuntrul ei. Rămase tăcută, în timp ce el se strecura afară din încăpere.

Aseară ieşise pe verandă ca să o întâmpine. Mâncase resturile şi fusese la piaţă. O însoţise în circuitul ei de seară, în jurul habitatelor.

Da, el o aşteptase. Dar ce aştepta ea?

Promisiuni, garanţii, certitudini? Coop îi sfâşiase inima şi o lăsase nespus de singură. Nu conta că fusese motivat de intenţii bune, suferinţa se produsese, totuşi. Încă mai persista. Se temea de ea aproape la fel de mult cât se temea de Ethan.

De fapt, Coop fusese singurul bărbat care avusese vreodată puterea să-i sfâşie inima sau să o facă să se teamă. Vroia ea oare să trăiască fără acest risc? Cu alte cuvinte, fără Coop? Când ştia că niciodată, niciodată nu se va simţi atât de deplin în siguranţă, de fericită şi de înnebunită, cu altcineva? În timp ce răsăritul se strecura prin ferestre, îl auzi plecând. Auzi uşa închizându-se în urma lui şi peste câteva momente, motorul camionetei.

Se ridică, se duse în debara şi deschise sertarul de jos. Scormoni sub straturi de pulovere, ca să scoată puma pe care o sculptase pentru ea pe vremea când erau copii.

Stând jos, cu picioarele încrucişate, îşi plimbă degetele peste contururile ei, aşa cum făcuse de nenumărate ori de-a lungul anilor. E adevărat, o pusese deoparte. Dar o lua cu ea când călătorea, iar acasă o ţinea

în sertar. Bucăţica ei aducătoare de noroc. Şi o bucăţică tangibilă din el, pe care nu reuşise niciodată să o arunce.

Prin intermediul simbolului grosolan sculptat, Coop fusese cu ea în Perú, în Alaska, în Africa, în Florida şi în India. Îi fusese companion în toate expediţiile ei.

Douăzeci de ani, îşi spuse ea, aproape douăzeci de ani de când luase el o bucată de lemn şi sculptase imaginea a ceea ce ştia – chiar şi atunci – că preţuia ea.

Cum ar putea trăi fără asta? De ce ar face o asemenea alegere?

Se ridică, puse puma la loc în sertar, apoi deschise un alt sertar.

Simţi o strângere de inimă pentru Jean-Paul. Spera că era bine, că era fericit. Îi dori dragostea pe care o merita. Apoi goli sertarul.

Duse jos obiectele de lenjerie. În cămin trosnea focul şi aroma de cafea tortura aerul. În bucătărie, puse desuurile într-o pungă pe care o duse în spălătorie, cu o umbră de zâmbet în colţurile gurii.

Va aştepta până va veni el acasă, pentru că acum aici era acasă. Pentru amândoi. Acasă era acolo unde iubeai, dacă aveai noroc. Unde cineva va aprinde focul şi va fi acolo, când te întorceai.

Acasă era acolo unde păstrai tot ce aveai mai de preţ. Un bătac de baseball, o pumă sculptată.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi luând-o cu ea, urcă să se îmbrace pentru ziua din faţa ei. Era o zi bună, îşi spuse, dacă te deschizi atât pentru bucuriile cât şi pentru riscurile iubirii.

Coop transpiră în prima parte a dimineţii curăţind boxele. Aveau programate pentru astăzi trei grupuri, dintre care două cu ghid, aşa că trebuia să mai încarce şi să pregătească încă doi cai. Trebuia să programeze veterinarul şi potcovarul, atât la grajduri cât şi la fermă. Trebuia să intre în casă, să verifice pagina de web pentru

viitoarele programări. Şi avea nevoie de o oră, o oră întreagă, fără întreruperi, să studieze dosarele, harta şi să încerce să găsească un nou unghi de abordare în urmărirea lui Ethan Howe.

Era acolo, ştia că era acolo. Doar că îi scăpa lui. O mână de oameni nu puteau acoperi sutele de acri de dealuri, păduri, peşteri şi câmpii. Câinii nu puteau lua urma după miros, când de fapt nu aveau ce mirosi.

Era nevoie de o momeală. Ceva care să-l ademenească pe Ethan afară, suficient ca să fie încolţit. Dar cum singura momeală care părea să reuşească acest lucru era Lil, trebuia să găsească altă cale.

Un alt unghi.

Aruncă în roabă o altă încărcătură de paie murdare şi se sprijini în furcă, în momentul în care apăru bunicul lui. Abia dacă mai şchiopăta uşur, observă Coop, deşi de obicei şchiopătatul se accentua când Sam stătea mai multe ore în picioare.

Aici, unghiul de abordare era să-l facă să-şi ia pauze periodice, fără să-şi dea seama că era vorba de pauze.

— Chiar omul pe care vroiam să-l văd, spuse Coop întorcându-se astfel, încât să stea între Sam şi roabă, să nu-i vină acestuia ideea să ducă el bălegarul afară, la grămada cu îngrăşăminte.

— Vrei să-mi faci o favoare? Avem nevoie de programare la veterinar şi la potcovar, aici şi la grajduri. Dacă ai putea rezolva tu asta, mi-ai economisi ceva timp.

— Cum să nu. Şi ţi-am spus că scot eu gunoiul.

— Aşa e. Cred c-am uitat. Dar acum aproape c-am terminat.

— Băiete, tu nu obişnuieşti să uiţi nimic. Acum dă-mi furca aia.

— Da, domnule.

— În cazul în care îţi mai storci creierii să găseşti ceva care să mă ţine departe de probleme şi în scaunul cu

rotile, o să-ţi uşurez eu treaba. Cu graţia unei lungi experienţe, Sam se puse pe muncă, la ultima boxă.

— Joe şi Farley m-au rugat azi să-i ajut să controleze împrejmuirile. O să-l angajez pe tânărul Hosseger să mai rânească pe aici, înainte şi după şcoală. Dacă face treabă bună, o să-l păstrez peste vară. I-a intrat în cap că vrea să lucreze cu caii. O săI punem la probă.

— În regulă.

— Are spinarea puternică şi nu este un idiot. Am vorbit ieri cu Bob Brown. Mi-a spus că nepoata lui caută de lucru. Fata ştie să călărească şi se gândea să te întrebe dacă mai ai nevoie de un ghid.

— N-ar fi rău, mai ales acum că începe sezonul. Cunoaşte potecile?

— Bob zice că da şi fata are capul pe umeri. Stai de vorbă cu ea şi te decizi.

— Aşa o să fac.

Sam pufni din obraji.

— Jessie Climp, care predă la şcoala elementară, caută ceva de lucru, pe timpul verii. Poate că vrea să vorbeşti şi cu ea. Toată viaţa ei a stat pe lângă cai şi se. Pricepe la copii. Poate c-ar fi bună pentru programul ăla cu ponei, cu care ne extindem.

Coop zâmbi. Deci discutaseră despre schimbările şi suplimentările pe care vroia el să le facă.

— O să stau de vorbă cu ea.

— În ce priveşte computerele noi şi tot restul, le las în seama ta şi a lui Lucy. Eu unul n-am chef să am de a face cu ele mai mult decât trebuie.

— Cu prima ocazie o să ne ocupăm de ele.

— Cât despre noile suplimentări, aş putea vorbi cu Quint, să scoatem nişte bani. Am discutat cu Mary Blunt despre afacerea cu magazinul şi mi-a spus că refugiul face bani frumoşi cu ilustratele şi celelalte.

— Ai fost foarte ocupat.

— Ieri am fost la doctor. Zice că m-am refăcut complet. Piciorul s-a vindecat. Ca să demonstreze, Sam îşi dădu una în coapsă.

— La anii mei, trebuie să-l menajez puţin, dar pot merge şi pot sta în picioare şi pot sta pe cal şi pot ara. Aşa că o să iau din nou câteva tururi cu ghid. Tu nu eşti aici ca să munceşti până cazi lat – nu asta vrem, nici bunica ta, nici eu.

— Mai am mult până să cad lat.

Aşa cum făcuse şi Coop, Sam se sprijini în furcă.

— M-am tot dat după tufiş ca să închiriez mână de lucru. Nu-mi plac schimbările. Dar, că-ţi place sau nu, lucrurile se schimbă şi adevărul este că afacerea noastră cu turiştii merge bine. Mai bine decât aş fi crezut vreodată. Trebuie să mai angajăm ajutoare. Avem nevoie de ajutor şi la fermă, ca tu să te ocupi de ceea ce ai venit aici ca să te ocupi, iar dacă asta înseamnă că mai adăugăm câte ceva, că mai schimbăm ceva, asta este.

— Mai mult ajutor nu o să-mi rănească sentimentele, dar eu fac ceea ce am venit aici să fac, cu sau fără ajutoare, cu sau fără schimbări sau suplimentări.

Ai venit aici ca să-ţi ajuţi bunicul handicapat. Sam execută un salt şi o lovitură, făcându-l pe Coop să râdă. Arăt eu a handicapat?

— Nu, dar nici ca Fred Astaire nu arăţi. Sam înşfăcă furca.

— Te-ai întors ca să începi să sapi ia rădăcinile pe care le-ai plantat aici pe vremea când erai un copil. Să te ocupi de afacerea cu caii şi de fermă.

— Aşa cum am spus, fac ceea ce am venit să fac.

— Nu totul. De data asta, Sam arătă cu degetul.

— Te-ai însurat cu fata aia? Ai uitat cumva să mă inviţi la nuntă?

— Nu am venit aici ca să mă însor cu Lil. Eu am crezut că se pregătea să se mărite cu altcineva.

— Chiar aşa să fi fost, în primele zece minute după ce ai revăzut-o, trebuia să fi găsit o cale să o câştigi şi să i-o furi franţuzului ăla.

— Poate.

Mulţumit, Sam dădu din cap.

— Trebuia s-o fi făcut şi pe asta. Oricum, mai angajăm oameni şi mai suplimentăm. Bunica ta şi cu mine am decis să facem aşa.

— Bine. O să mă ocup să iasă totul bine, bunicule.

— Dacă o să iasă bine pentru tine, o să iasă bine şi pentru mine. Şi o să ai timp să faci tot ce ai venit aici să faci. Termin eu aici. Tu intră şi înduplec-o pe bunica ta să-ţi pregătească ceva de mâncare, înainte să pleci. Are de gând să se apuce de curăţenia de primăvară, aşa că Dumnezeu să mă ajute. În bucătărie găseşti numele şi telefoanele celor despre care ţi-am vorbit.

— Dar mai întâi duc eu roaba asta.

— Crezi că nu am destui muşchi pentru aşa ceva?

— Bunicule, sunt convins că-ţi poţi duce porţia ta de rahat şi a oricui altcuiva, dar e în drumul meu.

Coop împinse roaba afară, în hohotele de râs ale bunicului său. O porni zâmbind spre grămada cu gunoi de grajd.

În bucătăria familiei Chance, micul-dejun era în toi. Farley se repezea în clătite, ameţit de norocul lui. Pe lângă clătite mai erau cârnăciori şi cartofi raşi, prăjiţi. Un mic-dejun regesc, îşi spuse el, pentru o zi din mijlocul săptămânii.

— Stomacurile noastre se umplu pentru că Jenna mi-a golit portofelul, ieri.

Jenna îl lovi pe Joe în umăr cu cotul şi îi mai turnă cafea. Asta chiar îi uşura sentimentul de vinovăţie pentru cârdul în suferinţă.

— Este portofelul nostru, domnule.

— Dar tot e gol.

Jenna râse şi se aşeză să-şi studieze lista de cumpărături de la băcănie, pentru animale şi alte curse.

— Azi e zi de târg, aşa că o să mai intru puţin în oala aia cu bani, pe care ai îngropat-o afară.

— Eu chiar credeam că aveţi aşa ceva, spuse Farley printre înghiţituri.

— Ce te face să crezi că nu? Ascultă-mi sfatul, Farley, i-aţi o oală şi îngroap-o cât mai adânc. Un bărbat însurat are nevoie de un spate.

Ochii Jennei sclipiră amuzaţi, chiar în timp ce şi-i micşora.

— Eu ştiu unde este îngropat totul, aici. Şi ştiu exact unde să te îngrop pe tine dacă nu ai grijă ce vorbeşti., ca să nu te mai găsească nimeni.

— O femeie care te poate ameninţa cu moartea înainte de a-ţi fi terminat micul-dejun, este singura femeie pe care merită să o ai, îi spuse Joe lui Farley.

— Şi eu am aşa ceva. Sunt un bărbat norocos.

— Voi ăştia doi bărbaţi norocoşi terminaţi odată aici şi ieşiţi să vă faceţi treaba, apoi să-l ajutaţi pe Sam.

— Acolo o să fim mai toată ziua. Ai staţia radio, dacă ai nevoie de ceva.

— Şi eu am ziua mea plină. Lucy o să vă dea mâncare la pachet, aşa că nu o să muriţi de foame, să trebuiască să vă întoarceţi înainte să terminaţi. Eu mă duc în oraş, după care o să trec pe la Lucy. Începe curăţenia de primăvară, aşa că îi cumpăr eu ce are nevoie.

— Poţi trece pe la fierărie? Mi-ar trebui ceva de acolo.

— Pune pe listă.

Joe puse pe hârtie tot ce avea nevoie, în timp ce-şi bea cafeaua.

— Putem chema câinii aici, dacă îi vrei în preajmă, azi.

— Oricum plec în câteva ore. Lasă-i să alerge cu voi.

Farley, vii acasă pentru cină?

— Mama lui Tansy pleacă astăzi şi mă gândeam…

— Ştiu la ce te gândeai. Atunci ne vedem mâine dimineaţă.

În timp ce Farley debarasa masa, Jenna îşi completa lista.

— Mă duc să încarc sculele. Mulţumesc pentru masă, Jenna, spuse Farley.

Rămaşi singuri, Joe îi făcu Jennei cu ochiul.

— La noapte toată casa o să fie a noastră, aşa că mă gândeam…

Jenna râse.

— Ştiu la ce te gândeai. Se aplecă să-l sărute. Haide, pleacă acum, să ai de unde te întoarce. Şi nu te obosi prea tare, ca să nu-ţi mai rămână nimic pentru ce te gândeai.

— Întotdeauna îmi rămâne ceva *pentru* asta.

Jenna zâmbi în timp ce-şi termina lista, în bucătăria tăcută, pentru că acesta era purul adevăr.

Lil ajută la curăţatul şi spălatul ţarcurilor cu furtunul, înainte de a se duce la birouri. Era ziua igienei dinţilor la refugiu, aşa că Matt şi câţiva interni vor fi ocupaţi cu tranchilizarea animalelor şi controlul dinţilor. În timpul dimineţii mai trebuia să sosească şi un transport cu pui. Alţi interni vor fi ocupaţi cu descărcatul şi depozitatul. Vinciul de la uşa habitatului leilor scosese în dimineaţa asta nişte zgomote ciudate, când îl coborâse ca să o ţină pe Sheba afară din ţarc, în timp ce acesta era spălat şi dezinfectat. Să pună deci pe listă reparaţia şi câteva rugăciuni că vinciul nu va trebui înlocuit.

Poate că într-o zi îşi va permite să instaleze macarale hidraulice, dar asta nu era azi.

— Arăţi strălucitoare şi fericită în dimineaţa asta, comentă Mary.

— Oare?

— Da, arăţi. Veşti bune?

— Fără veşti, deci cred că asta-i bine. Azi o să avem douăzeci de grade Celsius, un adevărat val de căldură. Meteorologii spun că va ţine până mâine, când va scădea la zece. Mai avem nevoie de hrană pentru animalele mici.

— Am comandat ieri.

— Am eu veşti, spuse Lucius agitând bucata de lemn-dulce din mână. Tocmai m-am uitat pe pagina de web. Am ajuns la cinci mii de dolari, donaţii pentru Delilah. Toată lumea e înnebunită după ea şi după ea şi Boris. Eu cred că povestea lor de dragoste a făcut asta.

— Dacă aşa este, atunci o să generăm câte o poveste de dragoste pentru toate animalele de aici.

— Săptămâna asta au realizat mai multe intrări pe camera web şi mai multe comentarii. Mă gândeam că am putea aduce la zi biografiile tuturor animalelor, făcându-le puţin mai savuroase. Şi am putea înlocui câteva fotografii, poate chiar să facem câteva filmuleţe video.

— O idee bună. Şi ştii ceva, Lucius, poate reuşeşti să faci câteva fotografii cu Matt şi internii, ocupându-se de dantura lui. Nu este sexi, dar arată cum ne îngrijim noi aici de animale, câtă muncă presupune asta. Este educativ şi în plus, poate mai atrage donaţii de la oamenii care nu-şi dau seamă ce înseamnă să te îngrijeşti de animale.

— Desigur, dar poate c-ar merge şi mai bine dacă ai scrie o mică povestioară. Ceva amuzant, despre cum oamenii urăsc să meargă la dentist, chestii dintr-astea.

— O să mă gândesc la ceva.

Lil se duse în biroul ei să lucreze la un material despre cum au salvat-o ei pe Delailah, care spera să merite osteneala. Îl va asezona cu povestea ei de dragoste cu Boris. Într-adevăr, alimentaţia bună, îngrijirea corespunzătoare, cazarea, toate contau, dar conexiunea cu o altă fiinţă vie era cheia, îşi spuse ea.

Dând din cap, se aşează la lucru, spunându-şi că povestea de dragoste plutea cu adevărat în aer.

Era gata, complet pregătit. Îi luase ore de muncă, dar simţea că tot ce avea nevoie şi îşi dorea, era acum unde trebuia. Cronometrarea putea fi o necunoscută, un factor de risc, dar merita. De fapt, va fi cu atât mai surescitant, mai important, cu această necunoscută.

Era gata să ucidă, aici şi acum şi să-şi asume totodată şi riscul. Dar în timp ce urmărea, ascuns, îşi coborî arbaleta. Poate că nu va trebui să ucidă ca să pună mâna pe momeală. Ar fi mai bine dacă ar putea face asta curat, l-ar răpi mai puţin din timpul lui, din energia lui.

Şi i-ar face cu atât mai satisfăcătoare adevărata lui vânătoare-şi-ucidere.

Uită-te la ei, îşi spuse, uită-te la ei cum îşi văd de treburile lor, de afacerile lor obişnuite, fără nici cea mai mică idee că el se afla atât de aproape. Fără nici cea mai mică idee că erau urmăriţi.

Cât de uşor îi putea omorî. La fel de uşor – mai uşor chiar

— Ca pe un cerb în timp ce se adăpa.

Nu-şi putea permite asta. Aşteptase prea mult, lucrase prea din greu.

Aşa că stătea şi îi privea încărcând gardul. Fermieri nenorociţi, marcându-şi locul pe pământul acesta. Pământul lui. Ca să-şi îngrădească vitele lor fără minte, animale care nici măcar nu meritau să fie vânate.

Plecaţi odată, plecaţi, le porunci el printre dinţi, în timp ce vântul le purta spre el vocile şi râsetele. Plecaţi. Când o să vă întoarceţi, totul se va fi schimbat. Da, era mai bine să-i lase în viaţă, să-i lase să sufere când îşi vor da seama ce făcuse el chiar aici, sub nasul lor.

Lacrimile lor vor fi mai dulci decât sângele lor.

Zâmbi, în timp ce câinii alergau şi goneau şi săreau, în aşteptare. Se gândise să ucidă câinii, dacă nu i-ar fi părut rău de ei. Se pare că acum până şi sângele putea fi economisit.

Plecară, urmaţi de câinii fericiţi. Şi micuţa fermă din valea dintre dealuri deveni tăcută. Dar mai aşteptă puţin. Îi vroia departe bine, de unde nu mai puteau vedea, nu mai puteau auzi, înainte de a ieşi din ascunzătoare.

Le urmărise de multe ori pe femei, le studiase rutina fermei, aşa cum făcea cu animalele pe care le păndea. Ea era puternică şi ştia că aveau arme în casă. Se va năpusti brusc asupra ei.

Dădu ocol prin spatele hambarului, mişcându-se repede şi tăcut. În mintea lui era îmbrăcat în piei de căprioară şi mocasini. Avea pe chip însemnele războinicului.

Păsările cântau şi vitele mugeau. Auzi cotcodăcitul găinilor şi când se apropie de casă, o auzi pe femeie cântând.

Mama lui nu cânta. Ea îşi ţinea capul jos, îşi ţinea gura închisă. Ea făcea ceea ce i se spunea să facă, dacă nu, o încasa. Până la urmă tatăl lui nu a avut altă variantă decât să o omoare. Îi explicase că îl fura. Îşi ascundea bacşişurile pe care le primea. Strângea bani. Îl minţea.

O târfă albă fără valoare, îi explicase tatăl lui în timp ce o îngropau adânc, în pământ. O greşeală. Femeile nu erau bune de nimic, iar femeile albe erau cele mai rele.

Fusese o importantă lecţie de viaţă, pentru el.

Se furişă la fereastra laterală, amintindu-şi cum era dispusă bucătăria, din dăţile când o cercetase. Auzea zăngănit. Spăla vasele, îşi spuse el şi când riscă să arunce o privire, văzu – mulţumit – că stătea cu spatele la el, în timp ce încărca maşina de spălat. Pe dulap erau stivuite tigăi şi ea îşi mişca şoldurile, în timp ce cânta.

Se întrebă cum ar fi să o violeze, apoi alungă ideea. Violatul era sub nivelul lui. Aşa cum şi ea era sub nivelul lui. Nu s-ar fi murdărit cu ea.

Ea era momeala. Atâta tot.

Apa curgea în spălător, oalele zăngăneau. Acoperit de

zgomotele bucătăriei, se apropie încet de uşa din spate şi încercă butonul clanţei.

Scutură din cap, vag dezamăgit că nu era încuiat. Se văzuse spărgând uşa, văzuse şocul din privirile ei când făcea asta. Aşa că doar o împinse şi păşi înăuntru.

Ea se întoarse în loc, cu o tigaie în mână. În clipa în care o ridică să dea, ridică şi el arbaleta.

— Dacă vrei să te trezeşti cu săgeata asta în burtă, dă-i înainte.

Pălise şi ochii ei străluceau acum negri, în contrast cu pielea. Apoi îşi aminti că şi în ea curgea puţin din sângele lui. Dar îl lăsase să se decoloreze. Îşi ignorase moştenirea. Încet, femeia lăsă tigaia jos.

— Bună, Jenna, spuse el.

Îi privi gâtul chinuindu-se să spună ceva şi savură frica.

— Bună, Ethan.

— Afară. Smulse mobilul din încărcătorul de pe masă şi-l băgă în buzunarul din spate.

— Ţi-aş putea vârî o chestie dintr-astea în picior şi. Te-aş putea târî, spuse, văzând că ea nu se mişca. Sau poţi să mergi. Tu alegi.

Ocolindu-l cât putu de mult, se duse la uşă şi ieşi pe verandă. Ethan închise uşa în urma lor.

— Nu te opri. O să faci exact ce-ţi spun şi exact atunci când îţi spun. Dacă încerci să fugi, o să descoperi cât de iute este o săgeată, în comparaţie cu tine.

— Unde mergem?

— O să afli când o să ajungem acolo. O îmbrânci când decise că nu se mişca destul de repede.

— Ethan, eşti căutat. Mai curând sau mai târziu tot te vor găsi.

— Sunt nişte proşti. Nimeni nu mă găseşte dacă nu vreau eu să fiu găsit. O împingea, traversând ferma, spre copaci.

— De ce faci asta?

O privea cum îşi întorcea capul, de la stânga la dreapta, ştiind că se uita după un loc spre care să fugă, apreciindu-şi şansele. Aproape că îşi dori să o lase să rişte asta. Aşa cum făcuse Carolyn. Atunci fusese interesant.

— Ăsta sunt eu. Asta fac eu.

— Ucizi?

— Vânez. Uciderea este sfârşitul jocului. La copac, cu faţa înainte. O îmbrânci. Ea îşi întinse mâinile să nu se dezechilibreze, zgâriindu-şi palmele de scoarţa copacului.

— Dacă te mişti, o încurci.

— Dar ce ţi-am făcut noi? încerca să gândească, să găsească o cale de scăpare, dar nu-şi putea depăşi groaza. Groaza care înainta în ea, care îi ieşea prin piele, până când nu mai rămase nimic, în afara ei.

— Ce ţi-am făcut noi ţie?

— Acesta este un pământ sacru. Îi petrecu o funie pe după mijloc şi o strânse suficient ca să-i taie respiraţia. Este al meu. Iar tu, tu eşti mai rea decât toţi ceilalţi. Tu ai sânge sioux în tine.

— Eu iubesc pământul ăsta. Gândeşte, gândeşte, gândeşte!

— Eu – familia mea l-am onorat şi l-am respectat întotdeauna.

— Mincinoaso.

Îi împinse faţa în scoarţa copacului, făcând să-i ţâşnească sângele. Când ţipă, o trase înapoi, de păr.

— Pune-ţi asta, trage-i fermoarul până sus. Îi vârî în mâini un hanorac bleumarin.

— Şi trage-ţi gluga. Mergem în drumeţie, Jenna. Dacă dăm peste cineva, îţi ţii gura închisă, capul jos şi nu faci decât ce-ţi spun eu. Dacă faci vreo mişcare, dacă încerci să ceri ajutor, o să ucid pe oricine căruia i te adresezi. Şi atunci o să-l ai pe conştiinţă. M-ai înţeles?

— Da. De ce nu mă omori chiar acum? zâmbi cu toată

faţa.

— Avem locuri unde trebuie să ajungem şi oameni de văzut.

— Încerci să te foloseşti de mine ca să ajungi la Lil, dar nu o să te las.

O înşfăcă din nou de păr şi trase până când Jenna văzu stele.

— Te pot folosi la fel de bine moartă ca şi vie. În viaţă este mai amuzant, dar şi moartă, funcţionează. Ethan îşi mângâie cuţitul de la brâu. Crezi că o să-ţi recunoască mâna, dacă ţi-o tai şi i-o trimit? Putem încerca. Tu ce crezi?

— Nu. Lacrimi născute din neajutorare şi durere i se prelungeau în jos pe obraji.

— Te rog, nu.

— Atunci faci ce-ţi spun eu. Pune-ţi asta. Îi dădu un rucsac obosit. Nu suntem decât doi turişti, spuse, trăgând de funie. Iar unul dintre noi merge în lesă.

Şi acum, dă-i drumul. Ţine-o tot aşa, dacă nu, plăteşti.

Evită cât putu poteca, continuând să meargă în pas rapid pe terenul accidentat. Când Jenna se împiedica, o trăgea sau o târa. Şi cum părea că asta îi făcea plăcere, Jenna renunţă la orice încercare de a-i încetini ritmul.

Ştia că se aflau la marginea teritoriului fiicei ei şi inima îi bubuia în piept.

— De ce vrei să-i faci rău lui Lil? Uite ce lucru minunat a făcut. Conservă pământul, oferind adăpost şi îngrijire animalelor. Eşti un sioux. Respecţi animalele.

— Le bagă în cuşti, ca oamenii să se zgâiască la ele. Pentru bani.

— Nu, ea şi-a dedicat viaţa salvării lor, educării publicului.

— Hrănindu-le ca pe nişte animale de companie. Când Jenna se opri, o trase din nou.

— La tot ce ar trebui să trăiască în libertate şi vârâ în cuşti. Asta vor să facă ei şi cu mine. Să mă bage într-o cuşcă, pentru ceea ce am fost născut ca să îndeplinesc.

— Tot ce a făcut ea a fost să conserve natura şi pământul.

— Nu este pământul ei! Nu sunt animalele ei! Când termin cu ea, o să le eliberez pe toate şi vor vâna şi ele, aşa cum vânez şi eu. Voi da foc locului ei, să ardă până la pământ. Apoi locului tău, apoi celorlalte.

Faţa lui strălucea de nebunia scopului.

— Voi purifica locul

— Atunci de ce i-ai omorât pe ceilalţi? Pe James Tyler? De ce?

— Pentru vânătoare. Când vânez ca să mă hrănesc, o fac cu respect. În rest? De dragul sportului. Dar cu

Lil e amândouă. Ea are tot respectul meu. Noi doi suntem legaţi. Prin sânge, prin soartă. Ea a găsit prima mea victimă. Am ştiut că într-o bună zi vom fi în competiţie.

— Ethan, pe atunci erai doar un copil. Putem…

— Eram un bărbat. La început am crezut că a fost un accident. Mi-a plăcut de că. Vroiam să vorbesc cu ea, să o ating. Dar ea m-a respins. Mi-a vorbit urât. A dat în mine. Nu avea dreptul ăsta.

Trase de sfoară şi Jenna se împiedică, lovindu-se de el.

— Nu avea niciun drept.

— Nu. Niciun drept, încuviinţă Jenna cu inima în derapaj.

— Apoi sângele ei era pe mâinile mele şi mi s-a făcut frică. Recunosc. Mi se făcuse frică. Dar eram bărbat şi ştiam ce trebuia să fac. Am lăsat-o în voia animalelor şi o pumă a venit la ea. Spiritul meu călăuzitor. Şi ce frumos a fost. Am dat înapoi pământului ceea ce îi fusese luat. Atunci am devenit liber.

— Ethan, simt nevoia să mă odihnesc. Trebuie să mă laşi să mă odihnesc.

— O să te odihneşti când o să spun eu.

— Nu sunt puternică aşa ca tine. Dumnezeule, sunt destul de bătrână să-ţi fiu mamă; nu mai pot ţine pasul.

Ethan se opri şi pe chipul lui văzu un licăr de ezitare.

Înghiţi, în gâtlejul uscat.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta, Ethan?

— A căpătat ce a meritat.

— Ţi-e dor de ea? Ţi-e…

— Gura! Să nu mai scoţi o vorbă. Despre ea. Nu am avut nevoie de ea. Sunt bărbat.

— Chiar şi un bărbat începe prin a fi copil şi…

Se întrerupse când Ethan îi acoperi gura cu mâna. Ochii lui scanau copacii.

— Vine cineva. Stai cu capul jos. Şi ţine pliscul închis.

29

Simţea braţul lui Ethan pe după talia ei, ţinând-o să stea liniştită şi să mascheze funia care îi ieşea de sub hanorac. Se rugă pentru viaţa celor care se intersectau cu ei, dar în acelaşi timp se ruga pentru ei să simtă pericolul. Nu îndrăzni să le dea un semn, dar cu siguranţă că îi vor simţi frica, vor simţi nebunia bărbatului care o ţinea strâns, de el.

Se vedea în ochii lui. Cum putea cineva să nu vadă asasinul şi nebunia, în ochii lui?

Putea cere ajutor. Exista o şansă de ajutor. Şi atunci Ethan nu va mai ajunge la UI.

— ’neaţa!

Auzi salutul vesel şi riscă să ridice ochii, câţiva centimetri. Pulsul i se acceleră când văzu cizmele, pantalonii de uniformă. Nu era un alt turist, era un ranger.

Şi trebuia să fie înarmat.

— ’neaţa, răspunse Ethan. Chiar că e una frumoasă!

— O zi frumoasă pentru drumeţie. Dar aţi ieşit puţin

din drum.

— Ah. Explorăm puţin. Am văzut nişte căprioare şi ne-am spus să ne ţinem o vreme după ele.

— Să nu vă îndepărtaţi prea mult. Este uşor să te rătăceşti, dacă pierzi marcajele. Aţi plecat doar pentru o zi, da?

— Da, domnule.

Nu poţi auzi nebunia? Nu o poţi simţi în prea marea veselie din glas? Se scurge cu fiecare cuvânt.

— Mă rog, v-aţi îndepărtat ceva de marcaje. Dar dacă vă ţineţi de bucla asta, o să aveţi parte de o privelişte care merită.

— Doar pentru asta suntem aici.

— Şi când o să reveniţi pe drumul marcat, o să vă tot bucuraţi de privelişte.

— Atunci aşa o să facem. Mulţumesc.

— Să vă bucuraţi de zi şi de vremea asta bună.

Îndreptaţi-vă doar… Rangerul ezită o clipă.

— Jenna? Jenna Chance?

Jenna îşi ţinu răsuflarea, scutură din cap.

— Ce Dumnezeule cauţi aici…

Simţi, simţi momentul revelaţiei. Din instinct, îşi înălţă capul şi se împinse puternic cu trupul în Ethan. Dar chiar în clipa în care ea se mişcă, Ethan îşi scoase arcul de la spate.

Strigă, încercă să se repeadă înainte. Dar el avusese dreptate. Săgeata era mai iute, mult mai iute decât ar fi putut ea să fie. Privi cum nimereşte ţinta şi forţa ei îl dădu pe ranger pe spate, doborându-l.

— Nu. Nu. Nu.

— Din vina ta. Cu dosul mâinii, o trimise pe Jenna la pământ.

— Uite ce ai făcut, căţea proastă! Uite ce mizerie trebuie să curăţ acum. Nu ţi-am spus să-ţi ţii gura?

Îi dădu una cu piciorul, cizma izbind-o în mijlocul

spinării şi Jenna se făcu covrig, în apărare.

— Eu nu am spus nimic. Nu am spus nimic. Dumnezeu mi-e martor. Dumnezeule, are o soţie, copii.

— Atunci ar fi trebuit să-şi vadă de treaba lui. Nişte proşti. Nu sunt decât nişte proşti, cu toţii. Când se urcă pe el să-i smulgă din piept săgeata cu sârmă ghimpată, Jenna începu să vomite.

— Ca să vezi. Mă aleg cu ceva de aici. Scoase din toc pistolul, agitându-l.

— Pradă de război. Întorcând cadavrul, scormoni şi scoase portofelul. Vârî pistolul înapoi în toc, desprinse tocul şi şi-l fixă de centura lui, înainte de a vârî portofelul în rucsacul lui.

— Scoală-te şi ajută-mă să-l trag.

— Nu.

Veni spre ea, scoase din nou pistolul şi-i apăsă ţeava de tâmplă.

— Scoală-te sau îi urmezi. Amândoi puteţi deveni momeală pentru lupi. Mori sau trăieşti, Jenna. Decide.

Să trăiască, îşi spuse ea. Vroia să trăiască. Luptând cu greaţa, fără respiraţie din cauza durerii care-i radia din spate, din faţă, se ridică în picioare. Poate că nu murise. Poate că cineva îl va găsi, îl va ajuta. Îl chema Derrick Morganston. Soţia lui era Cathy. Avea doi copii. Brent şi Lorna.

Îi spuse numele, numele de familie, în timp ce urma ordinele, apucându-l de picioare şi târând trupul departe de cărare.

Nu spuse nimic când o legă de un copac, să poată să scoată radioul lui Derrick, să-i scotocească prin buzunare, pentru orice altceva i-ar fi fost de folos.

Când o porniră din nou, continuă să tacă. Se gândea că nu mai avea nimic de spus. Încercă, dar nu reuşi să găsească ceva în el, care să vibreze. Nu exista niciun loc în el. Nicăieri unde să poată ajunge.

Nu îşi acoperea urmele şi se întrebă ce putea să însemne asta. Se întreba dacă va supravieţui acestei zile, acestei atât de frumoase zile de primăvară. Să-şi revadă din nou soţul, casa. Să-şi strângă copiii în braţe. Oare va mai apuca să stea de vorbă cu prietenele ei, să-şi încalţe pantofii cei noi?

Tocmai spăla tigaia, se gândea ea, când viaţa i se schimbase brusc. Oare va mai prăji vreodată şuncă?

O ardea gâtul, o dureau picioarele. Palmele îi pulsau acolo unde şi le zgâriase de scoarţa copacului. Dar aceste disconforturi însemnau că trăia. Încă trăia.

Dacă ar avea ocazia să-l omoare şi să scape, ar face-o? Da. Da, l-ar ucide ca să trăiască. S-ar scălda în sângele lui, dacă asta ar însemna să o protejeze pe Lil.

Dacă ar putea pune mâna pe cuţitul lui, sau pe pistol, sau pe o piatră. Dacă ar putea găsi o cale să-şi folosească mâinile goale.

Se concentră asupra acestui lucru, asupra direcţiei, asupra unghiului făcut de soare, asupra marcajelor. Acolo, îşi spuse ea, uită-te la bravele flori-de-paşte, cum înfloresc. Delicate şi curajoase. Şi vii.

Ea va fi floarea paştelui. Delicată în aparenţă, dar curajoasă.

Mergea punând un picior în faţa celuilalt, cu capul aplecat. Dar ochii, trupul, rămâneau în alertă, pentru orice şansă de scăpare.

— Am ajuns acasă, anunţă el.

Derutată, clipi să-şi îndepărteze sudoarea din ochi. Abia dacă văzu gura unei peşteri. Era atât de jos, atât de strâmtă – ca un ochi aproape închis. Arăta ca moartea.

Se întoarse spre el, se lansă asupra lui, să se lupte. Simţi durerea şi satisfacţia când primul ei pumn luă contact cu faţa lui. Ţipând, se folosea de unghii, de dinţi, să înşface şi să muşte animalul. Şi când îi simţi gustul sângelui, simţi satisfacţie.

Dar când pumnul lui o izbi în stomac, îi tăie răsuflarea.

Când nimeri în faţa ei, soarele deveni roşu închis.

— Căţea! Târfă, căţea!

Îi auzea vag hârâitul răsuflării. Îl lovise. Asta era ceva. Îi provocase durere.

Ethan se folosi de sfoară ca să o tragă peste terenul aspru, în întuneric.

Se luptă când el îi legă mâinile şi picioarele, ţipă, scuipă şi îl înjură până când îi puse căluş. Aprinse apoi o lanternă mică şi cu mâna liberă o trase şi mai adânc în peşteră.

— Te-aş putea omori chiar acum. Te-aş decupa şi i-aş trimite bucăţele din tine. Ce zici de asta?

Îi lăsase semne, asta a fost tot ce a putut ea să facă. Sângele curgea şi picura din şanţurile lăsate de ea pe obrajii lui, pe mâinile lui.

Apoi Ethan îi zâmbi, larg şi sălbatic şi ea îşi aminti că trebuie să se teamă.

— Dealurile sunt pline de peşteri, ca un fagure. Eu am câteva, frumuşele, pe care le folosesc în mod regulat. Asta este peştera ta.

Puse lanterna jos, apoi îşi scoase cuţitul, înainte de a se aşeza. Răsuci lama astfel, încât lumina palidă făcu să-i strălucească tăişul.

Joe, se gândi ea. Joe. Lil. Fetiţa mea. Şi închise ochii.

L-a luat mai mult decât sperase el, dar se încadra încă în timpul prevăzut. Alergatul, crima incidentală, lupta neaşteptată cu ticăloasa aia adăugau un suflu nou, anticipării. Urma partea cea ma bună. Va intra în refugiu ca orice alt client plătitor. Era cel mai mare risc dar îi oferea şi cei mai puternici fiori.

Dar nu se îndoia că Lil îi va oferi mai mult, din amândouă.

Îi zâmbi internei frumuşele, prin barba care îi

crescuse peste iarnă. Barba îi ascundea cele mai multe din zgârieturile pe care i le făcuse ticăloasa aia. Avea mănuşi vechi de călărie, ca să şi le ascundă pe cele de pe mâini.

— S-a întâmplat ceva cu leul?

— Nu, nimic. I se curăţă dinţii. Felinele în special au nevoie de controale dentare regulate, pentru că au tendinţa să-şi piardă dinţii.

— Pentru că stau închise.

— De fapt, în refugiu îşi păstrează mai multă vreme dinţii, decât în sălbăticie. Le dăm oase o dată pe săptămână, pentru igiena dinţilor. Gurile felinelor au tendinţa să fie pline de bacterii, dar prin curăţare regulată, hrană corespunzătoare şi oasele săptămânale, le putem ajuta să-şi păstreze zâmbetul. Apoi fata adăugă, de la ea:

— Veterinarul nostru şi asistentul lui se asigură ca dinţii Shebei să rămână sănătoşi.

Asta îi făcu greaţă, îl înfurie. Să freci dinţii unui animal sălbatic, ca unui copil care mănâncă prea multe dulciuri. Îi venea s-o tragă de acolo pe fata aia numai zâmbet, să-i implânte cuţitul în burtă.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Bine şi în formă. Eu credeam că de aşa ceva se ocupă natura. De ce nu lăsaţi totul în seama naturii?

— O parte din responsabilitatea noastră aici este să le acordăm îngrijire medicală bună, regulată, iar asta include şi dinţii. Aproape toate animalele noastre au fost salvate din situaţii abuzive sau au fost aduse aici bolnave sau rănite.

— Sunt închise. La fel cum sunt închişi criminalii.

— Este adevărat că sunt închise. Dar s-au făcut toate eforturile pentru a le asigura un habitat natural, specific nevoilor şi culturii lor. Niciunul dintre animalele de aici nu ar putea supravieţui în natură.

Văzu preocuparea, chiar suspiciunea din ochii ei şi ştiu că mersese prea departe. Nu pentru asta se afla el

aici.

— Fireşte. Voi ştiţi mai multe despre asta.

— Mi-ar face plăcere să vă răspund la orice întrebare legată de adăpost, sau de oricare dintre animale. Puteţi veni să vizitaţi centrul nostru educaţional. Există acolo un film video despre istoria refugiului şi despre eforturile doctoriţei Chance, ca să-l construiască.

— Poate că o să fac asta. Şi Ethan se îndepărtă înainte de a mai spune ceva care să o îngrijoreze suficient ca să cheme ajutoare. Sau înainte de a ceda el pornirii de a o bate la sânge.

Îşi înţelegea nevoia. Se spălase el cu grijă, dar tot mai simţea mirosul sângelui rangerului. Şi al ticăloasei ăleia. Care era mai dulce şi tocmai această dulceaţă încerca să-l stârnească.

Trebuia să facă ceea ce venise aici să facă şi să plece înainte de a comite vreo greşeală.

Se plimbă, oprindu-se la fiecare ţarc în timp ce resentimentul îl ardea în vintre. Când ajunse la pume, speră să-şi regăsească centrul, să se uite în ochii spiritului său călăuzitor şi să vadă în ei aprobare. Binecuvântare.

Dar, mâţa îl mârâi, arătându-şi colţii şi ghearele în timp ce se mişca încolo şi-ncoace.

— Eşti închis de prea multă vreme, frăţioare. Într-o zi o să mă întorc la tine. Ai cuvântul meu.

La cuvintele lui, puma strigă o avertizare şi se repezi în gard. În complex, vizitatorii şi personalul deveniră atenţi. Ethan plecă repede şi mâţa continuă să strige în urma lui.

Ea o corupsese, îşi spuse Ethan clocotind de furie. O transformase într-un animal de companie. Nu era mai bun decât un câine de pază. Puma era a lui, dar venise spre el ca duşman.

Un păcat în plus, pentru care avea să plătească foarte curând.

Eric traversă în fugă complexul, să vadă ce păţise Baby. De obicei jucăuşă, puma nervoasă acum continua să facă paşi. Se urcă în copac, de acolo, pe acoperişul vizuinei sale, sări înapoi jos, ca să se ridice pe labele din spate, la poarta din fundul ţarcului.

— Ei, Baby, ei, uşurel. Ce te-a enervat aşa? Nu-ţi pot da drumul. Mai întâi trebuie să-ţi curăţăm dinţii.

— E tipul ăla. Jur că e tipul ăla. Lena veni în goană spre Eric.

— Care tip?

— Acela. A luat-o spre centrul educaţional. Caschetă, păr lung, barbă. Are toată faţa zgâriată. Nu poţi vedea de aici, dar are nişte zgârieturi ciudate sub barba aia urâtă. Acum cinci minute am stat de vorbă cu el şi nu ştiu, am avut o senzaţie bizară. E ceva în ochii lui.

— Mă duc după el. Poate c-ar trebui să-i spunem lui Lil.

— Ce să-i spunem? Că un tip cu o privire ciudată face un tur pe aici? O să stau eu cu ochii pe el.

— Fii atent.

— Ăsta e cel de-al treilea nume al meu. Eric începu să se îndepărteze.

— Sunt câteva grupuri în centru şi mai suntem şi noi pe aici. Nu cred că ochi-ciudaţi poate să ne dea probleme.

Ethan nu o luase spre centru, ci o tăie şi apoi făcu un ocol ca să-i lase lui Lil, pe veranda din spatele cabanei, cadoul pe care i-l adusese.

La vremea când Eric traversa complexul, el se topise deja printre copaci. De acolo, o porni în viteză. Avea să urmeze a doua fază a jocului. Ajuns la punctul de observaţie, se instală, îşi scoase binoclul. Dădu pe gât, cu apă, nişte ciocolată şi se jucă cu telefonul Jennei.

Nu avusese niciodată unul. Dar exersase pe ale altora pe care le furase, sau le luase de la cei ucişi. Tastă şi încercă până când găsi fişierul cu telefoane şi zâmbi când

ajunse la numărul listat: Lil. Celular.

Nu va trece mult şi va primi un telefon pe care nu-l va uita niciodată.

În biroul ei, Lil răspundea la ultimul e-mail de pe listă. Acum o să se ducă la bucătărie, să se asigure că toată carnea fusese bine depozitată, după care se va duce la Matt, să vadă cum stătea cu programul. Se uită la ceas, surprinsă să descopere că era deja ora trei.

Îl rugase pe Matt să aştepte cu Baby şi cu celelalte pume până când va putea să vină şi ea să-i ajute. Baby ura ziua igienei dentare. Aşa că se va duce mai întâi la Matt, decise ea.

În timp ce se ridica, în pragul uşii apăru Lena.

— Scuză-mă că te deranjez, Lil… Baby se comportă ciudat.

— Probabil ştie că va fi adormit şi i se vor curăţa dinţii.

— Poate, dar… A fost tipul ăla, cam ciudat şi atunci a început Baby. Eric s-a dus după el, la centru. Dar am un sentiment neplăcut şi am vrut să-ţi spun.

— Cum adică, ciudat? întrebă Lil, deja în drum spre uşă.

— Ceva ciudat care-ţi dă fiori – mie. Spunea chestii cum că ţinem animalele închise, ca pe prizonieri.

— Uneori, da. Cum arăta?

— Păr lung, barbă. Caschetă de baseball, jachetă de denim. Avea zgârieturi proaspete pe faţă. Zâmbea tot timpul, dar mie îmi făcea pielea ca de găină.

— Este în regulă. O să mă duc şi eu la centru, pentru orice eventualitate. Îmi faci o favoare? Spune-i lui Matt că mă ocup de asta, după care vin cât pot de repede să-l ajut la Baby şi la celelalte pume.

— Sigur. Poate că n-a fost nimic. Doar că a nimerit în zona roşie a Fric-O-Metrului meu.

Se despărţiră, Lil luând-o spre centrul educaţional.

Sună telefonul şi îl scoase absentă din buzunar. Văzând numărul mamei ei, deschise,

— Bună, mamă, pot să te sun eu? Trebuie să…

— Nici ea nu poate vorbi în clipa asta. Lil simţi un fior pe şira spinării.

— Bună, Ethan.

— Nostim, aşa mi-a spus şi ea. Cum e mama şi fiica.

O cuprinse o groază cumplită şi începu să tremure ca şi cum ar fi plonjat în apă îngheţată. Dar se luptă să-şi menţină tonul calm, firesc. Calmează-te, îşi spuse, fii calmă cu el, aşa cum ai face cu orice sălbăticiune.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Tu o să vrei să te opreşti acolo unde eşti. Dacă mai faci un pas spre birou, îi tai un deget.

Lil îngheţă pe loc.

— Bună fată. Nu uita, eu te pot vedea. Porţi o bluză roşie şi te uiţi spre est. Dacă faci o mişcare greşită, îşi pierde un deget. M-ai înţeles? Pa.

— Începi să te îndrepţi spre cabana ta, prin spate. Dacă vine cineva după tine, fă-i semn să plece. Eşti ocupată.

— Bine. Dar cum ştiu eu că nu i-ai furat doar telefonul? Trebuie să-mi dai mai mult decât atât, Ethan. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

— Am spus că nu poate vorbi acum. Dar tu continuă să mergi. Ţi-am lăsat ceva pe terasa din spate. Chiar pe masă. Da, exact. Fugi.

Se repezi, dădu colţul cabanei, urcă repede treptele joase. O clipă cumplită, totul în ea se opri, inima, plămânii, creierul. Apoi îşi comandă să ridice micuţa punguliţă de plastic.

Înăuntru era o meşă din părul mamei ei şi verigheta.

Banda din aur era mânjită cu sânge.

— Presupun că le recunoşti, deci ştii că nu încerc să te prostesc.

Lil cedă picioarelor care-i tremurau şi se lăsă jos, pe terasă.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea. Lasă-mă să vorbesc cu ea, fir-ai tu să fii.

— Nu.

— De unde ştiu că e în viaţă?

— Nu ştii, dar îţi pot garanta că nu va mai fi peste două ore, dacă nu o găseşti. O iei spre vest. Ţi-am lăsat urme. Dacă te iei după ele, o găseşti. Dacă nu… Dacă spui cuiva, dacă încerci să ceri ajutor, moare. Aruncă telefonul în grădină. Acum.

El o putea vedea, îşi spuse ea, dar avea şi ea poarta şi pichetele, pentru o acoperire parţială. Se făcu ghem, orientându-şi trupul spre casă.

— Te rog, nu-i face rău. Nu-i face rău mamei mele. Te rog, te rog, o să fac tot ce spui, tot ce-mi ceri. Doar să nu…

Apăsă pe butonul roşu şi întrerupse convorbirea.

— Doamne, te rog, şopti ea şi apăsă numărul lui Coop. Se răsuci, îşi mişcă umerii şi-şi lăsă lacrimile să iasă.

— Răspunde, răspunde, răspunde. Strânse din ochi, auzind căsuţa poştală.

— A luat-o pe mama. Mă îndrept spre vest, din spatele cabanei mele. El mă poate vedea şi nu am decât câteva secunde. Mi-a dat două ore să o găsesc.

O să-ţi las semne. Vino după mine. Dumnezeule. Vino după mine.

Închise, se ridică în picioare. Se întoarse cu faţa spre vest, sperând că Ethan îi poate vedea lacrimile, groaza. Şi aruncă telefonul. Apoi începu să alerge.

Găsi imediat urma. Tufe călcate, crengi rupte, urme în pământul moale. Se gândi că poate el nu vroia să o ia pe drumul scurt. Poate că o îndepărta kilometri buni de locul unde se afla mama ei, dar nu avea alegere.

Verigheta ei era mânjită cu sânge. Meşa tăiată din frumosul ei păr.

Se forţă să încetinească, să respire. Dacă se grăbea, putea pierde semnele sau putea lua alte urme, false. Poate că el o urmărea în continuare, aşa că trebuia să aibă grijă, când lăsa semne pentru Coop.

Îi dăduse două ore. Oare o luase pe mama ei de acasă? Asta părea cel mai logic. A aşteptat până a rămas singură, apoi a luat-o. Pe jos, sau călare?

Cel mai probabil, pe jos. Un ostatic era mai uşor de controlat pe jos. Doar dacă nu a obligat-o să se urce în maşină şi… Nu, nu, nu te gândi aşa, îşi porunci ea, cu panica bolborosindu-i în gât. Gândeşte simplu. Trebuie să fie simplu.

Două ore de la cabana ei – iar el vroia să o forţeze, să vină aproape. Îşi construi o hartă, în minte. Trebuie să fie undeva, într-un loc accesibil şi izolat, faţă de cabană şi de fermă. Dacă trăia… Trăia, trebuia să trăiască. Trebuie să o fi ascuns. Cel mai bun loc era o peşteră. Dacă el…

Se opri, studie urmele lăsate în pământ, florile sălbatice, călcate fără milă în picioare. Ethan făcuse aici cale-întoarsă. Inspiră adânc, o dată, încă o dată, potolindu-şi nervii şi merse pe acelaşi drum, până când găsi locul unde marcase el pârtia falsă.

Şterse cu picioarele urmele lui, se folosi de cuţitaşul-stilou ca să scrijelească scoarţa unui copac, pentru ca nu cumva Coop să facă aceeaşi greşeală. Regăsi pârtia bună, apoi îşi regăsi ritmul. Avea ea o idee încotro o conducea el şi ştiu îi va lua aproape de tot timpul pe care i-l alocase.

Jenna se răsucea şi se frământa. Pierduse orice simţ al direcţiei, nu mai putea decât să se roage să reuşească să se apropie, centimetru cu centimetru, de gura peşterii. Îi acoperise ochii înainte de a pleca şi o lăsase într-un întuneric complet. Când trebuia să se odihnească, rămânea nemişcată, încercând să simtă dacă nu cumva aerul era ceva. Mai proaspăt. Dar nu putea mirosi decât murdărie, propria ei transpiraţie, propriul ei sânge.

Îl auzi venind, strigă prin căluş, se luptă cu funia.

— Uită-te la tine, Jenna. Arăţi mizerabil. Şi când te gândeşti că pe drum se află compania ta.

Când îi dădu la o parte legătura, lumina lanternei îi arse ochii.

— O să ajungă în curând aici, nu-ţi face griji. Eu o să mă spăl, puţin.

Se aşează jos, cu picioarele încrucişate şi începu să se bărbierească, folosind un aparat de ras de voiaj, uitându-se într-un un ciob de oglindă.

La refugiu, Lena îi făcu semn lui Eric.

— Hei! Ce zici de Tipul ciudat?

— Nu l-am văzut. Probabil că a ieşit direct prin centrul educaţional, sau s-a răzgândit.

— Ah. Da… Lil ce-a spus?

— Despre ce?

— Despre tip. Şi ea s-a dus la centru, după el.

— Nici pe ea n-am văzut-o.

— Dar… Acolo s-a dus. Nu pricep cum de n-ai văzut-o.

— Poate că a agăţat-o cineva pe drum. Eric ridică din umeri. Vroia să-l ajute pe Matt, la pume. Eu însă trebuie să mă întorc la…

Lena îl apucă însă, pur şi simplu, de mâneca maieului.

— Eu m-am întors chiar acum de la Matt. Lil nu e acolo, iar Matt o aşteaptă.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Bine, s-o căutăm. Eu mă duc la bucătărie, tu du-te la cabana ei.

— Ştie că o aşteaptă Matt, insistă Lena, repezindu-se spre cabană. Bătu, apoi deschise uşa, s-o strige.

— Lil? Lil? Contrariată, traversă cabana şi ieşi prin spate.

O fi poate la birou, îşi spuse ea.

În timp ce cobora sărind treptele, auzi ţârâitul

telefonului. Uşurată, se uită în spate, sperând să o vadă pe Lil apropiindu-se, cu telefonul la ureche. Dar nu era nimeni. Se întoarse înapoi, mergând după ţârâit.

Smulse telefonul de jos, îl deschise.

— Hei, Lil, tocmai am condus-o pe mama, şi…

— Tansy, Tansy, sunt Lena. Cred că s-a întâmplat ceva. Începu să alerge spre cabana birourilor.

— Cred că trebuie să anunţăm poliţia.

Pe o porţiune de drum între fermă şi grajduri, Coop strângea şuruburile roţii de *rezervă a* mini-vanului. Cei doi copii dinăuntru îl priveau ca nişte bufniţe, în timp ce sugeau din ceştile lor cu capac.

— Chiar vă sunt recunoscătoare pentru asta. Puteam şi eu s-o schimb, dar…

— Nicio problemă, iar dumneavoastră se pare că aveţi mâinile deja ocupate, spuse Coop făcând un semn cu capul spre geamurile maşinii.

Tânăra mamă îi zâmbi cu toată faţa.

— M-aţi scutit de multe înjurături. Şi aţi schimbat-o probabil în jumătate din timpul care mi-ar fi trebuit mie, fără să mai pun la socoteală întreruperile pentru negocierea ostilităţilor dinăuntru. Am mers toată ziua şi le lipseşte somnul de după-masă. Dumnezeule, dar şi mie, adăugă ea izbucnind în râs.

După ce le făcu puştilor cu ochiul, Coop duse *roata* dezumflată în spatele maşinii. Scutură din cap când femeia îi oferi o hârtie de zece dolari.

— Nu, dar vă mulţumesc.

Femeia se aplecă în portbagaj, scormonind prin pungile cu târguieli.

— Poate o banană? Coop râse.

— Pe asta o s-o iau. Puse sculele înapoi, îi salută scurt pe copii cu banana, făcându-i să chicotească, apoi închise portiera.

— Acum puteţi pleca.

— Încă o dată, vă mulţumesc.

Se întoarse la camioneta lui, aşteptând să plece femeia. Întoarse în U, înapoi în direcţia din care venea când văzuse vanul pe marginea drumului.

După o jumătate de milă, telefonul îi semnală un mesaj.

— Bunico, am cumpărat totul, bombăni el. Inclusiv sticla aia uriaşă cu Lysol. Apăsă totuşi tasta, să asculte mesajul.

A luat-o pe mama…

Coop apăsă frânele, lăsându-se pe un umăr.

După primul val de căldură, totul în el deveni ca gheaţa.

Apăsă acceleraţia şi îl sună pe şerif, pe numărul scurt.

— Fă-mi legătura cu el. Acum.

— Şeriful Johannsen nu e la birou.

— Mi-l dai, oriunde dracului este. Sunt Cooper Sullivan.

— Bună, Coop. Sunt Cy. Nu pot să ţi-l dau. Nu sunt autorizat să…

— Ascultă-mă. Ethan Howe o are pe Jenna Chance.

— Ce? Ce?

— Acum poate că o are şi pe Lil. La legătura cu Willy şi spune-i să se ducă la refugiu. Acum. Acum, fir-ar să fie.

— Am înţeles, Coop. Iisuse, acum. Ce să…

— Mă îndrept spre refugiu. Willy să fie acolo, cu câţi oameni poate să adune. Fără elicoptere, spuse el repede, luptând să se concentreze. Dacă vede elicoptere, le omoară pe loc. Spune-i că Lil mi-a zis că-mi lasă urme. O să merg după ele. Haide!

Închise şi zbură spre refugiu.

Lil îl văzu stând cu picioarele încrucişate la gura peşterii, cu arbaleta în poală. Era bărbierit, cu faţa brăzdată de zgârieturi urâte sub dungile vopselei de

războinic, pe care şi le făcuse. Se gândi la bărbatul cu barbă care activase radarul Lenei.

În jurul capului avea o bandă din piele împletită, cu o pană de şoim trecută prin ea. În picioare avea cizme moi din piele, până la genunchi, iar la gât, un colier din dinţi de urs.

În alte împrejurări, poate că ar fi amuzat-o acest idiot care făcea pe indianul. Dacă nu ar fi ştiut ce criminal îngrozitor era.

Ethan îşi ridică mâna în chip de salut, apoi se strecură înapoi în peşteră. Lil se căţără restul drumului, îşi ţinu răsuflarea şi îl urmă înăuntru.

Peştera se lărgea după primii câţiva paşi, dar continua să fie suficient de joasă ca să trebuiască să se aplece. Adâncă, îşi spuse ea urmărind lumina palidă a lanternei.

Stătea în lumină, cu un cuţit la gâtul mamei ei. J

— Sunt aici, Ethan, nu trebuie să-i faci rău. Dacă îi faci rău, nu obţii nimic de la mine.

— Stai jos, Lil. O să-ţi explic ce-o să se întâmple. J

Lil se aşeză, venindu-i să tremure. Sângele păta funia din jurul încheieturilor de la mâini, din jurul gleznelor.

— Vreau să îndepărtezi cuţitul ăla de la gâtul mamei j mele. Am făcut ce mi-ai spus să fac şi o să fac la fel, în continuare. Dar nu, dacă îi faci mai mult rău decât j i-ai făcut deja.

— Ea şi-a făcut, în cea mai mare parte. Nu-i aşa, Jenna? Ochii Jennei spuneau totul. Fugi. Fugi. Te iubesc.

— Eu te rog să iei cuţitul de la gâtul mamei mele. Nu ai nevoie de asta. Eu sunt aici. Sunt singură. Asta ai vrut.

— Ăsta a fost doar începutul.

Dar Ethan coborî totuşi, un centimetru, cuţitul.

— Tot ce-a fost până acum, a fost doar începutul. Acesta este sfârşitul. Tu şi cu mine.

— Tu şi cu mine, acceptă Lil. Atunci dă-i drumul.

— Nu fi proastă. Eu nu-mi pierd timpul cu proştii. O să-ţi dau zece minute. Este un început bun, pentru cineva care cunoaşte dealurile. Apoi o să te vânez.

— Zece minute. Am o armă?

— Tu eşti vânatul.

— O pumă, un lup, au colţi şi gheare. Ethan zâmbi.

— Şi tu ai dinţi, dacă ajungi suficient de aproape de mine ca să-i foloseşti.

Lil făcu un gest spre arc.

— Înclini greu balanţa jocului spre tine.

— Jocul meu, regulile mele. Lil încercă o altă abordare.

Aşa îşi demonstrează un sioux onoarea, curajul? Vânând femei?

— Tu eşti mai mult decât o femeie. Asta? Ethan o trase pe Jenna de păr, făcând-o pe Lil să se încordeze, să sară.

— Pe jumătate indiancă? îmi aparţine de drept, acum. Am luat-o captivă, aşa cum strămoşii noştri luau captive femei albe. Le făceau sclavele lor. Poate că o s-o păstrez o vreme. Sau…

Cât de puţin ştia despre cei care pretindea că erau sângele lui.

— Indienii sioux erau vânători de bizoni, de căprioare, de urşi. Ei vânau pentru hrană, pentru îmbrăcăminte. Cum îţi cinsteşti sângele, vânând o femeie legată, neajutorată?

— O vrei vie? Atunci să începem vânătoarea.

— Dacă câştig eu?

— Nu o să câştigi. Ethan se aplecă în faţă.

— Ţi-ai bătut joc de sângele tău, de spiritul tău. Meriţi să mori. Dar îţi ofer onoarea vânătorii. Vei muri pe pământul sacru. Dacă joci bine jocul ăsta, îţi las mama în viaţă.

Lil scutură din cap.

— Nu îl voi juca deloc, dacă nu îi dai drumul. Ai mai ucis, vei mai ucide. Ăsta eşti tu. Nu te cred că o s-o laşi în viaţă, oricât de bine aş juca eu jocul tău. Aşa că mai întâi trebuie să-i dai drumul să plece.

Ethan îndreptă cuţitul spre gâtul Jennei.

— Atunci o omor acum.

— Atunci va trebui să mă omori şi pe mine, aici. Nu o să-ţi joc jocul, nu o să-ţi aplic regulile, dacă nu îi dai drumul. După ce ai pierdut atâta timp, după atâta efort.

O ardea să se uite la mama ei, să o atingă, dar rămase cu privirea aţintită asupra lui Ethan.

— Şi atunci nu vei mai fi altceva decât un măcelar. Nu un luptător. Spiritul lui Crazy Horse se va întoarce de la tine.

— Femeile nu înseamnă nimic. Mai puţin chiar decât câinii.

— Un adevărat războinic îşi onorează mama, pentru că viaţa lui de la ea vine. Ia-o pe a mea. Nu o să termini, Ethan. Nu vei termina niciodată până când nu te vei lupta cu mine. Nu am dreptate? Tu nu ai nevoie de ea. Dar eu am nevoie de ea, pentru ca jocul să aibă valoare. O să-ţi ofer vânătoarea vieţii tale. Jur.

Ochii lui Ethan străluciră, auzind promisiunea.

— Oricum nu valorează nimic.

— Atunci dă-i drumul şi o să rămânem doar noi doi. Aşa cum ai vrut tu să fie. Este o înţelegere demnă de un luptător, demnă de sângele unui mare şef.

Ethan tăie sforile de la încheieturile Jennei. Jenna gemu, încercând să-şi ridice braţele dureroase ca să-şi scoată căluşul.

— Lil. Nu, Lil. Nu te las.

— Emoţionant, spuse el scuipând, în timp ce-i tăia sforile de la glezne. Târfa asta probabil că nici n-o să mai poată merge.

— O să meargă.

— Nu. Nu plec fără tine. Fetiţa mea…

— Este în regulă. Lil o trase pe Jenna aproape de ea, cu grijă.

— Acum e totul bine. Pleacă de lângă ea, îi spuse lui Ethan. I frică de tine. Dă-te înapoi ca să o pot mângâia, să-mi pot lua la revedere de la ea. Nu suntem decât nişte femei. Neînarmate. N-are de ce să-ţi fie frică de noi.

— Treizeci de secunde.

Ethan se dădu trei paşi înapoi.

— Lil, nu. Nu te pot lăsa.

— Vin ajutoare, îi şopti Lil la ureche. Trebuie să pleci, trebuie să ştiu că eşti în siguranţă, altfel nu voi reuşi să mă concentrez, ca să câştig lupta asta. Ştiu ce fac. Trebuie să pleci, altfel ne va ucide pe amândouă. Dă-i puţină apă, îi ceru Lil, plină de dezgust. Ce onoare mai e şi asta, să baţi o femeie, să nu-i dai apă?

— Îşi poate bea saliva.

— Apă pentru mama mea şi-mi poţi tăia cinci minute din avans.

Ethan împinse o sticlă cu piciorul, spre ele.

— Nu am nevoie de cele cinci minute ca să te înfrâng.

Lil deschise capacul şi-i ţinu sticla mamei ei la buze, să bea.

— Încetişor. Câte puţin. Poţi găsi drumul spre casă?

— Eu… Lil.

— Poţi?

— Da. Da, aşa cred.

— Asta n-o să te ajute cu nimic. Când o să ajungă ea acolo

— Dacă – şi vor începe să te caute, o să fii deja moartă. Iar eu, fum.

— La apa şi pleacă.

— Lil.

— Dacă nu pleci, ne omoară pe amândouă. Singura mea şansă să trăiesc este să pleci tu. Trebuie să crezi în

mine. Trebuie să-mi dai şansa asta.

— O s-o ajut să iasă din peşteră, Ethan. Poţi sta cu arcul aţintit asupra mea. N-o să fug.

O ajută pe mama ei să se ridice, înjurând când Jenna începu să plângă, de dureri, de durere, încovoiată, în spaţiul strâmt, o ajută să ajungă la ieşire.

— Vin ajutoare, îi şopti ea din nou. Îl pot ţine departe de mine, până atunci. Du-te acasă cât poţi de repede. Promite-mi.

— Lil. Ah, Dumnezeule, Lil. Jenna o strânse cu putere, în timp ce soarele cobora peste dealuri.

— O să-l duc spre păşunea de deasupra râului. Lil îşi apăsă faţa de părul mamei ei, ca şi cum ar fi fost îndurerată, şoptindu-i în ureche.

— Unde am văzut puma. Ţine minte asta. Trimite ajutoare acolo.

— Gura! Acum tu taci, iar ea pleacă. Dacă nu, muriţi amândouă, iar tu, după ea.

— Pleacă, mamă. Pleacă, dacă nu, mă omoară, spuse Lil îndepărtând de pe ea braţele învineţite ale Jennei.

— Fetiţa mea. Te iubesc, Lil.

— Şi eu te iubesc. O privi pe mama ei şchiopătând, împleticindu-se, văzu agonia emoţiei pe chipul ei chinuit, când aceasta întoarse capul. Numai pentru asta şi o să plătească. Indiferent de preţ.

— Începi să fugi, îi porunci Ethan.

— Nu. Vânătoarea nu începe până nu ştiu că s-a îndepărtat. Până când nu mă asigur că nu o s-o vânezi mai întâi pe ea. Ce atâta grabă, Ethan? în mod deliberat, Lil se aşează pe un bolovan. Ai aşteptat mult timp pentru asta. Mai poţi aştepta puţin.

30

Complexul era în haos. O duzină de oameni veni alergând din toate direcţiile când Coop sări din camionetă şi toţi începură să vorbească deodată.

— Încetaţi! Tu. Spune repede, pe scurt, i se adresă el lui Matt.

— Nu o putem găsi pe UI. Lena i-a găsit telefonul în grădină, în spatele cabanei. Şi când m-am dus acolo, am găsit asta. Matt ridică punga în care se aflau meşa de păr şi verigheta Jennei. A fost cineva aici, dându-se drept vizitator. Lena a avut un sentiment ciudat. Nici Baby nu l-a plăcut. Nimeni nu poate da de el. Ne temem că a răpit-o pe Lil. Mary e înăuntru, cheamă poliţia.

— I-am chemat eu, deja.

— Eu cred că e verigheta Jennei, spuse Tansy cu ochii în lacrimi.

— Da, e a Jennei. A răpit-o şi Lil s-a dus după ea. Acum tăceţi şi ascultaţi-mă, porunci el, când toţi începură din nou să vorbească deodată.

— Am nevoie de oricine poate mânui o armă/fără să se împuşte singur. UI are o oră bună avans faţă de noi, dar şi-a marcat traseul. O să mergem după urme.

Lena păşi în faţă.

— Eu pot. Eu pot mânui o puşcă. Am fost trei ani la rând campioană la tragere la ţintă.

— Du-te în cabana lui Lil. Puşca e în prima debara, muniţiile, pe raftul de sus. Fugi.

— Eu n-am tras niciodată cu puşca, dar…

— Stai aici, i-o reteză Coop lui Matt. Aşteaptă poliţia, apoi încuie locul. Tansy, du-te la ferma Chance. Dacă Joe n-a aflat încă, trebuie să ştie. Ascultă-mă. Spune-i că se pare că Jenna a fost luată de acolo. El şi Farley şi oricine mai poate, trebuie să înceapă de acolo. Tipul i-a spus lui Lil să îl găsească şi să meargă pe urmele lui. Ne trebuie staţii radio.

În timp ce doi interni se repeziră după staţiile radio, Mary ieşi din birou.

— Poliţia e pe drum. Ajunge aici în cincisprezece minute.

— Trimite-i după noi. Nu-i aşteptăm. Tu, du-te sus în dormitor, sertarul de sus, din stânga. Adu-mi trei cartuşiere. Haide. Stai. Am nevoie de ceva de la Lil. Ceva ce a fost purtat de ea, spuse Coop venindu-i o idee şi uitându-se spre ţarcuri.

— Puloverul din birou. Stai aşa, spuse Mary.

— Mâţa asta o iubeşte. Crezi că îi va lua urma?

— Da! Dumnezeule, da! Tansy îşi duse mâna la gură. Baby a venit după ea de câte ori a încercat să-l elibereze.

— O să-i dăm drumul.

— N-a mai ieşit afară din habitat de când avea şase luni. Chiar dacă iese din complex, nu putem şti ce-o să facă. Matt scutură din cap.

— O iubeşte. Coop luă puloverul de la Mary.

— Trebuie să-i separăm pe ceilalţi. Tansy se repezi împreună cu el, spre ţarc.

— Fă ce trebuie să faci. Grăbeşte-te.

Coop ţinu puloverul în dreptul barelor. Baby se repezi, apoi mormăi ceva, în gâtlej. Îşi frecă capul de pulover. Începu să toarcă.

— Da, e bine. O cunoşti. Acum o să te duci după ea. Internii se împrăştiară ca găinile *în* timp ce Eric deschidea poarta. Baby îşi înălţă capul, se uită în jur, în timp ce companionii lui se repeziră la mâncare. Apoi se întoarse şi îşi apăsă faţa de pulover.

— Asta e o nebunie, spuse Matt dar rămase acolo, cu puşca cu tranchilizant. Daţi-vă înapoi. Mult înapoi! Tansy.

Tansy descuie cuşca.

— Găseşte-o pe Lil, Baby. Găseşte-o pe Lil. Dându-se în spatele ei, Tansy deschise cuşca.

Baby se strecură încet, spre necunoscut, atras de mirosul lui Lil. Coop ridică o mână spre Matt, în timp ce puma se apropia de el.

— Mă cunoaşte. Ştie că sunt al lui Lil.

Încă o dată, puma se frecă de pulover. Apoi începu să

ia urma.

— Este peste tot. Asta e problema. Este peste tot. Baby se strecură spre veranda cabanei lui Lil, chemând-o, chemând-o. Apoi se îndepărtă, adulmecând din nou în cerc.

— Ţi-am împachetat un set. Câteva lucruri esenţiale. Pune puloverul în punga asta de plastic. Altfel îl derutează. Adu-o înapoi, Coop, îi spuse Mary vârându-i pachetul în mână.

— Aşa o să fac. Coop urmări felina pândind în grădină, apoi pregătindu-se să o ia la fugă spre copaci.

— Să mergem.

Lil îşi aprecie timpul pe care-l avea, planificându-şi rutele în minte, în timp ce stătea pe piatră, în ziua care murea, cu bărbatul care vroia să o ucidă.

Nervii i se linişteau cu fiecare minut care trecea. Fiecare minut o ducea pe mama ei mai departe şi îl aducea pe Coop mai aproape. Cu cât mai mult putea să-l ţină în loc, cu atât creşteau şansele ei.

— Tatăl tău te-a învăţat să ucizi? Vorbea indiferent, cu privirea aţintită spre vest, spre soarele care apunea.

— Să vânez.

— Spune-i cum vrei, Ethan. Ai despicat-o pe Melinda Barrett şi ai lăsat-o pradă animalelor.

— A venit o pumă. Un semn. Al meu.

— Pumele nu vânează de dragul sportului. Ethan ridică din umeri.

— Eu sunt om.

— Unde ai lăsat-o pe Carolyn? Ethan zâmbi.

— Prânz pentru urşii grizli. Dar mi-a oferit înainte un joc pe cinste. Cred că tu o să fii mai bună. Poate că o să dureze toată noaptea.

— După aceea, unde o să te duci?

— După vânt. Apoi o să mă întorc aici. O să-ţi omor părinţii şi o să le ard ferma şi pământul. O să fac acelaşi lucru cu grădina ta zoologică. O să cutreier dealurile astea

şi o să trăiesc liber, aşa cum şi străbunii mei ar fi trebuit să trăiască liberi.

— Mă întreb cât de mult din imaginea ta despre indienii sioux vine dintr-o sursă adevărată sau din bastardizarea adevărului, de către tatăl tău.

Ethan se coloră la faţă, prevenind-o să nu-l mai întărâte.

— Tatăl meu nu a fost un bastard.

— Nu asta am vrut eu să spun. Tu crezi că Lakota ar fi de acord cu ceea ce faci tu? Felul în care vânezi şi măcelăreşti oameni nevinovaţi?

— Nu sunt nevinovaţi.

— Ce a făcut James Tyler ca să merite să moară?

— A venit aici. Oamenii lui mi-au omorât poporul. Lau furat.

— Era agent imobiliar în St. Paul. Ethan, suntem doar noi doi aici, aşa că nu trebuie să pretinzi că este altceva decât este. Îţi place să ucizi. Îţi place să terorizezi, să stai la pândă. Îţi place senzaţia sângelui cald pe mâinile tale. De aceea foloseşti cuţitul. Altfel, a spune că l-ai omorât pe Tyler pentru încălcarea tratatelor, pentru minciuni, dezonorare, lăcomie, lucruri făptuite de oameni care au murit de mai bine de o sută de. Ani, ar fi o nebunie. Tu nu eşti nebun, Ethan, nu-i aşa?

Ceva – viclenie – apăru şi dispăru ca fulgerul din ochii lui.

Apoi îşi dezgoli dinţii.

— Au venit. Au ucis. Au măcelărit. Acum sângele lor hrăneşte pământul acesta, aşa cum l-a hrănit al nostru. În picioare!

Groaza suflă din nou peste ea, ca o pală de gheaţă. Zece minute, îşi reaminti Lil, dacă el îşi respecta regulile. Putea acoperi o întindere mare, în zece minute. Se ridică în picioare.

— Fugi.

Picioarele i se arcuiră.

— Ca să vezi în ce direcţie o iau? Aşa iei tu urma? Credeam că te pricepi la asta.

Ethan zâmbi.

— Zece minute, spuse el şi se întoarse înapoi în peşteră. Lil nu pierdu timpul. Priorităţile ei erau viteza şi distanţa. Şiretlicurile trebuiau să aştepte. Ferma era mai aproape, dar trebuia să-l îndepărteze de mama ei. Cooper o să vină dinspre est. Se strecură în jos pe pantă, atenţionându-se să nu-şi sacrifice siguranţa pentru viteză, riscând să-şi scrântească vreo gleznă. Frica îi poruncea să o ia pe drumul cel mai scurt, cel mai direct spre complex, dar se gândi la arbaletă. Aşa ar da prea uşor de urma ei şi ar putea-o imobiliza de la distanţă, cu săgeata.

Iar Ethan s-ar putea lua după urmele lăsate de ea pentru Coop.

Viră spre nord şi alergă înaintea întunericului.

La ferma Chance, Joe îşi înfunda în buzunare rezerve de muniţii.

— Pierdem lumina. Ne vom folosi de lanterne până răsare luna.

— Joe, vreau să merg şi eu cu voi. Dar n-aş face decât să vă încetinesc din drum. Sam îl strânse pe Joe de umăr.

— Noi stăm lângă staţia radio. Aşteptăm să ne sunaţi.

Aduceţi-le acasă. Lucy îi dădu lui Joe pachetul uşor.

Joe încuviinţă din cap şi ieşi pe uşă, înaintea lui Farley.

— Fiţi prudenţi. Să nu păţiţi ceva. Tansy îşi petrecu braţele pe după Farley, strângându-l tare, scurt.

— Fii fără grijă.

Afară, Farley i se alătură lui Joe, în fruntea celor trei bărbaţi înarmaţi care aveau să-i însoţească în căutări. Câinii, adulmecând deja, lătrau.

— Dacă i-a făcut ceva, dacă le-a făcut ceva, îl omor, îi spuse Joe, calm, lui Farley.

— Îl omorâm.

La mile depărtare, Coop studia semnele lăsate de Lil, pentru el. Nu văzuse puma de când aceasta fugise în pădure. Împreună cu el mai erau doi puşti şi amurgul cădea cu repeziciune.

Îşi spunea acum că ar fi trebuit să vină singur. Nu ar fi trebuit să irosească nici măcar acele câteva minute ca să organizeze urmărirea, să elibereze felina.

Ceilalţi erau cu zece minute sau chiar mai mult în urma lor, luând-o, unii spre sud, alţii, spre nord. Ştia, din informaţia transmisă prin radio, că Joe conducea un alt grup, spre vest.

Şi totuşi trebuiau acoperiţi infinit de mulţi acri.

— Voi doi îi aşteptaţi pe ceilalţi aici.

— Îţi faci griji că te încurcăm, sau că am putea păţi ceva. N-o să păţim nimic. Aşa e, Chuck? spuse Lena întorcându-se spre însoţitorul ei.

Ochii lui Chuck se făcură mari, dar dădu din cap.

— Aşa el

— Dacă rămâneţi în urmă, vă întoarceţi. Comunică prin radio noua noastră direcţie, îi ordonă lui Chuck, apoi o luă spre sud-vest.

A lăsat urme precise, îşi spunea el forţându-se să nu alerge, să nu rateze vreunul din marcajele ei. Lil conta pe el. Dacă nu s-ar fi oprit să facă pe Bunul Samaritean, i-ar fi răspuns la apel, ar fi convins-o să îl aştepte să ajungă la ea. Ar fi…

Nu mai avea niciun rost acum. O s-o găsească.

Se gândi la Dory. Poliţist bun, prieten bun. Şi secundele acelea lungi, nesfârşite, care-i trebuiseră să-şi scoată pistolul.

Nu va ajunge prea târziu, nu de data asta. Nu cu Lil.

Lil marcă o pistă falsă spre un pârâu, se întoarse. Cu apusul soarelui, aerul se răcea. În ciuda transpiraţiei, din cauza efortului şi a fricii îi era frig. Se gândi la puloverul

călduros pe care-l lăsase în birou, în după-amiaza asta, în timp ce se opri să-şi scoată ghetele, şosetele.

Măturând urme în timp ce înainta, se întoarse la pârâu, strânse din dinţi şi intră în apa rece ca gheaţa. Poate că urma falsă îl va păcăli, poate nu. Dar merita să încerce. Merse în aval zece metri, apoi alţi zece, înainte de a începe să cerceteze malurile. Când văzu grămada de bolovani, picioarele îi amorţiseră deja. Dar o vor ţine.

Se căţără, îşi puse la loc şosetele şi ghetele, apoi îşi reluă drumul peste bolovani, până când aceştia făcură loc terenului neaccidentat. O luă la fugă, tăind, îndepărtându-se de apă, ocolind tufişurile, până când fu nevoită să treacă prin ele. Ghetele bocăniră când se lansă în josul unei pante.

Căută din nou adăpostul copacilor, ca să se odihnească, să asculte.

Luna se înălţa ca un reflector deasupra dealurilor. O va ajuta să evite să se împiedice de rădăcini şi de bolovani, în întuneric.

Mama ei trebuie să fie deja la jumătatea drumului înapoi spre fermă, socoti ea. Ajutorul va veni şi din direcţia aceea. Trebuia să creadă că mama ei va reuşi şi că va îndruma ajutoarele spre păşune, locul ei.

Trebuia să o taie din nou spre est. Îşi frecă braţele reci, ignorând înţepăturile şi zgârieturile. Căpătate în alergare. Dacă manevra ei spre apă o ajutase să câştige timp, atunci va avea nevoie de puteri ca să învingă distanţa.

Strângând din dinţi, se ridică în picioare, apoi ciuli urechile, părându-i-se că a auzit ceva.

Venea. Şi se apropia.

Coop se opri din nou. Văzu tăietura proaspătă din scoarţa copacului. Semnul lui Lil. Dar studie urmele – urme de pumă. Prima, arăta spre vest, a doua, spre nord.

Nimic care să spună că era puma ei. Şi în mod clar,

Lil o luase spre vest. Pe urma lui Ethan, ca să-şi găsească mama.

Capul lui Coop îi spunea ia-o spre vest, dar inima lui…

— Luaţi-o spre vest. Nu vorbiţi, mergeţi încet. Luaţi-vă după urmele din noroi. Anunţaţi-i prin staţie că eu o iau spre nord, de aici.

— De ce? Unde mergi? întrebă Lena.

— Mă iau după pisică.

Oare nu l-ar fi vrut ea pe Ethan departe de mama ei? se întrebă Coop. Inima îi bubuia de fiecare dată când se gândea că poate i-a pierdut urma. Ce l-a făcut să creadă că se putea lua după o pumă? Domnul Cretinu' din New York. Acum ea nu mai putea lăsa semne. Fără urme făcute cu mâna în noroi, fără movile de bolovani. Nu mai putea lăsa semne, pentru că era deja hăituită.

Vino după mine, îl rugase ea. Nu putea decât să se roage că asta făcea acum.

Pierdu de două ori urma, iar disperarea şi groaza îi făceau pielea lipicioasă. Şi stomacul i se strângea de fiecare dată când o regăsea.

Apoi văzu urmele de ghete. Ale lui Lil. Aplecându-se, atinse cu degetul urma imprimată de ea în pământ şi trupul i se înfioră. E vie. Încă vie, încă în mişcare. Văzu locul unde alte urme – ale lui Ethan – se întâlniseră cu ale ei. Venea după ea, dar era încă vie. Iar pisica aia le urma pe amândouă. O luă înainte. Când auzi murmurul apei pe bolovani, grăbi din nou pasul. Lil o luase spre apă, ca Ethan să-i piardă urma. Când ajunse la pârâu, rămase uitându-se contrariat.

Urmele ei duceau în apă, în timp ce ale lui Ethan mergeau înainte, înapoi, în cerc. Închise ochii, încercând să-şi limpezească mintea şi gândirea.

Ce a vrut ea să facă?

Urme false, cale întoarsă. Dar el nu se pricepea la

aşa ceva. Dacă Lil intrase în apă, trebuie să fi ieşit din nou afară, pe undeva. Pisica aia a trecut apa, asta era clar. Poate că doar a traversat-o, sau poate că s-a luat după ea. În ce direcţie?

Îşi făcu mâinile pumn, forţându-se să vadă, să se uite în jur, aşa cum ar fi făcut ea. Dacă o lua în amonte şi trecea dincolo, putea să o taie spre ferma bunicilor lui, sau spre alte case. Un ocol mare, dar l-ar fi putut face. În aval şi dincolo, spre ferma părinţilor ei. Mai aproape.

Imposibil să nu ştie că din direcţia aceea veneau ajutoare. Dădu să intre în apă, să-şi urmeze instinctul. Apoi se opri.

În aval, spre est. Spre păşune. La camera ei de supraveghere. La locul ei.

Tăie înapoi, ocoli, apoi începu să alerge. Nu se mai lua după urme, acum, ci după gândirea şi obiceiurile unei femei pe care o cunoştea şi o iubea din copilărie.

Joe se uita în jos, la sângele care păta pământul. Era negru, în lumina lunii. Ameţi, genunchii i se înmuiară, aşa că se lăsă în jos, punând mâna pe sânge. Jenna: doar atât putu să gândească.

— Aici! strigă unul dintre adjuncţii de şerif. Este Derrick Morganston. La naiba, e Derrick. E mort.

Nu era Jenna. Nu Jenna lui. Poate că mai târziu, cândva mai târziu, o să-i pară rău că nu s-a gândit la omul acela, la familia lui, ci doar la a sa. Dar acum, o nouă furie şi teama îl împinseră înapoi în picioare.

Porni mai departe, căutând urme.

Ca într-un miracol, ea apăru, din umbră, în lumina lunii. Se clătină, căzu, chiar în clipa în care Joe se repezi spre ea.

Căzu din nou în genunchi, o trase în sus, o legănă, plânse.

Îi mângâie cu degetele faţa plină de răni.

— Jenna.

— Păşunea, cârâi ea.

— Uite apă. Mamă, apă. Cu lacrimile prelingându-i-se din colţurile ochilor, Farley îi ţinea apa la gură.

Jenna bău ca să-şi domolească setea furioasă, în timp ce

Farley o mângâia pe păr iar Joe o legăna.

— Păşunea, repetă ea.

— Ce-ai spus? Joe luă sticla din mâna lui Farley. Mai bea.

Eşti rănită. Ţi-a făcut rău.

— Nu, Lil. Păşunea. Acolo îl duce. La locul ei. Găsiţi-o. Joe.

Găseşte-mi fetiţa.

El trebuia să ştie încotro se îndrepta ea acum, dar n-avea ce face. Trebuia să intre în raza de acţiune a camerei de supraveghere, sperând că cineva o va vedea. Apoi să se ascundă. Cu atâta iarbă înaltă, se putea ascunde.

Avea cuţitul în gheată. El nu ştia asta. Nu era lipsită de apărare. Înşfăca o piatră, strângând-o tare în pumn. La naiba de adevărat, nu era fără apărare.

Dumnezeule, avea nevoie să se odihnească. Să-şi tragă respiraţia. Şi-ar fi vândut şi sufletul pentru o singură sorbitură de apă. Îşi dori ca luna să intre după nori, doar câteva minute. Acum şi-ar fi putut găsi drumul în întuneric, iar întunericul o va ascunde.

Muşchii de la picioare plângeau în timp ce se chinuia să urce o nouă pantă. Degetele îi erau amorţite de frig. Respiraţia îi ieşea întretăiat, mici fantome de abur, în timp ce gâfâia, forţându-se dincolo de limita suportabilităţii.

Aproape că se împiedică, urându-se pentru slăbiciunea ei şi se prinse cu mâna de-un copac, să-şi găsească echilibrul.

Săgeata străpunse trunchiul la câţiva centimetri de mâna ei.

— Te-aş fi putut ţintui ca pe o molie!

Vocea lui, purtată de aerul curat. Cât de aproape? Cât de aproape? Imposibil de spus. Începu să sară de la un pom la altul, rămânând cât mai jos. Pe măsură ce terenul devenea tot mai plat, se forţă mai mult. Îşi imagina şocul şi durerea unei săgeţi în spate. Înjură gândul. Ajunsese până aici, era aproape acolo. Plămânii îi ardeau, împingându-i răsuflarea cu un fluierat, în timp ce-şi smulgea drumul prin tufişuri, trezindu-şi, cu noi tăieturi, pielea îngheţată.

Acum el îi simţise mirosul sângelui.

Lil ţâşni, rugându-se ca cineva să o vadă în timp ce traversa într-un salt ca un zbor, prin faţa camerei de supraveghere. Apoi plonjă în iarbă. Clănţănind din dinţi, scoase cuţitul din cizmă. Inima îi bubuia, de pământ, în timp ce ea îşi ţinea răsuflarea. Aştepta.

Câtă linişte, câtă tăcere. Aerul abia mişca uşor iarba. Când sângele care-i bătea în cap începu să se mai liniştească, auzi sunetele nopţii, mici foşnete, chemarea leneşă a unei bufniţe. Apoi îl auzi pe el, venind prin tufiş. Mai aproape, îşi spuse ea. Vino mai aproape.

Săgeata o tăie prin iarbă, câţiva centimetri mai la stânga.

Îşi înghiţi strigătul care-i sfâşia gâtul, rămânând nemişcată.

— Eşti bună. Ştiam că aşa o să fii. Cea mai bună dintre toate. Îmi pare rău că se termină. Mă gândesc să-ţi mai acord o şansă. Lil, mai vrei să-ţi acord o şansă? A mai rămas ceva în tine? Haide, fugi.

Următoarea săgeată se înfipse în pământ, la dreapta ei.

— Ai timp treizeci de secunde. Până îmi încarc altă săgeată.

Nu era destul de aproape, nu, pentru cuţit.

— Ce zici? începem acum? Treizeci, douăzeci şi nouă…

Lil ţâşni, se răsuci spre spate, şi lansă piatra cu forţa

fetiţei care crezuse odinioară că va putea juca în liga mare. Îl izbi în tâmplă cu o pocnitură de piatră şi os.

Când Ethan se clătină, când săgeata îi căzu din mână, Lil se repezi înainte, urlând.

Ethan scoase pistolul pe care-l rechiziţionase de la ranger şi trase un glonţ în pământul de la picioarele ei.

— În genunchi, căţea! Deşi se clătina şi sângele îi picura din rană, pistolul nu-i tremura în mână.

— Dacă vrei să mă împuşti, împuşcă-mă. Dracu' să te ia!

— S-ar putea. În braţ, în picior. Nu ca să te omor. Ştii bine cum o să fie. Dar te-ai descurcat frumos. Chiar am fost şi eu rănit, pentru prima oară. Spunând asta, Ethan îşi scoase cuţitul de la brâu. Îşi şterse apoi sângele cu dosul mâinii în care ţinea cuţitul, uitându-se la mâna mânjită.

— O să cânt un cântec, în onoarea ta. Tu ne-ai adus. Aici, unde este drept să se sfârşească totul. Destinul. Al tău şi al meu. Un cerc complet, Lil. Ai înţeles asta tot timpul. Meriţi să mori curat.

Începu să se apropie de ea.

— Opreşte-te unde eşti. Lasă pistolul jos. Depărtează-te de el, Lil, porunci Coop stând în picioare, în locul unde se termina iarba.

Şocul smuci puţin pistolul, dar Ethan continuă să îndrepte ţeava spre Lil.

— Dacă faci o mişcare, o împuşc. Mă împuşti, eu tot o împuşc. Tu eşti acela, tu eşti cel care urmează. Ethan dădu din cap. Este corect că eşti şi tu aici.

— Lasă odată jos pistolul ăla nenorocit, sau te împuşc pe loc.

— E aţintit spre stomacul ei. Pot trage unul, chiar două gloanţe. Vrei să vezi cum sângerează? Dă-te înapoi. Dă-te dracului înapoi. O să-i spunem distanţare. Dacă nu laşi jos pistolul ăla, o găuresc. Lasă-l jos şi mă îndepărtez şi eu. Şi o să trăiască.

— Minte. Lil văzuse. Văzuse din nou viclenia aceea fulgerându-i o clipă în ochi. Împuşcă-l pe ticălos. Prefer să mor decât să-l văd plecând.

— Poţi trăi cu asta? Să o priveşti cum moare? întrebă Ethan.

— Lil, spuse Coop, sperând că ea îi va citi în priviri, că va înţelege. Degetul îi tresări când coborî pistolul un centimetru. Puma se năpusti din tufiş, un fulger de aur, de colţi şi de gheare, în razele de lună. Strigătul ei sfâşie noaptea ca nişte săbii de argint. Ethan se uită, cu ochii uluiţi, cu gura căscată.

Apoi a urmat strigătul lui, când puma îşi afundă dinţii în beregată, doborându-l la pământ.

Lil se împletici spre spate.

— Nu fugi! Nu fugi! îi strigă ea lui Coop. S-ar putea repezi la tine. Stai pe loc!

Dar Coop continua să se apropie. Să vină spre ea, îşi spuse Lil greoi, cu vederea înceţoşată. Continua să vină spre ea, să o prindă, în clipa în care, în sfârşit, genunchii îi cedară.

— Te-am găsit. Noi. Coop îşi apăsă buzele pe buzele ei, pe obrazul ei, pe gâtul ei.

— Trebuie să plecăm de aici. Suntem prea aproape de prada ucisă.

— Dar e Baby.

— Ce? Nu! Lil văzu atunci ochii strălucitori ai felinei care stătea aşezată în iarbă. Văzu sângele care-i păta botul. Apoi felina se apropie de ea, frecându-şi capul de braţul ei. Şi începu să toarcă.

— A ucis.

Pentru mine, îşi spuse ea. Pentru mine.

— Dar nu s-a hrănit. Nu e… Nu ar trebui să…

— Poţi scrie mai târziu un articol. Coop îşi scoase staţia radio.

— Sunt cu ea. Apoi îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Sunt cu tine.

— Mama. E…

— E în siguranţă. Amândouă sunteţi în siguranţă. Acum o să mergem acasă. Te rog să stai aşezată aici, cât timp mă duc să mă uit la Ethan.

— S-a repezit la gâtul lui. Lil îşi îngropa faţa în genunchi.

— Instinctul. Şi-a urmat instinctul.

— Lil. A venit după tine.

Mai târziu, când ce fusese mai rău trecuse, Lil stătea pe sofa, cu focul sfârâind în cămin. Făcuse o baie fierbinte, sorbise nişte coniac. Şi totuşi, încă nu se putea încălzi.

— Ar trebui să mă duc să o văd pe mama. Ar trebui.

— Lil, ea doarme acum. Ştie că eşti bine. Ţi-a auzi vocea, prin staţie. Este deshidratată, epuizată şi plină de vânătăi. Las-o să doarmă. O s-o vezi mâine.

— Trebuia, Coop. Nu puteam aştepta. Trebuia să mă duc după ea.

— Ştiu că trebuia. Nu trebuie s-o repeţi într-una.

— Ştiam că o să vii după mine. Îi luă mâna şi i-o apăsă de obrazul ei. Închizând ochii, absorbindu-i căldura.

— Dar Matt şi Tansy au fost nebuni să îl elibereze aşa pe Baby.

— Cu toţii am fost ca nebuni. Dar a funcţionat, nu? Acum îşi mănâncă festinul de pui şi are statut de erou.

— Nu ar fi trebuit să reuşească să-mi ia urma, nu aşa. Nu ar fi trebuit să reuşească să mă găsească.

— Te-a găsit pentru că te iubeşte. Ceea ce este valabil şi pentru mine.

— Ştiu. Îi cuprinse faţa în mâini.

Zâmbi când el se aplecă să-i mângâie buzele cu ale lui.

— Nu plec nicăieri. Este timpul să crezi şi lucrul acesta. Se odihni o vreme cu capul pe umărul lui, privind focul.

— Dacă ar fi câştigat el, s-ar fi întors după părinţii mei. L-ar fi ucis, sau ar fi încercat s-o facă. Ar fi venit aici, să ucidă. Îi plăcea să ucidă. Asta îl făcea important, îl făcea să se simtă superior. Restul, pământul sacru, răzbunarea, sângele din vinele lui, erau toate doar fum. Cred că ajunsese să creadă asta, sau o parte, dar, era doar fum.

— Nu a câştigat. Coop se gândi la câţi morţi nu vor fi niciodată găsiţi. Nu se va şti niciodată câţi a vânat, câţi a ucis. Dar acestea, îşi spuse, erau gânduri pentru o altă zi.

O avea pe Lil, o avea în siguranţă, în braţele lui.

— Tu urma să tragi în el.

— Da.

— Ţi-ai coborât pistolul doar atât cât să-l păcăleşti – ca să se întoarcă spre tine. Apoi l-ai fi ucis. Ţi-ai spus că am atâta minte să mă dau din drum.

— Da.

— Ai avut dreptate. Mă pregăteam să plonjez, când a apărut Baby, de nicăieri. Am avut încredere unul în celălalt – încredere pe viaţă-şi-pe-moarte. Asta este al naibii de important. Oricum.

Scoase un oftat prelung.

— Sunt obosită. Dumnezeule.

— Nu-mi dau seama de ce.

— Nu-i timpul pierdut. Vrei să-mi faci o favoare? Azi dimineaţă am lăsat gunoiul în spălătorie. Vrei să mi-l duci tu afară?

— Acum?

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare. E o bagatelă, faţă de faptul că mi-ai salvat viaţa, dar totuşi o să-ţi rămân recunoscătoare.

— Bine.

Lil zâmbi când Coop ieşi, atât de evident derutat. Mai sorbi o gură de coniac, aşteptând.

Când Coop se întoarse, se opri în faţa ei, privind-o.

— Azi dimineaţă ai dus gunoiul acela acolo?

— Corect.

— Înainte să-ţi salvez viaţa – sau mă rog, să fi avut un rol în asta?

— Din nou, corect.

— De ce?

Îşi scutură părul spre spate şi îl privi drept în ochi.

— Pentru că am decis că nu o să pleci nicăieri şi pentru că te-am iubit aproape toată viaţa mea, vreau să nu pleci de lângă mine. Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată şi singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. De ce să trăiesc fără tine, doar pentru că ai fost un cretin, la douăzeci de ani?

— Asta e de discutat. Partea cu cretinul. Eşti a mea, Lil, spuse Coop trecându-şi mâna prin părul ei.

— Da, sunt. Se ridică în picioare, crispându-se doar puţin. Şi tu eşti al meu, spuse Lil lăsându-se în braţele lui. Asta este ce-mi doresc. Atât. Vrei să ne plimbăm puţin? Ştiu că e o prostie, dar vreau să mă plimb în lumina lunii, în siguranţă şi iubită şi fericită. Cu tine.

— Ia-ţi jacheta. E frig afară, spuse el.

Luna se revărsa peste ei, pură şi albă, în timp ce se plimbau. În siguranţă şi iubiţi şi fericiţi.

În liniştea nopţii, în răcoarea începutului de primăvară, deasupra văii se auzi strigătul pumei. Purtat în sus, spre dealurile care se conturau negre, în noapte.

SFÂRŞIT